virtual-project.eu

LORENZO SILVA

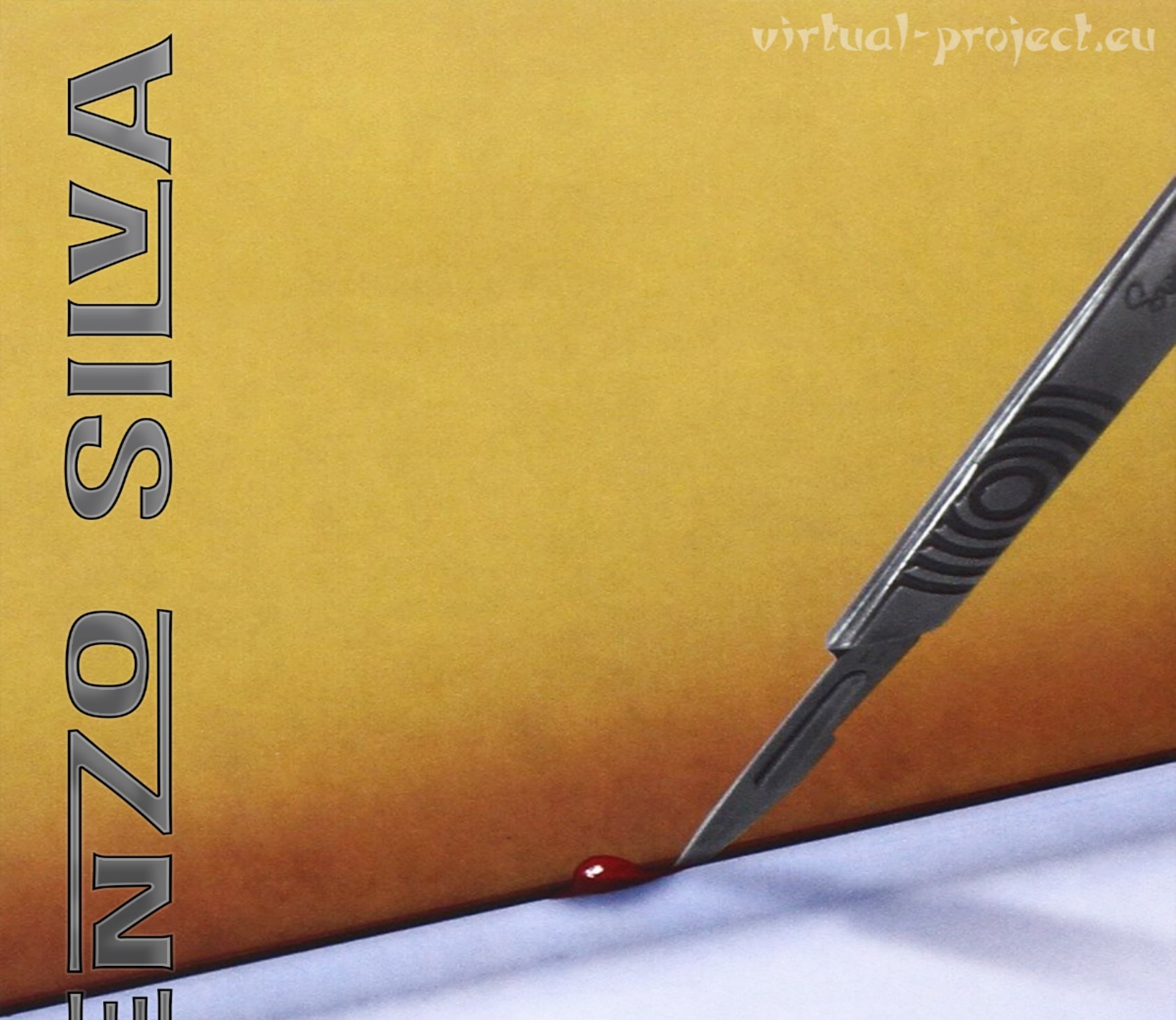

LINIA MERIDIANULUI

LORENZO SILVA

LINIA MERIDIANULUI

Original: *La marca del meridiano* (2012)

Traducerea:
GRAAL SOFT

virtual-project.eu

2015

Observație adresată cititorului

Ca de obicei, locurile care apar în această carte sunt inspirate, desigur, cu o oarecare libertate, de locuri reale. Vreun personaj și unele dintre faptele narate se inspiră, de asemenea, din întâmplări reale, dar tot cu o anumită libertate de creație. În consecință, povestirea care urmează trebuie să fie considerată ca fiind rodul fanteziei romancierului și nu trebuie să-l facă pe cititor să atribuie comportamente, acțiuni sau cuvinte concrete niciunei persoane existente sau care ar fi putut exista în realitate.

> Din al nouălea grad al zodiei Taurului este piatra căreia i se spune *zumberie*, iar în latină *esmeri.* (…) Proprietatea ei este aceea că mănâncă trupurile tuturor celorlalte pietre. Iar meșterii le șlefuiesc pe cele prețioase cu această piatră, pisată pe tablă de aramă sau de plumb sau pe anumite tipuri de lemn indicate pentru acest meșteșug (…); și taie din ele ce vor sau le perforează, și nu există altă piatră care să li se poată opune fără doar numai diamantul (…).
>
> *Lapidariu,* ALFONSO AL X-LEA

CAPITOLUL 1

CU DEOSEBITĂ RÂVNĂ

Nu era nici momentul, nici locul, dar s-a ivit ocazia și asta este ceva ce o femeie nu ratează niciodată. De îndată ce sergentul Arnau s-a îndreptat spre toaleta benzinăriei, sergentul Chamorro s-a întors și, privindu-mă de parcă ar fi vrut să mă străpungă, mi-a trântit:

— Tu ascunzi ceva.

Când o femeie îi aruncă o astfel de bănuială unui bărbat, este vorba despre ceva mai mult decât de faptul că el și ea (eu și Chamorro în acest caz) își fac reproșuri din cauza unui lucru pe care bărbatul ar fi trebuit să-l destăinuie, dar a preferat să-l ascundă. Este știința tainică acumulată de milioane de femei de la începutul lumii în fața vinovăției nu mai puțin întunecate, alimentate de milioane de bărbați din vremuri imemoriale. Căci un bărbat ascunde întotdeauna ceva, mereu duce în spinare ceva ce ar prefera să nu fi făcut sau zis, sau să nu se fi întâmplat, iar o femeie are mereu un al șaselea simț care îi permite să îl adulmece, precum și nerușinarea sau cutezanța sau ce-o fi trebuind să aibă pentru a-i cere să îi mărturisească secretul. Fiindcă faptele bărbaților sunt uneori ca spuma, care urcă și coboară cu aceeași ușurință și fără prea multe motive, pe când acțiunile femeilor, nu că ar fi mai puțin periculoase, dar au legătură cu ceva ce poartă în pântece și la care nu renunță niciodată, chiar de-ar fi împușcate sau arse pe rug. Asta le permite să ceară socoteală cu sălbăticia cu care o fac, iar acest lucru, pe care nu-l înțelegem și care în fond este profund detestabil pentru rațiunea noastră practică, ne împiedică pe noi, bărbații, să acceptăm obligația de a le da lor socoteală. Nu pretind că ceva din tot ce am zis ar putea avea chiar și cea mai mică valabilitate științifică. Sunt dispus să-mi retrag cuvintele, să le nesocotesc ca pe una dintre acele generalități stupide prin care încercăm să reducem, fără sorți de izbândă, uimirea noastră față de propriul nostru comportament și de cel al semenilor noștri. Dar pe mine mă ajută să înțeleg de ce, deși știam că ea era la curent și că acel lucru nu avea să îmbunătățească situația, am decis să mă eschivez și să-i răspund:

— Scuze, nu știu despre ce vorbești.

Față de altele cu care avusesem de-a face, Chamorro era o femeie cumpătată. Nu ridicase vocea înainte și nu a făcut-o nici acum, absolut deloc, pentru a mă face să-i observ dezamăgirea.

— Rubén, pe mine nu mă duci de nas. Și te știu ca pe-un cal breaz. E ceva ce nu mi-ai povestit, ceva ce știi că ar trebui să-mi spui. Poți să-i ascunzi asta lui, dar nu și mie. Nu-ți dau voie.

Ne cunoșteam de aproape cincisprezece ani. O apreciam, ca persoană și ca profesionistă. Și, în plus, urma să am nevoie de ea în zilele viitoare. Aveam, așadar, câteva motive să cedez. Dar nu am făcut-o. În loc de asta și renunțând la strategia inutilă de a face pe prostul, i-am susținut privirea și m-am pironit în fața ei.

— Ce țin în mine mă privește, și dacă îmi rezerv acest drept este pentru că eu cred că pot să o fac, i-am explicat. Poate fi important, dar poate la fel de bine să nu fie. Nu am de ce să-ți povestesc, nici ție, nici nimănui, dacă nu este neapărat necesar. Și aș putea foarte bine să nu fiu nevoit să povestesc asta niciodată. Nu știu și, atâta timp cât nu știu, datoria mea este să fiu discret.

O mutră sceptică puse stăpânire pe chipul ei.

— Datoria ta? Ești sigur?

— Datoria mea, da. Există situații în care omul are mai multe datorii în același timp. Și când ești într-una dintre aceste situații, ceea ce trebuie să faci este să încerci să-ți faci datoria față de toți, chiar dacă pare imposibil.

— Nu doar pare. *Este* imposibil.

— Vom vedea.

Expresia feței sale se destinse ușor.

— Sunt supărată, după cum îți poți da seama, dar, dincolo de faptul că mă supără, mă și doare neîncrederea ta. Nu merit așa ceva.

— În privința asta ai dreptate. Nu meriți. Ceea ce-ți promit este că vei afla, dacă se dovedește că e nevoie să știi.

Expresia feței sale deveni din nou dură.

— Să nu te aștepți la o medalie. Atunci nu va avea nicio valoare.

Între timp, se întoarse Arnau. Venea scuturându-și mâinile.

— Nu funcționează uscătorul.

Îi atrase atenția tăcerea noastră și tensiunea neobișnuită care se simțea între noi. Cu naivitatea tinereții, întrebă:

— S-a întâmplat ceva?

Chamorro se ridică și se îndreptă spre ieșire.

— Nu, nu s-a întâmplat nimic, zise ea fără să se întoarcă.

Am rămas pe gânduri, poate căindu-mă, în timp ce o vedeam îndepărtându-se. Cu toate că ea avea cheile de la mașină, nu m-am grăbit, pentru că știam că avea să ne aștepte oricât ar fi fost nevoie. Pentru Chamorro, datoria, chiar și cea mai plictisitoare, nu era opțională. Am scos portofelul și am cerut nota. O bancnotă de cincizeci a acoperit cheltuiala pentru trei cafele și un bacșiș minim. Când m-am ridicat, Arnau își repetă întrebarea:

— Ce se întâmplă?

M-am uitat la el așa cum îi privești pe copii atunci când, din neglijență sau printr-o coincidență nefericită, aceștia află că părinții lor se ceartă. Nu m-am străduit să reacționez altfel de cum o impun convențiile în acea neplăcută împrejurare casnică.

— Nimic, am spus. Nu se întâmplă nimic. Hai să mergem.

Dar era limpede că se întâmpla ceva, și nici tânărului Arnau, nici șoferiței cu fruntea încruntată care ne aștepta la volanul mașinii, nici mie, care încercam, contrar oricărei evidențe și oricărei logici, să-mi impun să cred că aceea putea fi o muncă la fel ca oricare alta, nu ne scăpa că o astfel de atmosferă nu era cea mai potrivită pentru a face ceea ce aveam de făcut. Și dacă eu n-aș fi fost eu, poate că aș fi căutat o formulă pentru a restabili armonia, poate chiar renunțând la atitudinile mele anterioare, dar mai aveam mai puțin de doi ani până împlineam cincizeci, și deja de douăzeci de ani investigam neîncetat crime. Eram un vulpoi bătrân, iar vulpoii bătrâni știu să aștepte să stea ploaia. Chiar și atunci când pe cer norii devin din ce în ce mai negri.

În acele zile și după o perioadă în care mă lăsasem târât de mai multe ori într-o indispoziție periculoasă, vecină cu tentația de a-mi da demisia din Corp, treceam printr-o perioadă de așa-zisă resemnare filosofică. Fiul meu începuse facultatea, ceea ce mă făcea să întrevăd o posibilitate ca într-o zi să fie independent (într-o zi incertă, având în vedere că șomajul în rândul tinerilor atingea 50 la sută, dar băiatul meu era isteț și speram să se strecoare printre ceilalți 50 la sută). După ce am trecut prin destul de multe probleme financiare, după tsunami-ul unui divorț cu evacuarea de rigoare și fără alte resurse pentru a-i face față decât un salariu modest de funcționar, mai aveam puțin ca să termin de plătit ipoteca apartamentului meu. Într-o țară cu cinci milioane de șomeri și toți atâția oameni înhămați la o slujbă precară, la un salariu mizerabil sau la ambele în același timp, era totuși un

privilegiu să mă bucur de o sărăcie moderată și garantată de impozitele tuturor cetățenilor. Și, la urma urmelor, în acel serviciu nu-mi mai rămâneau multe de dovedit: știam deja de ce eram în stare și, de bine, de rău, și ceilalți știau. Nu aveam ambiții prea mari și nici nu așteptam alte promovări în afară de cele care îmi reveneau datorită vechimii. Încercam să-mi fac meseria pe cât de bine știam, să mă amuz cu ea când era posibil și să nu pun prea mult la suflet când vreo chestiune se punea de-a curmezișul sau se termina prost. Poate că resemnarea mea filosofică ar fi fost mai mare dacă aș fi întâlnit vreo femeie milostivă care să mă suporte cât de cât și care să mă ajute să mai domolesc din nevoile existenței, dar asta ar fi putut, de asemenea, să aibă și un efect opus, iar eu aveam parte în continuare, cu o neregularitate rezonabilă, de compania femeilor.

Nu era foarte frecventă, dar consistentă. Începând de la un moment dat, mai mult despre asta este vorba. Am avut, în felurite împrejurări, șansa de a cunoaște persoane care, după o anumită vârstă, descoperă dintr-odată că nu au pe ce să se sprijine și încep să se clatine până ajung la dezastru. De aceea am învățat să fiu mulțumit cu ceea ce am și să nu plâng după ce ar fi putut să fie și nu a fost. În loc să-i luminez pe semenii mei cu farul înțelepciunii mele, am sfârșit prin a-mi folosi biata mea lanternă pentru a distruge umbrele care-i fac pe unii să creadă că au dreptul să dispună de viața altora. Nu este cea mai de invidiat ocupație cu care să-ți umpli zilele, dar, din perspectiva pe care mi-o oferă timpul, văd că itinerarul ar fi putut să fie și mai rău.

Ziua aceea, în special, începuse foarte bine. Tocmai rezolvasem câteva cazuri și le declarasem încheiate, deci puteam să ne dedicăm tot timpul pentru a regândi în liniște vreunul dintre celelalte, aflate într-un punct mort de luni întregi, o muncă relaxantă care, atunci când dădea roade, avea gustul reconfortant al neprevăzutului. În plus, toamna aceea era cât se poate de blândă, o succesiune de zile călduțe și însorite în care îți făcea plăcere să ieși din casă. Și pentru ca scenariul să fie complet, am prins bine legătura la metrou și îmi semnasem condica înainte de ora de intrare. Și aici se termină veștile bune.

Vestea proastă, cea care avea să ne pună din nou pe drumuri, mi-a dat-o, în chip de salut, Chamorro, care se afla deja la birou:

— A fost ucis un plutonier-major în rezervă. În Logroño.

— Poftim?

Aveam un motiv să fiu uimit. De mult timp asasinii care obișnuiau să

omoare plutonieri-majori în rezervă nu mai acționaseră. Zvonurile și, de asemenea, informațiile colegilor noștri care se ocupă de combaterea acelor criminali, colegi cu care împărțeam clădirea, indicau, de fapt, abandonarea iminentă a luptei armate de către cei patru borfași care mai erau în stare să o continue, după succesivele decapitări ale organizației. Chamorro intui cărui fapt se datora mirarea mea și se grăbi să mă lămurească:

— Nu, nu par a fi ei. Sau cel puțin așa mi-a zis Pereira, care a sunat să întrebe de tine acum zece minute. Te așteaptă în biroul lui de îndată ce îți arăți mutra puchinoasă pe aici, redau textual.

— La naiba, Vir, am ajuns cu zece minute mai devreme.

— Asta explică-i lui, eu sunt la ordinele tale.

— Urăsc oamenii care fac pe punctualii. Și cu atât mai mult dacă au șofer.

— N-am auzit nimic.

Trei minute mai târziu mă aflam în biroul colonelului Pereira. Nu a pierdut vremea cu preambuluri. Mi-a cerut să-i ocolesc biroul și mi-a arătat cu degetul monitorul care se afla pe el.

— Tocmai mi-a fost trimisă. Judecă tu singur.

O astfel de fotografie nu ar trebui să i se poată face nimănui. Imaginea mi s-a părut înfiorătoare, fără paliative. Făcând un efort, am reușit să găsesc singurul detaliu care atenua puțin oroarea: victima nu urinase în pantaloni. Într-o încercare zadarnică de a scăpa de pata neagră care-mi acoperise dintr-odată inima, m-am agățat de această descoperire pentru a formula în cuvinte o ipoteză:

— L-au spânzurat după ce l-au ucis.

— Autopsia ne va lămuri, dar așa se pare, a încuviințat colonelul Pereira cu privirea ațintită, ca și mine, pe ecranul calculatorului său.

În lumea asta nebună în care ne-a fost dat să trăim, suntem mai mult sau mai puțin obișnuiți să vedem cadavre atârnate de parapetul unui pod: în ultimii ani, poze asemănătoare ne-au sosit deseori din locuri atât de îndepărtate, de noi și între ele, precum Mexic și Irak. Unora dintre noi, datorită meseriei noastre, ne-a fost dat, de asemenea, să vedem de aproape mai multe persoane spânzurate. Ceea ce de obicei nu ești pregătit să accepți este faptul că podul respectiv s-ar afla la trei ore de mers cu mașina. Și ceea ce este deja prea mult pentru oricine, profesional sau nu, este ca persoana spânzurată, cu ochii goi și membrele distruse, să se numere printre prietenii tăi.

Aș minți dacă aș spune că acel bărbat era un prieten intim sau apropiat: de mult timp nici măcar nu mai vorbisem cu el. Dar petrecusem cu el destul de mulți ani și stătusem alături destule ceasuri și destui kilometri de drum încât să fi fost, la un moment dat, atât de prieten cu el și el cu mine cât îmi poate permite firea mea ursuză. Și nu ne dușmănisem niciodată, printre altele pentru că plutonierul-major Robles fusese unul dintre maeștrii mei, iar printre defectele mele nu se numără cel al lipsei de recunoștință față de persoanele care m-au învățat puținul pe care-l știu. Într-un anumit moment, viața ne-a purtat pe căi diferite, asta e tot. De fiecare dată când l-am reîntâlnit, din ziua în care am obținut transferul din postul pe care îl ocupam amândoi, niciunul din noi nu a încetat să laude munca extenuantă, succesele și nenorocirile prin care am trecut împreună.

— Mi s-a spus că îl cunoșteai, a zis Pereira.

— Oarecum, am recunoscut.

— Aș vrea să știu dacă ai ceva împotrivă să te ocupi de acest caz, a întrebat grav. Și vreau să fii sincer.

De când Pereira, dovedindu-și meritele în mod conștiincios, fusese avansat la conducerea unității, conversațiile noastre se răriseră mult. Acum el încetase să mai fie responsabilul direct al reușitelor și eșecurilor mele, eu eram doar un anchetator dintr-unul dintre multele grupuri care depindeau de el, iar între noi doi existau alți ofițeri care ne scuteau de a menține o legătură continuă. Pentru mine nu trecea neobservată importanța pe care o avea faptul că sărea peste treptele ierarhiei pentru a-mi tatona disponibilitatea.

— Nu văd niciun inconvenient, am răspuns. Dimpotrivă, aveam de gând să vă cer asta dacă nu m-ați fi chemat dumneavoastră, domnule colonel.

— Ești sigur?

I-am susținut privirea. Era un bărbat abil, ca un bun șef cu intenții de a ajunge și mai șef, dar asta nu-i reducea câtuși de puțin din inteligență și nici nu făcea din el un om pe deplin necuviincios. Era cu adevărat preocupat de rezolvarea cazului și de faptul că asumarea investigației ar fi putut să mă deranjeze.

— Absolut sigur.

A coborât privirea înaintea mea. Și a binevoit să se explice:

— Îți mărturisesc că te chem cu inima îndoită. Pe de o parte, nu-mi vine în minte nimeni mai bun decât tine care să se lupte cu acest taur. Știi ce e în joc în cazul morții unuia dintre ai noștri. Țapul care i-a făcut ticăloșia asta

lui Robles trebuie să apară, cu orice preț, și să plătească scump pentru fapta lui. Și, spre regretul meu, nu am pe nimeni altul cu experiența și perspicacitatea ta. Dar, pe de altă parte, stau în cumpănă. Știu că nu o să fii imparțial în acest caz și ai prea mult tendința să devii sentimental.

— Fără ca asta să-mi întunece gândirea, dacă pot să pledez în apărarea mea.

Pereira s-a uitat atunci la mine cu o expresie care nu sugera nici că argumentul meu l-ar fi convins, dar nici contrariul. S-a luptat încă puțin cu un fel de dispută interioară căreia i-a pus capăt prin aceste cuvinte:

— Bine. E al tău. De fapt, vreau să o faci tu. Presupun că am o urmă de masochism, nu-mi trece prin cap alt motiv.

— Asta o fi, domnule colonel.

— Gata cu vorbăria. Pune-te în mișcare. Îl anunț imediat pe șeful tău.

Sunt prea uns cu toate alifiile ca să-mi mai permit cine știe ce greșeală, așa că primul pe care m-am dus să-l văd când am ajuns în grupul nostru a fost comandantul Rebollo, noul păstor pe care superiorii binevoiseră să mi-l pună la dispoziție ca să nu mă rătăcesc. L-am prins vorbind la telefon cu Pereira, ceea ce era bine, pentru că îi dădea vizitei mele fărâma de șansă pe care am subliniat-o, de îndată ce a închis telefonul, cu una dintre acele fraze care-l încurajează atât de mult pe cel care poruncește:

— Tocmai veneam să vă comunic asta, domnule comandant.

Rebollo s-a uitat la mine cu o expresie aprobatoare. Nu îi convenea, așa cum i se întâmplă oricui, să intre cineva pe parcela sa ca să i-o organizeze, dar Pereira era marele șef și toată lumea era la curent cu lunga și strânsa mea colaborare cu el. Comandantul nu putea să evite ca, din când în când, colonelul să sară peste el și tot ce-mi putea cere era să-i aduc la cunoștință imediat ce se întâmpla una ca asta.

— Păi, nu mai am nimic de adăugat, a remarcat liniștit. Dumnezeu a grăit, iar noi, credincioșii, îi dăm ascultare. Pot doar să hotărăsc ce mijloace îți pun la dispoziție, dar mi-e clar că vei avea tot ce vei dori din ceea ce se află sub controlul meu și că pot să cer orice mi se pare potrivit din ceea ce se află dincolo de autoritatea mea. Așa că solicită.

Rebollo era cu opt ani mai mic decât mine și trebuie să recunosc că încă nu eram foarte obișnuit să am zilnic de-a face cu un șef care, atunci când eu eram deja jandarm, el de-abia începea să-și radă tuleiele. Și cu atât mai puțin atunci când se apuca să adopte acel paternalism spre care au atâta înclinație șefii și în care și eu am căzut în anumite împrejurări, dar niciodată

(și ocaziile nu mi-au lipsit) cu un inferior care să mă întreacă în numărul firelor albe de deasupra tâmplelor.

— Pentru a face o recunoaștere a terenului, îmi este de ajuns echipa obișnuită, i-am zis. Apoi o să vedem dacă împrejurările vor cere și alte ajutoare.

— Chamorro și Arnau, deduc.

— Dacă serviciul o îngăduie.

— Arnau este de rezervă în cazul fetiței din Almeria, a obiectat.

— O sarcină sub capacitățile sale și în care poate fi ușor înlocuit, dacă-mi permiteți să-mi spun părerea. Și dacă pot să transform părerea în sugestie, este o sarcină care i s-ar potrivi ca o mănușă Luciei, ca să-și dea drumul și să înceapă să aibă senzația că este ceva mai mult decât colega cea nouă, în care nu avem încredere. Ne va prinde bine pentru acest tip de cazuri.

Îi forțasem mâna, dar acesta este privilegiul subofițerului cu experiență, căruia șeful novice, dacă are un pic de minte, îi trece cu vederea o mică insolență. Și Rebollo nu era idiot. Dacă ar fi fost, nu ar fi obținut acel post, șef al grupului însărcinat cu delictele împotriva persoanelor unității centrale, la care mulți râvneau.

— Mulțumesc, domnule plutonier, a zis cu dispreț. O să-ți urmez sfatul, dar mai ales pentru că sunt de acord cu faptul că locul lui Arnau este mai degrabă pe teren cu tine decât aici, procesând liste de numere de înmatriculare.

— Știam că veți fi de aceeași părere cu mine.

— Dar la următoarea fetiță moartă știi deja cine o să te însoțească.

La vârsta mea și cu cicatricele mele, mă ustură să-mi dea cineva goluri, dar când mingea vine dinspre escadră, puternic și cu efect, nu mai rămâne decât să te apleci și să o iei din colțul porții. Am încuviințat, resemnat:

— Corect.

— Atunci, dă-i drumul. Sună-mă când va fi nevoie să aflu ceva, nu o să-ți suflu în ceafa, știi că nu e stilul meu.

— Știu și vă mulțumesc.

— Doar dacă nu cumva Pereira îmi suflă mie, presupun că ai tu grijă. Și bineînțeles, cu condiția să nu te crezi mai deștept decât comandantul tău.

— Asta niciodată.

Am ieșit din biroul lui simțindu-i în spate privirea neîncrezătoare, dar hărțuiala, care ar fi folosit pentru a-l deruta pe un observator superficial, nu

m-a făcut să ignor norocul pe care-l aveam cu acel comandant. În douăzeci și ceva de ani de serviciu cunoscusem câțiva ofițeri pe care mi-ar fi plăcut mai puțin să-i am ca șefi. Nici eu nu eram angajatul model, și nici printre cei care poartă stele pe umăr nu abundă toleranța față de caimanii ironici care înoată la baza ierarhiei. Cu Rebollo puteam să mă înțeleg și nu eram atât de imbecil încât să nu-mi dau seama cât de ciudat era acest lucru. Pe măsură ce treceau anii, posibilitatea de a da peste un astfel de om devenea din ce în ce mai puțin probabilă.

În drum spre bârlogul meu, mi-a revenit dintr-odată în minte imaginea acelui trup atârnat de pod. Și m-au năpădit amintirile, senzațiile, neliniștea pe care reușisem să o îndepărtez pe moment în timpul ședinței de scrimă dialectică dintre mine și superiorul meu. Nu aveam decât un mod de a-l zgâlțâi și acela era să mă pregătesc să ocup în piramida ierarhică locul care-mi revenea. La asta sunt bune organizațiile și mai ales cele care se supun unei rigide structuri de comandă, cum este cea militară: pentru ca indivizii, în momentul când trebuie să intre în funcțiune, să fie eliberați în mod eficient de povara de a fi ei înșiși.

— Chamorro, Arnau, le-am strigat din ușă. Sus fundul amândoi! Trebuie să pornim la drum.

Sergentul Arnau s-a întors imediat. La fel a făcut și sergentul Lucía, cea nouă, deși pe ea nu o strigasem: încă avea în ea panica pe care i-o inoculaseră la academie. M-a privit și doamna caporal Salgado, o veterană cu pinteni pe care era cu neputință să o impresionezi, dar care avea o incorigibilă înclinație de a-și băga nasul unde nu-i fierbea oala. De fapt, ea a fost cea care m-a întrebat:

— Vă duceți la Logroño?

— Aveai vreo îndoială? a zis Chamorro, fără să-și îndepărteze încă privirea de la ecranul calculatorului ei.

M-am uitat la ceea ce făcea sergentul meu: salva documentele și închidea toate aplicațiile.

— Ai aflat deja numele de familie al mortului? am tatonat-o.

— Îl știu.

— Nu este corect, Rubén. Nu mă iei niciodată, a intervenit doamna caporal, lamentându-se.

După atâția ani în care fuseserăm colegi de unitate, tot nu știam la ce să mă aștept din partea lui Salgado. Amândoi îmbătrâniserăm și ea se apropia deja de patruzeci de ani, dar, într-un mod cu neputință de neînțeles, făcuse

astfel încât să nu dobândească niciodată maturitatea pe care, de exemplu, Chamorro, mai mică decât ea cu câțiva ani, o emana prin toți porii. Acesta era unul dintre motivele pentru care preferam să o păstrez pentru sarcinile de ariergardă, deși existau și misiuni de prim rang în care se dovedea în continuare imbatabilă. Cele patru decenii pe care le purta în spate nu o împiedicau să-și păstreze sceptrul de cea mai masivă tipă din întreaga unitate, conform concursului dezgustător care avea loc în fiecare an prin vot secret printre membrii sectorului masculin. Și ea, care știa asta, cultiva acest lucru cu entuziasm și abnegație. După cum remarca plină de răutate Chamorro, nicio femeie de patruzeci de ani nu încape într-o haină de măsura 36 fără să se supună unor suplicii de nedescris.

— Te vreau aici, Salgado, am zis. Nu știu peste ce o să dăm. Am nevoie de cineva cu experiență și judecată care să acopere baza.

— Aha, a bombănit.

Nici eu nu mă așteptam să o păcălesc în acel moment. Și nu vreau să spun că aș fi considerat-o incompetentă. Nu era nici pe departe.

— Și ce se aude cu problema mea? a intervenit Arnau. Eu eram…

— Dă-i-o Luciei. Ordinul comandantului. Ai cincisprezece minute ca să-i explici. Da, Lucía, nu face mutra asta. Dacă nu ești în stare să te pui la curent în cincisprezece minute, poate că acesta nu este locul tău. Chamorro, tu du-te să faci rost de mașină. Eu mă ocup de restul formalităților.

După o jumătate de oră mă aflam cu echipa mea în vehiculul oficial. În portbagaj, cele trei ranițe cu provizii de urgență pe care cu toții le aveam mereu la birou, în caz de ceva, împreună cu schimburi pentru mai multe zile și obiecte de toaletă. Când survenea o astfel de situație, știai când pleci, dar niciodată când te vei întoarce. Un mod de viață potrivit pentru cei care se puteau considera în continuare tineri, ca Arnau, care mai avea de străbătut încă o bună bucată de drum, la cei douăzeci de ani ai săi. Dar pentru mine, la jumătate de secol, și chiar și pentru Chamorro, care nu mai avea mult și-și schimba prefixul treizeci, fiecare zi ce trecea se dovedea mai puțin coerentă. Deseori, mă gândeam dacă nu cumva trebuia să solicit un alt post, care să mă scutească de acele zile neprevăzute și interminabile, departe de casă. Și de fiecare dată când o vedeam pe ea acolo, la volan, apăsând pe accelerație în drum spre alt mort, mă întrebam dacă nu merita ceva mai bun, dacă nu avea dreptul, ca atâtea altele care munciseră de se spetiseră mult mai puțin decât ea, să i se caute un birou unde să avanseze fără spaime și să se poată gândi serios, o dată pentru totdeauna, să-și alcătuiască familia pe

care în câțiva ani nu va mai avea posibilitatea să și-o întemeieze.

Chestia e că, într-un fel, învățasem să consider că aceea era casa mea, să mă urc în mașină aproape fără să fiu anunțat dinainte pentru a merge în celălalt capăt al țării cu ea la volan. Și Chamorro, din ghinion sau din lipsa unei vocații adevărate, căci nu se știe niciodată, tot nu găsea pe nimeni cu care să-și întemeieze acea familie și poate că se resemnase să aibă grijă nu de copiii ei, ci de genul acela de copil răsfățat cu galoane de plutonier în care mă transformaseră timpul, nenumăratele dezamăgiri și oboseala unei munci care se repeta, pe cât de funestă, pe atât de zadarnică, la urma urmelor.

Poate că pentru a scăpa de această senzație de lehamite îi solicitasem colonelului Pereira să-mi asum acea investigație, deși aveam atâtea motive să-l las pe altul să aibă parte de ea. Uneori, trebuie să înfrunți exact acea provocare care nu-ți convine și nici nu-ți revine, pentru că trupul îți cere să te lași absorbit de ceva care să te ajute să răvășești viața, să o zgâlțâi și să o întorci puțin pe dos. Mai mult decât orice, pentru a nu se îndeplini sentința de a te îmbina în ea ca o piesă în plus dintr-un mecanism previzibil: ca acea piesă pe care o reprezentăm cu toții, în cele din urmă, de la programarea fatidică a genelor noastre până la funcția pe care codul social, atacat de noi mai devreme sau mai târziu, oricare ar fi, ne-o atribuie fără drept de apel. Ceea ce nu știam era până la ce punct manevra mea va avea succes. Sau, ceea ce înseamnă cam același lucru, până la ce punct moartea aceea, sau mai bine zis implicarea mea în clarificarea ei, va întoarce totul pe dos. Și nu tocmai în felul pe care-l prevedeam eu și pe care, cu atât mai puțin, îl căutam. Deși asta nu înseamnă că-mi pare rău. Atingând un anumit punct, ai tendința să-ți pară rău de puține lucruri și, în ultimul rând, de cele care rup, în orice fel, monotonia.

Aveam de mers trei ore. Ca de obicei, am profitat pentru a le împărtăși oamenilor mei informațiile despre caz. Sau o parte din cele pe care le aveam, în mod excepțional, despre acel bărbat.

— Șaizeci și doi de ani, plutonier-major din corpul de rezervă. Dosar de serviciu minunat, două cruci, una din argint și alta roșie, zece ani în nord în unități antiteroriste, restul în cadrul poliției judiciare în Catalonia, unde am lucrat alături de el. Mi-a fost șef timp de trei ani.

De pe bancheta din spate, am observat expresia lui Chamorro prin oglinda retrovizoare. Pentru ea nu era o dezvăluire. Cu ani în urmă, când plutonierul-major Robles era încă în activitate, avusese ocazia să-l cunoască

în timpul unei investigații care ne dusese la Barcelona. Dar, după cum îmi indica expresia de pe chipul ei, îi datoram o explicație tânărului sergent care tocmai aflase de legătura mea cu victima.

— Ai dreptate, sergent, am zis. Ca să fim sinceri, eu nu ar trebui să mă ocup de acest caz. Dar Pereira este la curent și mi-a dat încuviințarea sa.

— Oi fi știind tu, s-a dezis ea. Mă gândeam doar că, întrucât îl cunoșteai așa de bine pe răposat, poate că ai vreo teorie.

— Aș putea avea una greșită. De mult timp nu mai vorbeam cu el și a trecut și mai mult timp de când lucram împreună. Tot ce-mi vine în minte, în acest moment, este faptul că Robles, după patruzeci de ani în care s-a bucurat de merite deosebite și a dus în fața judecătorilor zeci de răufăcători, putea să aibă o legiune de indivizi care să-l fi urât îndeajuns încât să-și dorească să-i facă rău. Dar așa cum am eu această teorie, o ai și tu sau în curând o va avea și tânărul nostru Arnau. Diferența este că Robles se pensionase. Ar trebui să fie vorba despre cineva care să fi rumegat timp de mulți ani această răzbunare, ceea ce știm că nu este un lucru obișnuit. Răzbunările, sau cel puțin acelea care se încheie cu un omor, au loc fără întârziere.

Ochii lui Chamorro i-au căutat pe ai mei în oglinda retrovizoare.

— Asta e tot?

Nu mi-am ferit privirea.

— Deocamdată nu mai pot să adaug prea multe. Restul, detaliile descoperirii și celelalte chestiuni ne vor fi povestite când vom ajunge la destinație.

— Era prietenul tău, a subliniat. Mă întreb dacă nu cumva mai există vreo altă informație pe care ar trebui să o știm. Sau dacă există vreun motiv, în afară de acela de a răzbuna onoarea Corpului, ca să te lași implicat în această vânătoare. Din moment ce eu și Juan o vom împărtăși cu tine, cred că avem dreptul să știm dacă ești mânat de vreo râvnă deosebită.

Aveau dreptul, fără îndoială. Și întrebarea sergentului meu, ceea ce ea nu avea cum să știe, dar intuia, mi-a tulburat ușor conștiința. Uneori nu era ușor să lucrezi cu ea, pentru că, de-a lungul anilor, amândoi învățaserăm să citim dincolo de vorbele noastre.

— Nu am nicio bănuială și nici vreo dorință în mod special, am zis. Nu-mi doresc decât, așa cum și-ar putea dori oricine, să evit să rămână nepedepsită moartea cuiva pe care-l cunoșteam și apreciam și față de care aveam o datorie de recunoștință. Robles m-a învățat, poate că mai mult

decât oricine altcineva, meseria de a cerceta crime. Cred că există o anumită dreptate poetică în faptul că știința pe care el mi-a transmis-o poate folosi pentru ca acum familia lui să fie consolată și pentru ca acela care i-a făcut această ticăloșie să sfârșească în hruba pe care o merită. La asta v-am înhămat, pe tine și pe Juan. Nici mai mult, nici mai puțin. Și am încredere în faptul că nu vi se pare ceva rău. Dacă vi se pare, vă scutesc de efortul de a mă însoți.

Chiar și fără să-i văd chipul, am simțit stânjeneala lui Arnau.

— În ceea ce mă privește, n-am nimic împotrivă, a declarat împăciuitor.

În schimb, Chamorro a păstrat o tăcere încăpățânată.

— Trebuie să ne odihnim, a zis în cele din urmă. Și am nevoie de o cafea.

Și, după ce a semnalizat, s-a abătut spre benzinărie.

CAPITOLUL 2

CEI CARE APAR LA TELEVIZOR

În timpul cât a mai durat călătoria nimeni nu a vorbit mult. În timp ce străbăteam câmpia pustie și întinsă a platoului castilian, pe care o văzusem deja de prea multe ori încât să-mi mai atragă atenția, am rugat-o pe Chamorro să pună puțină muzică. M-a întrebat, cu oarecare apatie, dar cu mai puțină cruzime decât în timpul recentei noastre conversații private, dacă vreau să deschidă radioul sau dacă am adus ceva ce aș dori să ascult. Nu era cazul, așa că l-am consultat pe Arnau:

— Tu ai adus ceva muzică?

— Cea pe care o am pe iPod.

— Conectează-l.

— Nu știu dacă o să vă placă.

Încă mi se părea puțin tensionat. Am încercat să destind atmosfera.

— Ah, Juanito! O să reușesc să te fac să mă tutuiești vreodată? Voi fi oare în stare să te conving că, în ciuda vârstei mele și a proastei mele dispoziții ocazionale, ascund un suflet sensibil și o minte deschisă spre tot ce e nou?

— Să vă tutuiesc nu reușesc, îmi e destul de greu chiar și să nu vă mai spun *domnule plutonier*. A doua chestiune nu o exclud, dar tot nu știu dacă trebuie să vă pun la încercare.

— Pune-mă.

Nu am recunoscut aproape nimic din tot ce Arnau avea pe iPodul său, fapt care n-a putut să nu mi se pară umilitor. De-abia dacă am identificat o melodie a lui Coldplay și o alta a lui Beyonce, care nu pot să spun că se potriveau gusturilor mele, dar care se difuzaseră de prea multe ori încât să nu le recunosc. Nu mi s-a părut nici că muzica ar putea fi vreodată un teritoriu favorabil apropierii dintre mine și sergentul meu. În privința unor astfel de detalii, mi se părea evident că aparținea unei generații care pentru mine era foarte îndepărtată, unei lumi în care nu puteam năzui să fiu acceptat. Și acea senzație, amestecată cu amintirea plutonierului-major Robles, mi-a provocat brusc o amărăciune. Fiindcă îmi era simpatic băiatul acela și fiindcă timpul era necruțător cu noi.

Arnau a lăsat ca muzica lui să răsune timp de aproape o oră. Apoi probabil că l-a stânjenit în vreun fel și a luat inițiativa de a închide iPodul. În timpul audiției, eu nu făcusem nicio remarcă și nu mi s-a părut potrivit să fac vreo observație când el i-a pus capăt.

— Atunci pornim de la teoria crimei din răzbunare? a zis șovăitor, ca și cum l-ar fi apăsat prea mult acea tăcere.

— Ce argument ai oferi tu că nu e așa, în acest moment? l-am tatonat, pe de o parte pentru a-l pune la încercare, iar pe de alta pentru a ne omorî timpul.

— Am putut să mă uit la poză doar cu coada ochiului, dar judecând după felul și locul unde l-au lăsat expus, teoria răzbunării mi se pare potrivită, se încumetă el.

Îmi plăcea ca oamenii mei să fie îndrăzneți. În anumite limite.

— De fapt, dragul meu Juan, pornind de la fotografie, nu numai că nu am putea să afirmăm că este vorba despre o răzbunare, și nici măcar că ar fi o crimă, l-am contrazis. Locul este cam extravagant, atât datorită amplasării lui, cât și distanței până la domiciliul decedatului, dar îți amintesc că spânzurarea este unul dintre procedeele de sinucidere preferate în rândul bărbaților, datorită posibilității pe care o oferă de a obține rezultatul dorit atunci când încearcă asta, întrucât, în ceea ce privește segmentul masculin al populației, ei caută cu adevărat să-și atingă scopul, și nu doar să atragă atenția cuiva. Îți amintesc și că sinuciderea este, de obicei, asociată cu stări depresive care se accentuează odată cu vârsta și că adesea colegilor noștri care trec în rezervă și se confruntă, dintr-odată, cu o lipsă de activitate prematură și deseori nedorită, li se întâmplă să cadă în stări de acest tip.

Am remarcat privirea lui Chamorro. Dar nu a zis nimic.

— Vreți să spuneți că o să străbatem patru sute de kilometri fără să știm dacă este vorba de o crimă? a întrebat sergentul.

— Nu, Arnau. Vorbesc pur și simplu despre fotografie. Bineînțeles că este vorba despre o crimă. Și iartă-mă, căci am trecut cu vederea ceva ce ar fi trebuit să vă menționez. Șeful comandamentului din Logroño i-a povestit colonelului nostru, când l-a sunat în dimineața aceasta, că trupul prezintă, pe sub haine, câteva leziuni pe care victima nu ar fi putut să și le provoace singură. Totuși, când ți-ai făcut evaluarea, nu știai nimic despre asta. O evaluare care nu mi se pare greșită, dar doar pentru că eu cunosc acest detaliu pe care tu nu te bazai. Fără el, m-aș putea gândi atât la sinucidere, cât și la posibilitatea unei crime mult mai comune: strangularea urmată de

simularea spânzurării. O manevră stupidă, proprie ignoranților, pentru că orice medic legist cu un minimum de experiență este în stare să descopere viclenia pe baza urmelor specifice pe care le prezintă o persoană vie atunci când este spânzurată.

Nu stăteam într-o poziție din care să pot vedea expresia feței lui Arnau, dar Chamorro, care îl putea observa cu coada ochiului, a intervenit pentru a-i tempera iritarea:

— În concluzie, este de acord cu tine. Chestia e că nu știe să recunoască așa, pur și simplu, fără să se dea mare și fără să tachineze omul.

Nu m-am grăbit să-i răspund la impertinență. Am preferat să mă recreez câteva clipe cu spectacolul peisajului al cărui relief începea să se înalțe pe măsură ce înaintam spre nord. La orizont se ridicau deja formele accidentate ale primelor coaste ale lanțului muntos, în spatele lor se întindea o splendidă boltă cerească de toamnă, de un albastru amestecat cu nori cenușii. Am închis ochii și am spus:

— Nu tocmai, Virginia. Ceea ce cred cu adevărat că putem presupune, pe baza faptului că nu s-a spânzurat singur, nici nu a fost spânzurat de altcineva pentru a ascunde o sinucidere cu totul incredibilă, este că, în punerea în scenă a crimei, pentru care s-a depus atâta trudă, există intenția de a ne da o lecție. Și asta ține de o dorință de răzbunare împotriva colegului nostru sau, dacă asasinii aveau alt motiv pentru a înscena toate astea, este prea devreme să ne pronunțăm. Mie mi se pare că ne aflăm în fața unei crime care nu este nicidecum întâmplătoare și, în așteptarea rezultatului pe care îl va da medicul legist, mă tem că aici există o violență care nu le este caracteristică amatorilor. Ghicești a ce-mi miroase?

M-a privit, folosindu-se de oglinda retrovizoare. Pe neașteptate, a binevoit să-mi dăruiască un zâmbet. Era un armistițiu sau, cel puțin, eu așa am vrut să-l interpretez.

— Crimă organizată, a zis. Narcotraficanți sau ceva de genul ăsta.

— Te apropii. Ceea ce mă scoate din sărite, după cum bine știi.

— Da, știu.

Colega mea cunoștea și motivul aversiunii mele față de asasinatele comise de delincvenți profesioniști: în loc să fie o artă propice ingeniozității, așa cum se întâmplă în cazul celor spontane și care se potrivește mai bine cu spiritul meu liber, investigarea acestor asasinate devine o tehnică banală, în care tot ce contează este să te ții de protocol.

— Dar există un element care nu prea are legătură cu așa ceva, am

adăugat.

— Bineînțeles. Nu prea are.

— Știi la ce ne referim, Juan?

Arnau se întoarse spre mine zâmbind cu gura până la urechi.

— Știu, a replicat. Profesioniștii nu omoară polițiști, judecători sau politicieni, cu excepția situațiilor când nu au încotro. Nu le convine desfășurarea extraordinară de forțe pe care știu că o vom face în cazul unei astfel de morți.

Am încuviințat mulțumit. Nu toate învățăturile mele rămâneau fără efect.

— Așa este. Mai mulți nenorociți care de ani de zile își necăjeau aproapele în mii de feluri, fără ca legea să se amestece în afacerile lor, au sfârșit la pârnaie din cauză că au comis greșeala de a ordona asasinarea cui nu trebuia. Faptul că cineva, care bănuim că are legături cu acea lume de joasă speță, ar fi putut hotărî să-i facă lui Robles ceea ce i-a făcut se dovedește, sincer să fiu, ciudat. Sau, dacă vreți să priviți lucrurile în alt mod, un fel de bășcălie pentru care nouă ne revine sarcina să-l facem să regrete.

Am lăsat această cugetare să plutească în aer pentru ca amândoi să mediteze asupra ei așa cum trebuia. Era absolut necesar să le fie clar că acel caz, deși niciun mort nu înseamnă mai mult decât altul, avea o semnificație suplimentară pe care nu o puteam ignora, fie că voiam sau nu. Noi nu numai că răspundeam în fața justiției și a familiei victimei, ca de obicei, ci și în fața tuturor colegilor noștri, cărora aveam obligația de a le asigura liniștea de a ști că oricui i-ar trece prin minte să pună capăt vieții unui jandarm, în rezervă sau activ, va plăti pentru îndrăzneala lui.

Chamorro a condus într-un suflet până la destinația noastră. Podul, care trecea peste un râuleț, se afla pe o șosea secundară. Când am ajuns, cu puțin înainte de ora prânzului, trupul fusese deja ridicat, dar încă se menținea dispozitivul de siguranță pentru recoltarea urmelor și a oricărui alt posibil indiciu de către personalul nostru de la criminalistică. Din cauză că locul de trecere era îngust, șoseaua era blocată și traficul fusese deviat pe un traseu adiacent. Doi polițiști, aparținând secției din satul cel mai apropiat, se ocupau cu dirijarea automobilelor spre ruta alternativă. Chamorro a lăsat geamul în jos și și-a arătat insigna.

— Jandarmeria.

Polițistul s-a aplecat să privească insigna, un gest care mereu mi se pare că atrage atenția. Nu e greu să falsifici o insignă de polițist, și vorbesc în

cunoștință de cauză, pentru că am controlat mulți delincvenți și nu o dată era să iau plasă. Când ți se arată o insignă, e de preferat să te uiți în ochii celui care ți-o prezintă sau, cel puțin, eu așa fac. În cazul acela, era și mai absurd să dai atenție legitimației. Cine, în afară de noi, putea să mai aibă interes să ajungă până la locul crimei, împânzit în acel moment de jandarmi care recoltau urme?

De îndată ce am coborât din mașină, am observat terenul. În zare se vedeau niște munți, deasupra cărora se strângeau niște nori care amenințau cu ploaia. Mai aproape, întinderi mari de viță-de-vie cărora, nu cu mult timp în urmă, li se culeseseră strugurii și ale căror frunze începeau să se îngălbenească. Sufla un vânticel răcoros și, în timp ce contemplam acea imagine care sugera fertilitate și bogăție, m-am întrebat ce dracu' îl adusese pe Robles să moară aici, atât de departe de casa lui.

La comanda operațiunii, după cum mi-a indicat prima persoană pe care am putut să o întreb, se afla un comandant al cărui nume de familie era Noval. Mi-a fost arătat și am văzut că purta uniformă, ceea ce denota că nu era un anchetator. Într-adevăr, era vorba despre adjunctul șefului comandamentului, care rămăsese să supravegheze operațiunea după scurta vizită a colonelului. M-am prezentat în fața lui conform regulamentelor:

— La ordinele dumneavoastră, domnule comandant. Sunt plutonierul Bevilacqua. Și aceștia sunt colegii mei, sergentul Chamorro și sergentul Arnau. Venim de la unitatea centrală, bănuiesc că sunteți la curent.

— La ordinele dumneavoastră, m-au secundat amândoi.

— Ble… bli… va… cua?

Întotdeauna îmi spun că nu trebuie să folosesc numele de familie pe care strămoșii mei din Veneto l-au adus, cu un secol și ceva în urmă, în orașul San José, în Uruguay, care de atunci s-a răspândit prin Montevideo, pentru ca acolo să-i fie atribuit tatălui meu, care, odată cu trecerea anilor, avea să devină un student la arhitectură completându-și studiile la Madrid și cu care mama, în nechibzuința tinereții ei din anii '60, m-a conceput pentru a da ocazia unei căsătorii trecătoare ce a făcut să mă nasc lângă Río de la Plata, de unde ea m-a adus în Spania, fiind deja singură, șapte ani mai târziu. Unul clin motivele pentru care am rețineri în a-mi spune numele de familie este faptul că nu vreau să povestesc această istorie fiecărui om căruia mă prezint; și celălalt motiv este faptul că oamenii născuți în țara pentru care muncesc au o înclinație iritantă de a stâlci silabele italiene pentru a produce niște creații care, la fel ca aceea pe care tocmai o brevetase comandantul,

tind să mă înrudească adesea cu vreo formă lacunară. Îmi spun întotdeauna că trebuie să folosesc abrevierea familiară pe care o utilizează colegii și șefii mei, Vila, dar acesta nu este numele meu legal și, dacă îl folosesc, mă expun unei admonestări întemeiate.

— Be-vi-lac-qua, l-am corectat. Ca să nu zăpăcesc lumea mi se spune Vila. Dacă vă este mai ușor, răspund și la acest nume.

— Ești italian?

Nu știu ce mă exasperează mai mult, această întrebare sau mania unor ofițeri de a ignora că, în conformitate cu regulamentele, orice inferior are dreptul să i se vorbească doar cu *dumneavoastră*. Cel puțin când nu există o relație anterioară care să-l scutească de acest semn de respect, ceea ce evident acum nu era cazul.

— Nu. Apatrid, cu pașaport spaniol.

— Poftim?

— De fapt, sunt sud-american din naștere. Cetățenia spaniolă am dobândit-o a posteriori. Este un proces în continuă desfășurare, nu reușesc să avansez. Sunt undeva la jumătatea drumului. A oceanului, vreau să zic.

Comandantul m-a privit bănuitor. M-am simțit măgulit.

— Mă rog, de ce să mă mir! a zis scuturând din cap. Ieri s-a prezentat în fața mea un sergent nou și s-a dovedit a fi un american. Am avut pe aici și câțiva mauri. Ne transformăm într-o trupă multinațională, este semnul acestor vremuri.

Am încercat să-i ofer un argument de consolare.

— Astfel ne putem infiltra în toate mediile. Eu pot să mă insinuez printre locuitorii din Buenos Aires psihanalizați, dacă se ivește ocazia. Și, ca să mă compromit și mai rău, înainte de a intra în jandarmerie am absolvit psihologia.

— Serios?

— Serios. Eram tânăr.

— În fine, adjunctul meu mi-a zis că șeful tău, colonelul, i-a spus că ni-l trimite pe cel mai bun, iar în cazul în care colonelul spune asta, o fi adevărat, căci nu degeaba i-au pus stelele pe umăr. O să ți-l prezint pe căpitanul Reinares, el este cel care va avea pâinea și cuțitul în mână în ceea ce ne privește. Eu mi-am terminat deja treaba de relații publice și mă întorc la masa mea de conțopist, să învârt hârtii. Da, știu, nu avansez în grad.

— Vorba toreadorului, trebuie să existe oameni pentru orice muncă.

— Da, dar mi-e dor de front. Să vin aici mă enervează. Simt prea multă

invidie când mă gândesc la voi, cei care călcați încă pe stradă.

— Pe stradă există praf și bălțoace și, de obicei, miroase urât.

— N-am nevoie să-mi povestești. Dar bălțoace, praf și miros urât există în toate părțile și, așa cum spunea Robert de Niro în *A fost odată în America*, duhoarea străzii îți face viața grea, ceea ce alții…

Recunosc că m-a uimit acea referire la cinematografie. Nu i se potrivea.

— Nu-mi aduc aminte, am zis fără să-i ascund uimirea mea, și am văzut filmul. O să-mi notez asta, pentru momentele în care mă simt descurajat.

— Da, și eu, a comentat Chamorro, cu o grimasă.

— Reinares, a strigat comandantul, reușind, prin propriul strigăt să nu audă ironia sergentului meu. Vino încoace, te rog. Au sosit șmecherii de la Madrid. Ăia care apar la televizor.

Am regretat destul de des împrejurarea care i-a făcut, cu ani în urmă, pe câțiva producători împreună cu un canal de televiziune să realizeze și să încerce apoi să difuzeze o serie în care, chipurile, era înfățișată unitatea mea și în care eram prezentați ca o gașcă de polițiști zgârciți, dar pretențioși, un amestec neglijent între *The Wire* și *Aquí no hay quien viva*, cu o trăsătură de penel derutantă vrând să semene a artă și eseu. Din fericire, audiența a avut înțelepciunea de a o elimina de pe micul ecran a doua săptămână, dar asta nu i-a împiedicat pe unii să o vadă. Mai ales pe ai noștri, și în special pe cei detașați în unitățile teritoriale, pentru care devenise săgeata ideală pentru a-și bate joc de noi. Încă o dată, am suportat cu resemnare să fiu luat drept țintă.

Căpitanul Reinares nu avea mai mult de treizeci și cinci de ani. Era unul dintre acei oameni care fac mult sport, pătrat și musculos chiar și pe sub sacou. Dar avea ochii vii și o atitudine calmă.

— La ordinele dumneavoastră, domnule căpitan, l-am salutat.

— Bine ați venit, a zis întinzându-mi o mână cu mănușă albastră.

Am făcut gestul de a i-o strânge, dar atunci și-a retras-o.

— Scuzați-mi lipsa de politețe, am uitat că am piele de latex.

— Nu-i nimic. Îmi e cunoscut.

— Este plutonierul nu-știu-cum, un nume italian al dracului, dar îmi spune să-i zicem Vila, l-a informat comandantul. Am stabilit cu superiorii să le predăm lor frâiele investigației, să îi ajutăm cu ceea ce au nevoie și ei ne țin la curent. Rămâne în seama dumneavoastră să organizați asta și să nu se facă vâlvă.

— Nu va fi nicio problemă, a garantat căpitanul cu un zâmbet sincer,

care m-a făcut să-mi placă de el imediat. Din câte am investigat, povestea asta nu numai că ne depășește mijloacele, ci va ieși de pe teritoriul nostru. Mă bucur că vă aflați aici.

— Și noi ne bucurăm că putem să dăm o mână de ajutor, căci pentru asta am venit.

— Victima nu pare să aibă nicio legătură cu această zonă. Își avea domiciliul la Barcelona și nu există urme că ar fi trecut pe aici, de niciun fel. Nici martori, nici cazare la vreun hotel, nimic.

— Știu unde locuia. Îl cunoșteam.

Amândoi m-au privit în felul acela în care era de presupus că se vor uita la mine, de îndată ce am pronunțat acele cuvinte.

— Am lucrat împreună cu mulți ani în urmă, am explicat.

— Aaa, a zis căpitanul.

— Dar nu-l mai văzusem de șapte ani, am fost de părere că trebuia să le precizez asta. Așa că nu știu prea multe despre viața lui, în afară de locurile pe unde se oprea.

— Aha, a încuviințat Reinares. Mă rog, trupul a fost descoperit, cu o oră și ceva înainte de răsăritul soarelui, de către un distribuitor de ziare care străbate aceste sate. Ne-a sunat imediat sau așa zice el, iar pe la șapte și jumătate împrejmuisem deja zona și o țineam sub control.

— O întrebare.

— Spuneți.

— L-a mai putut fotografia și altcineva?

Căpitanul nu s-a grăbit să răspundă.

— Distribuitorul, dacă se presupune că are un telefon mobil cu cameră foto și are vreo manie macabră. Și poate vreo câțiva șoferi, cei care au trecut înainte de a sosi patrula noastră, dacă au viciul ăsta. Nu putem să excludem această posibilitate. După ce am sosit noi, ne-am asigurat că nu se mai fac alte poze în afară de ale noastre. Pe ziariști i-am ținut deoparte și fără să aibă vreun unghi de acțiune. În afară de asta, ar trebui să ne gândim doar la cele pe care i le-ar fi putut face asasinul sau asasinii după ce l-au atârnat. Dacă aveau aparat foto cu bliț, ceea ce din nou nu este prea greu. Multe telefoane mobile au.

— O cunosc pe soția lui, am explicat. N-aș vrea să-l vadă așa și, în vremurile noastre, nu se mai vede și nu se mai răspândește *urbi et orbi*[{1}] decât ceea ce nu există. Apropo, a fost anunțată?

— O aduce fiul ei încoace. Nu cred că mai întârzie mult.

— N-ar trebui să se grăbească atât de mult să vină.

— I-am spus asta. Dar nu m-a ascultat. Și cu atât mai puțin fiul. Este militar profesionist. Tocmai s-a întors din Afganistan și a primit o permisie. Femeia are șofer și nu pare că ar fi genul care să rămână liniștită acasă. Asta e.

— Știu.

Și mi-am amintit că, pe vremea când locuiam la Barcelona, când Robles era sergentul meu, soției lui legitime i se spunea Sergenta și dădea ordin în pavilioane mai ceva decât soțul ei în unitate.

— Încă un amănunt, că trebuie să plec, a intervenit comandantul. Judecătoarea care ne-a fost atribuită este o cucerire a căpitanului. E moartă după el, așa că în privința asta treaba merge șnur. Prezintă-i-o când ți se ivește ocazia.

Reinares a lăsat privirea în jos. Aș fi spus chiar că s-a înroșit un pic.

— Să știți că sunt uimit, am spus eu ca să-i arunc un colac de salvare.

— Nu-l cunoști pe ăsta, cu față de copil nevinovat. Doamna judecător îi face ochi dulci. Este o tânără de douăzeci și ceva de ani. Mi se pare că săraca n-a avut ocazia să cunoască un bărbat adevărat. Rafalele de virilitate pe care le împrăștie căpitanul au tulburat-o.

— Exagerează, a bombănit Reinares. Nu-i nici pe jumătate adevărat.

Chamorro își drese glasul.

— Ați pățit ceva, doamnă sergent? a întrebat comandantul.

— Nu, nimic. Îmi aminteam de ultima judecătoare tânără în fața căreia a trebuit să dau declarație. Se zicea că noaptea lucra ca *stripper*. Nimeni n-ar fi spus asta despre ea, văzând-o în robă. Aparențele înșală, și mai ales în ceea ce privește generația din urmă. Dacă aș fi în locul dumneavoastră, n-aș face presupunerile astea.

Noval căscă larg ochii.

— O judecătoare, *stripper?*

— Confirm, am zis. Era vox populi în toată regiunea.

— Unde o să ajungem?! s-a speriat. Mă rog, mă întorc la comandament. Cel puțin acolo se înalță și se coboară steagul și se cântă imnul în fiecare zi, ca în vremurile bune. O să mă străduiesc să cred că muncesc în continuare pentru o firmă serioasă, și nu pentru circul ăsta împuțit.

— La ordin, domnule comandant, și-a luat la revedere căpitanul.

— Să arunce o privire și du-i să mănânce ceva, chiar dacă e s-o facă repede. Mai aveți multe ore de lumină. Nu vă torturați fără rost. Bună ziua.

După plecarea comandantului, am făcut recunoașterea terenului. Pe pod, șoseaua de-abia dacă avea acostament. Nu era posibil să te oprești pe el fără să blochezi una din benzile de circulație. Dar dacă cel care săvârșise crima cunoștea locul și era cât de cât expeditiv, ar fi putut foarte bine să se fi oprit chiar acolo, să fi dat jos trupul din mașină și, după ce ar fi terminat operațiunea, să fi plecat fără ca să-l surprindă cineva. În zorii zilei, pe șoseaua aceea izolată probabil că nu trecea nici țipenie de om.

— Am străbătut șoseaua în ambele sensuri pe o distanță de aproximativ două sute de metri pe pod, a zis căpitanul. Nicio nenorocită de urmă de cauciuc pe drum. Cu excepția uneia de tractor, pe care am ridicat-o în caz de ceva, dar care mi se pare foarte ciudat să fie mijlocul ales pentru a transporta cadavrul. Ipoteza este că nu a ieșit de pe carosabil. L-am pus pe tipul cel mai maniac de la criminalistică să verifice carosabilul cu lampa, dar m-aș mira că aveam vreo urmă de roți.

I-am făcut cu ochiul sergentului meu.

— Bun, Arnau, ai scăpat de trierea listelor cu numere de înmatriculare.

— Este o ușurare.

— Dar numai deocamdată.

Căpitanul s-a aplecat spre unul dintre stâlpii care susțineau parapetul podului. L-a indicat și ne-a explicat de ce:

— Aici a fost legată frânghia. Trei noduri neglijente, dar destul de bine făcute încât să se strângă sub greutate, nu să se desfacă. Nodul glisant pe care i l-au pus în jurul gâtului nu era nici el precum cel al lui Sinbad Marinarul, dar și-a îndeplinit rolul. Avea funia bine înfiptă în gât, pielea sfâșiată pe față etcetera.

— Și funia? a întrebat Chamorro.

— V-o arăt imediat. Nu s-au complicat. Banală. Din nailon, cu diametrul de zece milimetri, nu-i nevoie de mai mult. Este atât de rezistentă încât poate să suporte greutatea tuturor celor patru care suntem aici. După părerea unui expert în chestii de-astea, funia este dintre cele mai obișnuite, folosită în construcții, agricultură, fierărie, pescuit. În fine, pentru aproape orice îți trece prin cap să folosești funie.

— Doar pentru confirmare vă întreb: excludem moartea prin spânzurare?

Căpitanul a ridicat din umeri.

— Asta trebuie să spună medicul legist, eu am alt rol. Ceea ce-ți pot preciza este că, privind bine, nu am văzut nicio urmă de vânătaie în jurul mușchilor de la gât. Și n-am uitat ceea ce am învățat la momentul respectiv,

și anume că acesta este indiciul fundamental pentru spânzurare.

— Colonelul mi-a spus că avea și alte leziuni pe care cu greu și le-ar fi putut provoca singur. Care sunt, mai exact?

Reinares se ridică în picioare și-și lăsă privirea să se piardă dincolo de munți. Norii nu se strânseseră încă, din fericire. Dacă o țineau tot așa, ploaia n-avea să sosească pentru a ne complica munca.

— Asta-i partea proastă a cazului, plutoniere, a zis întorcându-se spre mine. Răni foarte urâte și, bineînțeles, pe unele nu și le-a putut face el. Doar dacă nu cumva ar fi avut brațele de gumă și ar fi fost insensibil la durere.

— Adică?

— L-au torturat, Vila. Și cu o adevărată cruzime. Arsuri cu fierul de călcat pe piept, pe abdomen și pe spate. Asta am putut să văd când i-am ridicat cămașa. Cât despre ceea ce am văzut când i-am dat jos pantalonii pentru autopsie, nu îndrăznesc nici măcar să mă pronunț.

— Învățare de mine, a șoptit Chamorro.

— Sau interogatoriu gen mariachi, am observat lugubru.

— Poftim? a întrebat Arnau.

— Am văzut asta eu și domnul plutonier acum patru ani, l-a lămurit sergentul Chamorro. Un nenorocit de marocan căruia nu i-a trecut prin minte nimic mai bun decât să se pună cu niște mexicani. Aceștia l-au ars pe față și pe spate, l-au făcut să le spună unde ținea ceea ce nu vânduse și l-au aruncat pe autostradă din mers, fără ca măcar să oprească mașina.

Reinares a dat din cap.

— Eu nu am mai văzut niciodată așa ceva aici. Asta este o zonă liniștită. În ciuda crizei, încă mai sunt gologani și oamenii trăiesc bine. Până și drogurile se mișcă fără să facă prea mult zgomot.

— Prezicerile tale cele mai rele, plutoniere, a zis Chamorro.

— Așa se pare.

— În fine, să nu ne pripim. Încă nu știm mai nimic, nu-i așa?

Nu mi-a scăpat tonul ironic.

— Așa este, am spus impasibil.

Reinares și-a amintit atunci ordinele comandantului său.

— Vă duc să mâncați ceva. În sat există un loc de încredere. Dacă mă lăsați să vă duc până acolo, continui să vă povestesc ce am făcut până acum.

M-am uitat la oamenii mei.

— Bineînțeles. N-am băut decât o cafea când am plecat din Madrid și mie stomacul îmi cere ceva mai mult de atât, nu știu dacă și vouă.

Hanul la care ne-a dus Reinares era mai mult decât un loc de încredere. La un preț rezonabil, avea mâncare gătită cu produse bune, naturale, iar vinul casei era evident mai bun decât cel din meniurile multor restaurante din Madrid; sau, cel puțin, acelea pe care ni le permitea bugetul să le frecventăm. Nu am putut să nu apreciez toate astea cu voce tare, ca o recunoaștere a gustului amfitrionului nostru.

— Să vă pună aici să beți vin prost ar fi o jignire, a spus căpitanul. L-am putea aresta pe patron și nimeni n-ar protesta. Am dreptate sau nu? l-a întrebat pe cel care ne servea.

— Mie să nu-mi dați idei, a glumit chelnerul.

Lângă Reinares s-au așezat doi oameni de-ai săi: locotenentul Mota, un bărbat de vreo patruzeci de ani, taciturn, cu barba rasă, și sergentul Cano, un tânăr de treizeci de ani cu aspect modest și sportiv, asemănător cu al căpitanului său, deși nu părea la fel de voinic. Acesta era șeful echipei căreia i se atribuise cazul, adică aceea cu care urma să tratăm pentru a rezolva problemele concrete. Dacă Mota ne scruta cu acea reticență comună multor anchetatori călițiți față de băgăcioșii din unitatea centrală, la Cano am observat aceeași dispoziție de a colabora pe care o avea Reinares, sau chiar mai multă, ceea ce am înțeles în timpul mesei. Îi surâdea ideea, din câte mi-a povestit, de a-și cere mutarea în unitatea noastră, de îndată ce vor fi locuri libere. Expresia feței lui Mota deveni și mai aspră când îl auzi.

Stând la masă, am reluat discuția despre ceea ce ne interesa.

— Și doamna judecător? Lăsând deoparte gluma comandantului, vreau să spun.

— E dată naibii. Am lucrat cu ea în vreo două cazuri și o dată, când am terminat târziu treaba, am invitat-o să bem ceva, asta-i tot. Cu martori, precum sergentul Cano, care nu mă va lăsa să mint. Am dus-o acasă vie și nevătămată și la o oră deloc suspectă, așa-i?

— Sunt martor, a zis sergentul.

— În afară de asta, eu chiar cred că te îmbeți, a mormăit Mota.

— Ai grijă că pe Noval nu, dar pe tine te pot aresta, l-a amenințat căpitanul râzând. Dar, haide, pentru știrea plutonierului aici de față, fata este muncitoare și serioasă. Nici prea chițibușară, nici prea delăsătoare. Ne va cere să-i motivăm situațiile, dar nu cred că o să fie prea precaută. Își asumă ceea ce pentru noi înseamnă asasinarea unui coleg.

— Ce i-ați ordonat până acum?

— Nu aveam prea multe să-i cerem. Pe lângă secretul instrucției

preliminare, al autopsiei și al celorlalte formalități de rigoare, i-am cerut să facă în așa fel încât compania telefonică să ne transmită lista de apeluri și localizările telefonului mobil al decedatului și furnizorul de internet să ne dea parolele ca să ne conectăm la contul de e-mail și la pagina de Facebook pe care ne-a spus fiul său că le folosea, deși se pare că nu prea des. Din spusele fiului, o făcea ca să vorbească pe chat cu el când se afla în Afganistan.

— Mă rog, am avea un fir de care să începem să tragem, am îndrăznit să prevăd. Din întâmplare, avea telefonul mobil cu el?

— Nu.

— Era de așteptat.

— Mai este ceva. Din câte ne-a povestit fiul, Robles a plecat ieri devreme de acasă cu mașina lui. A spus că va petrece vreo două zile în afara orașului, pe motiv că era implicat în niște mici afaceri.

— Mici afaceri? a sărit Chamorro.

— Se pare că oferea consultanță cuiva în probleme de securitate. La negru și pentru a-și completa pensia, îmi imaginez.

— Familia știa unde se ducea?

— Nu. Și nu știm nici unde se află mașina.

— Îmi închipui că o căutați.

— Îți închipui bine. Dar deocamdată fără niciun rezultat.

Atunci lui Reinares i-a sunat telefonul mobil. Avea ca ton de apel banda sonoră de la *Carele de foc*. Mi s-a părut foarte potrivit.

— Alo? a răspuns. Da. De acord. În zece minute.

Brusc, luase aspect de ofițer. În timp ce-și punea telefonul în buzunarul sacoului, ne-a dezvăluit motivul seriozității sale.

— A sosit văduva. Și se pare că este cam tulburată.

CAPITOLUL 3

MAI BINE SĂ NU ȘTII

Mi-o aminteam bine pe Consuelo. Când am cunoscut-o avea în jur de patruzeci de ani și, fără să fie prea plăcută, era una dintre acele femei înalte care ies în evidență și pe care trecerea anilor, povara kilogramelor și ridurile nu le dezarmează pe deplin. Acum era o sexagenară care încă se ținea bine, dar fără prea mare străduanie. Nu-și vopsea părul, nu se omora să-și aleagă garderoba, mânca dulciuri și nu se mai machia. Și, chiar și așa, continua să aibă prestanță.

— Ce faci tu aici? a fost salutul ei sever.

— Îmi pare sincer rău, Consuelo, am încercat să o liniștesc. Pentru soțul tău și pentru faptul că nu-ți face plăcere să mă vezi. Fac ceea ce este de competența mea, fiind ceea ce sunt. Mi s-a ordonat, în munca asta nu ai opțiuni.

— Și nu mai exista altul?

— Poate că da. Însă șeful meu s-a gândit că eu sunt cel mai bun. O să încerc să-i demonstrez că nu se înșală. Și ție, dacă îmi permiți.

— Sincer, aș prefera să se ocupe altcineva.

Oricărei alte femei nu i-aș fi răspuns. În ceea ce o privea, puteam să o fac.

— Aha, dar, cu tot respectul, nu tu organizezi investigația. Va trebui să ne suportăm reciproc. Nu știu nici de ce îți cade atât de rău că mă vezi aici. Eu sunt recunoscător că mi se oferă șansa de a ajuta să fac un pic de lumină în tot ce s-a întâmplat. Știi că îl apreciam și că o să-mi dau toată silința.

— Știu. Dar am motivele mele. Și ar trebui să ți le închipui.

— Păi, nu, nu mi le închipui.

A scuturat din mână în aer.

— Nu mai contează! Sunt prostii, bănuiesc. Unde se află?

Nu vărsase nicio lacrimă, nu privise în față pe nimeni, nu încetase să-mi dea peste bot și să aibă pretenții de când ne întâlniserăm. Fiul ei, un flăcău care avea peste treizeci de ani, înalt și robust ca Robles, abia dacă părea mai mult decât pajul ei. Nici nu deschisese gura ca să-i putem auzi timbrul vocii.

Am încercat să redirijez situația. Ca să fie cât de cât civilizată.

— Dacă-mi dai voie, Consuelo, ți-i prezint pe colegii mei. Acesta este căpitanul Reinares, iar ei, locotenentul Mota și sergentul Cano. Sunt cei care s-au ocupat de caz de la început. Ea este sergentul Chamorro și el, sergentul Arnau. Au venit cu mine de la Madrid.

— Îmi pare bine, a bombănit fără să se uite la ei. Unde se află?

— În laboratorul medicului legist, doamnă, i-a zis căpitanul.

— Aha, am înțeles. Presupun că va trebui să i se facă… chestia aia.

— Medicul legist ne-a spus dimineață că va încerca să rezolve totul chiar în după-amiaza aceasta. Dacă reușește, vi-l vor încredința pe seară. Scuzați-mă că vă întreb, dar v-ați gândit deja unde…?

Consuelo l-a privit cu hotărâre. Pentru o clipă, a părut deranjată de faptul că s-ar fi putut crede că nu se gândise la toate.

— Da. Voia să fie dus în sat. Și în sat îl vom duce.

— Unde s-a întâmplat? a întrebat fiul și, auzindu-l pentru prima dată, mi s-a confirmat că avea o voce gravă și aspră, ca tatăl său. Vreau să văd locul.

M-am uitat la Reinares. A încuviințat în tăcere.

— Sergentul vă va însoți, dacă doriți. Cano, poți?

Cano a încuviințat la rândul său.

— Cum să nu. Pe aici, vă rog.

Și Cano l-a luat cu el pe fiu, dar femeia nu s-a clintit din loc. Ne aflam la o distanță de vreo treizeci de metri de pod, unde parcaserăm mașinile. Consuelo se sprijinea pe capota mașinii fiului ei, care m-am gândit că o fi fost caldă încă, după efortul recent depus de motor. Dintr-odată, a rămas absorbită de ceva ce nu mi s-a părut că ar fi fost peisajul și nici ceva care să aibă de-a face cu altceva decât propria persoană și poate, doar în treacăt, cu soțul ei mort.

— Va trebui să-ți punem câteva întrebări, i-am zis.

— Aha, da, știu. Pot să pun și eu vreuna?

— Bineînțeles. Și o să-ți răspund, dacă pot.

— Ce i-au făcut, cum l-au…?

— Ca să-ți spun asta, va trebui să așteptăm rezultatul autopsiei.

Chipul i s-a strâmbat într-un rictus amar.

— L-au spânzurat cu adevărat? Vreau să zic, l-au făcut să moară dând din picioare și sufocându-se, cu ochii ieșiți din orbite și așa mai departe?

— Nu știm încă, dar din ce avem până acum, aproape că te pot asigura că era deja mort când l-au spânzurat.

— Au spânzurat un mort? De ce? Oare a înnebunit toată lumea? Sau fac asta dintr-un fel de chestie bolnăvicioasă? O să dau de pozele lui peste tot, o să le vadă și nepoatele lui?

— Căpitanul a avut mare grijă să evite asta.

— Nu vă faceți probleme, a spus acesta. Nu am lăsat să treacă pe nimeni din mass-media.

— Nu mă refeream la mass-media.

— Am făcut tot ce ne-a stat în putință.

Văduva a dat din cap, contrariată.

— Aha, care vasăzică. Și ați luat amprente, există martori, ceva?

Am schimbat o privire rapidă cu Reinares. Mi-a dat de înțeles să continui să o păcălesc, căci mă pricepeam să fac pe prostul.

— Ne ocupăm de asta, dar este prea devreme ca să ne pronunțăm.

— Am sunat de mai multe ori pe mobilul lui, a dezvăluit atunci Consuelo. Zice că e închis sau în afara ariei de acoperire. L-ați găsit?

— Nu, și este foarte posibil nici să nu-l găsim, am făcut eu prinsoare. Dar nu contează, cu informațiile de la compania telefonică vom recompune întregul istoric de apeluri și mesaje și traseul pe care l-a parcurs. Sau măcar pe cel pe care l-a parcurs în timp ce avea telefonul deschis. Apropo, pot să te întreb ceva? Când ai vorbit ultima oară cu el?

— Ieri-dimineață. Când a plecat.

— Nu te-a sunat toată ziua?

— Nu.

— Nici ca să-ți spună că a ajuns cu bine? Nici seara?

Femeia s-a uitat la mine cu o oarecare condescendență.

— Nu, Rubencín. Trecusem de mult timp de vremea în care ne comportam ca logodnicii. După patruzeci de ani de suportare reciprocă, cu puțin noroc se ajunge la o moderație și restul nu mai contează. Nici eu nu așteptam să mă sune întruna când pleca de acasă, nici lui nu-i fugea somnul pentru că nu știa de mine. Mă lăsase acasă, știa că mă voi uita la televizor și că, atunci când mă voi plictisi să văd gaițe insultându-se, mă voi duce la culcare. Și asta am și făcut. În ceea ce-l privește pe el, nici nu știam ce făcea, nici nu aveam chef să aflu. Și nici nu mai eram curioasă, bagă de seamă.

— Nici ce făcea, nici unde…

— De la o anumită vârstă, nu mai întrebi așa ceva. La fel cum nu te mai interesează nici de ce te mințea când întrebai.

Cu coada ochiului, am privit-o pe Chamorro, care asista la interogatoriu fără să piardă niciun amănunt. De când sosise văduva, nu încetase să se aprovizioneze de la aceasta cu muniție pentru o mustruluială căreia, mai devreme sau mai târziu, aveam să fiu nevoit să-i fac față. Și aș minți dacă aș spune că-mi doream asta.

— Haide, că dacă te întreb dacă știi pe cineva sau vreun motiv pentru care i s-ar fi putut întâmpla asta, îmi vei răspunde că…

— Îți voi răspunde că se presupune că de-asta ești tu plătit, m-a întrerupt. N-am nici cea mai mică idee. Nu știu în ce era implicat când era activ, pentru că, din câte spunea mereu, era mai bine să nu știu, ca să nu mă îngrijorez și pentru binele serviciului. Și de când s-a pensionat, tot nu mi-a povestit mare lucru despre acele fleacuri, așa le numea el, pe care le făcea pentru a câștiga un ban în plus și ca să putem să trăim ceva mai sus de pragul sărăciei, fiindcă încă aveam de plătit rate la casa pe care o cumpăraserăm acum câțiva ani. Cum toate astea aveau legătură cu veșnica poveste, cu istoriile voastre, îmi spunea mereu același lucru: e mai bine să nu știi. Așa că Dumnezeu cu mila, poate că a dat de vreo belea sau i-a ieșit în cale cineva mai rău decât dracu'. Dar nu mă întreba pe mine ce sau cine.

Sergentul Cano și fiul lui Robles veneau pe șosea. Am hotărât să închei subiectul. Pentru primul atac era de-ajuns.

— Bine, nu vreau să fac abuz de încredere, i-am spus. Acum trebuie să vă ocupați de treburile voastre. Vom avea ocazia să vorbim mai pe larg când veți fi mai liniștiți.

— Sunt liniștită, Rubén, atât cât îmi permite situația. Dar da, e mai bine să vorbim în alt moment. Și astfel mă obișnuiesc și eu cu ideea că tu vei fi cel care-și va băga nasul în chestiunea asta și care îmi va pune întrebări.

— N-o să fiu doar eu, nici nu este ceva personal. Mi-ar plăcea ca lucrul ăsta să-ți fie clar.

Consuelo a schițat un zâmbet stins, aproape șters.

— Ah, băiete, ți-au ieșit câteva fire albe, dar în fond ești tot un nevinovat. La urma urmelor, totul este personal.

Căpitanul Reinares, care asistase de pe un prudent plan secund la scurtul interogatoriu, devenit o mustruluială neîndurătoare, a hotărât să se milostivească de mine și să-i atragă atenția fiarei asupra lui.

— O să-i rog pe doi dintre oamenii mei să vă însoțească la morgă. Și luați, vă rog, cartea mea de vizită. V-am notat numărul meu de telefon. Pentru orice aveți nevoie cât timp sunteți pe aici, la orice oră din zi…

— Sau din noapte, i-a luat-o înainte văduva. Știu. Am mai auzit asta și înainte.

Brusc, ochii lui Consuelo s-au încețoșat. În curând s-au format două lacrimi care s-au revărsat peste pleoape și i-au brăzdat repede obrajii. În sfârșit, o cuprindea o emoție care sugera că avea simțăminte omenești, ceea ce, de altfel, eu știam foarte bine. Cu ani în urmă, avusesem destul de-a face cu ea, încât să ajung să-i cunosc o altă fațetă mai puțin aspră, cea a femeii sentimentale, pe care o ținea ascunsă înăuntrul ei. Chamorro s-a grăbit să-i întindă un șervețel din hârtie.

— Mulțumesc, fata mea, i-a zis și i l-a luat din mână.

— Nu vă faceți griji. Descărcați-vă, i-a spus colega mea.

— Am impresia că m-am descărcat deja prea mult. Iertați-mă.

— Haide, mamă, vino cu mine, a rugat-o fiul, care tocmai ni se alăturase, în timp ce o înconjura drăgăstos pe după umeri.

Înainte de a intra în mașină, Consuelo s-a întors spre mine.

— Iartă-mă mai ales tu, Rubén. Nu am niciun drept. Sunt sigură că o să faci tot ce știi mai bine. Și sigur el, oriunde ar fi, se bucură că te ocupi tu. Mereu a ținut la tine.

— Nu te mai gândi la asta, i-am zis din suflet.

— Bine, nu vă mai deranjez.

Și a dispărut în interiorul mașinii. Înainte de a da roată automobilului ca să se urce la volan, fiul mi-a întins mâna și mi s-a prezentat:

— Joaquín Robles sau sergentul Robles, cum doriți. M-am făcut militar de infanterie, provocându-i o supărare tatălui meu. Îmi amintesc de dumneavoastră pe vremea când erați tânăr, domnule plutonier, deși bănuiesc că dumneavoastră nu mă mai țineți minte.

Avea mâna mare și strângea cu putere. Am prelungit strângerea de mână și am simțit că emoția mă cuprindea și pe mine. Îmi aminteam senzația de a-mi ține mâna prizonieră într-o mână ca aceea. Trecuseră vreo câțiva ani de când mi se strânsese mâna ultima oară. Dar dădusem destul de mult mâna cu oamenii încât să uit senzația.

— Îmi amintesc de tine, chiar dacă pe vremea aceea nu erai așa de mare. Nu-mi spune *domnule plutonier*. Sunt un prieten al tatălui tău. Și acum lucrez pentru voi. O să-l prindem, oricine ar fi cel care a făcut asta. Îmi pare rău, nici nu știi cât de mult.

M-a privit cu ochii umezi. Și ai mei erau la fel.

— Știu, a încuviințat. Ambele lucruri. Sunt la dispoziția dumneavoastră

pentru orice aveți nevoie. Și mama la fel. Am eu grijă.

— Mulțumesc.

După ce ne-am luat la revedere de la văduva și de la fiul lui Robles, ne-am întâlnit cu cei de la criminalistică. În fruntea echipei se afla un sergent, pe nume Almendros. Raportul lui nu a fost tocmai optimist.

— Am cercetat totul palmă cu palmă. În afară de marca roții de tractor, care nu cred că are vreo legătură cu povestea noastră, nu am ce să vă ofer. Nici urme de pași, nici de cauciucuri, nici amprente, nici fibre, nici resturi biologice, nimic, nimic. O să cercetăm funia cât putem și cât știm de bine. Și mă tem că asta, plus cadavrul și ceea ce a mai rămas pe el sau pe hainele sale, va fi tot ce vom avea. Promit să încerc să aflu marca fierului de călcat, dar mă îndoiesc că informația vă va folosi la ceva. Mă tem că asta-i tot.

— Chiar așa, omule.

— Să vedem dacă apare mașina. Poate că atunci vom putea fi mai utili.

Am făcut o scurtă recunoaștere a terenului împreună cu ai mei colegi. Ceva părea evident: nu era locul pe care să îl vadă cineva dintr-odată, noaptea, și în care să se oprească pentru a spânzura un trup. Cel care făcuse asta pregătise și alesese locul cu bună știință. Și cu o doză considerabilă de sânge rece. Căci podul era izolat, iar șoseaua, mai ales în zorii zilei, puțin circulată, dar dacă ghinionul ar fi făcut să apară cineva în timp ce înfăptuia operațiunea, n-ar fi avut unde să se ascundă. Am înțeles cum descoperise trupul distribuitorul de ziare, chiar dacă încă era noapte. Cu puțin înainte de a ajunge la pod, șoseaua descria o curbă care permitea ca farurile unei mașini care ar fi venit să lumineze parapetul de care fusese atârnat. Doar pentru o fracțiune de secundă, ceea ce nu excludea posibilitatea ca un alt șofer, mai puțin atent decât distribuitorul de ziare, să fi trecut înainte pe acolo fără să-și dea seama. Dar ca o ipoteză de lucru, puteam să considerăm că spânzurarea avusese loc în zori și nu cu mult timp înainte de ora la care fusese găsit.

Am străbătut șoseaua în ambele direcții, urmărind rigola. Mi-am golit mintea de gânduri, pentru cazul în care îmi trecea prin cap vreo altă idee. M-am convins că nu mai era nimic de cercetat. L-am căutat pe Reinares.

— Dacă sunteți de acord, domnule căpitan, ar trebui să ne gândim la chestiunile de logistică. Vom rămâne în noaptea asta aici, așa că, dacă putem să profităm de cât a mai rămas din după-amiază, cu atât mai bine. Aș vrea să trec din nou în revistă ce avem până acum, cât timp așteptăm rezultatul autopsiei. Și de îndată ce vom avea informații de la compania

telefonică și de la ceilalți furnizori, aș vrea ca oamenii mei să le analizeze. Cum ne organizăm?

Reinares nu a stat mult pe gânduri.

— Cel mai bine ar fi să mergem la comandament. Este spațiu suficient pentru toți trei la sediu, care nu arată deloc rău. L-am mărit ca să-i găzduiască pe oamenii care au venit de la Madrid ca să-și arunce o privire asupra celor de la *txapela*[{2}]. Și dacă vreți, puteți să lucrați în biroul nostru. Vă stă la dispoziție.

— Mi se pare o idee foarte bună.

— Iar la doamna judecător te duc când vrei.

— Mai bine așteptăm un pic. Aș prefera să știu ceva mai bine la ce să ne așteptăm. Să mai avem încă ceva de pus pe masă, și anume ceva mai concret.

— Cum spui tu. Dau câteva ordine pe aici și plecăm.

În timpul scurtului traseu până la Logroño, am optat să mă concentrez asupra gândurilor mele și nici Chamorro, nici Arnau n-au încercat să întrerupă acest exercițiu atât de sănătos și de neglijat, în general. Și ei erau cufundați în ale lor, pe care le-am intuit a fi foarte diferite. În cele din urmă, amenințarea cu ploaia nu reușise să se îndeplinească și rămăsese o după-amiază liniștită de toamnă, care încă mai promitea vreo câteva ore de lumină. Mai era o săptămână până se dădea ceasul înapoi și până când zilele aveau să se scurteze brutal, din voința despoților luminați care ne conduc și ne frânează fără să fie nevoiți să ne dea vreodată socoteală în privința acțiunilor lor și, cu atât mai puțin, să ne facă să înțelegem de ce lucrurile sunt așa cum sunt și nu ar putea să se mai schimbe.

Mai fusesem în Logroño. De fapt, de destul de multe ori, îndeosebi între anii ’80 și ’90, când munca mea avusese mai mult de-a face cu activitatea acelor *txapela* la care tocmai făcuse referire căpitanul. O perioadă ale cărei amintiri mi-au venit brusc în minte, de îndată ce am deschis robinetul pe care, de obicei, îl țineam închis bine. Într-o bună zi, când va fi clar și se va confirma că oamenii aceia au renunțat să mai impună restului lumii iluziile lor cu gloanțe, cu Goma-2[{3}] și cu bombe artizanale cu șuruburi, cineva ar trebui să înceapă să relateze această poveste bine și integral, cu toate mizeriile și cu toate faptele ei eroice. Nu eram eu cel mai indicat să o facă, dată fiind scurta și efemera mea implicare în acel război, dar speram să îndrăznească cineva. Speram, mai ales, pentru aceia dintre noi care căzuseră și care, dintr-o nefericită coincidență, deși ar fi putut foarte bine să fie și

preamărire retrospectivă, confirmau fraza biblică: *Cei mai buni dintre voi vor cădea sub lovitura de sabie.* Sub lovitura de secure, în cazul acesta.

Comandamentul ocupa un teren enorm chiar în centrul orașului, în apropierea unui parc. M-am bucurat să dau din nou peste liniștea plăcută și provincială din acel oraș modest și prosper, la jumătatea drumului dintre Aragon, Castilia, Navarra și Țara Bascilor, având puțin din specificul fiecăruia dintre cele patru teritorii cu care se învecina. Din acel amestec putea izvorî identitatea referitoare la Rioja pe care i-o atribuiseră, împreună cu guvernul, parlamentul și celelalte comunități autonome care, din punctul meu de vedere din ce în ce mai puțin entuziast în ceea ce privește puterea și cei care o exercită, părea oarecum disproporționată, deși, cu siguranță, le adusese beneficii celor care locuiau acolo. La fel ca orice altceva, autonomia funcționează când ai ce să arunci în cratiță, iar acolo oamenii nu înduraseră niciodată lipsuri.

— N-am mai fost până acum în Logroño, a zis Arnau. Nu e rău.

— Asta-i bine în meseria noastră, am fost de părere. Când o vei practica deja de douăzeci de ani, ca mine, vei cunoaște cu adevărat Spania: palmă cu palmă și om cu om. Sau ce o mai exista pe atunci și cum s-o mai numi. Civilii sunt foarte pestriți, în privința asta n-o să te poți plânge.

— Este a doua oară când vin aici, a spus Chamorro. Nici mie nu-mi displace.

— Atunci profitați, pentru că mă tem că nu o să ne bucurăm prea mult. În curând vom scăpa de îndoieli. Când ne vor spune unde se află telefonul mobil al lui Robles. Nu mi-ar păsa să mă înșel, dar e ceva ce mă face să presimt că treaba serioasă nu ne așteaptă aici.

— Și ce te face să bănuiești așa ceva? întrebă colega mea. Dacă binevoiești să le împărtășești asta și subordonaților tăi, bineînțeles.

— Este un fleac, dar sper că v-ați dat seama. De la podul unde a fost spânzurat Robles până la autostradă sunt ceva mai mult de șase minute. Am impresia că cineva și-a căutat un loc care să fie atât unul de trecere și, în același timp, unul destul de izolat, pentru a-și lăsa mesajul sub formă de cadavru, indiferent cui i-ar fi fost adresat acest mesaj. Și vă atrag atenția că pe acea autostradă se iese din această comunitate autonomă, indiferent în ce direcție, în mai puțin de o jumătate de oră.

— Este un punct de vedere bun, a zis Chamorro.

— Și dacă omul mai are încă o oră la dispoziție, i se ivesc trei posibilități ca să se prezinte într-o comunitate cu poliție proprie, adică pentru a

interpune o ușoară dificultate în investigarea crimei. Răufăcătorii sunt foarte conștienți de problemuțele pe care le avem noi, polițiștii cu bastoane de cauciuc, în a împărți între noi baze de date. Problemuțe care lor le vor fi deosebit de utile, de exemplu și ca să câștige timp, în cazul în care au considerat acest lucru oportun, ceea ce eu, dacă aș fi în locul lor, aș avea în vedere, să fure un vehicul pentru a transporta marfa atât de compromițătoare.

— Cum v-au trecut toate astea prin minte în răstimpul ăsta? întrebă Arnau.

— Nu e mare scofală, mica mea lăcustă. Nu te lăsa impresionat și nici nu mă lăuda pentru așa un fleac. De mulți ani gândesc rău despre toată lumea, asta-i tot.

— Sunt martoră, a confirmat Chamorro.

— Despre toată lumea, în afară de tine, regina mea maură.

— Aha. Îți spun ceea ce i-ai zis tu lui. Nu te obosi să mă măgulești.

— Bine, mereu temperează lucrurile.

Am ajuns în fața intrării în comandament. Reinares a făcut un semn și paznicul de la poartă ne-a lăsat să intrăm. Era destul loc pentru a parca mașinile. Le-am lăsat lângă vreo zece jeepuri ale GRS, foarte curate și perfect aliniate. Printre oamenii aceia încă nu dispăruse caracterul marțial propriu Corpului. Acela pe care noi, cei care ne ocupam cu investigația, îl păstram ca pe o cicatrice veche: de obicei invizibilă și nedureroasă, dar care uneori, când ploua sau era soare, își făcea simțită prezența sau înflorea pe neașteptate. Oricât de rău le-ar părea antimilitariștilor de tot felul, spiritul marțial este una dintre programările cele mai efective și mai interiorizate pe care le-a creat geniul uman, întotdeauna atât de activ când vine vorba de a încerca să manipuleze comportamentul străin în propriul beneficiu.

Ne-au dat fiecăruia câte o cameră de la sediu. Mobilierul era nou, dar foarte spartan. Pe o foaie tipărită și plastifiată, cu ștampila comandamentului, erau trecute normele de bază pe care oaspeții trebuia să le respecte. Existau o masă mică și un scaun, un pat de dimensiuni potrivite, o noptieră și un dulap minuscul. Nimic altceva. Desigur, niciun fel de distracție de genul unui televizor sau vreunui lucru asemănător. Doar ceea ce era strict necesar pentru a dormi și, în toaleta alăturată, nici mai mult, nici mai puțin decât strictul necesar în ceea ce privește igiena. Stilul militar și acolo, și în caz că uitam când mergeam pe stradă jucându-ne de-a polițiștii, ne amintea că depusesem jurământ.

Niciunul nu a întârziat mai mult de cinci minute în a se instala în camera lui și în a coborî afară. Pentru mine, care făcusem asta de atâtea ori, ritualul se reducea la a trânti valiza într-un colț, a scoate obiectele de toaletă și a le lăsa în baie și a mă spăla pe dinți. Uneori, dacă mă simțeam foarte harnic, îmi scoteam hainele de schimb pentru a doua zi ca să le am pregătite și să câștig timp dimineață. Pentru a evita neplăcerea de a face ceva când sunt încă pe jumătate adormit.

Căpitanul Reinares ne-a însoțit în dependințele pe care le ocupa unitatea sa. După ce am văzut câteva birouri demne de cinste, acolo nu mai exista nimic care să-mi atragă prea mult atenția. M-am uitat la avizier, unde erau lipite mai multe fotografii cu răufăcători și vreo două articole despre oameni care-i provocau pe judecători. Și în privința asta, pretutindeni lucrurile stăteau la fel.

— Vom avea odată acces la datele din telefonul lui Robles? l-a întrebat căpitanul pe sergentul Cano.

Sergentul și-a privit ceasul.

— Ora șapte. Le-am dat ordinul celor de la biroul de coordonare pe la douăsprezece. Dacă au fost harnici cu toții, ar trebui să le avem.

— Verifică.

Cano s-a așezat la calculator și a deschis programele corespunzătoare. I-a luat câteva minute să le pornească, să introducă diferitele parole și să caute dosarul. După vreo două încercări, a scuturat din cap.

— Nimic, domnule căpitan. N-o să fie gata până mâine.

— Uneori mă întreb la ce naiba folosesc protocoalele, sistemele, centralizarea și automatizarea, s-a văitat Chamorro. Când făceai asta în mod primitiv, sunându-l pe colegul pe care fiecare și-l găsise la compania telefonică, îți lua un sfert din timpul de acum.

— Aha, dar încălcai puțin drepturile fundamentale, am precizat. Deja avocații apărării presează destul de mult pe chestiunea interceptărilor telefonice în cadrul proceselor, de când ziariștii au început să o manevreze și de când vreunui judecător i s-a pus pata pe această jucărie și a înțepat pe cine nu trebuia. Eu prefer să trec peste acest protocol, oricât de eficient ar fi. Să știe toată lumea că noi nu ne băgăm nasul în niciun telefon și nici nu păstrăm informația. Că totul se află într-un megacalculator supersigur la dispoziția Domniei Voastre.

— În era Facebookului, cu toată intimitatea la dispoziția companiilor care o vând și o revând și nu dau socoteală în fața nimănui, este o ironie

faptul că noi suntem cei care trezim mereu bănuieli și trebuie să dăm explicații.

— Așa e viața, Vir. Suntem jandarmi. Nu suntem *cool.*

S-a auzit din nou melodia din *Carele de foc.* Reinares își scoase repede telefonul mobil și răspunse.

— Alo? Sigur? Bine, venim acolo. Și Almendros? Bine.

Părea o veste. Și chiar era.

— Mașina lui Robles. Într-o benzinărie din Tudela, Navarra. La mai puțin de o oră de aici. În locul vostru, m-aș duce să o văd. Echipa de la criminalistică, ce venea să strângă probele, s-a dus direct acolo.

— Să mergem, m-am alăturat.

Am pornit din nou la drum. Ziua se anunța lungă, dar mai ales pentru șoferița noastră. M-am decis să o scutesc de această sarcină.

— Dă-i cheile lui Arny. Să se implice, că doar de-aia e sergent.

Arnau ne-a dus cu viteză, adică cu viteza maximă permisă, până la respectiva benzinărie. Mașina fusese lăsată într-un loc acoperit, într-o zonă supravegheată de camere de luat vederi, dar la o distanță providențială de ele. De fapt, nu era posibil ca acestea să fi înregistrat momentul în care s-a dat jos șoferul, iar acesta avusese posibilitatea de a se mișca în zona acoperită fără să fie filmat. Chamorro, căreia nu i-a scăpat acel detaliu, rosti cu voce tare o bănuială supărătoare:

— Ăștia nu sunt niște nătăfleți oarecare.

Mașina lui Robles era un BMW seria 5, albastru marin, cu o vechime de trei ani și 120.000 de kilometri la bord, ceea ce nu-i scădea puterea pe drum. Deși apoi am aflat că și-o cumpărase la mâna a doua și cu o reducere considerabilă, tot nu era o mașină obișnuită pentru un pensionar al Corpului de jandarmerie. A fost cam greu să o deschidem, dar specialiștii noștri aveau abilitatea și instrumentele necesare. Greu era să o pornim, dar asta nu avea să fie necesar. Chemaseră deja o macara ca să o ridice și să o ducă până la comandament. Cei de la criminalistică ne-au lăsat să aruncăm o privire rapidă, dar ne-au rugat să nu ne băgăm nasul prea mult până ce ei nu o vor fi cercetat bine, ca să nu o contaminăm.

Ceea ce ne-a permis să aflăm acea inspecție sumară a fost faptul că Robles avea în portbagaj o geantă de voiaj cu haine pentru două sau trei zile și că toate erau curate. Și că la un moment dat conectase la priza electrică un GPS, al cărui cablu de alimentare și al cărui suport erau încă acolo, dar nu și sistemul de navigație. Și că, pentru a-și face drumul mai plăcut, luase

cu el CD-ul cu hiturile lui Joan Manuel Serrat. Am zâmbit când am văzut CD-ul. Era cântărețul lui preferat, dar puțini știau cum devenise fanul lui. Timp de câteva luni, pe vremea când faptul că erai în Jandarmerie avea mai multă legătură cu supravegherea populației decât cu apărarea drepturilor cetățenilor, a avut grijă să-i controleze cântărețului toate mișcările. După cum obișnuia să spună, mort de râs, era primul care ajungea la concertele acestuia și ultimul care pleca. Și tot ascultându-l, i s-au întipărit în minte cântecele și până la urmă a prins drag de el.

— Nu vom avea nici GPS-ul ca să încercăm să-i reconstituim mișcările, a zis Arnau cu un aer deznădăjduit.

— Au luat telefonul mobil, au luat GPS-ul, s-au ascuns de camerele de filmat din benzinărie. Totul merge în aceeași direcție… Domnule plutonier.

Nu era deloc ceva obișnuit ca Chamorro să mi se adreseze cu această formulă, cu excepția cazurilor când voia să mă mustre într-un fel. Eu știam deja foarte bine ce însemnau toate acele indicii. Și mă enervau foarte mult.

— Noi suntem mai deștepți și avem mai mult timp la dispoziție, căci nu degeaba noi suntem *sherrif* și ei sunt răufăcătorii, am zis pentru a încerca să contracarez pesimismul ei. Faptul că s-au străduit mult ca să nu calce în strâchini nu înseamnă că nici nu au călcat. Pentru început, sergent, te duci să-l cauți pe șeful acestei maghernițe și îi spui să-ți pregătească toate casetele video, că mâine o să te prezinți aici cu un ordin judecătoresc ca să ți le înmâneze. Și le vom viziona încetișor, până când vom descoperi unde și când au făcut-o de oaie. Așa că în noaptea asta să-mi dormi bine, Juan, că mâine vreau să fii foarte treaz.

S-au dus să-l caute pe responsabilul benzinăriei și eu am rămas cu Reinares și oamenii lui, pe când mașina era urcată în macara.

— Ce părere ai? Au părăsit mașina înainte de a spânzura trupul sau invers? mi-a cerut părerea căpitanul în timp ce priveam operațiunea.

— Bună întrebare. Succesiunea de imagini ne poate indica încotro s-au îndreptat după aceea. Sau, din contră, ne poate dezorienta. Nu este nicio distanță atât de mare, încât să nu o fi putut străbate de două ori, dacă ar fi vrut.

— Vorbim tot timpul la plural, a observat.

— Și nu fără motiv. Este unul dintre puținele lucruri care, ajunși în acest punct, îmi sunt clare. Dacă asta a făcut-o doar un singur tip, îndur un concert al lui Bisbal de la început până la sfârșit.

— Măi să fie! Eu nu am atâta încredere în intuiția mea, omule.

— Nu este intuiție. Mă limitez la a citi povestea.

— Casetele video ne vor lămuri. Dacă a fost înainte sau după, la asta mă refer. Există o cameră de supraveghere care acoperă zona de intrare.

Telefonul mobil al lui Reinares a scos atunci un țiuit. Primise un SMS.

— ETA abandonează lupta armată, a citit. Tocmai au anunțat oficial.

— O să mă bucur când vor depune armele, a zis Cano reticent.

Ne-am întors la Logroño când se lăsase deja noaptea. Cei de la criminalistică s-au retras să se odihnească. Reinares și oamenii săi și-au luat și ei la revedere: a doua zi dimineață trebuia să începem treaba devreme. Eu m-am dus cu ai mei să luăm cina într-un local la înălțimea (sau netezimea) dietelor noastre. Pe scurt, am ales sufrageria comandamentului. A fost o cină ciudată, așa cum fusese întreaga zi. Vestea cea mare, atât de mult așteptată, ni se părea tuturor oarecum greu de crezut. Arnau părea amețit, Chamorro rămânea în continuare cam distantă, iar eu nu aveam chef decât să mă duc la culcare.

Înainte de a mă vârî în pat, am răsfoit ziarele pe laptop. Voiam să văd cum pomeniseră despre moartea lui Robles. M-am simțit ușurat de confirmarea că nu trezise prea mult interes informativ. De-abia dacă era câte o referință în presa locală. Ceea ce umplea prima pagină a tuturor ziarelor era anunțul cu privire la sfârșitul aventurii sângeroase a grupului terorist ETA.

Iscodind, am mai dat peste ceva. Ceva ce mi-a înghețat sângele în vine. În acea zi de 20 octombrie 2011, Muammar al-Gaddafi fusese linșat de niște milițieni în împrejurimile orașului său natal, Sirt. Pe internet erau niște imagini video, înregistrate cu un telefon mobil, care înfățișau urmărirea și martiriul său. Cu ele pe retină, am stins lumina. Consuelo avea dreptate. O luaserăm cu toții razna.

CAPITOLUL 4

CU TOATE LITERELE

Don't stop me now, don't stop me
Cause I'm having a good time, having a good time.[4]

Cântecul s-a strecurat în somnul meu și versurile s-au potrivit de minune situației actuale. Mă simțeam foarte atașat de Freddie Mercury, nu degeaba făcea parte din amintirile mele din tinerețe, dar nu într-atât încât să nu mă irite faptul că sunetul vocii sale îmi zdruncina unul dintre puținele momente de calm absolut pe care i le rezervă viața unui bărbat de peste patruzeci de ani.

Când în sfârșit mi-am dat seama că suna telefonul meu mobil și, în special, ultimul ton de apel pe care i-l pusesem (în caz că cineva își dădea seama de ironie când ar fi sunat în toiul unei chestiuni deosebit de neplăcute sau dificile), mi-am întins laba greoaie spre el și, cu o îndemânare pe care îndrăznesc să o calific drept miraculoasă, am nimerit butonul verde.

— Da?

— Salut, Vila. Dormeai?

— Nu, domnule comandant, am încercat să simulez spontaneitatea pe care nu o aveam deloc. Eram la baie, mă bărbieream ca să le ofer cetățenilor și autorităților competente o imagine ireproșabilă.

— Nu mă convingi. Ai o voce moleșită. Scuză-mă că te-am sunat la ora asta, eu sunt pe drum spre serviciu. Ai aflat de luptătorii basci?

— Cum să nu. Pentru asta m-ați sunat?

— Nu, omule. Asta ieșea din calcul. Sultanul întreabă dacă e gata ce ți-a cerut să faci. Iar mie, ca un bun vizir, îmi revine sarcina să te întreb pe tine.

— Nu am rezultate, încă, am zis. Ne lipsesc autopsia, telefonul. Tot ce avem este mașina lui. A apărut la optzeci de kilometri, într-o benzinărie. Erau camere de supraveghere. O să cerem azi casetele video.

— Omucidere fără nicio îndoială?

— Fără nicio îndoială.

— Vreun posibil profil al autorului sau autorilor?

— Răi și foarte răi. Profesioniști chiar.

— Bine, cu asta îl calmez. Ați avut grijă de văduvă?

Întrebarea m-a făcut să simt o înțepătură subită de vinovăție.

Trebuia să mă fi asigurat că Consuelo și fiul ei beneficiază de tot ce ar putea avea nevoie. M-am gândit chiar că ar fi trebuit să mă duc la morgă să aștept împreună cu ei, oricât aș fi fost de istovit. Am avut încredere în faptul că Reinares, care la urma urmelor era gazda, a avut grijă să o ajute cu cele de cuviință. Dar nimic din toate astea nu erau de interes pentru comandantul meu.

— Desigur, am mințit.

— Ai vorbit cu domnul sau doamna judecător?

— Doamna judecător, l-am informat. O să vorbesc azi. Ca să o consult în privința demersurilor. Pentru cele care se puteau face ieri toate ordinele fuseseră date când am ajuns.

— Bine. Să-mi faci rost de numărul ei de telefon ca să mă pot da bine pe lângă ea. Știi că le place să-l țină pe șef în priză.

Ceea ce știam era că majorității judecătorilor le era indiferent cu cine se înțelegeau, mus sau amiral, atât timp cât nu încercau să le bage strâmbe și le permiteau să dea uitării chestiunea pentru a se ocupa de blocajul cu care unii mai mult, alții mai puțin se confruntau la judecătorie.

— La ordinele dumneavoastră, domnule comandant.

— Bine, păi, presupun că asta e tot. Când ai ceva care să fie cu adevărat o noutate, mi-o trimiți. E bine și printr-un SMS.

— Așa voi face.

— Ai grijă. Să nu te tai când te bărbierești.

După ce am închis telefonul, m-am uitat la ceasul de pe mobil. Șapte și un sfert. Mai erau doar cinci minute până avea să sune ceasul deșteptător. Eul meu epicurian opta pentru a se lăsa pe pernă ca minutele să treacă repede. Eul meu ascetic, a cărui putere nu încetează să mă uimească pe măsură ce trec anii, m-a împins dintr-o săritură jos din pat. Dacă mă grăbeam, încă aveam o șansă să ajung primul la micul dejun.

Ca de atâtea alte ori, m-a întrecut Chamorro. Înmuia deja o madlenă în cafeaua cu lapte în timp ce scormonea prin laptopul ei. Părea vioaie și părul său scurt, castaniu era încă umed. Pentru a-mi alina sentimentul de înfrângere, mi-am amintit că ea nu trebuia să se bărbierească.

— Bună dimineața, Vir. Te-ai odihnit?

Mă privi cu coada ochiului.

— Eu am conștiința împăcată. Și tu, ce faci?

— Eu nu am conștiință. Ca un bebeluș. La ce te uiți?

— La mail. Și la știri.

Chiar în momentul acela apăru Arnau. Deși era cel mai tânăr, arăta mult mai afectat decât superiorii săi deja bătrâni.

— *Guten Morgen,* Arnold. Azi îți recomand să nu bei o Colacao, ci o cană zdravănă de cafea. Ai niște cearcăne…

— Am dormit foarte prost. Ceva nu mi-a priit azi-noapte.

— Ești foarte gingaș. Va trebui să te trimitem la antrenamentul Beretelor Verzi ca să ți se dea de mâncare șopârle și porcării care să te întărească. Un anchetator demn de cinste trebuie să aibă un stomac rezistent la meniurile zilei: atât civile, cât și militare.

— O să încerc să mă obișnuiesc fără să ajung la această extremă. Ați aflat de al-Gaddafi? Nu am putut să nu mă gândesc la…

— Gaddafi? Ce-i cu el? a întrebat Chamorro.

— Nu știi? Păi, la ce știri te uitai?

— La vreo două rapoarte pe care le-am luat de pe Twitter. Referitoare la anunțul de ieri și la reacțiile pe care le-a provocat.

Am lăsat-o să observe cât eram de uimit.

— Și pe cine urmărești pe Twitter? Pe directorul general? Nu primești mai multe vești decât cele care au legătură cu munca noastră?

— Foarte amuzant.

— Haide, Juan, caută-i înregistrarea video.

Colega mea i-a cedat tastatura de la laptop. În doar câteva minute a avut pe ecran imaginile atrocității: satrapul vanitos și extravagant de altă dată devenise dintr-odată un biet bătrân dezorientat, în timp ce gloata îl zgâlțâia și îl împingea, fără nicio urmă de considerație pentru vârsta lui și pentru fruntea lui însângerată, strigând *Al-lahu akbar.* Invariabilul *Dumnezeu este mare* pe care musulmanii îl invocă, fie că e vorba de veselie zgomotoasă sau de spaimă, ceea ce duce la o interpretare mai degrabă neliniștitoare în ceea ce privește natura divină. Chipul lui Chamorro deveni un fel de mască împietrită, în timp ce ochii ei dobândeau o expresie nedefinită. Nimic nu putea fi la mai mare distanță de caracterul ei decât barbaria acelor indivizi fanatici sau imaturi sau decât sfârșitul jalnic al acelui bărbat bătrân și depravat.

— Este absolut scârbos, a declarat.

— Păi, nu ai văzut ce-i mai rău, zise Arnau. Au pus azi pe o pagină web italiană. Uite ce zice titlul.

— Ce zice? am întrebat.

— „A fost sodomizat Gaddafi înainte să fie omorât?” a citit.

Chamorro își îndepărtă privirea.

— Nu vreau să-l văd. Îmi dau seama că vouă vi se pare foarte distractiv, dar nu ăsta este felul în care vreau să fac să-mi tihnească micul dejun.

Mărturisesc că nu mi-am putut stăpâni curiozitatea și m-am apropiat ca să privesc imaginile. Erau mai detaliate decât cele din ajun. Într-adevăr, în ele se vedeau dictatorul libian mergând cu un trap scurt și nesigur, ca și cum l-ar fi deranjat ceva, și fugitiv, cineva care-l mâna din spate cu un fel de băț. Dar părea greu de obținut efectul umilitor care se putea vedea prin pantaloni. Abandonul, vulnerabilitatea absolută a trupului uman supus unei forțe superioare a reușit să mă emoționeze. Nu aș fi crezut niciodată că acel personaj va reuși să-mi inspire compasiune.

— Sergentul Chamorro are dreptate, am apreciat. Asta e o mizerie. Este o mizerie că acești oameni fac asta. O mizerie să circule așa ceva. Și o mizerie să ne uităm la ea. Ia-o de-aici. Mi se întoarce stomacul pe dos când mă gândesc că cineva face publicitate cu aceste imagini respingătoare. Dacă te gândești bine, au reușit să ne facă pe toți niște mizerabili adevărați.

— Slavă Domnului că ți-a mai rămas puțină sensibilitate, a zis Chamorro.

— Foarte adânc în sufletul meu, am recunoscut. Dar sigur că mi-a mai rămas.

Dar ceea ce ne aștepta în biroul căpitanului Reinares, ca să ne începem dimineața, avea să mă pună la încercare. Era raportul preliminar al autopsiei, împreună cu seria completă de fotografii luate cadavrului. Nu voisem să mă implic personal în autopsie, nici măcar nu întrebasem dacă era posibil, de teamă să nu care cumva să fie. Oricât de călit ai fi, nu trebuie să vezi cum cineva despică în două și scormonește prin trupul unui prieten. Altele sunt amintirile pe care trebuie să le păstrezi despre cineva pe care îl apreciai. Dar, pentru că fusesem însărcinat cu acea anchetă, mă vedeam obligat să privesc în detaliu toate acele fotografii, pe care de acum înainte trebuia să le car, precum cea mai nedorită marfa, în remorca deja prea încărcată a memoriei mele.

După cum se temuse căpitanul, când i s-au dat jos pantalonii lui Robles, au ieșit la iveală alte atrocități. Cei care mânuiseră fierul de călcat fierbinte pe pielea lui îl folosiseră și de la mijloc în jos, dar raportul autopsiei mai menționa ceva. Ceva ce am citit surprins, simțind, – și vă asigur că, ajuns în

acest punct, nu este ușor să mi se întâmple una ca asta, – că mi se oprea pulsul. Nepăsătoarea proză medico-legală nu era suficientă pentru a elimina oroarea descoperirii. *Sfâșieri în zonele anală și perianală care sugerează introducerea violentă a unui obiect neidentificat cu suprafață neregulată și diametru mai mare de…* Am ridicat privirea de pe foaie și i-am întins-o lui Chamorro. Căpitanul, care citise raportul înaintea mea, mă privi tăcut. Arnau, intrigat, întrebă:

— Care e cauza morții?

— Stop cardiac, am zis laconic.

— Serios?

— După ce-l vei citi în întregime, vei înțelege. Că i s-a oprit inima, vreau să spun. Și că a fost în orice fel, mai puțin spontan.

— Sfântă Fecioară, a exclamat Chamorro, care avea un trecut religios și chiar evlavios, dar nu era deloc adepta acestor demonstrații.

— Căutăm niște nenorociți, am confirmat. În caz că mai exista vreo îndoială.

— Întocmai cum spui, cu toate literele, mă sprijini sergentul Cano, care până atunci nu deschisese gura.

— Halal mod de a începe ziua, a zis Chamorro, pe ton lugubru. Dintre libieni și asta nu știu ce-i mai rău. Ce se întâmplă cu oamenii? Există vreun fel de înțelegere secretă între tâmpiți sau ceva de genul ăsta?

— Ați văzut ce-a pățit Gaddafi, a dedus Reinares.

— Da, i-am răspuns. Și nu zic că m-ar lăsa indiferent, sincere condoleanțe familiei lui, dar pe mine mă interesează mai mult chestiunea asta. Pe bărbatul acesta l-am dus cu mine pe scaunul din dreapta atât de multe ore încât le-am și pierdut socoteala. Cu el am plătit oalele sparte cu carul și am primit câteva medalii, deși acestea au fost mult mai puține. Îmi închipui că acelora care i-au făcut de petrecanie unui tiran pe care nimeni, nici înăuntrul, nici în afara țării sale, nu voia să-l vadă dând declarații în fața unui judecător, nu li se va întâmpla nimic. Și nu mi se pare corect, dar acesta e mersul lumii. Îți jur un singur lucru: dacă cei care au făcut asta nu pățesc nimic, eu plec din Jandarmerie.

— Doamne Dumnezeule, cum e posibil așa ceva! zise Arnau nedumerit, după ce răsfoi raportul autopsiei.

O tăcere grea puse stăpânire pe sală, în care în acel moment eram adunate opt persoane, eu, oamenii mei și cei din corpul de poliție judiciară al comandamentului. Nimeni nu avea intenția să scoată vreo vorbă, și nici

eu nu făceam excepție, dar am simțit că trebuie să spun ceva:

— Este chiar mai greu decât pare, dacă nu ai pierdut tot ce trebuie să piardă o persoană pentru a nu mai exista. Chiar și dacă ți s-a întâmplat ceva care să te facă să pierzi o bună parte din tine.

Am observat cum mă priveau. Mai ales cei tineri. Am continuat:

— Poate că nu sunt singurul din această sală care a avut vreodată pe cineva absolut la cheremul său. Vreau să spun, pe cineva prăbușit pe deplin, mort de frică și fără nicio putere de a reacționa. Pe cineva pe care ai, în plus, tot cheful din lume să-l bați la fund, tot cheful pe care vi-l puteți imagina și chiar mai mult de atât, și care, pentru ca situația să-l bage de tot în sperieți, este conștient de felul în care vrei să-i faci de petrecanie. În caz că alții care au trăit așa ceva nu vor să povestească, și e de înțeles, și pentru cei care nu cunosc o astfel de situație, o să v-o relatez eu.

Am făcut o pauză. Tăcerea devenise atât de densă încât puteai să o tai cu cuțitul. Căpitanul Reinares își puse mâna pe antebrațul meu.

— Vila, calmează-te.

— Sunt calm, domnule căpitan. Nu voi spune nimic nelalocul lui, dar cred că vă va fi de folos ca să știți unde vă aflați. Și, adresându-mă celorlalți, mi-am continuat discursul: Oricât de mult ai lăsat ura să ți se strecoare înăuntru, oricât de mult ai ajuns să uiți de datoria ta și de principiile tale, când un bărbat care nu se poate apăra, chiar dacă este cel mai rău și cel mai demn de dispreț dintre toți oamenii, te imploră să ai milă, trebuie să fii foarte tulburat ca să îi refuzi asta. Și trebuie să fii făcut dintr-o esență pe care nu o cunosc, nici nu vreau să o cunosc, ca să-i faci rău cu adevărat. Dar trebuie să fii o bestie, o fiară fără pic de omenie ca să-ți cășuneze pe cineva de la nivelul acelei superiorități.

Am văzut că Chamorro se stăpânea ca să nu intervină. Am înțeles că era de-ajuns. Era mai bine să trec direct la morală.

— Ceea ce tocmai am spus nu e luat din nicio carte. Am constatat totul pe viu și de mai îndeaproape decât mi-ar fi plăcut. Și, bazându-mă pe asta, vă avertizez că ne confruntăm cu tot ce poate fi mai rău. Material uman absolut degenerat. Îmi pare rău pentru voi și pentru mine. O să vedem mult rahat pe care am prefera să-l ignorăm.

Atunci a vorbit colega mea:

— Asta presupune munca pe care o facem, domnule plutonier. O să te lași descurajat?

Părea înfuriată. Încă o dată, i-am mulțumit Cerului că o am alături.

— Nici măcar pentru o clipă, sergent.

Am tras adânc aer în piept. Băgasem în mine o cantitate dublă de cofeină și, dintr-odată, am simțit-o clocotind în venele mele. Era momentul să reacționez.

— Îmi închipui că avem deja informațiile de la compania telefonică, am dedus. Te rog, Cano, lasă-i un calculator Virginiei ca să se uite. Tu, Juan, vii cu mine. Dacă domnul căpitan este atât de amabil să ne însoțească, o să mergem să-i facem o vizită doamnei judecător și o să ne facem apariția pe la morgă, să ne îndeplinim datoria de camarazi și să ne asigurăm că familia are tot ce-i trebuie.

— Te însoțesc, a spus Reinares. În ceea ce privește familia, vor lua în primire trupul la ora zece. Sunt vreo doi dintre oamenii mei acolo, cu ei.

— Pornim, așadar?

— După tine.

Am mers cu mașina noastră, cu Arnau la volan. Pe drum, căpitanul a format numărul de telefon al judecătoarei. În ziua aceea avea procese, dar urma să ne facă și nouă un locșor, a promis. Din câte mi-a spus Reinares, nu numai că supraveghea cazul, dar aștepta și vizita noastră. Când am ajuns la judecătorie, m-a asaltat aceeași senzație dintotdeauna. Părea o minciună că dreptatea era împărțită din acea clădire șubredă, cu o înfățișare atât de puțin atrăgătoare, în sfârșit, într-un loc atât de sărăcăcios. Oamenii îngrămădiți pe culoare, dosarele la vedere, stivuite dezordonat, funcționarii întotdeauna copleșiți. În felul acesta, nu era ciudat să se întâmple ceea ce se petrecea. Mi-am amintit de ultima oară când a trebuit să depun mărturie la tribunal. Când m-am referit la un document hotărâtor pentru sentința judecătorească, o probă relevantă de acuzare, și s-au dus să-l caute ca să mi-l arate, au descoperit că cineva îl smulsese din dosar și îl făcuse să dispară. Este foarte posibil să fi fost unul dintre avocații apărării, care se aflau acolo, așezați pe bănci, cu togile lor și cu chipurile împietrite. Nu le-ar fi fost foarte greu: cu siguranță că, atunci când le-au fost lăsate actele cu scopul de a se documenta, nu i-a supravegheat nimeni pentru a-i împiedica să poată atenta la integritatea lor. Nu era nevoie decât de puțină nerușinare, ceea ce exista din plin în breasla avocățeilor, nici mai mult, nici mai puțin decât în multe alte meserii. Asta și impunitatea derivată dintr-o autoritate care nu impunea respectul așa cum trebuia. O muzică pe care, spre nefericirea mea, o auzeam și eu.

Dar astfel de gânduri nu aveau să mă ajute în relația cu doamna

judecător. Le-am alungat cu un gest din mână, o foarte utilizată tehnică mintală în privința căreia nevoia m-a obligat să mă specializez.

— Am cel mult zece minute la dispoziție, se prezentă doamna judecător, întinzându-mi mâna. Natalia Albiñana. Cu cine am plăcerea?

— Plutonier Bevilacqua, nu pretind să-mi rețineți numele, puteți să-mi spuneți Vila. Colegul meu, Arnau. Venim de la unitatea centrală.

— La ordinele dumneavoastră, doamnă judecător, a zis Arnau, care încă se fâstâcea puțin în fața autorității, oricât de mult încercam eu să-l împing să-și asume rolul care-i revenea, de demn agent al acesteia.

— Foarte bine, încântată. Ce aveți să-mi povestiți? De ce aveți nevoie?

Natalia Albiñana era o femeie slăbuță, brunetă, îmbrăcată neprotocolar, deși nu chiar la fel de neprotocolar precum unele dintre colegele ei de profesie, care apoi se burzuluiau când un vagabond credea că erau secretare (nu de judecătorie, ci dintr-acelea care răspundeau la telefon). Purta o bluză albă, pantaloni negri și un pulover la fel și un lănțișor fin de aur. Nu am văzut niciun inel pe degetele ei lungi, delicate și destul de palide.

Reinares și-a asumat partea rezumatului.

— După spusele familiei, victima plecase într-o călătorie de afaceri, dar ei nu știu unde anume. Conform autopsiei, a murit înainte de a fi spânzurat, în urma unui stop cardiac, într-un fel de ședință de tortură destul de brutală. Am găsit mașina în zona unei benzinării din Tudela. Am dus-o la comandament și, cu permisiunea dumneavoastră, o vom cerceta.

— Desigur. Ce altceva putem să mai facem? Telefonul?

— Chiar acum îl cercetăm, am informat-o. Vom vedea dacă are rost să solicităm vreo intervenție adițională și vă vom spune cât de curând cu putință. Avem nevoie ca angajații de la benzinărie să ne înmâneze înregistrările camerei de supraveghere. Presupunem că cineva, și cu siguranță nu Robles, sau nu din propria voință, a lăsat mașina acolo.

— De ce presupuneți asta?

— Locul unde am găsit mașina pare ales dinadins pentru ca respectivele camere video să nu-l înregistreze pe șofer dându-se jos din mașină.

— Așa de deștepți sunt?

— Este doar o ipoteză. Dar nu o voi exclude, doamnă judecător.

— Prea bine. Vorbiți cu procurorul și cu secretarul ca să pregătească totul. Și vă mulțumesc că ați venit să mă informați. V-a dat căpitanul numărul meu?

— Nu.

— Atunci dă-i-l, te rog, s-a adresat lui Reinares. Dacă mă sunați și nu vă răspund, înseamnă că sunt într-un proces sau în vreun demers. Lăsați mesaj în căsuța vocală și o să vă răspund de îndată ce o să pot.

— Nu o să vă deranjez dacă nu este necesar.

— Nu este niciun deranj.

I-am întins o carte de vizită.

— Aveți aici numărul meu de telefon. Și pe cel al comandantului meu. Pentru orice aveți nevoie.

— Mulțumesc mult. Și dacă asta e tot, cu permisiunea dumneavoastră, mă întorc să sfarm piatră. Căci ați văzut ce carieră de piatră am astăzi aici.

Metafora m-a izbit, venind din partea cui venea și având în fața ochilor fragilitatea ei, în ceea ce privește aspectul fizic. În alt sens, am văzut că nu irosise cei doi sau trei ani de practică judecătorească prezenți în CV-ul ei (i-am dat vreo treizeci de ani, cel mult: orice ar fi spus cineva, nu putea să aibă mai mult). Nu mi-a scăpat din vedere că îl tutuise pe Reinares, dar nici nu-i făcuse ochi dulci, cum spunea răuvoitorul lui șef, nici pe departe ceva asemănător. De la mică distanță și la prima întâlnire, era una dintre acele femei care au grijă să nu lase la vedere nicio slăbiciune, ca o tehnică de supraviețuire în cadrul unei profesii care, în multe privințe, nu are prevăzute astfel de măsuri.

După ce am avut ordinul judecătoresc, l-am rugat pe Arnau să ne ducă la morgă. Reinares își detașase acolo o parte din oamenii săi. Fiindcă aveau mașină și spațiu suficient ca să ne ia pe amândoi, de îndată ce ne-am oprit în fața clădirii funerare, l-am expediat pe sergentul meu la comandament cu însărcinarea de a o lua pe Chamorro pentru a se duce la Tudela să ia în primire imaginile camerelor video. Nu voiam să pierd timp și nici posibilitățile pe care acea dimineață ni le-ar fi putut oferi. Multe cazuri de omucidere se rezolvă sau eșuează în primele douăzeci și patru sau patruzeci și opt de ore și, chiar dacă nu aveam prea multe motive ca să cred că acesta s-ar fi putut încadra în categoria întâi, mă puteam teme însă că ar putea face parte din a doua categorie. Și pentru orice neglijență care mai târziu s-ar fi dovedit ireparabilă, știam asta, aveam să regret.

Consuelo și fiul ei, militarul, așteptau deja în sala de priveghi care le fusese atribuită și în care, dintr-un moment într-altul, aveau să așeze cadavrul. Avea să stea acolo doar vreo două ore, după cum ne informă locotenentul Moța, pentru că la ora douăsprezece stabiliseră cu cei de la pompele funebre să-l ducă în satul natal al lui Robles, în Léon, unde aveau

să-l îngroape. Ideea era să facă asta în dimineața zilei următoare, după priveghi, conform tradiției rurale, ceea ce m-a făcut să mă gândesc la o scenă a cineastului Luis García Berlanga, din care, la drept vorbind, nu-mi părea rău să lipsesc. Aveam motivele mele, destul de concrete: prin venele mele, din partea mamei și împreună cu debitul de apă italian deviat prin Rio de la Plata, curge și sânge de podiș. Și castilian-leonez, întocmai ca al lui Robles. Îmi aminteam de un sat care probabil nu era foarte diferit de al său, unde se născuseră bunicii mei.

Pe Consuelo am văzut-o obosită. Pe fiul ei, ceva mai răpus decât în ajun. Luaseră loc pe două fotolii, dar niciunul din ei nu-și permitea să se sprijine de spătar. Stăteau pe marginea șezutului, de-abia ținându-se în capul oaselor, ca și cum s-ar fi temut să nu se prăbușească.

— Bună ziua, i-am salutat. Ați putut să vă odihniți vreun pic?

— Locotenentul ne-a căutat găzduire la comandament, a spus el. Eu am dormit vreo două ore. Mama mă tem că deloc.

Mama se uită la el cu un fel de dezgust.

— Dacă eu nu dorm când nu moare nimeni, cum aș fi putut să dorm azi!

Mi s-a părut puțin stânjenitor să aflu că își petrecuseră noaptea în același loc ca mine, poate chiar pe același culoar, și să deduc că s-au culcat mai târziu și s-au trezit mai devreme. Oarecum, asta mă punea în evidență. Eu eram în misiune, iar ei erau victimele pe care trebuia să le protejez.

— Trebuie să sosească, a spus Mota uitându-se la ceas.

Văduva lăsă să-i scape un suspin.

— Nu e nicio grabă. Nimeni nu întârzie la propria înmormântare.

— Cum te simți, Consuelo? am întrebat-o ca să împac spiritele.

S-a uitat la mine într-un fel în care, fără să existe bunăvoință, nu era nici ură.

— Bine, sunt bine. N-o să mă sinucid, nici chestii de-astea, stai liniștit. Îmi închipuiam că va sosi și ziua asta și a trebuit să cresc un fiu și o fiică al căror tată era mereu plecat, așa că nu sunt o femeie care să se sperie că este singură. Deși, la drept vorbind, nu mă așteptam la asta atât de curând. Avea doar șaizeci și doi de ani și se ținea destul de bine cu sănătatea. Cel care i-a făcut asta i-a răpit cel puțin cincisprezece ani de viață.

— Când te întorci la Barcelona?

— După ce-l vom înmormânta, de ce să mai aștept. Am o fată și două nepoțele de care trebuie să mă ocup. Să plătească îngrijitoarea pentru ziua de azi și de mâine va fi groaznic pentru sărăcuța de ea, cu salariile de rahat

pe care le câștigă acuma copiii ăștia! Și noroc că ea muncește și încă-și primește banii.

— Cum să iau legătura cu tine? Ai un telefon mobil, ceva?

A părut jignită.

— Am un mobil, Rubén, sigur că am. Drept cine mă iei? Am chiar și Facebook și Gmail și… cum îi spune ăluilalt?

— Skype, zise fiul ei.

— Așa, *skai*. Îmi folosea să văd că ăsta era întreg când se afla aici, cu arabii lui bin Laden. Am făcut pe mine timp de cinci luni să nu i se întâmple ceva și vezi și tu… Pericolul, în cele din urmă, se află unde te aștepți mai puțin.

— Îmi e suficient mobilul.

— Notați-l și pe al meu, se oferi fiul.

Brusc, Consuelo conștientiză care era situația.

— Știi ceva mai mult decât ieri.

— Ceva, nu prea mult.

— Ai fi atât de amabil?

— Te pot asigura că nu l-au spânzurat de viu și că, în ciuda răului, a părăsit această lume în cel mai frumos mod: i s-a oprit inima, am denaturat pe jumătate un adevăr pe care nu era momentul să i-l pun crud pe tavă. Mașina lui a apărut în Navarra, pe autostradă, la o oră distanță de aici. Cineva a lăsat-o acolo, el sau un terț, și există camere de supraveghere care or fi înregistrat ceva. Am cerut casetele și vom scăpa în curând de îndoieli. Nu avem mai mult de atât, dar începem să cercetăm telefonul și sper ca acesta să ne spună pe unde a umblat. S-ar putea să iau legătura cu tine sau cu fiul tău, în caz că pe lista de apeluri există numere care ar putea fi cunoscute.

— Oi cunoaște vreunul, îmi imaginez, dar pe altele, cu siguranță nu, presupuse ea. Poate că exact pe cele care te interesează cel mai mult să știi ale cui sunt.

— Asta nu-i o problemă. Pentru asta există doamna judecător și baza de date a companiei telefonice. O să aflăm.

A lăsat să-i scape un suspin.

— Mă rog, eu nu o să mă mai gândesc la asta. Ne vom petrece ziua cum vom putea și voi o să vă ocupați de treburile voastre și veți întreba ce aveți de întrebat. Nu la zece au zis că-l vor aduce?

Văzând-o că se uită la ceasul ei, am făcut și eu la fel. Era zece și cinci.

Imediat, ca și cum ar fi auzit-o protestând, s-a prezentat un angajat. Cadavrul, ne-a zis, era pus deja la locul lui. Înainte de a da la o parte perdelele, a vrut să știe dacă familia voia să lase ridicată partea superioară a capacului coșciugului și să se vadă chipul mortului.

— Poate fi văzut? a întrebat fiul.

Angajatul a încuviințat energic.

— Desigur, ne-am făcut treaba.

— Atunci lăsați capacul ridicat, a poruncit Consuelo.

Și, fără să aștepte pe cineva, s-a ridicat în picioare și s-a apropiat de geam.

O parte din mine ar fi preferat să nu rămână acolo. Dar cea care trebuia să predomine m-a făcut să stau, ferm, în timp ce se dădea la o parte perdeaua. Văzându-l apărând pe Robles, am respirat ușurat. Cine se ocupase să-l înfășoare în giulgiu și să-l pregătească își cunoștea bine meseria. La fel și medicul legist, care-și îndeplinise misiunea fără să rămână la vedere nicio urmă a intervenției sale. Lungit în acel coșciug, cu ochii închiși și îmbrăcat în uniformă (și, privind cu atenție acest detaliu, nu am putut să nu mă uit cu coada ochiului la fiu, căci el trebuie să fi fost cel care o adusese), ultimul lucru la care te puteai gândi era că murise în mâinile unor sadici care-l chinuiseră în cel mai cumplit mod. Dintr-odată, prin ceea ce mai rămânea în trupul lui din spiritul care-l însufleți se în timpul vieții, prietenul meu își recupera demnitatea pe care au vrut să i-o refuze, spânzurându-l de acel pod, în văzul tuturor.

— Uită-te la el, a plâns cu hohote Consuelo. Țeapăn până în ultima clipă. Văzându-l așa, uit până și neplăcerile pe care mi le-a provocat. Cel puțin, le-am îndurat pentru un bărbat pentru care toate femeile mă invidiau.

Pe Joaquín, fiul lui Robles și circumspect sergent de infanterie, l-a supărat vizibil să o audă pe mama lui vorbind în felul acela.

— Vino, mamă, i-a zis, hai să ne așezăm un pic.

— Nu, n-am de gând să mă așez, a refuzat ea contrariată. O să rămân aici până sosește mașina. Așază-te tu, dacă vrei.

Am rămas acolo, în picioare, la doar câțiva pași de Consuelo, un interval de timp pe care nu l-aș putea preciza. Poate că au fost cinci minute, poate zece. Am privit trupul neînsufleți t, fiind încă stupefiat, și m-am uitat cum îl privea ea, ceea ce mi-a produs o fascinație irezistibilă. Ajuns în acea etapă a vieții mele, credeam că am învățat câte ceva despre dragoste. Cel puțin suficient cât să știu că era un sentiment ciudat, cel mai ciudat dintre toate, o

forță virulentă în care se amestecau, în mod aproape organic, rațiunea cea mai pură și cea mai logică, pentru că nu există nimic mai propriu firii noastre decât a căuta comuniunea profundă cu o altă ființă umană, și iraționalitatea cea mai absolută, pentru că nimic altceva în afară de dragoste nu știe să ne lege de cineva care ne este străin sau de neatins, sau de cineva pe care-l pierdem iremediabil sau chiar în mod necesar. Dar ceea ce îmi apărea acolo în fața ochilor era un mod neobișnuit, exagerat de a iubi, care întrecea cu mult ceea ce învățasem eu cu privire la această chestiune.

În cele din urmă, mi-am făcut curaj, m-am apropiat de ea și i-am spus:

— Consuelo, trebuie să plec. Am treabă.

Nu s-a întors imediat. A stat în continuare cu spatele la mine câteva secunde, ca și cum i-ar fi trebuit timp ca să revină la realitate. Când a făcut asta, m-a surprins punându-mi mâna pe umăr și apropiindu-și obrazul de al meu ca să-mi dea două sărutări. Au fost, poate, cele mai tulburătoare din câte am primit vreodată. Pentru că nu erau pentru mine.

— Du-te, Rubén. Și mulțumesc că te ocupi tu.

Am ieșit în stradă, simțindu-mă încă puțin tulburat de acea experiență. Ca să contracarez senzația, am format numărul lui Chamorro.

— Spune-mi că ai casetele, a fost salutul meu aspru.

Nu s-a îngrozit. Vocea ei s-a auzit fermă:

— Le am. Și mai mult de atât. Ne vedem la comandament?

CAPITOLUL 5

MÂNA ARTISTULUI

Căpitanul Reinares și locotenentul Mota au rămas la morgă pentru a sta alături de familia lui Robles până avea să vină mașina funerară care trebuia să-l ducă în satul lui natal. La comandament m-a dus sergentul care era cu Mota de la prima oră a dimineții. Un băiat foarte tânăr, cu puțin peste douăzeci de ani, căruia mi-a fost greu să-i inspir încredere. Asta înseamnă să depășești pe cineva în anii de viață și de serviciu. Doar la sfârșitul traseului, când circulam deja prin Logroño, și-a permis ceva asemănător cu o exprimare spontană:

— Și mama este plutonier-major. Văzându-l pe acel bărbat acolo, în coșciug, nici nu știți ce mi-a trecut prin cap, domnule plutonier.

— Sigur că știu.

Tânărul sergent a scuturat din cap.

— De ce? N-am îngropat deja destui?

M-am uitat la el, deși el își menținea privirea în față, atent la condus. I-am văzut profilul prelung, obrajii negricioși, furia firească de pe chip. Și m-am gândit că da, că îngropaserăm deja destui dintre ai noștri și nu numai pe cei două sute și ceva pe care poate că-i avea el în minte, ci pe mulți alții, morți în toate felurile violente imaginabile, din 1844 până în zilele noastre. Doborâți de reacționari și de revoluționari în războaiele civile din secolul al XIX-lea; și de unii, și de alții în războiul civil din 36 până în 39; de răufăcători de tot felul, de la tâlhari până la bandiți, de-a lungul a 167 de ani. Dincolo de dușmanul firesc, de delincvența comună, Istoria i-a condus pe jandarmi să moară în mâinile carliștilor, anarhiștilor, rebelilor cubanezi și filipinezi, insurgenților din Rif, comuniștilor, falangiștilor, minerilor înfuriați, militarilor răzvrătiți, războinicilor din munți, membrilor ETA… Ca să nu lipsească nimic, acelei mulțimi de călăi trebuia să i se alăture, în plin secol XXI, irakieni nesupuși și chiar și talibani infiltrați. M-a stânjenit senzația că moartea lui Robles, din câte întrevedeam, era posibil să nu se poată adăuga acestei liste extinse de martiri și sfinți, bărbați și femei, căzuți la datorie sau din dorința lor arzătoare de a și-o îndeplini. Dar nu-i puteam vorbi despre asta acelui băiat, atât de impregnat de spiritul Brigăzii pe care

probabil îl primise dizolvat în biberon. Față de oameni ca el, care purtau tricornul uniformei din leagăn până în mormânt, mă simțeam ca un fel de venetic, pentru că eu intrasem în Jandarmerie din întâmplare și fără să am vreo vocație, deși, de atâta cât l-a purtat, craniul meu de sceptic incorigibil se atașase de acest tricorn.

— Nu te descuraja, i-am zis. Nimeni nu ne-a putut face față până acum. Cei care ne înfruntă uită că, lovindu-l pe unul dintre noi, au de-a face cu optzeci de mii, înarmați cu cele mai rele intenții și cu toată răbdarea necesare pentru a le zbura creierii.

— Păi, sper să îi zburați dumneavoastră pe ai ăstora.

— Așa va fi, i-am promis. Conform ordinelor autorității judiciare și pe baza legislației în vigoare, ce-i drept.

— Nu mă așteptam să o faceți altfel, a replicat zâmbitor.

I-am zâmbit și eu, la rândul meu. Băiatul ăla avea stofa în el.

— Mulțumesc că m-ai adus. Lasă-mă la intrare și întoarce-te la șefii tăi, să nu cumva să aibă nevoie de tine și să nu fii acolo.

— La ordinele dumneavoastră, domnule plutonier. Și noroc!

— Cred mai mult în dârzenie și talent, dar nu-mi va prinde rău.

Când m-am întâlnit cu ai mei, după vreo două minute, m-am simțit mândru că îi conduc. Arnau era literalmente lipit de un monitor pe care trecea în revistă imaginile înregistrate de camerele de supraveghere video din benzinărie. Chamorro, la rândul ei, tasta cu o viteză îndrăcită pe laptopul ei datele pe care le copia de pe ecranul unuia dintre calculatoarele din birou. Erau imaginea vie a hărniciei și a zelului la locul de muncă. Mi-am dres vocea ca să-i pun în gardă.

— Faceți-mi o bucurie. Tocmai am vizitat o judecătorie și o morgă.

— Eu de-abia am început, mă ocup de asta, a zis Arnau fără să se întoarcă.

Chamorro a încetat să mai tasteze și s-a lăsat pe spate în scaun.

— Ți-a fost prezentată doamna judecător? a întrebat.

— Da. De ce?

— Ai un motiv bun să o suni. Sau, mai bine zis, două.

Nu-și putea ascunde satisfacția. Nici nu încerca.

— Vrei să fii mai puțin criptică? am rugat-o.

— Am două numere de telefon pe care mi se pare că merită să le cercetăm cu toată atenția posibilă.

— Și de ce ți se pare că merită?

— Cu unul din ele Robles a vorbit de șapte ori alaltăieri și de trei ori în ajun, plus de încă alte zece ori în ultima lună. Cu celălalt a luat legătura de o sută și ceva de ori, în ultimele patru săptămâni. M-am uitat la ele și nu sunt ale soției sale și nici ale vreunuia din copiii lui. L-am sunat pe sergentul de infanterie. Nu i se par a fi nici ale vreunei rude sau ale vreunui prieten apropiat.

— Scuză-mă că întreb, dar ai verificat dacă aceste numere nu se află pe vreo agendă publică sau în baza noastră de date?

— Păi, da, în ciuda inutilității demersului. Cine, în afară de cel care vrea să vândă ceva, se mai află pe o agendă? Și cine, în afară de cei pe care i-am înhățat deja, mai are numărul în baza noastră de date?

Avea dreptate și am fost de acord cu ea.

— Bine. Îți va reveni sarcina să scrii raportul și să prezinți în cel mai suspect mod cu putință aceste convorbiri. Regret să-ți spun că doamna judecător nu pare atât de leșinată după căpitan precum a zis comandantul. Nu vom putea recurge la el ca să o corupă cu slăbiciunea cărnii. Va trebui să o convingem cu fermitatea indiciilor.

— Pot să fac asta. Nu este singurul lucru pe care-l am.

— Și ce mai e? Haide, scutește-mă de suspans, că nu avem toată ziua ca să te distrezi făcând pe Miss Marple.

— Asta a fost o dovadă de rea-voință, a protestat. N-am putut să cercetez adânc localizările mobilului, dar am reconstituit itinerarul pe care l-a parcurs alaltăieri. Combinându-l cu acele două numere, se constată o coincidență ciudată. De-abia iese din casă, foarte de dimineață, și se îndreaptă spre coastă. Pe la Sant Boi de Llobregat sună la cele două numere cu pricina. Conversație de un minut cu cel pe care-l vom numi interlocutor Alfa, căci are recordul de apeluri, și conversație de un pic peste trei minute cu cel pe care-l voi numi interlocutor Bravo, al doilea de pe listă. Se oprește la nivelul Castelldefels și îl sună din nou pe Alfa. Și mai puțin, douăzeci de secunde. O oră de tăcere telefonică, în care rămâne în Castelldefels și respinge sau nu bagă în seamă două apeluri, unul din ele de la Bravo. Când pornește din nou la drum, îl sună și vorbesc alte trei minute. Mă urmărești?

— Eh, cu chiu, cu vai, dar cred că da.

— Bine, a continuat. De-abia îi închide lui Bravo, că îl și sună iar pe interlocutorul Alfa. De data asta, stau de vorbă o bună bucată de timp, nici mai mult, nici mai puțin decât douăzeci de minute, pe când înaintează spre Tarragona. Dar nu ajunge până în oraș. Prin dreptul orașului El Vendrell se

abate pentru a o lua pe AP-7 și apoi pe AP-2 cu direcția Zaragoza. Adică până aici.

— Am dedus deja asta. Cunosc șoselele.

— Ceea ce nu știi este faptul că șofează fără întrerupere mai bine de patru ore, timp în care vorbește din nou cu Bravo, două minute, și cu Alfa – șaptesprezece. Subiecte nu le lipsesc, din câte se pare. Chestia este că trece pe lângă Logroño și ajunge până la Álava. Acolo se oprește. Am verificat coordonatele, corespund unei zone cu benzinărie. Bănuiesc că trebuie să se odihnească. De acolo îl sună din nou pe Bravo, cu care stă de vorbă timp de cinci minute. În total, nu stă mai mult de zece minute în acel loc. Apoi se întoarce pe șosea. Este ora două fără un sfert.

— Îmi spui odată până unde a ajuns?

— La trei fără cinci se oprește în zona de acoperire a unei antene situate în Portugalete, Vizcaya. O zonă industrială, n-aș ști să-ți spun unde exact, dar conform Google Maps există mai multe restaurante în împrejurimi. Îl sună pe Bravo, apel scurt de doar un minut. După trei minute, îl sună Bravo, la rândul lui. Douăzeci de secunde. În acel loc petrece două ore, timp în care ignoră două dintre cele trei apeluri pe care le primește, unul dintre ele de la fiul său. În schimb, răspunde, timp de două minute, la apelul pe care-l primește de la interlocutorul Alfa.

Nu mi-am putut stăpâni nerăbdarea.

— Mă fascinează sârguința și precizia ta, Virginia, dar presupun că-ți imaginezi care este locul pe care mor de nerăbdare să-l aflu.

Chamorro se distra vizibil.

— Îmi închipui și am toate datele ca să ți-l spun. Telefonul lui Robles a încetat să mai funcționeze la marginea orașului Briones, La Rioja, după orele șase și jumătate seara. La cincisprezece minute după ce l-a sunat pe Bravo, un apel care a durat două minute, și la o jumătate de oră după ce a conversat din nou, timp de vreo zece minute, cu interlocutorul Alfa. Circula pe o șosea secundară, după ce părăsise autostrada pe care venise de la Bilbao. Nu am elemente ca să-ți ofer vreo teorie cu privire la ceea ce l-ar fi putut duce acolo, dar cred că merită evidențiat faptul că Robles a ieșit de pe autostradă tocmai după ce a vorbit pentru ultima oară cu Bravo.

Dacă memoria nu mă înșela, Briones se afla la o jumătate de oră de mers pe autostradă de locul unde apăruse trupul. Am încercat să-mi imaginez scena. Ipoteza I: Robles și-a închis propriul mobil, la cererea cuiva sau din proprie voință, ca să nu mai poată fi localizat în acel punct dacă cineva ar fi

încercat să-i controleze mișcările, așa cum tocmai făcuse Chamorro. Ipoteza 2: altă persoană i-a închis telefonul lui Robles după ce i l-a înșfăcat ca să i se piardă urma acolo, la mai multe zeci de kilometri de locul unde avea să apară cadavrul. Ambele posibilități erau verosimile. Robles era polițist și știa că a avea mobilul deschis însemna să porți o iscoadă cu tine. Și din ajun era un defunct, iar cei care confecționează defuncți nu au, de obicei, vreun interes special în a se cunoaște locul exact unde-și duc la bun sfârșit operațiunea. Întrebarea era, dacă îl închisese el însuși, de ce nu o făcuse și în restul zilei. Iar dacă altcineva era cel care îl deconectase, de ce o făcuse tocmai în acel loc și cum ajunsese Robles acolo: de bunăvoie, cu forța sau prin înșelăciune? Din toate astea am încercat să deduc cine puteau fi cei pe care Chamorro îi poreclise Alfa și Bravo. Comunicarea cu Bravo, apeluri în momente semnificative și niciodată prea lungi, părea mai directă și funcțională. Cea pe care o menținea cu Alfa, nu numai judecând după numărul și durata apelurilor din acea zi, ci și după sumedenia de apeluri acumulate în zilele anterioare, era o comunicare mult mai neregulată și forțată.

— De acord, Vir, n-ai pierdut vremea, am recunoscut. Scrie-mi o hârtiuță convingătoare pentru doamna judecător. Cred că din astea îți plac ție și că și ei îi va plăcea stilul tău. Sau, cel puțin, asta sper, pentru binele nostru.

M-am întors spre Arnau. Am văzut că trecea în revistă înregistrarea, imagine cu imagine. În clipa următoare, am identificat vehiculul care-i atrăgea atenția: era un BMW de același model și aceeași culoare ca acela al lui Robles, care stătea la rând pe calea de acces în stația de benzinărie. În interior se distingea o singură siluetă, căreia nu i se vedea chipul. Ca să evite să i se vadă fața, purta – și mă îndoiam mult că din întâmplare – una dintre odioasele și bine știutele șepci cu cozoroc, precum cele care deseori ne deranjau în astfel de înregistrări. Judecând după constituția fizică, nu era Robles.

— La ce oră s-a întâmplat asta? am întrebat.

— La douăzeci și paisprezece minute.

— Și la ce oră reiese din autopsie că a murit?

— În jur de miezul nopții.

— Bine. Premeditare, cruzime, perfidie. În mod cert, cazul de care ne ocupăm este cogeamite asasinatul.

— Păi, nici nu încape îndoială, a subliniat Chamorro.

— Fiecare detaliu contează. În ciuda faptului că nimic nu mai poate fi

schimbat, mă consolează gândul că nu i-am lăsat avocatului care-i va apăra pe acești nenorociți nicio opțiune de a califica fapta drept o simplă omucidere.

Am analizat în continuare imaginile de pe camere. Bărbatul care purta cozoroc vâra mașina sub zona acoperită și nu mai apărea în înregistrări. În următoarea jumătate de oră, ne-am luat această marjă de siguranță, părăseau benzinăria douăzeci și două de vehicule. Arnau a notat meticulos toate numerele de înmatriculare. Avea deja prima lui listă referitoare la caz: într-una dintre acele douăzeci și două de mașini – sau, în caz contrar, nu ne meritam salariile care ni se plăteau – își luase tălpășița tipul care purta șapcă cu cozoroc. Cel care se descotorosise de BMW-ul lui Robles într-un loc în care avea să întârzie în a atrage atenția și la o distanță prudentă de presupusul loc al crimei, după ce își luase toate măsurile de precauție ca să nu fie identificat. Cel care cu siguranță avea o legătură cu moartea lui Robles. Cel care, judecând după ora înregistrării, ar fi putut foarte bine avea destul timp și să participe direct la săvârșirea ei, pe lângă faptul de a ajuta la ștergerea urmelor.

Restul dimineții, eu și Arnau ne-am petrecut-o verificând cu multă conștiinciozitate imaginile și asigurându-ne că nu ne scăpa nimic, iar Chamorro redactând raportul pentru doamna judecător. La ora prânzului, mi-am amintit că era vineri și că îmi revenea sarcina de a hotărî dacă eu și subordonații mei ne bucuram de întreg weekendul sau de o parte din el sau dacă, o dată în plus, ni-l sacrificam acordând atenție serviciului. Stabilisem cu fiul meu să mergem sâmbătă la film și să luăm cina acasă și să petrecem o dimineață de duminică în familie, fără niciun alt plan în afară de a ieși să alergăm un pic împreună pe lângă râu și apoi să ne răsfățăm cu un mic dejun delicios, citind ziarul. Chestii simple din care descoperim în cele din urmă că este făcută esența vieții sau, cel puțin, acea parte din ea care justifică înfruntarea în continuare a chinurilor pe care le presupune. Aveam chef să mă duc la cinematograf cu flăcăul meu, îmi plăcea filmul pe care hotărâserăm să mergem să-l vedem și, de asemenea, îmi plăcea și le făcea bine sufletului și trupului meu să alerg împreună cu el. Să-mi regăsesc acel obicei, abandonat ani de-a rândul, din lene sau din cauza orarelor absurde pe care le impunea munca mea de anchetator, era cel mai bun lucru pe care mi-l adusese înclinația lui spre fotbal, care mă enervase atât de mult când vedeam cum și-o dezvoltă.

Nu era numai vorba că mi se părea că în viață existau multe direcții

preferabile celei de a fi atent la ceea ce făceau sau încercau să facă o gașcă de milionari de douăzeci de ani, înhăitați cu o mafie a speculanților imobiliari nerăbdători să scoată apă și din piatră seacă și a politicienilor înclinați să amețească electoratul cu același truc vechi care se folosea deja în Roma de acum două mii de ani. Interesul fiului meu a ajuns până la limita de a practica afurisitul acela de joc cu înverșunare și chiar i-a venit ideea să intre într-o federație, în căutarea unei cariere profesioniste de jucător care mi se părea nu numai nocivă, dar și neverosimilă. Din fericire, niciodată nu și-a neglijat studiile. Spre ușurarea mea, când a început facultatea a judecat cu mintea lui că, întrucât avea deja vârsta de optsprezece ani și nivelul pe care îl atinsese era unul modest, viitorul său nu putea să se irosească alergând după minge pe gazon. S-a retras din echipă și mai făcea sport doar pentru a se menține în formă. Un lucru la care, mi-a spus cu înțelepciune și nu m-am ferit să-i dau dreptate, eu nu eram încă atât de bătrân ca să renunț. Și astfel a început activitatea noastră sportivă, el având destulă clemență să-și diminueze exigențele pentru ca ramolitul său tată să poată ține pasul cu el.

Povestesc toate astea pentru că tocmai asta, perspectiva de a alerga puțin dimineața cu fiul meu pe lângă râul Manzanares, profitând de indulgența acelei toamne îmblânzite de încălzirea globală, a fost ceea ce m-a determinat să hotărăsc că nu aveam să pierdem odihna de duminică și că la sfârșitul acelei zile aveam să ne întoarcem la Madrid. Deși eram conștient că prin această decizie onoram foarte puțin tradiția de abnegație a Brigăzii, aveam să fac astfel încât nimeni să nu ne judece că acele două zile rămâneau pierdute pentru cazul nostru. Aveam încredere în capacitatea mea de a-mi convinge șefii, dar, înainte de orice, am vrut să-mi înștiințez echipa.

— Bine, oameni buni, acesta este planul. Haideți să mâncăm. Haideți să vedem ce au scos cei de la criminalistică din mașină. Haideți să-i cerem judecătoarei să ne intercepteze cele două telefoane care ne interesează. Haideți să facem o recunoaștere a locului unde s-a pierdut semnalul lui Robles și haideți să ne punem de acord cu Reinares ca să ne facă cercetările asupra terenului, de care avem nevoie pentru investigație. Și dacă suntem harnici, estimez că în seara asta fiecare va putea să se odihnească în patul lui la o oră cât de cât civilizată, adică nu mult mai târziu după miezul nopții. Vom vedea dacă mâine mai are sens să facem ceva de la Madrid, iar restul weekendului puteți să faceți ce vreți, plus pregătirea unei valize cu tot ce trebuie. Pentru că luni, la prima oră, vom porni din nou la drum și de data

asta chiar vă cer să fiți pregătiți să nu vă mai întoarceți acasă Dumnezeu știe câte zile. Rămâne cum am stabilit, dacă nu cumva comandantul, cu judecata lui superioară, va decide altceva.

— Mie mi se pare corect, justificat și rațional. Și, în ceea ce mă privește, îți mulțumesc pentru deferență, a zis Chamorro.

— Eu mă supun cerințelor serviciului, domnule plutonier, spuse Arnau.

— Nu întrece măsura, Arnold, căci a-i lăsa pe plutonierul și pe sergentul tău să pară doi leneși nu e frumos. Tu nu-ți găsiseși o iubită?

Arnau se îmbujoră. Astfel de slăbiciuni trebuia să și le corecteze. Nu putea fi atât de vulnerabil în fața părerilor celorlalți.

— Da, dar…

— Ai grijă. Femeile au întotdeauna avantaj sau, dacă-mi permiți asemănarea cu fotbalul, au apărarea înainte. Dacă nu-l frânezi un pic pe înaintașul aiurit dinlăuntrul tău, o să fii mereu în afara jocului. Și pentru asta vei plăti până la urmă.

— Parcă urai fotbalul? a zis Chamorro.

— Din tot sufletul. Doar încerc să trag vreun folos din atenția excesivă pe care a trebuit să i-o acord împotriva voinței mele.

— Nu te lăsa călăuzit de ăsta, îi spuse lui Arnau. Nici în ceea ce privește femeile, nici fotbalul. Nimeni nu știe multe despre ceea ce nu se străduiește să afle.

— N-am să-ți răspund, sergent. Iar ție, Juan, îți spun doar să te străduiești în weekendul ăsta să te dai bine pe lângă prințesa ta și să strângi capital afectiv ca să-l cheltui în toate zilele în care nu vei putea decât să o suni la telefon. Căci mă tem că vor fi câteva, lucrând la un caz care ne poate duce de la Barcelona până în Vizcaya.

Am mâncat în doar o jumătate de oră, de care am profitat ca să vorbesc cu comandantul meu și să obțin aprobarea lui pentru planul de lucru pe care tocmai îl schițasem. În jurul orei două și jumătate ne-am prezentat în birourile pe care le ocupa echipa de criminalistică a comandamentului. Șeful ei, sergentul Almendros, era un pic mai vesel decât în ajun. În curând am descoperit motivul. După douăzeci și patru de ore, deja nu mai avea mâinile complet goale.

— Am vreo două surprize pentru tine, m-a informat. Nu te asigur că vă vom da soluția, asta va depinde de voi și de noroc, dar dacă sunteți ageri la minte și lucrurile merg bine, vă putem pune la dispoziție vreo pistă ca să o urmați. În primul rând, am cercetat frânghia. Nu-ți pot spune de unde și

când a fost cumpărată, ți-am spus că este foarte banală, dar, dacă din întâmplare dai peste instrumentul cu care a fost tăiată, îl vom recunoaște fără doar și poate. Foarte probabil să fi fost un clește de tăiat și, în plus, era știrbit într-un loc care a rămas marcat pe tăiș. Nu este o amprentă, tipii ăștia, după cum ne puteam aștepta, sunt prea isteți ca să comită o greșeală de acest calibru, dar, la momentul potrivit, îți poate fi de folos.

— Ia te uită, tot e ceva, am zis fără cine știe ce entuziasm. Ce altceva?

— Fierul de călcat. A fost o muncă neplăcută, dar tânărul pe care l-am trimis ieri la autopsie mi-a adus o urmă aproape întreagă și plină de puncte caracteristice. Din nou, dacă ai noroc să îl găsești, ți-l identific fără nicio îndoială.

— Tu ai spus-o, dacă am norocul ăsta. Iartă-mă că descurajez spiritele, prețuiesc mult efortul vostru, dar dacă tipii ăștia sunt așa cum ni se par nouă, la ora asta fierul acela de călcat și cleștele se află într-o groapă de gunoi unde avem tot atâtea posibilități să le găsim pe cât să ne revină lozul cel mare de Crăciun.

— Nu fi atât de pesimist, plutonier. Noi doi am văzut și încurcături mai dificile. Dar toate astea mă interesează mai puțin. Ceea ce mă face cu adevărat fericit este altceva. Uită-te bine la fotografiile astea.

Mi-a arătat pe ecranul calculatorului mai multe imagini care înfățișau, cu diferite detalii, talpa unor pantofi. Imediat mi-am închipuit că trebuiau să fie ai lui Robles, dar nu am înțeles motivul pentru care lui Almendros i se păreau atât de importante. Văzând că nu reușeam să pun cap la cap lucrurile, a binevoit să-mi explice:

— Din fericire, talpa are destule lucruri de spus și răposatul nu era un bărbat ușurel. Dacă te uiți cu atenție, vei vedea că au rămas aici, aici și aici – mi-a indicat mai multe puncte pe fotografii – resturi ale pământului pe care a pășit. După caracteristicile componentelor vegetale și minerale, este un sol tipic de aici. Presupunerea mea este că ar fi putut foarte bine să fie locul unde s-a întâlnit cu asasinii săi sau unde l-au dus în cele din urmă și îndrăznesc să mă orientez către a doua posibilitate. Există rămășițe și pe marginea superioară a tălpii, și în vârf, care este o parte unde de obicei nu te murdărești, doar dacă nu cumva ești dus târâș sau te împiedici în vreun fel. Pe scurt, plutonier: îți putem face un profil al florei bacteriene a locului unde s-ar putea să se fi petrecut crima. Și, dacă prin alt mijloc ajungi la el, ai să-l poți confirma fără nicio îndoială.

Asta m-a pus și mai mult pe gânduri. Era o tehnică relativ recentă, care

nu fusese experimentată de prea multe ori, dar care ne folosise deja ca să rezolvăm vreo două chestiuni ce trecuseră cu succes de prima instanță judecătorească. Amestecul de microorganisme prezente într-un anumit spațiu, când se putea stabili cu tehnicile pe care laboratoarele noastre centrale le posedau, se dovedea atât de caracteristic, încât se putea afirma că mostra provenea de acolo.

— Asta este altceva, am recunoscut. Ați trimis-o deja la laborator?

— Mostra a fost trimisă înainte de prânz.

— Și mașina?

— Am cercetat-o temeinic. Am găsit fibre, fire de păr și, în plus, ceva rămășițe organice. Amprente folositoare, doar ale proprietarului. Vom trimite totul la analiză, dar știi și tu cum stau lucrurile.

Da, știam. În cazuri ca acela, firesc era ca rămășițele să aparțină victimei sau persoanelor care se urcaseră în mașină fără să-și ia nicio măsură de precauție. Ceva ce nu se potrivea deloc cu acel șofer misterios cu șapcă cu cozoroc care căuta, pentru a se da jos din mașină, un loc de unde nu-l puteau înregistra camerele.

— În orice caz, jos pălăria. Ați trudit.

Almendros a zâmbit cu gura până la urechi.

— Asta ne este datoria. La urma urmelor, asta e mai drăguț decât când ai un glonț sau un tub de cartuș și îl bagi în baza de date a balisticii. În cazul ăsta, toată treaba o face calculatorul. Aici contează mâna artistului.

— V-ați uitat deja pe CD-ul pe care-l avea în mașină?

— Da. Amprente ale lui Robles. Nimic altceva.

— Ai ceva împotrivă dacă-l iau cu mine?

— Deloc. De ce-l vrei?

— Uite-așa! Doar că, văzându-l, m-a cuprins nostalgia.

După ce mi-a ascultat scurtul raport telefonic, doamna judecător Albiñana ne-a chemat la judecătorie la patru și jumătate. M-a rugat să-i trimitem înainte raportul scris pe e-mail. A promis să-l studieze până aveam să ne prezentăm în biroul ei. Și așa a făcut. Îl avea scos la imprimantă și subliniat pe masă, în mijlocul unei grămezi de sentințe judecătorești și alte hârtii specifice funcției sale. Pierdusem deja șirul anilor de când auzisem vorbindu-se despre informatizarea biroului și a procedurilor judecătorești. Dar acea judecătoare, la fel ca predecesorii ei din secolul al XIX-lea, continua să fie îngropată în dosarele cu acte.

I-am prezentat-o pe Chamorro și i l-am amintit pe Arnau. Nu mi-a scăpat

din vedere faptul că pe acesta de-abia l-a băgat în seamă, în timp ce pe Chamorro o privea de sus în jos și i-a ținut mâna strânsă timp de vreo două secunde.

— Dumneavoastră ați semnat raportul, nu?

— Da, doamnă judecător, a zis Chamorro.

— Date fiind circumstanțele cazului și locurile și momentele în care au avut loc apelurile telefonice, cred că, într-adevăr, sunt comunicări suficient de suspecte încât să le cerem companiilor telefonice identificarea titularilor. Mai am încă o îndoială în privința utilității interceptării lor, așa cum îmi solicitați, dar în scopul de a înlesni investigația și pentru dovezile pe care le-am putea obține fără întârziere, o să accept. Dar, fiindcă afectăm drepturi fundamentale ale unor persoane care nu știm cine sunt și nici ce relație au cu acest caz, dacă au cumva vreuna, o să vă acord o ascultare limitată la o săptămână. Este un termen pe care-l aveți pentru a-mi prezenta dovezi concludente că trebuie să se mențină ascultarea telefonică.

Spunând asta, m-a privit și pe mine.

— Vă înțelegem perfect, doamnă judecător, am răspuns. În mai puțin de o săptămână vă vom aduce argumente ca să o mențineți sau noi vom fi cei care vă vom cere să anulați interceptarea.

— Și încă ceva, care ține de dumneavoastră, dar pentru orice eventualitate. Conversațiile acestor persoane, despre care nu avem indicii de criminalitate, să fie îndeosebi protejate. Nu-mi place obiceiul care s-a stabilit în țara asta ca tot ce vorbește cineva la telefon, dacă există un ordin judecătoresc la mijloc, să sfârșească prin a fi cunoscut până și de luceafărul din zori. Mă aflu aici pentru că cred în munca mea, care constă în apărarea drepturilor cetățenilor, și ceea ce vă rog este să aveți aceeași conștiință. Jurisdicția nu este un brevet de corsar și sunt indivizi care se credeau prea deștepți și prea omnipotenți care au ajuns pe banca acuzaților. Nu este ceva ce râvnesc să mi se întâmple mie.

— Suntem pe aceeași lungime de undă, doamnă judecător.

— Mă bucur să aud asta. O să vă semnez ordinul ca să puteți începe cât mai repede. Și nu uitați. O săptămână. Nicio zi în plus.

Cu cât o cunoșteam mai bine pe acea judecătoare, cu atât mai puțină încredere îmi inspira pătrunderea psihologică a comandantului Noval și, în schimb, îi acordam mai multă crezare căpitanului Reinares. Lucrasem cu tot felul de judecători, de la cei care aproape că-și puneau chipiul de polițist până la cei care ne tratau pe noi, anchetatorii, de parcă am fi fost cu toții

presupuși delincvenți dispuși să-i tragem pe sfoară. În ciuda tinereții sale, judecătoarea aceea se situa în aristotelicul punct de mijloc. Speram doar, dacă tot ne punea să muncim pe rupte, să ne sprijine când va fi nevoie. La un șef nu mă deranja exigența, dar lașitatea, da. Iar faptul că era vorba despre o șefă nu mi se părea un motiv pentru a face o excepție.

Am așteptat în anticamera judecătoriei să ne pregătească documentul. Între timp, am vorbit cu Reinares. Voiam să ne însoțească împreună cu ai lui până la Briones ca să facem o recunoaștere a zonei, să facem un schimb de impresii și apoi noi să continuăm drumul până la Madrid. Căpitanul s-a arătat la fel de binevoitor și disponibil, așa cum fusese din prima clipă. Mă îngrijora puțin. Aproape că reușea să-mi tempereze circumspecția instinctivă și ostilitatea împotriva corpului ofițeresc.

Se lăsa înserarea peste podgorii când am ajuns în municipiul unde se stinsese semnalul telefonului mobil al lui Robles. Vântul sufla peste câmpie, blând, dar persistent. Cu ajutorul coordonatelor și al deosebitei sale dibăcii în a le descifra (la ceva tot trebuia să-i folosească licența în matematică, pentru care muncise atât de mult), Chamorro ne-a dus în locul pe care-l căutam. Se afla în afara satului și, cu o oarecare marjă de eroare, am recunoscut vreo șase locuri unde s-ar fi putut întrerupe legătura telefonică, presupunând că victima sau oricine i-ar fi mânuit în acel moment telefonul ar fi ieșit de pe șosea ca să-l închidă. Am cercetat zona fără să ne facem prea multe speranțe și fără rezultate demne de menționat. Acolo nu se afla nicio cameră de supraveghere care ar fi putut să ne fie de folos. Lumina s-a estompat și, odată cu ea, s-a irosit și truda noastră de a găsi ceva.

Era deja noapte când ne-am luat rămas-bun de la căpitanul Reinares și de la sergentul Cano. Le-am lăsat sarcina de a investiga printre săteni dacă cineva a observat ceva neobișnuit și, în special, dacă cineva a văzut, și mai ales unde, BMW-ul lui Robles sau orice alt vehicul cu oameni suspecți la bord. Era tot ce puteam face așteptând ca lista cu numere de înmatriculare pe care o trimisesem la Madrid, cu datele de la benzinăria din Tudela, sau interceptarea celor două noi telefoane să ne dea vreo pistă de care să putem profita.

Pe drumul de întoarcere, istovit pe bancheta din spate, am înfruntat cum am putut tulburarea pe care o acumulasem de-a lungul zilei. Făcusem greșeala de a-i cere lui Arnau să pună CD-ul cu Serrat și, în mod fatidic, a răsunat acea melodie:

Viața și moartea
brodate pe buze
le avea Mercedita
garderobiera.

Atunci mi-am amintit totul. Și am mulțumit Cerului că încă o dată întunericul nopții mă ajuta să-mi ascund lacrimile de bătrân caiman.

CAPITOLUL 6

FRICA DE JANDARM

Era trecut de douăsprezece și jumătate când am răsucit cheia în încuietoarea de la umila mea locuință. Cu ultimele puteri care-mi mai rămăseseră am strâns hainele murdare, am dat drumul la mașina de spălat și, fără vreo altă amânare în afară de cea necesară pentru a mânca un iaurt de pere (cu bucățele, preferatul meu) și a mă spăla pe dinți, am alunecat între cearșafuri. Am dormit foarte adânc, nu mai puțin de opt ore. Ceea ce nu în toate sensurile a fost un lucru bun. Când m-am trezit, de dimineață, aveam încâlcite în minte petice de vise, genul acela de vise care-mi plac cel mai puțin. Mă refer la acelea în care apar întâmplări trecute și care nu mai există, dar care în vis continuă să se afle acolo și să fie așa cum erau. Rareori, studiile mele universitare irosite așa m-au învățat, acel schingiuitor entuziast pe care l-au numit subconștient își permite să evoce fantome trecute doar pentru a-l hărțui cu ele pe purtătorul lor. Pe de altă parte, cu timpul, mi-am dezvoltat un fel de respingere automată a trecutului și a rafalelor sale care se interpun în prezent. Îmi amintesc deseori un anumit personaj dintr-un film vechi, un italian care, înainte de a porni mașina ca să participe la o cursă ilegală, îi smulge acesteia oglinda retrovizoare. Văzând stupoarea de pe chipul copilotului său, o yankee, îi explică prin aceste cuvinte: „Noi, italienii, nu ne facem griji pentru ceea ce vine din spate”. Sau ceva de genul ăsta.

Jumătatea italiană din mine, chiar și redusă din cauza emigrării dincolo de Ocean, m-a făcut mereu să agreez acea metaforă. Dar mai ales mă împingea spre asta o convingere personală care se datora întrucâtva biografiei mele. Când un bărbat duce în spinare unele nenorociri, și mă refer la nenorociri care contează (și decontează), îi convine să se transforme, atât cât îi stă în putință, în acel șofer care circulă fără oglinzi retrovizoare care să-i arate ceea ce nu trebuie să privească.

De aceea, în ciuda situației, mi-a făcut bine că vocea vibrantă a lui Freddie Mercury, la un volum ieșit din comun, sau cel puțin așa mi s-a părut, mi-a venit în ajutor ca să ies din toropeala în care mă cufundase oboseala. Cea care suna era caporalul Salgado, căreia în ajun îi dădusem

sarcina să facă demersuri pentru a avea acces imediat sau cât mai repede cu putință la numerele pe care judecătoarea ne dăduse voie să le interceptăm.

— Salut, plutonier. Sper că nu te deranjez.

— Păi, adevărul e că nu. I-am spus că ești nevastă-mea și că oi fi terminat tura de noapte. Ai picat la țanc ca să-și ia zborul fără să-mi facă vreo scenă. Dacă știam, nu beam.

— Serios?

— Nici vorbă. Mă cunoști, jumătate călugăr și cealaltă jumătate, tot călugăr. Dezamăgit de lume, trăiesc doar pentru serviciu.

— Ca să vezi că mereu mi-a părut rău…

— Ines, hai că ne cunoaștem deja. Hai, zi ce se întâmplă.

Am auzit-o dregându-și vocea la telefon.

— Păi, să vezi, avem o problemuță, ca să nu spun două.

— Ia-o de la cea mai puțin gravă în sus, ca să le pot digera.

— Unul din numerele de telefon îi corespunde unui anume Óscar Homer Franklin Percebe, cu pașaport fictiv.

— Vorbești serios?

— Aha. Febra reclamelor precare ale companiilor telefonice de a face contracte stimulează cinismul răufăcătorilor când își inventează identități false cu care să completeze formularele. Nu este cel mai groaznic nume peste care am dat, te previn.

— A, nu?

— Îmi amintesc unul Hula Hop Rasta Txistu. Și, ce-i mai rău, am copia xerox a cărții de identitate falsificate care apărea în arhivele companiei telefonice. În ceea ce privește calitatea, nepoata mea de șase ani o depășește în Photoshop.

— Și spuneai că asta e partea bună?

— Păi, da, cealaltă e și mai rea. Omul meu de legătură la centrul de coordonare m-a sunat la prima oră ca să-mi spună că telefonul ăsta este deja ascultat de cineva. Și că nu-mi poate spune despre cine e vorba. Că vom primi cu siguranță vești în curând. Și să știi că sunt drăguță cu el, că trebușoara asta mă costă, dar nu am putut să scot nimic de la el.

Nu puteam spune că mă surprindea sau, cel puțin, nu pe deplin. Totuși, pentru Salgado, m-am simțit obligat să mă prefac surprins.

— Ia te uită, ce ne lipsea! Și cel pe care-l avem, numărul acelui…

— Óscar Homer.

— Ce-și mai bat joc de noi! Este deja enervantă lipsa de respect… În

fine, ăstuia, oricine ar fi, i-ai pus deja filtrul?

— Da!

— Și?

— În vremurile astea este greu să te pronunți în privința acestor chestiuni, dar, după voce, eu aș jura că lui Óscar Homer, nu știu dacă din naștere sau ulterior, îi lipsește ceea ce trebuie să aibă pentru a-și justifica numele de botez. Și că este braziliancă.

Mi-am frecat cu putere pleoapele ca să mă ajute să procesez ceea ce auzeam. Pentru o clipă, m-am întrebat dacă nu cumva era vorba despre unul dintre acele vise mizerabile pe care le combini când ești pe jumătate treaz și în care scenaristul dă dovadă de o incompetență jalnică.

— Care din cele două numere este?

— Cel pe care Chamorro mi l-a etichetat drept Alfa. Judecând după istoricul său de apeluri, pe care-l am aici, la îndemână, este cel care vorbea toată ziua cu răposatul plutonier-major Robles. Din câte se vede, era un hoțoman.

Salgado făcuse această observație cu toată inocența și, după cum o știam, fără cea mai mică urmă de reținere. Dar am sărit ca ars.

— Nu știu dacă era un hoțoman, dar știu că este mortul nostru, caporal. Ceea ce contează este ce vorbește acea braziliancă pe care probabil nu o cheamă Óscar, chiar dacă folosește telefonul sub acest nume.

— Nu te supăra, plutonier. Eu sunt de acord. Când voi avea vârsta lui Robles, mi-ar plăcea să fiu în stare să cuceresc un brazilian. Cât despre ceea ce spune, nu înțeleg prea bine portugheza și am ascultat doar două convorbiri. În prima vorbea cu un bărbat cu un glas cam antipatic și căruia ea îi răspundea monosilabic. În a doua vorbea cu o femeie și plângea întruna. A noastră, nu cealaltă.

— Bănuiesc că ești la birou.

— Unde altundeva?

— Poți să rămâi acolo până venim noi?

— Desigur, plutonier. Am casa măturată. Și am stabilit să mă întorc la șase.

— Nu va trebui să aștepți chiar atât de mult.

I-am sunat pe Chamorro și pe Arnau și i-am chemat la birou la ora unu. Nu era intenția mea să le răpesc din timpul de odihnă pe care hotărâsem să mi-l ofer chiar și mie însumi, ci doar să le aduc la cunoștință noutățile, să planificăm călătoria și să stabilim o ordine ca să fim la curent cu ceea ce

vorbea pe durata weekendului acea persoană căreia îi puseserăm sub supraveghere telefonul. Nu uitam că aveam șapte zile la dispoziție pentru a justifica sau a anula acea interceptare, prin urmare fiecare oră conta.

— Înțelegeți portugheză? am întrebat.

— Așa și așa, a zis Chamorro.

Arnau a încuviințat cu îngâmfare.

— Eu mă descurc destul de bine. Prima mea destinație a fost în Galicia.

— Atunci e totul clar. Chamorro trece pe aici în noaptea asta să vadă cum stau lucrurile, iar ție îți revine sarcina să revizuiești totul mâine, la ce oră vrei tu, după-amiază. După aceea lăsăm chestiunea în mâinile lui Salgado.

— Dacă nu există alternativă, a oftat cea menționată.

— Sigur că există. Folosește-o pe cea nouă, i-am zis.

— Și dacă înțelege și mai prost decât mine?

— Să trudească un pic. Îi va prinde bine. Și dacă ceva îți trezește bănuieli și nu înțelegi ce zice, nu te intimida și cere un translator.

— Stai liniștit, șefule. Nu sunt dintre cele care se intimidează.

— Pe unde se află acum obiectivul nostru?

Salgado a privit ecranul sistemului.

— În același loc. Castelldefels, Barcelona.

Chamorro îmi aruncă una dintre acele priviri ale sale pentru care aveam nevoie de timp ca să descifrez tot ce voiau să spună. Ca de obicei, am preferat să rămân în zona mai superficială.

— Adăugând această informație celorlalte și având frontul din La Rioja acoperit de Reinares și Cano, care mi se par oameni de încredere, mă tem că ceea ce avem de făcut luni este să ne îndreptăm spre Barcelona, am conchis. Sunt șase sute de kilometri și aș vrea să profităm de zi.

— S-a înțeles, a zis Chamorro. La șase?

— De exemplu. Chiar dacă vom ieși în autostradă prin zona de taxare, e mai bine să evităm ora de vârf. Dacă totul merge bine, la unsprezece și jumătate vom fi la destinație.

— Să fac rezervare de mașină?

— Te rog.

— Vreo preferință? Vom fi primii din săptămână.

— Să aibă patru uși, dacă se poate. Sunt prea bătrân ca să mă mai aplec pentru a mă așeza pe bancheta din spate.

— Nu-ți face griji, cele cu două uși sunt toate luate de șefi.

— Mă refer la *vreauşinupot*.

— Stai liniștit.

Odată cu criza economică reveniseră și restricțiile în parcul nostru auto și, în special, în ceea ce privește costisitoarea formulă a *renting*-ului, care ne permitea să conducem mașini noi și destul de puternice, dar și discrete și adaptate la nevoile serviciului. Acum aveam din nou vehiculele pe care le rechiziționam de la dușmanii noștri, majoritatea oameni parveniți, pretențioși și puțin practici. Era adevărat, așa cum spunea Chamorro, că acele cupeuri de nivel înalt, Mercedesurile și BMW-urile cu două uși, le luau aproape întotdeauna șefii, printre alte motive și pentru faptul că ei nu alergau atâta cu ele ca noi și, prin urmare, existau mai puține riscuri de a le produce defecțiuni a căror reparație presupunea facturi pe care unitatea nu și le putea permite. Dar mai era și câte o mașină sport de doi bani, confiscată de la răufăcătorii cu posibilități reduse, și în care era un supliciu să mergi stând în spate.

În vreme ce Chamorro s-a dus să facă demersurile în parcul auto, eu și Arnau ne-am petrecut timpul verificând unul câte unul cele douăzeci și două de numere de înmatriculare pe care le extrăseserăm de pe camerele video din benzinăria de la Tudela. Când am ajuns la a cincisprezecea, am făcut bingo. Conform unui incident pe care îl înregistrase sistemul nostru chiar în acea dimineață, corespundea unui Seat Léon, sustras joi în Lérida.

— Ce ți-am spus. Furt dincolo de frontiere. Polițiștii din Generalitat de Catalunya de două zile tot încearcă să-l găsească, de când s-a făcut denunțul, și au dedus că a ieșit de pe teritoriul lor. De aceea au amabilitatea de a ne da informația.

Arnau a încuviințat gânditor.

— Putem spune că este mașina în care l-au dus după aceea?

— De ce să fure două?!

Am recuperat înregistrarea din benzinărie. Mașina, care era parcată sub copertina unde abandonaseră BMW-ul lui Robles, se punea în mișcare la puțin timp după aceea. La volan era un tip cu șapcă cu cozoroc, care se vedea deslușit și, care, judecând după haine și înfățișare, semăna cu cel pe care-l văzuserăm și mai înainte, în privința celui dintâi, acesta stătea pe bancheta din spate, dar atât de prăbușit încât ne era greu să-l distingem. Totul indica o direcție.

— O bandă, am observat. Și bine organizată.

— Așa se pare.

— Marcheaz-o. Ca atunci când o vor găsi, să nu se atingă de ea niciun nepriceput până nu o vor cerceta cei de la Criminalistică. Și trimite informația la Logroño.

— La ordinele dumneavoastră.

Chamorro s-a întors la scurt timp cu niște chei în mână. Le-a făcut să răsune în fața noastră și a dezvăluit, plină de satisfacție, rezultatul demersului ei.

— Felicitați-mă! Am obținut Touaregul.

— Un pic cam prea fastuos, mi-am spus eu părerea.

— Haide, omule. Nu ești niciodată mulțumit.

— Te înșeli. În acest moment, de pildă, sunt foarte bine dispus. Eu și Arny tocmai am fișat mașina răufăcătorilor, furată, nici mai mult, nici mai puțin, decât din Lérida. Și având în vedere cât este ceasul, ne oprim pe ziua de azi. Bucurați-vă de restul zilei de sâmbătă și încărcați-vă bateriile. Luni, aici, la șase, toți trei. Și dacă apare ceva între timp, mă sunați.

Trecând de bariera unității pentru a mă reintegra în lumea civilă am simțit o euforie subită. Aveam în fața mea treizeci și șase de ore fără obligații, pe care le puteam petrece fără să dau socoteală nimănui. Hotărâsem să mă duc să iau prânzul la Casa de Campo ca să profit de soare și să-mi eliberez puțin mintea. Luasem cu mine o carte care nu-mi displăcea, ultima a lui Michel Houellebecq, la care mă surprindea credibilitatea cu care îl descria pe polițistul care ducea greul în cea de-a doua parte a poveștii. Când citesc romane polițiste, ceea ce se întâmplă rareori, îmi este greu să cred că acei tipi, ale căror aventuri sunt povestite în acele pagini, au aceeași meserie ca mine. Dar polițistul acela mi se părea convingător și-mi plăcea stilul scriitorului, care nu pierdea timpul în a-și linguși cititorii. „Frica de jandarm, spunea într-un pasaj pe care l-am subliniat, este adevărata bază a societății umane”. Îmi trecea prin minte o variantă amară a aceleiași teme, pe care o constatam aproape zilnic îndeplinindu-mi munca: incapacitatea crescândă a poliției de a inspira teamă încurajează dezordinea socială. Și m-am gândit, inevitabil, la Óscar Homer, oricine ar fi fost el și oricine ar fi fost, de asemenea, nemernicul pentru care închiria, sub acel pseudonim nostim, telefoane pe care le foloseau până la urmă brazilience.

Acest interludiu filosofic a durat puțin. Mă încadram pe M-30 când mi-a sunat telefonul și pe ecran am citit numele șefului meu. Pentru o clipă, m-am gândit să fac pe nebunul. Dar, în cele din urmă, m-am resemnat și am

apăsat pe butonul verde. Am încercat să fiu cât mai amabil cu putință.

— Domnule comandant, vă ascult.

— Vila, îmi pare rău că te deranjez. Vreau ca să te anunț că o să te sune un anume plutonier López, deși bănuiesc că acesta nu este adevăratul său nume de familie. Tocmai m-a contactat șeful lui ca să mă avertizeze și să-mi ceară să îi dăm atenție. Are ceva ce ne interesează, în legătură cu asasinatul lui Robles. Ghicești de unde sunt? Trei litere.

Nu am răspuns imediat. Dar da, ghiceam.

— Mi-ați dat prea multe indicii. SAI.

— Foarte bine. Văd că-ți menții mintea foarte bine unsă. Are ceva de-a face cu unul din telefoanele pe care am solicitat să fie interceptate și al cărui titular îți poți imagina ce meserie are. Omologul meu mi-a spus că vor furniza toată informațiile posibile și că vor să ne coordonăm acțiunile. Ei au partea lor și noi pe a noastră, deși m-a rugat să am grijă ca această colaborare dintre noi și ei să fie mereu asimetrică, dacă înțelegi ce vreau să spun.

— Înțeleg perfect, domnule comandant. Dar asta nu înseamnă că nu mă sâcâie un pic. Vom vedea ce fel de om e acel López. Dacă eu și el ne înțelegem, presupun că nu va exista vreun alt inconvenient.

— Păi, știi care-i sarcina ta. Înțelege-te cu el.

— La ordinele dumneavoastră.

Și prânzul meu în fața lacului de la Casa de Campo, citindu-l foarte liniștit pe Houellebecq, se duse pe apa sâmbetei. Nu au trecut mai mult de cinci minute și plutonierul acela care se învârtea sub pseudonimul López m-a sunat.

— Bevilacqua? a întrebat.

După voce mi s-a părut neobișnuit de cordial, iar după exactitatea cu care mi-a pronunțat numele de familie, ceva mai isteț și mai scrupulos decât media. Primul lucru m-a derutat puțin, dar al doilea se potrivea bine cu un membru al SAI, temutele inițiale sub care se ascundea, pentru cei profani, Serviciul Afacerilor Interne, sau, altfel spus, secția firmei care se ocupă cu localizarea, supravegherea și, în cele din urmă, neutralizarea gărzilor care trecuseră de partea obscură a Forței. Unde în fiecare zi exista mai mult loc, mai multă forță (adică mai mulți euro) și, ca o consecință lamentabilă a celor spuse anterior, mai multe gărzi. Am încercat să mă comport cât mai firesc.

— Rubén sau Vila, dacă îți este mai ușor. López?

— Pentru serviciu. Nu o lua ca pe o lipsă de încredere personală.

— Nu, am înțeles.

— Și dacă preferi un nume de botez, Pedro. Și acesta este neconvingător, dar cred că-l folosesc mai mult decât pe celălalt, așa că mă simt stingherit.

— López e OK, dacă îți convine și ție. Îmi închipui că vrei să ne vedem cât mai curând cu putință.

— Îți închipui bine.

— Îmi făcusem un plan ca de sâmbătă să mă duc să iau prânzul la unul dintre birturile de la Casa de Campo, în fața lacului. Ți se pare prea insuportabil sau poate prea puțin discret?

— Nu, e bine. Este ziuă, nu vor fi travestiți.

— Asta nu-ți pot garanta…

— Ne asumăm riscul. O să ajung în trei sferturi de oră.

— O să beau o bere în timp ce te aștept. Sau două.

Am auzit cum râdea.

— Bine, dar nu mai multe. Am nevoie de tine treaz.

— Și eu am nevoie de carnetul de șofer, nu-ți face griji.

Am condus fără să depășesc cei șaptezeci de kilometri la oră pretinși de autoritatea municipală prin tunelurile de pe M-30, în drum spre destinația mea, care nu mai era una de odihnă, ci una de muncă. În cele zece minute cât a durat traseul s-au îngrămădit în creierul meu gândurile catastrofale. Faptul că unul din interlocutorii lui Robles, și tocmai cel care vorbise cu el aproape în fiecare oră în timpul ultimei sale zile de viață, ar fi un jandarm cercetat de Afacerile Interne mă invita să am în vedere cea mai îngrozitoare ipoteză pe care aș fi putut să o iau în considerare pentru a încerca să-mi explic moartea violentă a prietenului meu. Doar două argumente mă ajutau să nutresc vreo speranță, oricât de îndepărtată ar fi fost, conform căreia posibila implicare a lui Robles într-o capcană de corupție în interiorul Corpului de jandarmerie s-ar fi dovedit indirectă. Primul argument – că bătrânul meu plutonier-major nu mai era activ, ci pensionar. Al doilea – că atunci când ceruserăm să avem acces la datele telefonului său, sistemul nu reacționase, adică pe atunci nu era un obiectiv pe lista celor de la Afaceri Interne. Dar nu-mi făceam prea multe iluzii. Faptul că ieșise la pensie nu însemna că n-ar fi putut să fie corupt, iar faptul că investigația nu ajunsese încă la el nu însemna că era în afara acelei chestiuni. Nu știam de cât timp dura această investigație și până unde ajunsese.

În timp ce-l așteptam pe López, am băut doar o bere. Am preferat să o

savurez încetișor, lăsându-mi privirea să se piardă în reflexiile soarelui pe suprafața apei și, în același timp, savurând proza caustică a acelui roman pe care, contrar intenției mele, nu aveam să-l pot termina în acea seară: „Încăpățânarea este, poate, singura calitate umană care are valoare nu numai în meseria de polițist, ci și într-o mulțime de alte profesii; cel puțin în toate acele profesii care au de-a face cu noțiunea de *adevăr*.” Mi-a plăcut că era scris cu litere cursive. Dovedea că autorul nu era deloc banal, că știa ceva despre cunoaștere și neliniștile ei și că era foarte conștient de ceea ce implica folosirea acelui substantiv.

López nu a fost chiar punctual. Conform ceasului meu, a întârziat cu zece minute față de ora pe care mi-o spusese. Cu toate astea, venea mergând liniștit. Era un tip de statură mijlocie, spre scundă, păr de o culoare castanie nedefinită, ten nici foarte alb, nici foarte bronzat, și ochi de o nuanță între maro și gri. Mi-a atras atenția, fie-mi permis paradoxul, cât de puțin atrăgea atenția. Era îmbrăcat cu un hanorac într-o tentă neutră și purta pe umăr un ghiozdan dintr-un material închis la culoare. S-a îndreptat spre mine fără să șovăie, deși indicațiile pe care ni le dăduserăm unul altuia în legătură cu respectivele noastre înfățișări fizice fuseseră mai degrabă vagi. Atunci m-am gândit că fusese o naivitate din partea mea să mă descriu. Probabil că-mi cercetase fișa personală: el *știa deja* cum sunt eu. Ca să-mi apăr un pic onoarea de copoi, m-am ridicat în picioare înainte ca el să se îndrepte spre mine. Am așteptat așa până când a ajuns la distanța de la care să-mi întindă mâna.

— Vila.

— López.

— Îmi pare bine.

— Nu trebuie să te prefaci. Nu spunem „îmi pare bine” nimănui.

— Ăsta-i obiceiul. Ai mâncat?

— Nu.

— Nici eu. Dacă ești de acord, mai întâi de toate comandăm și apoi vorbim în timp ce ne umplem stomacul. Va fi mai ușor.

— Sunt de acord.

Avusesem și înainte întâmplător contact cu oameni din SAI. Doar cu ofițeri și pentru niște chestiuni protocolare sau secundare, în cursul vreunei investigații. Chestiunea asta, era foarte clar, era altceva. López era muncitor, ca și mine, cineva care-și sufleca mânecile și se punea pe treabă. Dacă se afla acolo, așezat în fața mea, nu era ca să mă invite la un simplu schimb

diplomatic reciproc, ci pentru a purta o discuție importantă. Era cu vreo doi ani mai tânăr decât mine sau, ceea ce e cam același lucru, alt dinozaur: după cum am aflat mai târziu, purta în spate chiar mai mulți ani de jandarmerie. De la început mi-a plăcut de el, se arăta amabil și zâmbitor, dar am avut mare grijă să nu mă încred. Prezența cuiva ca el, în general, indica apropierea nisipurilor mișcătoare. Și chestiunea care ne făcuse să ne întâlnim, în particular, mă făcea, pe mine, personal, să fiu precaut, dintr-o mulțime de motive.

A consimțit să vorbim despre vreme, despre criză și alegerile iminente, care, conform tuturor indiciilor, aveau să ne aducă o schimbare a guvernului și a directorului general (ceea ce pe amândoi ne îngrijora puțin), în timp ce ni se lua comanda și ni se pregătea primul fel de mâncare. Cu acesta pe masă, mi-a dovedit că nu era un bărbat înclinat să piardă timpul.

— Vreau să-ți fie clar un lucru, Vila, mi-a trântit. Dacă mă aflu aici și stau de vorbă cu tine și dacă o să-ți povestesc ce am de gând să-ți povestesc, ceea ce nu este tot ce aș putea să-ți relatez, dar este mai mult decât i-aș spune cuiva, este pentru că cred că ești curat și că ai picat în această chestiune din întâmplare, urmărind ceva ce nu-ți imaginai că te va aduce aici. Și dacă cred toate astea e pentru că mai înainte am avut grijă să te cercetez, ceea ce înseamnă că îți cunosc traiectoria și că, de asemenea, sunt la curent cum, când și de ce te-ai implicat în acest caz.

— Era de așteptat.

Pentru prima dată, în privirea lui am zărit o strălucire răuvoitoare.

— Prin urmare, m-a lămurit, în caz că aveam nevoie, știu că tu și victima cazului de care te ocupi nu erați chiar niște necunoscuți unul pentru celălalt.

— Nu, nu eram.

— Vrei să-mi dai mai multe detalii?

— De ce nu. Am lucrat împreună în urmă cu aproape douăzeci de ani, timp de trei ani, aproximativ. A fost șeful meu la prima mea slujbă de polițist judiciar, în Catalonia, și maestrul meu în mai multe sensuri. Apoi l-am revăzut sporadic. Ultima oară acum șase sau șapte ani, la un asasinat pe care îl investigam în Barcelona, dar nu am ajuns să lucrez cu el, ci cu alți oameni din comandament. Despre toate astea i-am raportat colonelului, șeful unității mele, în caz că, după părerea lui, acest lucru ar fi putut aduce prejudicii eventualei mele implicări în anchetarea morții lui. Nu i s-a părut că ar fi cazul.

López a scuturat din cap.

— Și n-o să fiu eu, Doamne păzește, cel care să-i îndrepte greșeala colonelului tău. Din ce-mi spui trebuie să deduc că nu aveai prea mult contact cu răposatul. Vreau să spun, în perioade mai recente.

— Nu. Aveam destul de puține contacte, de fapt.

— Nici nu știi cu ce se ocupa până când s-a pensionat.

I-am susținut privirea iscoditoare. Nu mă impresiona, și eu știam să arunc astfel de priviri. Dar am cumpănit ceea ce aveam să-i spun în continuare. Am încercat să-mi marchez teritoriul, fără să intru în conflict.

— Tot ce știu este ceea ce mi-a spus familia lui în decursul investigației pe care am făcut-o în ultimele două zile. Ceea ce nu este mult, dar mi-ar plăcea să te ascult înainte de a hotărî cam ce pot să-ți dezvălui. Comandantul meu mi-a spus că vom colabora cu voi, dar și că fiecare își are partea lui și, prin urmare, sunt în continuare la comanda cazului meu, de care, în plus, răspund în fața doamnei judecător din Logroño. Ca să stabilesc unde trag linia roșie în privința a ceea ce pot și trebuie sau nu pot și nici nu trebuie să-ți povestesc, aș avea nevoie să mai știu ceva.

Interlocutorul meu nu mi-a luat precauția în nume de rău.

— În regulă, mi se pare corect. O să-ți dau informația, că de-asta am venit, în primul rând, ca să știi pe ce teren calci și să nu ne încurcăm unul pe altul, ceea ce ar fi de-a dreptul lamentabil, când amândoi, sunt convins, urmărim același lucru: să cercetăm adevărul și cei care se vor dovedi vinovați să plătească pentru faptele lor.

Ne fuseseră luate farfuriile goale de la primul fel de mâncare. López și-a așezat ghiozdanul pe masă, l-a deschis și a scos din el un minunat iPad 2. Privirea mea în care se citeau uimirea și invidia trebuie să fi fost mult prea evidentă.

— Nu te înșela, ăsta nu e plătit de firmă, a zis. Este personal, ca și MacBook-ul. Și mi-a arătat laptopul cu mărul pe care-l avea, de asemenea, în ghiozdan. Colegii îmi spun că sunt un prost, pentru că investesc atâția bani în aparate pe care nu le folosesc decât pentru muncă, dar ce vrei, la urma urmelor, munca este viața mea. Nu-mi trece prin cap să investesc în altceva mai bun decât în ceea ce o să folosesc tot timpul.

— Îți împărtășesc părerea, l-am susținut. Și eu am un MacBook și tot eu mi l-am cumpărat. Iar un iPad mă gândeam să le cer Regilor Magi, dar încă trebuie să fac calcule și să-mi fie clar cât ne vor tăia din salariu anul viitor.

— Tu crezi că ni-l vor tăia din nou?

— Casieria este goală. Dacă germanii nu ne dau credit, vor trebui să taie

de unde o fi. Iar de la noi e cel mai ușor și mai rapid.

— Mai bine de noi, că muncim din dragoste pentru serviciu.

— Căci în caz contrar…

A apăsat pe butonul din față al tabletei și i s-a desfășurat un meniu de video. Înainte de a continua, López s-a uitat în jurul lui și s-a asigurat că nu existau martori care ar fi putut să vadă ceea ce nu trebuia. Ne aflam într-o zonă retrasă a terasei, nu era niciun pericol.

— O imagine face cât o mie de cuvinte.

Și spunând asta, a apăsat pe *play*. Ceea ce am văzut în continuare pe dispozitivul elegant (rod al intuiției, al talentului și al muncii unui bărbat mort în California cu doar două săptămâni în urmă și a cărui amintire mi-a venit în minte din cauza contrastului atât de abrupt cu ceea ce mi se înfățișa în fața ochilor) mi-a provocat un dezgust profund. Un tip îmbrăcat cu acea uniformă pe care eu nu obișnuiam să mi-o pun, dar pe care anii și alte motive m-au învățat să o respect, apărea în diverse situații care nu aveau nicio legătură cu demnitatea, nici măcar cu minima decență, care se aștepta de la cei care o purtau. În prima înregistrare putea fi văzut în ceea ce părea un port sportiv, stând de vorbă la pupa unui mic velier împreună cu pasagerii acestuia. La un moment dat, se distingea clar cum unul dintre aceștia îi înmâna niște bancnote pe care jandarmul, un sergent-major mai precis, le număra fără cea mai mică precauție. În următoarea înregistrare, filmată tot pe cheiul unui port, deși de această dată pe timpul nopții, respectivul asista la operațiunea de descărcare a unor baloturi de pe o barcă de pescuit. La un moment dat, și pentru a grăbi operațiunea, sergentul-major și un jandarm care era cu el ajutau la mutarea cutiilor din ambarcațiune într-o furgonetă. M-am gândit că un reprezentant al legii nu se poate degrada mai mult, dar mă înșelam.

A treia și ultima înregistrare, obținută cu o abilitate care nu lăsa loc de îndoială cu privire la competența tehnică a oamenilor lui López, îl arăta pe sergentul-major mergând fără grabă spre un Mercedes închis la culoare, unde îl aștepta un civil. După ce a ocupat scaunul copilotului, urma tranzacția. Scotea vreo jumătate de duzină de doze de narcotice, pe care o număra în fața clientului său și primea de la acesta banii care, de data aceasta, erau, probabil, rezultatul vreunei înțelegeri între ei, și îi vâra în buzunar fără să se sinchisească să verifice suma. După ce au făcut asta și și-au strâns mâinile, a coborât din mașină. Înainte de a pleca, își punea din nou chipiul și chiar se și distra trăgând un pic de veston.

— Acesta este bărbatul cu care plutonierul-major Robles a vorbit de șapte ori în ziua morții sale, îmi spuse López după ce se termină ultima înregistrare video. Îl cheamă Julio Salazar Rodríquez, patruzeci și doi de ani, douăzeci și unu în serviciu, angajat al serviciului fiscal în comandamentul din Cantabria. Îi revine sarcina de a supraveghea și a asigura îndeplinirea legislației în trei porturi sportive și pescărești. Dar, după cum poți vedea, a găsit o activitate mult mai profitabilă căreia să i se dedice.

— M-ai lăsat țuț!

— Nu-ți face griji. Sunt obișnuit. Mai am și alte înregistrări din astea în iPad și nu știu pe nimeni care să nu fie impresionat când le vede pentru prima oară. Salazar ăsta nu este dintre cei mai răi pe care a trebuit să-i vânez. Sau așa credeam, până când a apărut cadavrul lui Robles.

— Insinuezi că…?

— Încă nu pot să insinuez nimic. Am anumite informații, dar îți mărturisesc că nu știu cum să le interpretez.

A scos din ghiozdanul său un CD și mi l-a întins.

— Ce au vorbit Robles și Salazar la telefon. Știi că n-ar fi trebuit să înregistrez conversația, așa că ascult-o și apoi distruge CD-ul. Împreună cu filmulețele, aceasta este dovada mea de bunăvoință. Și acum îmi vei acorda încrederea ta?

— Se pare că nu am altă soluție, m-am dat bătut.

CAPITOLUL 7

OAMENI INVIZIBILI

Seara se lăsa încet deasupra lacului de la Casa de Campo. În fața mea aveam o ceașcă de cafea și lângă ea un CD pe care erau înregistrate niște convorbiri telefonice pe care nu-mi doream deloc să le ascult. Mai încolo, iPadul lui López, cu o husă protectoare portocalie care se dovedea aproape stridentă, având în vedere cât de neobservat treceau el și restul bagajului său. Decupat din profil, pe fundalul de pomi, se afla însuși López. Înduioșat de stupoarea mea în legătură cu ceea ce tocmai îmi arătase, îmi explica:

— Am început operațiunea în urmă cu vreo două luni. Salazar, așa cum li se întâmplă deseori oamenilor ca el, s-a lăsat dus de val și, după cum poți vedea în filmulețe, a uitat că disimularea este pentru delincvent o virtute. De asemenea, asta se întâmplă destul de frecvent și printre polițiștii răi. Impunitatea pe care se pot baza ca să ajungă la delincvență având insigna de polițist în buzunar le creează un sindrom de atotputernicie. Pierd din vedere că din îngeri păzitori devin demoni cu coarne și coadă și că viața demonilor își are propriile greutăți. Și, la fel ca viața oricui, are și niște exigențe care trebuie respectate.

— Pur și simplu lăcomie sau și el trage pe nas?

— Ai miros bun, colega. Da, mare parte dintre ei au un punct slab, de care profită cei care îi corup. Dependența este un factor comun. Dar mai este și simpla dorință de viață ușoară, din care li se dă să guste și care pe unii îi învăluie ca un drog. Eu am arestat pe câte unul care se obișnuise cu hotelurile de cinci stele și cu mașinile scumpe și care chiar o purtase pe nevastă-sa de colo colo. Ca să-și asigure o viață ca aceea din reviste, presupun. Cazul lui Salazar este complex. I-am cercetat temeinic averea și stilul de viață de-a lungul acestor ani. Aș spune că a început așa, dar într-o zi, ca să suporte stresul, a tras pe nas și atunci a început să alunece la vale. Faptul că a ajuns să facă trafic în uniformă nu-i dovedește numai imprudența, ci și cât de mult este dispus să riște ca să pună mâna pe un câștig, oricât de josnic ar fi.

Am înțeles brusc în ce anturaj periculos fusese prins Robles. Un astfel de tovarăș de călătorie era ca și cum ai vrea să te joci cu o sticluță de

nitroglicerină. Am avut puțin de-a face cu dependenții de cocaină, dar dintre toți narcomanii, mereu mi s-au părut, de departe, cei mai puțin recomandabili. Există doar un singur lucru mai rău decât a fi un spânzurat, și anume să fii un spânzurat cu pretenții de a putea și a ști mai mult decât altcineva, și cu creierul transformat într-o bucată de brânză cu găuri. Era ceva ce nu se potrivea în acea schemă. Robles avea defectele sale, dar nu era și nici nu-mi venea să cred că devenise un nerod. Faptul că avea legături cu un astfel de tip nu mi-l puteam explica decât prin ignoranță, respectivul reușise să-și ascundă adevăratul caracter.

— După cum poți vedea, avem deja mai mult decât suficiente dovezi ca să-i întocmim un dosar, a continuat López, dar încă nu am pus capăt operațiunii pentru că vrem să-l surprindem asupra faptei, în cadrul vreunei debarcări de marfa babane. În plus, mai avem puțin și terminăm de delimitat zona infestată. Din câte știm, cuprinde încă vreo șase elemente din serviciul fiscal. Mi-ar plăcea să nu fie mai mulți, dar nu pot să risc să dau drumul hățurilor până nu am foarte bine confirmată problema. Asta e ca tumorile, trebuie să te asiguri că le smulgi cu tot cu rădăcină. Și de asta ne ocupam când a survenit moartea lui Robles. Care nu a venit numai să încurce totul, ci ne-a făcut și să ne temem că ne putem confrunta cu o belea mai mare decât ne imaginam noi. Și aici fac apel la discreția ta.

— Contează pe ea de la bun început.

Pentru prima oară, López a făcut o mutră de jandarm.

— Ne temem că ceea ce credeam că se limitează la un comandament ar putea fi un cancer cu mai multe ramificații. Și cu asta ți-am spus deja prea mult, te rog să rămână între noi doi.

Am cântărit implicațiile a ceea ce tocmai auzisem. Dacă Serviciul Afacerilor Interne avea dreptate, mă băgasem într-o adevărată mocirlă. Și deja era complicat să cercetezi în mai multe comunități autonome, unele dintre ele cu poliție proprie; nimic nu putea să întunece mai mult panorama decât să trebuiască să te confrunți, în plus, cu posibilitatea ca prin toate sau prin câteva dintre ele să fie repartizați jandarmi corupți.

— Și Robles? am întrebat. Cum și unde intră el în toată afacerea asta?

Am observat că López întârzia să răspundă. A vrut să-și măsoare cuvintele sau poate să calculeze cât să-mi dezvăluie din ceea ce știa.

— Nu de mult. De vreo două săptămâni. Până atunci nu îi interceptaserăm nicio convorbire cu Salazar, ceea ce nu înseamnă că nu vorbeau. De fapt, telefonul nu este o sursă care să ne ofere cine știe ce

informații în privința acestor oameni. Cu toții au făcut ascultări sau știu cum se fac și se feresc să spună pe fir ceva ce i-ar putea incrimina fără echivoc. Au alte metode de a comunica, pe care le-au învățat de la răufăcători și care, prin urmare, cred că îți sunt, de asemenea, cunoscute. Încercăm să le cercetăm pe cele pe care am reușit să le controlăm, în caz că ar putea exista ceva acolo, dar, după cum probabil știi din experiență, este destul de anevoios să le descifrăm. Când este cu putință, pentru că nu mereu este cazul. Iar din ceea ce au vorbit la telefon, vei vedea, nu era nimic care să ne justifice solicitarea unei intervenții. Unele detalii sugerează că ar putea să vorbească cifrat și că a existat o convorbire anterioară sau paralelă, dar s-ar putea, de asemenea, să nu fie nici așa. Șochează, după ce vezi filmulețele astea, dar același tip care poate fi atât de necioplit devine la telefon tot atât de rafinat ca James Bond. Mai există un fir pe care i-am rugat pe tinerii mei să-l urmărească și pentru care aș avea nevoie de colaborarea voastră, căci voi aveți istoricul apelurilor de pe telefonul mobil al lui Robles.

— Să-mi spui de ce ai nevoie.

— Le-am cerut să-mi cerceteze convorbirile cu alți oameni din Corpul de jandarmerie, pe care la început i-am considerat străini de această uneltire, și în special dacă sunt detașați în Catalonia. Mi-ar plăcea să comparăm lista de numere cu istoricul apelurilor lui Robles, în caz că ne sare în ochi vreo coincidență semnificativă.

— Crezi că vreun terț a putut să-i pună în legătură?

López a dat din cap.

— Nu neapărat. Există o informație adițională de care, după cum cred eu, te va interesa să ții seama. Robles și Salazar au lucrat împreună, acum șase ani. Doar timp de treisprezece luni, conform arhivei personalului. Dar este o perioadă de timp mai mult decât suficientă, mai ales când e vorba de treburi ascunse, unde cel care nu aleargă zboară. Chestiunea este să identificăm, dacă există, legătura între această intrigă și vreo alta din Barcelona. Care ar putea fi, pentru mine, o nouă problemă și, de asemenea, pentru tine. Nu știu dacă te-ai gândit câte porturi există în Catalonia la o distanță de mai puțin de o oră cu mașina de zona unde locuia Robles. Și despre ce porturi este vorba.

— Nu am stat să mă gândesc, am recunoscut. Și cred că, atâta timp cât nu am indicii care să mă oblige să o fac, mă voi scuti de această neplăcere.

— Îmi pare rău că-ți transmit vibrații atât de negative.

— Asta e. În orice caz, îți mulțumesc pentru informație.

Interlocutorul meu își destinse expresia feței.

— Astea sunt cărțile mele. Și tu ce-mi poți povesti?

M-am simțit aproape rușinat, fiind nevoit să expun rezultatele unei anchete care era de-abia în scutece, atât în ceea ce privește pistele de care dispuneam, cât și căile de investigație, după ce ascultasem rezumatul unei munci care, fără doar și poate, era mult mai închegată, în toate aspectele. Dar asta aveam și nu avea să-mi folosească la nimic dacă mințeam. I-am făcut o sinteză a celor mai relevante detalii asupra morții și despre ceea ce știam în legătură cu presupusele sale circumstanțe, precum și despre mișcările victimei în ziua crimei. López m-a ascultat cu atenție, dar nu în acea direcție se îndrepta principala lui neliniște. Îmi făcuse cunoscut ceea ce-l interesa și, după încrederea pe care mi-o arătase, n-am vrut să o iau pe ocolite.

— În ceea ce privește activitățile prezente ale lui Robles, în acest moment nu am decât o informație fiabilă. Din câte mi-a spus soția lui, lucra în mod neoficial în probleme de securitate privată, dar nu-ți pot preciza mai mult. Am interogat-o lângă cadavru, cum s-ar spune, și ține cont că o cunosc de ani buni. Nu era cel mai bun moment să zgândăr rana. Luni plec cu oamenii mei la Barcelona. Unul dintre obiectivele mele este să scot de la ea tot ce știe, ceea ce ea spune că nu este prea mult, și să cercetez pe teren cine l-ar fi putut angaja.

— Înțeleg, a observat cu oarecare dezamăgire. Nu se poate spune că asta ne luminează prea mult, dar îmi asum răspunderea, sunteți la început.

— Mi-ar plăcea să-ți pot spune mai multe.

López a rămas privind suprafața lacului, fără să spună nimic. Am făcut și eu la fel. Soarele care apunea scotea din apă scânteieri de care nu mi-a păsat că mi-ar putea răni pentru o clipă retina. Exista ceva plăcut în a te lăsa orbit de acea lumină muribundă, care descreștea puțin câte puțin și care provoca ochiului un rău controlat și reversibil. Atunci López s-a întors spre mine și a adoptat un ton confidențial:

— Și, între noi fie vorba, din acei ani în care ai lucrat împreună cu el îți amintești ceva care să nu fi fost întru totul cum se cuvine? Nu știu, vreo neregulă, vreo nechibzuință pe care și-o permitea în timpul serviciului.

Amândoi eram prea bătrâni ca să mai umblăm cu astfel de eufemisme. Mi s-a părut că însuși López a regretat imediat că recursese la un subterfugiu atât de neghiob și atât de puțin potrivit.

— Mă întrebi dacă l-am văzut încălcând legea sub protecția insignei

sale?

— Nu voiam să fiu așa de crud, dar, în principiu, da.

— A trecut mult timp, López. Socotesc că sunt obligat să-ți răspund, sub pedeapsa de a mă face vinovat de tăinuire, doar la întrebarea dacă Robles ar fi comis un asasinat sau l-ar fi omorât pe șeful statului, acestea fiind singurele două crime care nu s-ar fi prescris, care-mi vin acum în minte, în afară de cele de genocid, răzvrătire sau ceva asemănător. Și te pot asigura că răspunsul este nu. Robles nu a omorât pe nimeni, cu atât mai puțin că ar fi fost vreun răzvrătit, iar șeful statului se pare că își ocupă în continuare funcția.

López a zâmbit loial.

— Îți dai seama că ceea ce-mi spui îmi poate trezi vreo bănuială care să contribuie la, să-i zicem, neliniștea mea.

Am ales să zâmbesc și eu auzindu-i ironia.

— Înțeleg, dar aș vrea să mă explic, ca să nu vezi în atitudinea mea ceva ce nu există. Bărbatul acela mi-a fost maestru și, de asemenea, prieten. N-am de gând să intru în detalii nefolositoare despre ceea ce știu în legătură cu munca lui de acum optsprezece sau nouăsprezece ani și, cu atât mai puțin, în acele detalii care ar putea să-i strice reputația. În primul rând, pentru că n-are rost să mai dezgropăm morții, în al doilea rând, pentru că nu sunt un turnător și, în al treilea rând, pentru că legea nu mă obligă să povestesc asta și eu legea trebuie să o respect.

— Bineînțeles.

Nu părea ofensat de refuzul meu. După expresia feței sale, părea că situația chiar îl stimula, atât de mult încât reușise să-i trezească într-un mod neașteptat curiozitatea.

— Dar n-am să te las așa cu asta, am continuat, pentru că îmi dau seama că n-ar fi corect. O să-ți dau o pistă în legătură cu ceea ce n-am să-ți spun și interpretarea mea sinceră cu privire la importanța acesteia, pentru cazul tău și al meu. Cu vreo două decenii în urmă și tu deja te aflai aici, așa că nu cred că o să te sperie să auzi asta, lucrurile nu se făceau întotdeauna potrivit literei regulamentelor. Exista chiar și o toleranță mai mare cu privire la practici pe care astăzi le-am considera neortodoxe și puțin tolerabile. Firește, nu vorbesc despre traficul de droguri sau răpirea de persoane. Ci despre alte chestiuni. Care nu sunt motiv de mândrie, dar care ar putea fi considerate scuzabile. Mă urmărești?

— Oarecum.

— Acestea fiind zise, și iată interpretarea mea, de multă vreme înclin să cred, dacă nu cumva există vreo probă împotrivă, că pentru bărbatul despre care ne revine sarcina să ne ocupăm, cel din 2011, această chestiune făcea parte dintr-un trecut atât de îndepărtat, așa cum este pentru tine și pentru mine. După opinia mea, important este să cercetăm în ce era implicat acum. Și la fel cum îți spun să nu te aștepți să-ți dau socoteală în detaliu despre greșelile sale din secolul trecut, îmi iau angajamentul ca tot ce voi afla despre cei care au putut să săvârșească această faptă și tot ceea ce ai nevoie să știi îți voi comunica și ție. Și nu pentru că aceste chestiuni nu ar fi prescrise, căci știi că moartea anulează totul, ci din alt motiv: pentru că sunt alături de tine în încercarea de a clarifica această porcărie și pentru că vreau să-l găsesc pe asasinul lui și, dacă prețul pentru a reuși asta este să descopăr că și Robles era un delincvent, îl voi plăti fără să clipesc, fiind convins că voi putea să dau conștient socoteală pentru asta în fața camaradului meu mort și a familiei sale.

Plutonierul cel călit de la Serviciul Afacerilor Interne rămase tăcut vreme îndelungată. În timp ce mă observa, își împreună mâinile și lăsă ca degetele arătătoare unite să i se sprijine pe vârful nasului. În cele din urmă, spuse:

— Vila, ai o minte încâlcită. Nu sunt sigur că am înțeles tot, și totuși am senzația că ceea ce spui are o oarecare coerență. Puțin deosebită, ce-i drept, dar recunosc că există. O să-ți atrag doar atenția, ca de la coleg la coleg. Ăsta e un joc de-a dreptul drăcesc. Dacă văd că afli ceva despre aventurile actuale ale prietenului tău pe care trebuie să le știm și că le ascunzi, tu vei fi ținta noastră. Și nu voi fi eu cel care va avea ac de cojocul tău, eu sunt deja pățit în ceea ce te privește. Dar să nu te îndoiești: cineva o va face. Și deși îmi ești simpatic, nu voi putea să evit asta.

— Înțeleg. Fii fără grijă. Am de gând să mă țin de cuvânt în privința a ceea ce ți-am spus.

— Bine. O să am încredere în tine.

A spus asta uitându-se la mine direct, de parcă astfel am fi stabilit un pact între noi doi. Apoi își recăpătă brusc aerul degajat.

— Ce-i drept, avem o regulă la unitate, m-a prevenit.

— Care?

— Vei vorbi doar cu mine. Și eu vorbesc numai cu tine. Oamenii mei rămân invizibili, pentru tine și pentru oricine. Și nici pe oamenii tăi nu vreau să-i cunosc. Nu obișnuim să ne expunem mai mult decât este necesar, sper că înțelegi. Și, de asemenea, te rog să nu încerci să faci nimic ciudat.

— Ca de exemplu?

— Trebuie să-ți explic? Credeam că faci parte din breaslă, a glumit. Știi, chestii ca, de pildă, să încerci să afli unde mă duc sau de unde vin, în sfârșit, acele distracții pe care le aveți voi, jandarmii. Nu uita că și eu fac parte tot din breasla asta. Și dacă încerci, s-ar putea să-mi dau seama.

— Ce vrei să spui? Că o să mă supraveghezi? Sau că deja o faci?

— Totul e posibil, recunoscu el viclean.

— Trebuie să rezolv o crimă. Îmi prisosește străduința, nu mijloacele. Chiar și numai din acest motiv, poți să stai liniștit.

— E o glumă. Cred că o să ne înțelegem bine, în ciuda tuturor lucrurilor. Aparținem aceleiași generații, avem același grad, practicăm această meserie cam din același timp, un an în plus sau în minus, și amândoi folosim Mac. Suntem făcuți unul pentru altul. Mă rog, cred că te-am sâcâit deja destul în această după-amiază de sâmbătă, poate că aveai vreun plan pe care ți l-am stricat.

— Nu l-ai stricat, dar dacă discuția ar mai fi durat încă cincisprezece minute, te-aș fi lăsat, cu toată părerea de rău. Am stabilit să mă duc la șase și jumătate cu fiul meu la film.

— Măi să fie. Asta nu trebuie neglijat.

Am cerut nota de plată. În timp ce așteptam, a întrebat:

— Divorțat?

— Așa de bine se cunoaște sau ai scos asta din dosarul meu?

— Și una, și alta. Nu-ți face griji, sunt antrenat și ca să adulmec. Eu sunt de două ori. Divorțat, vreau să spun.

— Drace! Întotdeauna se poate și mai rău.

— Am ajuns să procreez doar cu una, din fericire. Și cu niciuna nu mă înțeleg prost. Eu iau vina asupra mea și ele tot așa fac, a râs. Mama fiicei mele mă lasă să o văd când pot, cu condiția să ne potrivim la program, desigur, și așa mergem înainte. Ar putea fi mai rău. În majoritatea zilelor, sincer să fiu, mă simt ușurat că nu trebuie să dau explicații nimănui despre când vin și când plec.

— Cunosc senzația. O ai azi pe fată?

— Nu. Azi este o petrecere de familie din partea mamei. Așa că… pauză! Mi-a picat bine să pierd puțin timpul sâmbăta. Acum o să caut vreun serial pe care să-l pot vedea în *streaming* și o să-mi pregătesc o cină specială.

Când a sosit nota de plată, López nu m-a lăsat să o plătesc.

— Atunci data viitoare fac eu cinste, am zis.

— Am notat datoria. Ce o să vedeți tu și fiul tău?

— *La cosa.* Un remake după filmul de pe vremea când tu și cu mine eram tineri.

— A, da, îmi aduc aminte. Ăla cu baza militară din Antarctica.

— Două ore fără gânduri, cu o pungă de floricele. O mare plăcere.

Ne-am ridicat în picioare și ne-am îndreptat spre parcare.

— Câți ani are băiatul tău?

— Nouăsprezece.

López a lăsat să-i scape un oftat.

— Uneori, mi-aș dori să am un băiat, dar pe a mea nu o schimb pentru nimic în lume, nici măcar acum, când a devenit o preadolescentă obositoare, care mai ieri se juca doar cu păpușile, iar acum, când a crescut, mă privește de sus. Paternitatea e o chestie ciudată.

— Cea mai ciudată, am consimțit.

A insistat să mă însoțească până la mașina mea, cu o deferență în legătură cu care am fost destul de naiv ca să-i spun că nu era necesară.

— Asta ca să nu vezi în care mă urc, a glumit. Sau nu.

— Nu-ți face griji. O să o iau, fără să fac niciun ocol, pe M-30 pentru ca oamenii tăi de la supraveghere să se poată duce acasă.

— Apreciem detaliul. Bine, ținem legătura. Pentru orice, la orice oră, ai numărul meu de mobil notat pe plicul CD-ului. Să nu-l dai nimănui și să nu mă suni de pe alt număr care să nu fie al tău, pentru că n-am să-ți răspund. Scuze că sunt atât de chițibușar.

— Stai liniștit. Știu că nu e nimic personal.

M-am urcat în mașină, am pornit-o și am luat-o drept spre autostradă. Andres, fiul meu, mă aștepta deja la cinematograf cu biletele cumpărate. Fiindcă mă cunoștea, știa că punctualitatea extremă nu figura printre calitățile mele și preferase să o ia înainte. M-am prefăcut ofensat de lipsa lui de încredere și l-am întrebat cât l-au costat.

— Ești invitatul meu, mi-a răspuns.

— Dar ești insolvabil…

— Așa zici tu. M-au plătit mamele celor doi bătuți în cap pe care îi meditez. Îmi face plăcere să te invit eu.

— Mă rog, e o noutate. Și vei reuși să-i faci să treacă examenele?

— Sunt la ESO. în cele din urmă, mereu reușesc să le treacă, e suficient să știe să citească enunțul și să răspundă ceva care să aibă legătură cu ei. Și până acolo, chiar și cu oarecare greutate, îmi iau angajamentul să-i duc.

Știu că se dovedește un pic patologic, dar îmi plăcea că vlăstarul meu îmi moștenise ironia. După multă chibzuială, cred că ironia este, din pachetul meu redus de calități, cea care m-a ajutat cel mai mult să supraviețuiesc într-o lume care, se vede cu ochiul liber, duce sistematic lipsă de simțul umorului. Și nu mi se părea că acela care îi revenea lui ar fi putut să provină dintr-o sursă mai bună.

Filmul s-a dovedit a fi, după cum era de prevăzut, o subproducție de la Hollywood bazată pe efecte speciale și pe Dolby Digital. Cum nici nu ne așteptam la altceva, am fost mulțumiți. Apoi ne-am dus să luăm cina acasă și am văzut pentru a doua oară al treilea sezon din *Breaking Bad,* în care protagonistul, Walt, fost profesor de chimie reorientat spre sintetizarea industrială a metamfetaminei, devine cu adevărat nemernic tot suportând hărțuirea atât din partea angrosistului american pentru care muncește, cât și a narcotraficanților mexicani care vor să-l omoare. Văzând serialul cu fiul meu, am ajuns la concluzia că tandemul alcătuit de Walt și asistentul său, un fost elev dezavantajat, era una dintre cele mai fericite reeditări ale cuplului lui Cervantes care iluminase ficțiunea contemporană. Despre cina în sine nu e mult de comentat, căci eu am fost bucătarul și materia primă a ieșit din congelatorul meu. Să spunem că, ajuns în această etapă a vieții, învățasem destul de multe încât să nu-i produc o indigestie puternică sângelui din sângele meu.

Pe la unsprezece, la jumătatea episodului în care Walt înțelege că șeful său și unicul său client caută să aducă în locul lui un alt chimist, ceea ce pentru el reprezintă o sentință de condamnare la moarte pe care trebuie să o evite cu orice preț, mi-a sunat telefonul mobil. Era sergentul Chamorro.

— Iartă-mă că te deranjez. Te sun ca să-ți spun noutățile. Tocmai am ascultat ce am înregistrat în după-amiaza asta.

— Stai liniștită. Și?

— Nu am înregistrat absolut nimic. Este mut. Sau mută.

— Închis?

— Nu, închis nu. De fapt, a primit mai multe apeluri, dar nu a răspuns la niciunul. A lăsat telefonul să sune. Nu are căsuță vocală.

— Bine, mulțumesc mult.

— Cu permisiunea ta, mă deconectez până luni și îi pasez sarcina de martor lui Arnau. Dacă nu ai alte ordine…

— Nu, Vir. Distracție plăcută!

— O să încerc. Mulțumesc la fel.

— Asta facem, îl am pe Andrés aici, cu mine.

— Mă bucur. Profită. Pe luni.

Convorbirea m-a lăsat un pic abătut. Nu era un indiciu bun că acel telefon încetase să mai înregistreze trafic. Cum nu știam nimic despre utilizatoarea sa adevărată, speculațiile se dovedeau zadarnice. Cu toate astea, mi s-a năzărit să-mi imaginez că fata ar fi putut să fie deprimată și că alesese să nu vorbească cu nimeni. La urma urmelor, era răul cel mai mic. Am încercat să mă întorc la serial, care se afla, în plus, într-un moment cât se poate de emoționant. Dar acea femeie fără chip, vorbele lui Chamorro și propria mea colegă, care în acele momente cine știe pe unde era, încercând să profite un pic de restul timpului rămas din weekend, mi-au rămas înfipte în minte cu un gust de amărăciune care s-a dizolvat până la urmă, ca altele, în acea uitare dulce ce umple atâtea șanțuri și domolește atâtea neliniști.

Înainte de culcare, am stat o vreme de vorbă cu fiul meu cu privire la viața lui de student, care deocamdată nu părea să-l fascineze în mod deosebit. Mi-a rezumat-o ca pe o mulțime de obligații a căror îndeplinire este recompensată prin credite. Exceptând distanța în timp, căci la chestia cu creditele eu nu ajunsesem, era ceva foarte asemănător cu amintirea pe care o aveam eu despre propriile studii la facultatea de psihologie. I-am sugerat să-și facă timp și să încerce să se bucure și să profite de timp cât putea, cu liniștea de a ști că cei care nu se formau profesional aveau perspective de viitor și mai sumbre. Pe la unu și jumătate ne-am îndreptat spre paturi. A doua zi, planul era să fim în picioare pe la nouă, cel târziu. Până când m-a cuprins somnul, m-am torturat gândindu-mă dacă trebuia să mă ridic să ascult CD-ul pe care mi-l dăduse López cu înregistrarea convorbirilor dintre Robles și jandarmul corupt. Înainte de a reuși să mă lămuresc, am adormit.

De asemenea, am lăsat să treacă și întreaga zi de duminică fără să ascult acea înregistrare. Nu aveam nici cel mai mic chef, și, în plus, aveam lucruri mai interesante de făcut. Alergarea de înviorare cu fiul meu pe marginea râului Manzanares, un mic dejun copios împreună cu lectura frivolă a avalanșei de prostii care inunda ziarele în precampania electorală, un prânz tardiv și, la sfârșitul după-amiezii, drumul înapoi la casa care acum era a mamei lui și care, odată, aproape că nu-mi mai aduceam aminte când, fusese și a mea. L-am lăsat lângă ușa de intrare și, înainte de a ne lua rămas-bun, cu sărutarea și îmbrățișarea de rigoare, m-am gândit că e mai bine să-l previn:

— Mâine plec foarte devreme, nu știu pentru cât timp.

— Mort nou sau vechi?

— Nou. Și dintre cei grei.

— Poți să-mi povestești ceva? Știi că mereu mă roade curiozitatea.

— Nu pot. Dar ăsta are ceva diferit. Îl cunoșteam.

— Bine?

— Bine, bine nu cunoști niciodată pe nimeni. Suficient!

— Prieten?

— A fost. Timpul face să dispară aceste lucruri. La drept vorbind, ajuns în acest punct nu sunt foarte sigur. Și acum nu mai pot să-l întreb.

— Stai liniștit, o să rezolvi cazul.

— Sau nu. Dar o să-mi ia un timp. O să te sun.

— Bine. Și ai grijă de tine.

— Și tu.

S-a dat repede jos din mașină și a dispărut pe ușa de la intrare, fără să se oprească mai mult decât strictul necesar pentru a-și lua rămas-bun făcându-mi cu mâna. Amândoi învățaserăm, acum câțiva ani, că așa era mai bine. Inima te pândește întotdeauna ca să te lovească acolo unde te doare mai tare. După cum bine afirmă Robe Iniesta, cântăreț și filosof, într-unul dintre cântecele sale cele mai inspirate, *A fuego*, cel mai bine e să nu-ți porți niciodată inima cu tine, în caz că vrea să ți-o fure cineva.

Am condus fără grabă până acasă, epuizând bine cunoscuta melancolie a serii de duminică. De-abia dacă i-am dedicat o jumătate de oră chipului de plumb care în acel moment îmi reținea atenția, un coleg demn de cinste dintre cei care în 1921 au trebuit să se dea bătuți în Nador în fața rebelilor lui Abd el-Krim. Să pictez miniaturi mă ajuta de obicei să mă relaxez, dar de data asta mi-a fost greu să mă bucur de această activitate. Mi-am pregătit o cină frugală, am strâns rufele, am călcat repede cămășile și m-am băgat în pat cu laptopul și căștile. M-am uitat puțin pe internet ca să treacă timpul, până când a sunat Arnau. Raportul lui a venit să confirme bănuielile sumbre care mă încercaseră în timpul zilei. Utilizatoarea acelui telefon continua să nu-l bage deloc în seamă.

— Mare încurcătură, am judecat. Spune-mi că măcar este în continuare deschis.

— Până la nouăsprezece și patruzeci și doi a fost.

— L-a închis?

— Sau a rămas fără baterie.

— Unde?

— Acolo unde a stat tot timpul: Castelldefels.

— Roagă-te să revină la viață, Juanito.

— O să o fac. Deși mă tem că nu sunt chiar pe bune cu Dumnezeu.

— În fine. Trimite-i un e-mail lui Salgado cu rezumatul întâmplărilor. Ne vedem mâine la unitate. Haide, dormi și tu puțin.

— Asta am să fac. La ordinele dumneavoastră.

Am stins lumina. Cu siguranță era o prostie, dar ceea ce urma să ascult preferam să aud pe întuneric. Am conectat căștile la MacBook și am accesat CD-ul. Exista un singur folder, care conținea vreo douăzeci de fișiere mp3 identificate cu datele respective. Când exista mai mult de unul cu aceeași dată, un număr adăugat permitea urmărirea ordinii. Am hotărât să mă bizui pe cronologia secvențelor. Am dat click pe fișierul cel mai vechi, unicul din data respectivă, și m-am pregătit să pătrund în tunel.

Convorbirea nu avea nimic deosebit. Tipica discuție care era de așteptat între doi foști colegi care vorbesc din nou după o lungă perioadă în care nu s-au mai văzut. Se întreabă despre familie, despre serviciul unuia și ieșirea la pensie a celuilalt etc. Tot ce avea cât de cât o chichiță era partea în care-și luau rămas-bun. Salazar îi spunea:

— *Bine*, *poate vii să mă vezi şi-ţi arăt domeniile mele.*

La care Robles îi răspundea:

— *Într-una din zilele astea, depinde de cât de multă treabă am.*

— *Te aştept. Anunţă-mă cu puţin înainte.*

— *Aşa am să fac. Îmi imaginez că deja eşti prins.*

— *Pentru tine îmi fac timp cu plăcere, omule.*

Pe scurt, în următoarele conversații vorbeau despre stabilirea acelei date în care Robles avea să-i facă vizita promisă. Mai întâi au stabilit o zi pe care Salazar a trebuit să o schimbe, apoi a fost Robles cel care a avut o problemă. Nu și-au dat socoteală unul altuia în legătură cu natura impedimentelor. În sfârșit, fixau data întâlnirii, în ziua dramei, și de acolo începeau înregistrările care mă interesau cel mai mult, dar, cu tot interesul pe care îl trezise în mine acea acumulare de apeluri telefonice am rămas frustrat când am avut acces la conținutul ei. Vorbiseră de vreo șase ori pentru că Salazar schimbase de-a lungul întregii dimineți locul sau ora întâlnirii și pentru că Robles rămăsese să-l sune pe drum ca să-și facă o idee pe unde să o ia și să aranjeze mai bine întâlnirea. În cele din urmă, Salazar îi indica un han din Portugalete și ora la care telefonul lui Robles, cu un minut

în plus sau în minus, a intrat sub acoperirea antenelor de telefonie din acel oraș. Salazar îl avertiza:

— *S-ar putea să întârzii un pic. Vreau să trec pe acasă ca să-mi dau jos costumul de roman și să iau o mașină mai discretă decât cea de la firmă.*

Cu un nod în gât, am deschis ultimul fișier, cel care înregistra ceea ce vorbiseră după prânzul pe care probabil îl luaseră împreună. Era, din nou, o conversație scurtă. Salazar îi vorbea despre o ieșire de pe autostradă pe care nu a menționat-o, ceea ce m-a făcut să deduc că Robles știa deja despre ce ieșire era vorba, deși se pare că uitase vreun amănunt din cauza senzației de toropeală provocate de digestie. După ce o lua pe acel drum, trebuia să străbată vreo doi kilometri, până avea să dea peste un fel de bar.

— O *să-l vezi la dreapta ta. N-ai cum să-l ratezi.*

— *Și de acolo?*

— *Presupun că va fi de-ajuns să te lași ghidat de instinct.*

— *Mulțumesc*, *băiete.*

Am simțit un fior gândindu-mă că acelea puteau foarte bine să fie ultimele cuvinte pe care Robles le schimbase cu acela care îl trimitea spre moarte.

CAPITOLUL 8

UNA DINTRE EI

Dintr-un motiv ciudat, mi se pare reconfortant să pornesc la drum înainte de răsăritul soarelui. Intuiesc că este conștiința de a fi deja în picioare și la pânda vieții, în timp ce majoritatea oamenilor dorm, lucru pe care, în incurabila mea naivitate, tind să-l savurez ca pe un avantaj. Sau poate o fi perspectiva de a vedea luminându-se orizontul și ieșind soarele, un spectacol care, deși se repetă, nu-și pierde nimic din frumusețea și misterul său. Dacă, în plus, mai mergi și comod instalat pe o bancheta din piele așa cum avea impunătorul Touareg pe care-l obținuse Chamorro și reușești să nu-ți amintești de nedoriții proprietari (sau proprietare) ai feselor care înainte au stat acolo unde acum se odihnesc ale tale, plăcerea poate atinge cote uimitoare.

Adevărul e că în acea zi de luni, puțin după ora șase dimineața, Chamorro apăsa pe accelerația jeepului nostru aflat pe asfaltul pustiu al șoselei R-2 în timp ce eu, de pe bancheta din spate, observam ceafa lui Arnau și luminile bazei vecine de la Torrejón cu o incoerentă senzație de bine. Și spun incoerentă pentru că începusem o călătorie care se prezenta nesigură și, după informațiile pe care mi le oferise în weekend plutonierul López, sub cele mai rele auspicii. Una dintre pistele mele cheie se afla în mâna altcuiva (telefonul pe care îl interceptase însuși López), de a cărui generozitate și bunăvoință depindeam ca să pot trage vreun folos. Cealaltă pistă, cea pe care o controlam prin intermediul oamenilor mei, era blocată și nu știam dacă avea să mai dea roade. Între timp, strânsesem mai multe date alarmante, pe care aveam datoria să le împărtășesc celor din echipa mea în timpul călătoriei. Lucru care nu-mi făcea prea mare plăcere, știind că astfel aveam să alimentez bănuielile lui Chamorro.

De aceea și pentru că aveam de mers cinci ore pe șosea, nu m-am grăbit. Luminile bazei aeriene mi-au absorbit toată atenția. Am privit curios hangarele unde existau permanent două avioane de vânătoare-bombardament F-18, înarmate și pregătite să intercepteze în doar câteva minute orice aeronavă care ar fi intrat în spațiul aerian fără să se identifice în mod corect. Veghea lor, ca și a noastră, era una dintre acele atitudini

simbolice pe care se clădește iluzia de securitate de care depinde, în ultimă instanță, aparența pe care o societate și-o poate oferi ei înseși de a fi dezvoltată și civilizată. Dar atât acei piloți, cât și noi aveam o capacitate limitată de ripostă. Eficiența noastră depindea de faptul de a nu fi supuși unei provocări dincolo de posibilitățile noastre. Ei puteau opri unul sau doi intruși, cu puțin noroc, dar ar fi fost neputincioși în fața unui val de douăzeci de adversari. Noi, cu dârzenia și cu resursele noastre, eram de ajuns pentru a neutraliza o doză moderată de haos social. Dar dacă se depășea această doză – de exemplu, dacă haosul se infiltra în propriile noastre rânduri –, puteam fi și noi depășiți. Filmulețele de pe iPadul lui López și cadavrul lui Robles erau o bună dovadă în această privință.

Cu acel amestec de încetineală și luciditate care caracteriza gândirea mea matinală, mi-a trecut prin minte că, într-un fel, munca mea consta, cu acea ocazie, în a restaura iluzia pierdută, în a reface aparența care se năruise sau care avea să se năruie de îndată ce oamenii de treabă vor afla despre activitățile cărora se dedicau presupușii slujitori ai legii. Mai presus, poate, de altele, sarcina mea era aceea de a-i convinge pe acești oameni de treabă și, în treacăt, de a mă convinge pe mine însumi că exista cineva care veghea ca șopronul să nu se prăbușească definitiv și că acel cineva era destul de isteț și destul de competent pentru a îndrepta ceea ce s-ar fi putut strâmba. După cum tocmai ne învățase pe toți recenta și violenta prăbușire a finanțelor publice și private, adevărata temelie a unei societăți este creditul: dacă acesta se pierde, deși nu este altceva decât un factor psihologic și deseori fictiv, restul se prelinge prin canalul de scurgere din spatele lui. Mie îmi revenea sarcina de a ajuta la restabilirea unui credit care nu era economic, ci moral, dar la urma urmelor era vorba despre aceeași idee. Și nu era numai creditul de care se puteau bucura oamenii mei din partea celor pe care-i slujeau, ci și – iar aceasta era partea cea mai complicată – cel de care mă puteam bucura eu însumi, în propriii mei ochi.

Am rugat-o pe Chamorro să dea drumul la radio ca să-mi abat gândul ascultând știrile. După cum se întâmpla de obicei în ultima vreme, știrile mai mult te deprimau, cu excepția cazului în care ai fi fost suporter al vreuneia dintre echipele care învinseseră în meciurile Ligii disputate în weekend. Cel puțin, mi-au fost de folos ca să nu mă mai gândesc.

Am oprit să luăm micul dejun în dreptul orașului Calatayud. Soarele încă nu apăruse la orizont, dar strălucirea care se insinua spre răsărit, locul către care ne îndreptam, îi anticipa deja apariția. În timp ce amestecam în tăcere

în cafelele noastre, m-am uitat la oamenii mei. Chamorro avea o față obosită după ce se trezise dis-de-dimineață și condusese două ore pe întuneric. Arnau privea ceașca având o expresie mai degrabă abătută. Îmi părea rău că motivele sale de descurajare erau tot mai numeroase, dar am profitat de impulsul cofeinei, care-mi stimula neuronii, ca să le aduc la cunoștință legătura dintre cazul nostru și investigația Serviciului Afacerilor Interne. Am păstrat pentru mine detaliile pe care López mi le indicase ca fiind confidențiale, dar am încercat să-i fac să fie conștienți de importanța situației și de aspectul pe care, din această cauză, îl lua misiunea noastră.

Arnau părea făcut knockout.

— Atunci, înseamnă că ne vor lua cazul? a întrebat.

— Deocamdată nu, dar trebuie să ne punem de acord cu ei, i-am explicat. Sau, mai bine zis, trebuie să mă pun eu de acord cu plutonierul care se ocupă de investigație. Preferă, pentru o mai mare siguranță, ca echipele să nu se amestece.

— Siguranța lui, vrei să spui, a precizat Chamorro.

— Desigur. Fie că ne place sau nu, ei sunt stăpâni pe situație. Ei au fost cei care au dat primii de urma lui Salazar și tot ceea ce are legătură cu el și cu jandarmii corupți ține de competența lor.

— Dar, din câte spui, Salazar ăla este suspectul nostru numărul unu, a raționat colega mea, cu o ironie subtilă. Stăm prost dacă informațiile despre el ajung la alții, nu crezi?

— Chiar mai prost. Deocamdată, este singurul nostru suspect, dar de-abia am început să ne facem treaba. Știm că cei de la SAI îl supraveghează și am promisiunea celui care răspunde de caz că ne va aduce la cunoștință tot ce va descoperi în legătură cu mortul nostru.

— Nu știu dacă asta mă liniștește prea mult.

— N-avem încotro decât să ne încredem în el și să facem ca de obicei: să reconstituim tot ce încă nu știm cu privire la activitatea și relațiile victimei. De aceea mergem la Barcelona și nu vreau să duc cu mine doi pesimiști resemnați cu ideea că ne deplasăm până acolo ca să pierdem timpul. Vreau să căscați bine ochii și să lăsați deoparte ideile preconcepute.

Din nou pe autostradă, am scos telefonul și m-am pregătit să formez niște numere. Nu mă așteptam să avansez prea mult cu aceste apeluri și unele numere aveam să le formez mai mult din simțul datoriei decât pentru că voiam să o fac, dar mi s-a părut că prin asta aveam să-i scutur puțin pe colaboratorii mei, pe care îi vedeam cam prea impresionați de ceea ce

tocmai le povestisem. Trebuia să le dau din nou senzația că reprezentam în continuare ceva și, mai ales, că șeful lor își păstra inițiativa.

Am vorbit mai întâi cu comandantul Rebollo, domnul și stăpânul meu, având grijă să-i aduc la cunoștință că era primul de pe listă pe care-l sunam. I-am făcut un rezumat complet despre tot ce aflasem de la ultima noastră conversație, ceea ce i-a dat ocazia să-mi transmită una dintre acele instrucțiuni perfect inutile, datorită caracterului lor evident, prin care șefii îți demonstrează că autoritatea constă, în bună măsură, în a le spune oamenilor să facă ceea ce ei știu deja că trebuie să facă.

— Sun-o pe doamna judecător. Să afle în ce os ne-am înfipt colții și cât de mult. Și astfel, dacă trebuie să se pună de acord cu colega ei din Cantabria ca să ne dea în mai mare măsură mână liberă, ea să fie cea care să se străduiască.

— Așa am să fac, domnule comandant.

— Am sunat la Barcelona ca să le cer celor din echipa de Crimă organizată pe care o avem acolo să vă ofere sprijin. Întreabă de locotenentul Morata. Este relativ nouă, dar din câte mi-a spus șeful grupului de delicte împotriva patrimoniului, care a lucrat cu ea, se descurcă destul de bine. Se pare că are în subordinea ei mai mulți oameni care stăpânesc această activitate. Explică-i doar ceea ce consideri necesar că trebuie să știe. Nici mai mult, nici mai puțin. Am pus-o deja eu la curent.

Nu mă gândisem încă să apelez la nimeni din Barcelona, dar dacă deja comandantul mi-o luase înainte, nu-mi rămânea altceva de făcut decât să mă resemnez și să primesc ajutorul din partea acelei locotenent Morata. Prea multă lume ajungea să își bage nasul într-o chestiune care necesita discreție maximă. Urma să am de lucru ca să dau informațiile fiecăruia, fără să desconsider pe nimeni și fără să-mi prind degetele la ușă.

— Mulțumesc, domnule comandant. Dacă nu mai e nimic altceva…

— Drum bun, Vila. Și dacă ceva te încurcă, fluieră.

— Așa o să fac, am mințit.

După ce am terminat cu comandantul, am sunat-o pe doamna judecător. A trebuit să spun pentru a treia oară aceeași poveste, adaptată în funcție de ascultător. Judecătoarea nu m-a întrerupt, astfel încât m-am văzut nevoit să verific de vreo două ori dacă nu mi s-a întrerupt legătura. Când am terminat, și-a dres puțin vocea și s-a limitat să facă următoarea observație:

— Bine, mă declar informată. Îmi închipui că cel mai bine este ca dumneavoastră să vă puneți de acord cu colegul dumneavoastră. Dar dacă

găsiți chiar și cel mai mic indiciu care să vă facă să credeți că trebuie să-i pedepsesc pe vreunul dintre acei jandarmi, vă rog să-mi aduceți la cunoștință ca să fac demersurile necesare. Știți ce judecătorie se ocupă de acest caz în Cantabria?

— Nu.

— Aflați, vă rog.

— Desigur, doamnă judecător.

Al treilea apel a fost pentru căpitanul Reinares, căruia îi lăsasem sarcina de a adulmeca la locul faptei în căutare de piste care să poată clarifica într-un fel unde și cum avusese loc crima. Mi s-a părut că, din loialitate, trebuia să-l informez și pe el – chiar dacă doar superficial, fără niciun amănunt care să se dovedească esențial și avertizându-l că era strict pentru uzul personal – despre coincidența neașteptată cu o investigație a Serviciului Afacerilor Interne.

— Buf! a exclamat. Este implicat vreunul din acest comandament?

— Nu știu. Din câte mi s-a povestit, nu.

— N-am să-ți cer să-mi istorisești tot, dar dacă se dovedește că vreunul dintre ai noștri este implicat, anunță-mă, te rog. Sunt convins că șefului meu nu i-ar plăcea să fie ultimul care să afle.

— Nu pot să-ți promit asta. Nu depinde de mine.

— Fă tot posibilul, haide.

— O să încerc. Vreo noutate pe acolo?

— Există ceva, n-am stat cu mâinile în sân. I-am făcut pe oamenii mei să urmărească același drum pe care l-a străbătut Robles după ce a ieșit de pe autostradă și le-am cerut să se oprească peste tot să întrebe. O metodă cam pedestră, dar a dat rezultate. Avem un martor care spune că a văzut un BMW albastru ieșind de pe șosea cu vreo șase kilometri înainte de locul unde s-a pierdut semnalul mobilului lui Robles. Și ceea ce urmează cred că o să te intereseze.

— Sunt numai urechi, domnule căpitan.

— Se pare că BMW-ul a înaintat încetișor pe o esplanadă care se află lângă drumul pavat, alăturat barului unde lucrează martorul, până a ajuns lângă un Seat Léon de culoare roșie oprit și cu cele patru lumini de avarie aprinse. Au stat așa, unul lângă celălalt, cam jumătate de minut. Martorul spune că i s-a părut că șoferul BMW-ului îi dădea ceva cuiva care ocupa scaunul copilotului din cealaltă mașină. Apoi Seatul a luat-o din nou pe șosea și BMW-ul l-a urmat. Martorul nu a putut să dea informații despre

numerele de înmatriculare și nicio descriere a pasagerilor vreuneia din cele două mașini. Nici măcar nu este sigur câți pasageri erau în fiecare vehicul, dar știu, dacă nu mă înșel prea mult, unde a avut loc contactul victimei cu asasinii săi. Acum rămâne partea cea mai drăguță: să aflăm unde s-au dus. Am mobilizat toate forțele disponibile ca să investigheze intersecțiile acelei șosele și să pună întrebări oricărei ființe vii.

— Și martorul a reușit să vadă ce și-au dat dintr-o mașină în alta?

— Nu a reușit să distingă. Ieșise să fumeze la intrarea în bar, la o distanță de vreo treizeci de metri de locul acela. Dar eu am deja propria teorie. Și, după ce tocmai mi-ai povestit, se potrivește și mai bine.

— A, da? Și care e teoria aia?

Reinares a făcut o pauză. Ca să întărească efectul dramatic, m-am gândit.

— Telefonul mobil. Gândesc cu voce tare, dar ia să vedem dacă te conving. Robles s-a dus să se întâlnească cu niște oameni periculoși, asta știm deja din ceea ce a pățit până la urmă. Oameni pe care nu-i cunoștea sau nu-i cunoștea bine și la care a ajuns prin referințe ale unor terți. Oameni care, de asemenea, nu aveau încredere în el și care ar fi putut foarte bine să-i ceară drept garanție mobilul, ca să se asigure că nu va fi folosit pentru a-i localiza. Și, dintr-un anume motiv, Robles nu a putut să refuze. Și ei au fost cei care l-au închis, la puțin timp după aceea.

M-a impresionat agerimea căpitanului. Era cât se poate de verosimil.

— Sună întru totul plauzibil. Compatibil cu ceea ce avem, cel puțin.

— Nu ne rezolvă nimic, a recunoscut, dar ne ajută să ne croim drum. Lasă-ne să verificăm în amănunt terenul. Vom mai găsi pe cineva care să fi văzut ceva și vom da peste locul unde au săvârșit fapta. La urma urmelor, după calculele mele și unind toate punctele, de la ieșirea de pe autostradă până la pod, trebuie să cercetăm doar un cerc cu un diametru de vreo patruzeci de kilometri. Floare la ureche.

— Vă văd foarte optimist.

— E luni. Trebuie să ne străduim.

— Păi, mult noroc.

— Îți urez același lucru.

Următorul meu apel a fost destinat caporalului Salgado. Chiar dacă mă temeam de răspuns, trebuia să o întreb cum mergea treaba cu ascultarea.

— Nimeni la aparat, a zis. Telefon *kaput.*

— E tot închis?

— Mort.

— Dacă printr-o minune învie, anunță-mă.

— Îmi permit să mă îndoiesc, șefule. Probabil cineva a ghicit că numărul era interceptat și a hotărât să ne lase fără informator.

— Uită-te pe lista de apeluri, vezi dacă a navigat pe internet de pe acel număr, ascultă din nou cele două convorbiri pe care am reușit să le înregistrăm, tradu-le cuvânt cu cuvânt, caută ceva care să ne fie de folos.

— Pari cam disperat, plutonier.

— Trebuie să o găsim pe braziliancă aia. Cu orice preț.

— O să mă uit. O să fac tot ce pot. Să vedem dacă-ți pescuiesc ceva.

— Te rog. Și dacă apare afurisitul ăla de Seat Léon, sună-mă. Întârzie deja cam mult. Unde naiba or fi putut să-l lase?

— Poate că încă nu l-au lăsat nicăieri.

— Nu cred că sunt atât de idioți. Va apărea el cândva.

În timp ce vorbeam cu Salgado, s-a auzit pe fir țiuitul care-mi indica faptul că mă mai suna cineva. De îndată ce am închis, am verificat numărul. Era unul pe care-l aveam memorat sub un nume laconic: López. Nu am pierdut nicio secundă în a lua legătura cu el.

— Iartă-mă, vorbeam la telefon, m-am scuzat.

— Am presupus. Ascultă, am ceva.

— Și eu.

— Trag eu primul. Am interceptat un mesaj de la Salazar, nu știm pentru cine. Nu-ți pot da multe detalii, pentru că ți-aș explica astfel câteva dintre cele mai supersecrete trucuri ale mele, dar nu este un mesaj vocal, la telefon continuă să pară același îngeraș dintotdeauna. L-a trimis în scris, via internet, printr-o procedură care deocamdată nu ne permite să identificăm destinatarul, din păcate. L-a trimis sâmbătă noaptea, la o oră târzie. Ți-l citesc, literal: „Chestiile astea se anunță, iar dacă m-ați fi anunțat, ar fi trebuit să vă fi căutat alt prost. Știe țicnitul care ne-a băgat în beleaua asta ce ne așteaptă? Ștergeți-mi numărul. Nu vreau să mai știu nimic despre voi, niciodată. Nu vă cunosc, nu mă cunoașteți. Adio”. Sfârșitul citatului.

Am rămas absorbit de ceea ce tocmai auzisem. În același timp, orgoliul meu de anchetator mă stimula să ghicesc acel misterios mijloc de comunicare pe care Salazar nu voia să mi-l dezvăluie. Ceea ce spunea se potrivea cu folosirea unor ciorne de e-mailuri în conturi de e-mail-fantomă, cu parolă cunoscută de ambii utilizatori sau cu profiluri false din rețele sociale create ca loc de schimb reciproc sigur. Prin această procedură nu se

trimitea niciodată nimic. Cei doi interlocutori intrau în cont, deseori la ore prestabilite printr-un alt canal, și fiecare ștergea ceea ce scrisese celălalt, ceea ce, în treacăt, folosea și ca o confirmare de primire a mesajului șters. Cel mult, puteai să reușești să localizezi adresele IP de la care cei doi accesau contul de e-mail sau cel al rețelei de socializare respective și care întotdeauna corespundeau unor internet café-uri, rețele wifi publice sau vulnerabile sau orice altă conexiune complet nefolositoare pentru a-l identifica pe individ. Dacă López și oamenii săi reușiseră să localizeze punctul de acces al lui Salazar, chiar dacă n-ar fi dispus de cel al interlocutorului său, înseamnă că erau buni și aveau răbdare. Știam din experiență cum te aducea la disperare urmărirea comunicărilor cuiva abil în acele subterfugii.

— Mai ești acolo, Vila? a întrebat López.

— Da, scuză-mă, procesam informația.

— Mesajul este destul de clar, nu știu dacă ești de aceeași părere cu mine.

— Nu știu cum îl interpretezi tu, dar presupun că da, că sunt de aceeași părere. Se pare că Robles nu a fost singurul căruia i-au întins o capcană.

— Exact. Ceea ce ne complică viața amândurora.

— Și cât de mult! Obiectivul tău o să-și sporească măsurile de precauție. Și cred că eu tocmai am rămas fără unicul suspect pe care-l aveam.

— Mă tem că da. Asta ne obligă să ne revizuim strategia. Cea pe care o urmam s-ar putea să nu ne mai fie de folos. O să-i las câteva zile și, dacă nu se supără, va trebui să ne gândim dacă nu mergem să-l înhățăm cu ceea ce avem, chiar dacă nu ne produce prea mare entuziasm. Ceea ce mă îngrijorează este faptul că, dacă trag de firul ăsta, pe lângă că m-ar putea duce pe o cale greșită, îți poate zădărnici și ție ancheta.

Am meditat în legătură cu raționamentul său. Printre altele, îmi dovedea că este un tip cinstit. Mă anunța înainte să mă strivească.

— Pot să te rog ceva? i-am zis.

— Ce?

— Rezistă o săptămână, cel puțin. Dacă eu avansez cu ceva în ceea ce mă privește, poate că vom reuși să fim amândoi în câștig. Cu puțin noroc, poate că tu nu va trebui să te duci după Salazar cu mâna aproape goală și eu voi putea, la rândul meu, să trag niște foloase.

— Voi rezista atât cât mă va lăsa șeful meu. Și o să te ajut dacă îmi stă în putință.

— Mulțumesc.

— Apropo de asta. Am două numere de telefon. Notează-ți-le. Și dacă se află printre apelurile lui Robles, vorbim.

— Ale cui sunt?

— Oameni de la firmă. Din locul spre care te îndrepți.

— De pe lista apelurilor lui Salazar? am dedus.

— Tu verifică-le. Dacă vreunul îți sare în ochi, aprofundăm problema.

Mi-am notat acele două numere.

— La rândul nostru, i-am explicat, noi am dat peste un martor al întâlnirii lui Robles cu cei care ne închipuim că au sfârșit prin a-l omorî. Cel puțin, erau în mașina în care s-a urcat cel care a abandonat BMW-ul lui Robles în benzinăria din Tudela. Căpitanul de la Logroño, din câte le-a povestit martorul, deduce că i-au cerut lui Robles să le dea telefonul lui mobil înainte să pornească din nou la drum.

— Un amănunt interesant, a judecat el.

— Ce-ți sugerează?

— Că pot fi niște răi de-ai mei, desigur. Ceea ce mă nedumirește puțin este întâlnirea în La Rioja. Oamenii pe care îi urmăresc eu caută o destinație pe lângă apă, căci pe acolo le vin gologanii.

— Poate că ideea era să-l îndepărteze de zona lor de acțiune.

— Nu știu, o să mă gândesc. Mulțumesc pentru informație.

— Eu îți mulțumesc că m-ai sunat.

— N-ai pentru ce, omule. La treabă!

De îndată ce am întrerupt comunicarea, Chamorro a întrebat:

— Era cine îmi închipui?

— Chiar el, i-am confirmat.

— Ne spui știrea?

— Jandarmul corupt a primit un gol. E furios.

— Adevărul e că nu-mi pare prea rău.

— Nici mie. Dar s-ar putea ca asta să ne reducă termenele.

Soarele apăruse deja de ceva vreme și ne lumina direct din față. Am văzut în oglinda retrovizoare cum Chamorro, în ciuda ochelarilor închiși la culoare, își încrețea fruntea. Pentru noi, cei care nu trebuia să fim atenți la drum, era plăcut, datorită căldurii pe care o emana, dar pentru ea era o sâcâială.

— În cazul ăsta, a zis, și dat fiind că ai mobilul în mână, eu aș suna-o pe văduvă. Și dacă o întrebi unde am putea să ne întâlnim cu ea, bag adresa pe

GPS și mergem într-acolo. Dacă nu ți se pare o idee rea.

— Chiar deloc. Bine gândit.

Trecuserăm de Zaragoza când am luat legătura cu Consuelo. A întârziat puțin până a răspuns, iar după voce mi s-a părut mult mai stinsă decât în urmă cu trei zile. De obicei, se întâmplă asta, odată ce se reduce presiunea socială și dispare emoția momentului. De îndată ce rămâi singur cu dărâmăturile și la cheremul acelei tristeți în care niciodată nu te însoțește nimeni, în ciuda multelor condoleanțe, cei care după ce asistă la priveghi, la înmormântare sau la funeralii își reiau viețile asupra cărora nu a căzut un fulger ca să le rupă în două. I-am spus că ne îndreptam spre Barcelona și că voiam să stăm de vorbă cu ea cât mai curând cu putință. I-am propus să ne vedem între unsprezece și jumătate și douăsprezece.

— La douăsprezece trebuie să mă duc să le iau pe nepoatele mele, a spus. Dacă nu ai nimic împotrivă, aș prefera să ne vedem după ora trei, când o să le las din nou la școală. Vă pot dedica o oră și jumătate.

— Bine, la trei și un sfert, atunci?

— Și mai bine. Și în felul ăsta vă fac și o cafea, dacă vreți.

— Mulțumesc, Consuelo.

— Nu poate mai devreme? a întrebat Chamorro de îndată ce am închis.

— Nepoatele, trebuie să facă pe bona *low cost*. Din ce mi-a spus, fetei sale nu-i ajunge salariul ca să-și plătească altă bonă. Mergem mai întâi la comandament. Rebollo ne-a întins o mână de ajutor și e o anume locotenent Morata care ne așteaptă vizita. O iscodim, vedem cu ce ne poate fi de folos și apoi ne gândim cu ce să ne ocupăm timpul până la ora trei. Apropo, era să uit ceva.

Am căutat hârtia pe care notasem cele două numere de telefon pe care mi le dictase plutonierul López. Eram obosit să tot dau din gură, așa că i le-am scris lui Salgado într-un SMS ca să facă verificările pertinente. După ce am terminat de făcut asta, am moțăit un pic. Mai aveam mai puțin de două ore până să ajungem la Barcelona. Timp suficient ca să mă asalteze amintirile. Nimeni nu poate să petreacă mai mulți ani într-un oraș ca acela, la vârsta la care mi-a fost dat mie să-l descopăr și ocupându-se cu ceea ce m-am ocupat eu, și să iasă nevătămat din acea experiență. Ori de câte ori mă întorceam în acel oraș, se răscoleau în sufletul meu impresii mult prea intense și profunde. Nu puteam uita că acolo, sub lumina caldă a Mediteranei, care în atât de multe privințe îmi amintea de cea din Rio de la Plata de pe vremea copilăriei mele, cunoscusem fericirea și nefericirea, consecutiv și simultan.

Când am deschis ochii, am văzut un indicator care anunța apropierea de meridianul Greenwick. La trei mii de metri, indica. După un minut și jumătate îl traversam. Construiseră deasupra autostrăzii un arc deschis la culoare care se întindea dintr-o parte într-alta, pentru a indica punctul exact prin care trecea acea linie imaginară între Orient și Occident. Nu mă gândisem niciodată la asta: printre altele, Barcelona și Madridul erau despărțite de acea linie care venea să le situeze în emisfere diferite și le atribuia coordonate opuse. Am privit ecranul GPS-ului, pe care acum apărea E, în loc de W. La fel cum în inima mea lovea trecutul, în loc de prezent.

Un sfert de oră mai târziu intram pe teritoriu catalan. M-am bucurat cu voce tare pentru a-i îmbărbăta pe ai mei.

— *Benvinguts a Catalunya, nois.*[{5}]

— Să nu-mi zici că o să începi să vorbești în chestia aia, a spus Chamorro.

— Nu face mutre, Vir. Este o limbă recunoscută de Constituție, înfrumusețată de mari poeți și, ca orice altă limbă, conține o viziune asupra lumii, adică o comoară umană.

— Aha, dar nu e a mea și uneori nu o înțeleg.

— Ceea ce, ca orice altă formă de ignoranță, nu trebuie să te facă să te simți mândră. De ce nu profiți ca să înveți ceva?

— Acum nu pot, conduc. Apropo, o să-mi traduci plăcuțele când n-o să înțeleg, pentru siguranța noastră, a celor trei.

— *Com vulguis.*

— Poftim?

— Cum dorești. Și tu, Arnau, nici tu nu o înțelegi?

— Păi, adevărul e că nu prea mult.

— În vreun mormânt, Dumnezeu știe unde, strămoșul al cărui nume îl porți probabil că se răsucește, străbătut de durere.

— Am crescut în Murcia, nu am avut multe șanse.

— Știi de unde provenea exact bunicul tău catalan?

— Din Gerona. Sau așa cred. Eu de-abia dacă l-am cunoscut.

— Vorbitor de catalană cu siguranță, am dedus.

— Nu s-a străduit prea mult să-l învețe limba și pe tatăl meu.

— Mă rog, nu e grea, pentru un băiat isteț ca tine.

La puțin timp după aceea am trecut de zona de taxare și am intrat pe autostradă. Am mers așa până la Montserrat, dar nu acesta era motivul care o determinase pe Chamorro, al cărei simț al patriotismului catalan era cum

nu se poate mai inexistent, să continue pe acel traseu. Mergând pe A-2 am intrat prin valea Llobregat, unde se afla Sant Andreu de la Barca, sediul comandamentului din Barcelona. Acolo aveam vreo două treburi de rezolvat: problema cazării și întâlnirea cu echipa de la Crimă organizată pe care o mobilizase comandantul nostru.

După ce ne-am lăsat lucrurile la sediu, unde eu și Chamorro ne mai cazaserăm și înainte, ne-am dus s-o căutăm pe locotenent Morata. Am găsit-o în biroul ei. Împreună cu ea ne aștepta o veche cunoștință. S-a adresat cu un zâmbet amabil lui Chamorro.

— Bună, caporal, îți amintești de mine?

— Cum să nu, Gil, cum aș putea să te uit. Dar acum sunt sergent.

— Mai bine, mai morbid. Eu am rămas la fel.

— Adică jandarm și dezlănțuit.

— Mai mult sau mai puțin, a râs.

— Gil, te rog. Cred că într-o zi va trebui să te arestez, l-a mustrat doamna locotenent, mai mult obosită decât iritată.

— Ne cunoaștem deja, locotenent, e doar o glumă, nu-i așa?

— Așa am să o iau, a fost de acord colega mea.

Lucraserăm împreună cu Gil acum șapte ani și amândoi ne aduceam bine aminte de el. Era un fel de șmecheraș desfrânat, dar și un polițist cu nas fin, care se înfierbânta și căruia îți era ușor să-i ierți, cu hazul lui, acele ieșiri. Pe vremea aceea ne fusese de mare ajutor pentru a înainta cu investigația și ne putea fi de folos și de data asta, în ancheta cu care ne confruntam. Cât despre Morata, era o femeie mărunțică, de vreo treizeci și cinci de ani, ceea ce dezvăluia că nu intrase direct în academia de ofițeri, ci că trecuse înainte prin nivelurile inferioare. Sau, ceea ce e cam același lucru, cunoștea ambele lumi. Din vreun motiv neîntemeiat sau poate după felul în care mi-o prezentase comandantul meu, mi-o imaginasem mai tânără și fără experiență. Văzând-o, am considerat că îi puteam explica sincer situația. I-am povestit superficial cazul și i-am spus că suntem de-abia la început și că încă nu știm pe unde ar trebui să căutăm și, prin urmare, cu ce ne-ar putea ajuta. Mi-a arătat că înțelege.

— Stai liniștit, noi avem destulă dibăcie, mi-a zis. Poftim numărul meu de telefon, fă ce trebuie să faci și, când vei crede de cuviință că putem să dăm o mână de ajutor, formează-l și contează pe faptul că ne vei găsi aici. Mai ales dacă trebuie să călcăm pe teritoriu străin. Mă înțeleg bine cu poliția din Generalitat de Catalunya.

Și acestea fiind zise, i-a sunat telefonul. O sonerie de Nokia, impersonală.

— Da… *Ah, digues, Quim.*

A urmat un scurt schimb de informații despre ceva ce mi s-a părut a fi o chestiune de trafic de droguri. Catalana lui Morata era fluentă, cu un impecabil accent barcelonez. Trebuie să ne fi observat uimirea.

— Mă numesc Leia, a explicat după ce a închis telefonul. Sunt de aici. Un avantaj de care trebuie să profităm. Și care vă stă la dispoziție.

— Certific, a zis Gil. Este una dintre ei, plutonier. O *crack.*

Lui Chamorro i-a scăpat un gest reticent. Mie mi-a stârnit primul zâmbet din acea zi. În sfârșit, ceva care era în favoarea noastră.

CAPITOLUL 9

BANI ÎN PLUS

Mi s-a năzărit că era o idee bună să mâncăm repede și într-un mediu plăcut ca să ridic puțin moralul echipei mele. M-am gândit că, profitând de ziua însorită, nimic nu era mai potrivit decât să ne apropiem de plajă. Pentru ca, în treacăt, să-i familiarizez cu terenul pe care trebuia să-l cercetăm, i-am dus la un restaurant cu meniu fix de la Castelldefels, care amintea de etapa mea catalană. Era în continuare tot acolo, cumva mai ponosit, cam la fel ca totul în jur. Deși exista un hotel nou, în stil modern și mai aproape de plajă, pe fața litoralului domnea arhitectura anilor ’70 și 80, cu stilul ei mediocru și materialele ei economice și care nu rezistaseră prea bine patinei timpului. În ansamblu, planul urbanistic stătea mărturie pentru exploatarea coastei, nu într-un mod atât de intens precum în alte colțuri ale geografiei patriei, dar cu o rapacitate identică și cu o lipsă de imaginație asemănătoare. Cel puțin castelul care dădea numele orașului, ridicat pe o colină la jumătatea înălțimii dintre plajă și crestele din Garraf care o acopereau dinspre apus, introducea un contrapunct de o oarecare eleganță. Cu toate acestea, datorită nostalgiei sau a luminii infailibile a Mediteranei, mi s-a părut o adevărată recompensă să calc din nou pe acea faleză maritimă. Până și bucătarului i-am iertat ceva ce este de neiertat în Barcelona: că orezul din paella fusese stricat și aluatul din farfurie a fost sfărâmicios. De-a lungul anilor în care am stat în Barcelona am învățat să apreciez paella catalană ca fiind una dintre cele mai bune, cu toate că în acest sens Valencia este cea mai faimoasă. După cum mi-a spus cineva, roșiile făceau diferența, și este posibil să fie așa, pentru că, de asemenea, aveam o slăbiciune irezistibilă pentru *pa amb tomàquet*[{6}]. După părerea mea, aceste două specialități culinare și *calçots*[{7}] (despre care, apropo, mi-am amintit că era sezonul lor) puteau să susțină, fie și numai ele, chiar și în fața celor care considerau discutabilă entitatea tuturor celorlalte lucruri pe care pretindea să se întemeieze, existența unei patrii catalane.

— Această paella este delictuoasă aici, i-am informat pe ai mei. În altă zi vom cheltui un pic mai mult și o să mâncați un orez ca la carte.

— Eu am obiceiuri proaste, a intervenit Arnau. Nu vreau să fac pe

șovinul, dar până și cel mai prost orez din Valencia îl face pe ăsta de râs.

— Așteaptă să-l guști într-un loc în condiții bune. În ceea ce privește orezul, te asigur că oamenii ăștia pot să intre în competiție.

— O să-mi fie greu să mă conving, dar fie.

— O să vezi. Și în altă zi o să ne ghiftuim cu o *calçotada.*

— O ce? a întrebat Chamorro.

— *Calçots*. Un fel de ceapă naționalistă. Delicioasă. O să-mi facă o deosebită plăcere să văd cum îți lingi degetele cu bucatele dușmanului.

— Eu nu sunt dușmanca nimănui. Nu-mi place să fie disprețuit ce-i al meu, atâta tot.

— Ah, veșnica neînțelegere. Și astfel, dispreț contra dispreț, continuă să se scrie Istoria. Nu spun că ăștia nu-și caută cu dinadinsul o parte din antipatia pe care le-o poartă cei de dincolo de Ebru, dar problema o alimentați și voi, spaniolii, cu trufia voastră.

Chamorro a strâmbat din nas.

— O alimentați? Și tu ce ești?

— Eu sunt din emisfera sudică. Vă văd pe toți cu susul în jos.

— Ești din naștere, dar puțin mai mult, după părerea mea, medită ea făcând pe interesanta. Nu o confirmă pașaportul tău. Nici caracterul tău.

Încă o dată, am simțit că a lovit unde ustură cel mai tare.

— Oare ți se par tipic spaniol?

— Până în măduva oaselor.

— De ce?

— Nu ești mai puțin orgolios decât restul. Ca să nu mai vorbim despre tendința ta de a merge slobod. Și despre donquijotismul tău, ce să-ți mai zic!

— Curios că spui asta. Știi ce?

— Ce?

— Că dacă astea sunt semnele de identitate, nici aici nu lipsesc, în ciuda locurilor comune. Și știi unde depășesc scara de valori?

— Uimește-mă.

— La basci. Am crezut pur și simplu că problema vine de la faptul că sunt o specie de spanioli la pătrat, iar ceilalți rămân mai prejos decât ei.

— Asta crezi?

Mi-am băut berea, dintr-o singură înghițitură, înainte să se încălzească. Și, în timp ce simțeam furnicături în stomac, am răspuns:

— Nu, toate lucrurile astea sunt prostii. Locuri comune răvășite cu mai

mult sau mai puțină minte și rea-voință. Dar cu ceva tot trebuie să ne petrecem timpul în vreme ce lumea se scufundă sub picioarele noastre.

— Ca să vezi, a zis sergentul. Asta chiar e cum nu se poate mai hispanic.

— În aceste vremuri, este pur și simplu realism. Dar nu-i nimic, totuși nu suntem chiar atât de importanți. Lumea s-a mai cufundat de câteva ori și o să facă astfel încât să-și continue drumul și fără noi. Asta este ceea ce nu învățăm să înțelegem și umple buzunarul psihologilor și al psihiatrilor.

— Și ca să terminăm, *typical Spanish,* Seneca, a observat Arnau.

— Măi să fie, dar tu știi cine a fost Seneca?

— Vag.

— Mă lași cu gura căscată! Eram convins că în generația ta locul acela l-a ocupat, știu și eu, Shakira, de exemplu.

— Mă rog, avem Wikipedia. Și mult timp liber.

— Bună replică, Arny. După încă vreo câțiva ani de antrenament, vei fi pregătit să apari într-un roman cu polițiști ingenioși.

— Nu aspir la asta.

— Dar eu da. Să apari, vreau să zic.

— Mulțumesc, nu știu dacă o să merit atât de mult.

— Nu fi modest. Dat fiind că se pare că suntem cu toții spanioli, știm că aceasta este o trăsătură care la spanioli este întotdeauna mai falsă decât însuși Iuda. Domnilor, va trebui să scurtăm, ora se apropie.

În acel moment mi-a sunat mobilul.

— Alo, aici secretara.

— Nu ești asta, Salgado, am protestat.

— Voi prin lume și eu aici cu telefonul. Nu știu dacă îți trece prin minte o formă mai bună de a rezuma asta. Să vezi, am noutăți. Unul din cele două numere pe care mi le-ai trimis prin SMS. Pare prieten bun cu Robles. Cel puțin, cineva cu care vorbea destul de des. Ca să las bine făcute toate sarcinile specifice sexului meu, ai pe e mail o listă a apelurilor cu datele și orele corespunzătoare. De restul ne ocupăm eu și Lucía, dar deocamdată nu prea avem cine știe ce. Contul de e-mail pe care-l avea Robles aproape că nu-l folosea, iar cel de Facebook, cu atât mai puțin. Ca să-ți faci o idee, avea douăzeci și trei de prieteni, majoritatea membri ai familiei. Am văzut un flux de mesaje semnificative doar cu fiul, când se afla în Afganistan. Cât despre conversațiile braziliencei, am trimis să fie traduse cuvânt cu cuvânt, așa cum ai ordonat, și sper să le am azi după-amiază. Iar despre cealaltă problemă despre care mi-ai vorbit, negativ. Fata nu naviga pe internet cu

acea rețea. Mai ai vreo altă idee?

— Nimic despre Seat Léon încă?

— Nimic. Lucía verifică din cinci în cinci minute.

— Acestea fiind zise, presupun că asta-i tot, deocamdată.

— Prea bine. Atunci mă duc să mănânc și apoi o să-mi fac unghiile. Pentru orice mesaj, oricât de prostesc ar fi, mă suni.

— Nu reacționa așa, Salgado. Îți promit că, atunci când îi vom prinde, o să te iau ca să poți să tragi în vreunul.

— Nu te sfătuiesc. Uneori, în încăierări, cei care comandă plutonul sunt, în mod misterios, ciuruiți pe la spate.

— E o glumă, nu?

— Desigur, plutonier. Eu mi-aș da viața pentru tine.

— Mulțumesc, Ines.

— N-ai pentru ce.

Fix la trei și un sfert, Chamorro parca Touaregul nostru ieșit din comun în micul spațiu liber aflat pe trotuarul de pe strada unde locuia Consuelo și unde, până săptămâna trecută, își avusese domiciliul plutonierul-major Robles. Era un cartier de căsuțe pentru o singură familie, care se împrăștiau printre munți. Majoritatea aveau deja câțiva ani și, deși exista și câte una mare și arătoasă, predomina un tip de construcție mai de mâna a doua. Acest aspect, adăugat faptului că nu era vorba despre partea înaltă a Barcelonei, ci de un municipiu periferic din regiunea Baix Llobregat, Sunt Vicenç dels Horts, nu făcea în mod necesar suspect faptul că Robles s-ar fi putut instala acolo. Dar nu era ușor de explicat nici investiția, dacă unica lui sursă de venituri era salariul, în ultimii ani ca activ, și ce-i mai rămăsese după ce trecuse în rezervă. Știam sigur că avea venituri suplimentare și una dintre chestiunile pe care trebuia să le cercetez era tocmai cât de multe.

Casa lui Robles nu era dintre cele mai arătoase. În mare, am calculat o sută șaizeci de metri pătrați, pe un singur nivel. Dedesubt, profitând de temelia care o fixa de povârniș și o ridica la nivelul străzii, avea o pivniță cu o suprafață echivalentă, dar care nu era amenajată și era redusă la categoria de magazie.

Consuelo a apărut imediat ce am apăsat pe sonerie. A deschis ușa casei și a înaintat cu pași mici și fără chef până la grilaj. Avea o legătură de chei în mână. Era îmbrăcată cu haine uzate de culoare neutră, încălțată cu niște pantofi sport și starea părului ei îți permitea să pariezi, fără nici cea mai mică teamă de a pierde, că în acea zi nu trecuse pe la coafor. Dintr-odată, mi

s-a părut așa cum nu mi se păruse niciodată până atunci, nici măcar când am reîntâlnit-o după atâția ani în La Rioja și în circumstanțe jalnice: o persoană clătinându-se, lipsită de ocrotire, expusă. O bătrână, în definitiv.

— Scuzați-mă, a fost un salut pe care, de asemenea, nu l-ar fi folosit niciodată acea Consuelo de altă dată. M-am săturat să-i tot spun lui Rafael să pună o poartă automată, dar era delăsător în ceea ce privește problemele casei.

Chiar dacă doar pentru a-i reproșa mortului că era neglijent, m-am bucurat să constat că vocea ei, cel puțin, își recăpătase energia obișnuită. După ce a deschis cu efort încuietoarea, s-a dat la o parte ca să ne lase să trecem și, cu un gest, ne-a invitat să intrăm direct în locuință.

— Simțiți-vă ca acasă. Poftiți!

Chamorro, cu hotărârea ei obișnuită, a fost cea care și-a asumat rolul de explorator. A urmat-o Arnau, puțin mai stânjenit. Eu am ales să rămân în spatele văduvei, invitând-o astfel să mi-o ia înainte.

— Am spus intrați, Rubén. Nu fi de modă veche.

— Mă rog, eu doar…

— Și, mai ales, nu mă contrazice. Că doar ești în casa mea.

Această ultimă frază a spus-o cu un zâmbet trist pe care, de asemenea, nu i-l cunoșteam, dar care nu-i făcea cererea mai puțin categorică. Am făcut abstracție, așadar, de cerințele curtoaziei și m-am împăcat cu ideea de a trece primul.

Trecând pragul, pătrundeai fără un loc de trecere direct în ceea ce era salonul-sufragerie al casei. Era vorba despre o încăpere spațioasă, care să tot fi avut patruzeci de metri. Cât despre mobilier, se amestecau anticul și modernul, n-aș spune că în mod prea fericit. Mi s-a părut că recunosc marele dulap închis la culoare care acoperea unul dintre pereți, precum și forma canapelei cu două fotolii, cu toate că fuseseră retapițate. Dar masa și scaunele din sufragerie erau mai recente și mult mai funcționale. Existau și câteva etajere de la IKEA, deschise la culoare, și niște picturi în ulei, în tușele cărora se ghicea mâna unui amator, nu total incompetent, dar nici cu vreun talent deosebit. Dominând spațiul, în jumătatea uneia dintre laturile sale, exista un ecran mare de televizor, de mai bine de cincizeci de țoli, care transmitea atunci telejurnalul. Am dat atenție fotoliului mare pe care îl aveam în față și măsuței rotunde care exista lângă el, pe care se odihneau un laptop închis și niște reviste. Colțul lui Consuelo, am presupus, de unde, prin intermediul acelor două ferestre electronice – micul calculator și

ecranul cel imens – contempla lumea. Laptopul era destul de nou și televizorul Full HD.

— Tocmai am făcut cafea, a anunțat. Cum o beți?

— Cu puțin lapte, am zis eu și Chamorro.

— Cu lapte, a spus Arnau.

Consuelo ne-a examinat de parcă n-am fi fost la înălțime.

— Nimeni nu mai bea cafeaua simplă?

Și, în timp ce se îndrepta spre bucătărie, a adăugat:

— Nu am zaharină, nici îndulcitor din acela cancerigen, dacă eventual consumați așa ceva. În casa asta nu există decât zahăr, îmi pare rău.

— Nu consumăm așa ceva, am zis. Stai liniștită.

S-a întors imediat cu o tavă. Cafeaua era deja amestecată în cești, cu excepția uneia, complet neagră. Aducea, de asemenea, și o zaharniță și un mic urcior cu mai mult lapte. Am recunoscut serviciul de cafea. Era același în care mă servise de mai multe ori, cu aproape douăzeci de ani în urmă. Cel care le fusese dăruit drept cadou de nuntă, într-o zi îndepărtată din secolul anterior.

Consuelo a luat ceașca ei și și-a dus-o la buze fără să-i pună zahăr. Desigur că ar fi putut să și-l pună și să și-l amestece înainte. Eu le-am servit colegilor mei zahărul pe care știam că-l folosesc (o linguriță plină pentru Chamorro, două – Arnau) și am lăsat să cadă un pic și deasupra cești mele.

— Asta este casa noastră, a explicat Consuelo. Or, mă rog, a mea și a băncii acum. Îmi pare rău că el nu se va mai bucura de ea. Când eram tineri, vorbeam mereu despre casa pe care aveam să ne-o cumpărăm când serviciul nu avea să ne mai oblige să umblăm de colo colo, locuind în bordeiele dărăpănate în care te vârau cei de la Centrul Militar. Nu-ți imaginezi ceea ce putea fi în casele-cazarmă în vremurile de demult.

— Eu încă am avut timp să văd una îngrozitoare, am zis.

— Dar nu ca acelea, sunt sigură. La prima destinație, în Asturias, ne-a căzut într-o seară o bucată din tavan pe masa din sufragerie. Noroc că nu a căzut pe noi întreg tavanul, cu tot cu sergentul și familia lui care locuiau la etajul de sus. Casa noastră, spuneam întotdeauna, va fi nouă și atâta tot, dar va avea tavanele cum se cuvine. Dar vezi și tu. Cum vrea Dumnezeu. Nici casa nu e nouă, nici el nu a trăit ca să stea prea mult sub acest acoperiș.

— Când ați cumpărat-o?

— Acum vreo zece ani. Când am fost deja siguri că n-or să ne mai mute, iar fata s-a căsătorit și a rămas pe aici și ne-am spus că trebuia să începem

să ne gândim la soluția definitivă pentru momentul în care el avea să lase serviciul și va trebui să ne mutăm din pavilion. Mie mi se părea mai puțin amuzant, deoarece catalanii nu prea au reușit să-mi fie pe plac, dar copiii mei se obișnuiseră aici și lui Rafael îi plăcea, de asemenea, așa că nu se putea pune nicidecum problema să le stric eu cheful. În plus, aici suntem în Baix Llobregat, aici există mai mulți andaluzi și mauri decât catalani get-beget. După părerea mea, unora chiar le este frică să vină, ca să nu îi contaminăm cu vreo chestie infecțioasă. Eu refuz să vorbesc limba și vezi, aici nu am nicio problemă. Și dacă ei îmi vorbesc în catalană, pe care o înțeleg, le răspund în limba mea, pe care știu că și ei o înțeleg.

— Asta nu a fost niciodată o problemă, din câte-mi amintesc eu.

— Să nu crezi asta. Acum sunt oameni ciudați care se fac că nu te înțeleg și care nu o dau pe castiliană, de parcă ar dori să te pedepsească sau să te facă să simți că ești străin. Nu sunt mulți, dar există. Mie, sincer, mi se pare caraghios. Unora îmi vine să le spun că eu aud catalana de dinainte ca lui să-i iasă dinții.

Chamorro și Arnau păstrau tăcerea. Nu era un martor pe care să râvnești să-l interoghezi, iar vechea mea familiaritate cu ea le furniza alibiul perfect ca să rămână în umbră. M-am împăcat cu gândul că acea sarcină îmi revenea mie și că eu trebuia să mă ocup de ea, singur, fără să contez pe niciun Cirineu[{8}] care să vină să-mi ușureze munca. Așa că am decis să pătrund, fără alte preambuluri, pe teren mlăștinos.

— Și mai ai încă multe rate de plătit?

— Depinde cum privești lucrurile. Cu economiile am plătit o parte, dar pentru restul am făcut un credit pe douăzeci de ani. Erau vremurile în care cei de la bănci erau nebuni și împrumutau cu bani pe oricine și în orice fel. Acum presupun că n-aș mai găsi pe niciunul care să acorde atâția ani unui cuplu de bătrâni, dar atunci, vezi și tu, s-a întâmplat așa, pur și simplu. Nu știu, după calculele mele mi-au mai rămas cam o sută douăzeci de mii de plătit. Dacă eu nu pot să amortizez împrumutul, îl vor moșteni copiii mei. Din fericire, lucrează amândoi și au salariu fix, deși mic. Și ginerelui meu nu-i merge rău, are o afacere dintre puținele care încă nu se scufundă, de întreținere a cazanelor cu gaz, care în fiecare an trebuie verificate, fie că vrei, fie că nu. Ofițerul este tot celibatar și are bacșișul care i se dă când se duce să-și riște viața în Afganistan și pe care acesta îl economisește, presupun că tot pentru a face față la ceea ce va veni. Deși nu crezi, sunt plătiți din ce în ce mai puțin pentru a pleca la război. Este o rușine.

— Criza reduce totul.

— Dar nu știu de ce îți povestesc toate astea. Îmi închipui că strâmtorările mele economice și felul cum mă necăjesc din cauza moștenirii care o să le rămână alor mei nu este ce vă interesează cel mai mult. Sau da?

În expresia lui Consuelo mi-a fost greu să discern dacă întrebarea era într-adevăr naivă sau dacă se prefăcea naivă ca să nu mă lase să văd ceea ce, din contră, percepeam, adică faptul că întrebarea mea căuta să o sondeze indirect despre situația materială a lui Robles. Din precauție, am preferat să nu exclud că ar fi vorba de al doilea caz.

— Consuelo, adevărul e că, având ceea ce avem în mâinile noastre, aproape că nu există detaliu care să nu ne intereseze într-un fel sau altul. Și cu atât mai puțin ceva legat de felul în care își câștiga Rafael existența. În Logroño mi-ai spus că făcea treburi care îl ajutau să-și completeze banii de pensie, am amintit cântărindu-mi cuvintele. Ceea ce-mi povestești acum mă invită să interpretez că nu era prea rentabil pentru el. Dacă în cele din urmă erați atât de prinși în cursă, mă refer.

O scânteiere bruscă de inteligență străfulgeră în privirea văduvei. Observând asta, m-am bucurat că nu o tratasem ca pe o nechibzuită.

— Dar poate că ceea ce eu îți voi povesti nu este ceea ce contează, dacă înțelegi ce vreau să spun, a replicat insistând pe ultima parte.

— Nu știu dacă înțeleg, am recunoscut.

— Este simplu. Eu știu despre banii pe care-i aducea și pe care mi-i dădea. Nimic mai mult.

M-am întors spre televizor.

— Ceva tot aducea, la urma urmelor. Televizorul ăsta costă ceva.

Consuelo a mișcat capul, distrată.

— Este de la Media Markt de Gravà. I s-a pus pata într-o zi când m-a văzut că mă uitam la cel vechi. L-a stins și mi-a zis că nu mă va mai lăsa să mă uit la vechitura aia. Puțin a lipsit să mă ducă târâș ca să-l aleg pe cel care avea să-mi placă cel mai mult, dar în cele din urmă l-a ales el. Era dintre cele mai scumpe care existau, desigur. Și, în plus, l-a plătit cu bani peșin. Dar nu este altceva decât un televizor mare. De când le fac coreenii, orice coate-goale își poate pune un cinematograf în casă, dacă are chef.

„Orice coate-goale, nu”, am gândit în sinea mea. Am calculat că televizorul la care mă uitam eu nu era nici pe jumătate cât al ei și, desigur, nu oferea acea imagine HD, care te făcea să te temi că prezentatoarea telejurnalului ar putea ieși din ecran în orice moment. Cu coada ochiului, m-

am uitat la laptop, unul dintre ultimele modele de PC care încercau să imite stilul celor de la Mac. Nici acesta n-ar fi costat mai puțin de o mie de euro, dar am preferat să trec cu vederea acel detaliu și să-i subliniez altul care îmi atrăgea și mai mult atenția.

— Avea bani și ca să-și cumpere o mașină bună.

— Doar nu te referi la cea pe care o am la poartă, a glumit. Clio acela alb, nu știu dacă l-ai văzut. Este la mâna a doua, cred că nu a costat nici trei mii de euro. Dacă te referi la BMW-ul lui, nici pe acesta nu l-a luat nou. A fost un fel de chilipir, prin intermediul unuia care le aduce din Germania.

— Este la mâna a doua, da, dar nu vechi. Nu mă pricep, dar ar putea foarte bine să valoreze treizeci de mii, după cum arată.

— Din câte îmi amintesc eu, l-a costat mai puțin. Cam cât l-ar fi costat un Seat normal, mi-a zis, oi fi știind tu cât înseamnă asta.

— Un chilipir bun, atunci.

Dintr-odată, a părut obosită de insistența mea.

— Ceea ce vreau să-ți spun, Rubén, a rezumat ea, este că acele treburi pe care le făcea, cel puțin prin banii pe care i-a adus acasă, asta fiind tot ceea ce știu, ne-au folosit să ne facem vreun capriciu sau vreo bucurie, dar nici pomeneală să ne scoată din sărăcie. Am văzut zilele trecute că te interesa, dar acum te văd mai preocupat pentru ce câștiga în plus Rafael. Ai vreun motiv anume? Există ceva ce ai descoperit între timp și ai putea să-mi povestești? Sau e așa de urâtă treaba, încât nu poți?

A vrut să mă facă să simt că mă provoca. Dar am remarcat la ea o fragilitate care mi-a amintit că acolo, în ciuda tuturor lucrurilor, a caracterului ei și a considerației pe care aș fi putut să i-o datorez pentru pierderea recentă sau pentru amintirea vremurilor trecute ale tinereții mele și ale maturității ei, eu eram cel care țineam frâiele și aveam dreptul să pun întrebările.

— Îmi pare rău, Consuelo, în acest moment nu sunt stăpân pe ceea ce îți pot povesti, am lămurit-o. Rolul meu este să îți pun tot felul de întrebări, chiar dacă mă stânjenește sau te incomodează. Și știi că ai ceva mai mult decât obligația morală să-mi răspunzi, dacă va fi cazul.

— O să mă duci la cazarmă?

— Nu mai este cazarmă pe aici. Poate la comandament. Dar te asigur că asta este ultimul lucru care-mi trece prin cap. Nu cred că este necesar în niciun caz. Ești soția unui coleg, pentru mine chiar mai mult de atât. Ceea ce te rog e să-mi povestești tot ce știi, fie că-ți place, fie că nu. Fie că

trebuie să-mi povestești, fie că-mi povestești pur și simplu. Colegii mei se bucură de încrederea mea absolută. Aș putea să-mi dau aere și să le cer să plece ca să vorbesc cu tine între patru ochi, dar tot ce o să-mi povestești o să le împărtășesc și lor, pentru că sunt echipa mea și am nevoie să știe și ei. Știu că ai curajul să înfrunți orice ar fi de înfruntat. Dacă vrei, te ajut. Să lăsăm deoparte banii, o să te cred și o să consider că nu poți să-mi spui că ar fi câștigat mai mult decât ceea ce îți dădea sau decât l-ai văzut că cheltuia și că astea rezultă din ceea ce mi-ai spus. Povestește-mi ce știi: pentru cine, unde, cum făcea acele treburi. Probabil că vreodată i-o fi scăpat ceva, oi fi ghicit tu ceva, trebuie să știi ceva, chiar și numai momentul când pleca și când se întorcea acasă, la ce ore, în ce zile.

Toți patru ne terminaserăm cafelele de ceva vreme. Consuelo și Arnau continuau să țină în mâini cești goale. Eu și Chamorro le lăsaserăm pe ale noastre pe tavă. Chamorro își scosese blocnotesul și luase câteva notițe, un detaliu care nu-i scăpase văduvei, care o privea lung, cu oarecare neliniște.

— Consuelo, am insistat. Eu sunt. Nimeni nu va fi mai grijuliu.

— Știu, a oftat. Îmi este greu să spun asta, dar ceea ce s-a întâmplat… m-a lăsat foarte confuză. Chiar și când încerc să-mi aduc aminte, când încerc să înțeleg sau să ghicesc… În sfârșit. Sincer, mă tem că mai mult o să vă încurc.

— Să ordonăm informația este treaba noastră. Tu spune-mi ce-ți vine în minte. Să vedem, ce știi despre cel care îl angaja?

— Puțin sau nimic, de fapt. Nu mi-a spus niciodată nume. Tot ce a ajuns să-mi povestească a fost că avea legătură cu afaceri cu hoteluri, deși mă tem că erau din acelea în care sunt amestecate și alte chestii. Nu am nicio informație specifică în legătură cu asta, este doar ceea ce bănuiam eu, judecând după orele la care sosea și pleca și, mă rog, pentru că afacerile cu hoteluri unde se servesc doar cafea și meniuri în timpul zilei de obicei nu au nevoie să angajeze pe cineva care să le asigure securitatea.

— Ce program avea?

— Foarte neregulat. Dar se ducea mult noaptea, mai ales în weekenduri. Uneori venea la trei sau la patru, deși în unele nopți nu se întorcea până în zori sau chiar mai târziu. Și, de asemenea, călătorea.

— De ce? Sau ce-ți spunea?

— Spunea că patronul avea afaceri prin Valencia și Aragon și încă nu știu pe unde. Și că el era dintre cei puțini în care avea încredere, mai ales pentru a manevra banii, când făcuseră niște încasări importante într-un

local, pe un pod, sau ceva tot așa extraordinar.

— Călătorea frecvent noaptea?

— Nu era ceva ciudat. Și nu întotdeauna știa dinainte.

— Joia trecută a știut?

— Așa mi-a zis. Și-a luat și un geamantan.

— Dar de obicei umbla pe aici, prin apropiere.

— Da, de obicei, da.

— Și unde erau afacerile pe care le aveau oamenii ăia pentru care lucra? Aici în Barcelona, mă refer. Ai vreo idee?

— Mai multe, din câte spunea, ici și colo. În Barcelona în capitală. Și apoi pe coastă, spre Tarragona, Castelldefels, Sitges.

— Nu știi numele niciunui local, nici zona?

— Nu, îmi pare rău.

— Erau restaurante, hoteluri, discoteci? a zis Chamorro.

— Nu știu. Presupun că puțin din toate. Aveau și apartamente închiriate, pe termen lung și din acelea care se închiriază cu săptămânile pentru turiști. La plajă și în Barcelona. Rafael se ocupa să verifice dacă nu cumva chiriașii le deteriorau, din câte mi-a dat de înțeles o dată.

— Multă mișcare, nu? am zis.

— Adevărul e că nu prea stătea pe acasă.

— Iartă-mă, Consuelo, dar tu chiar credeai că avea bani doar ca să-ți cumpere un televizor mare și o mașină la mâna a doua? Sau pentru a-și cumpăra el acel BMW de chilipir adus din Germania?

În acest moment lăsă ochii în jos. Am observat cum îi tremurau mâinile. Înainte să înceapă să răsune ceașca pe farfurie, le-a lăsat pe tavă.

— Adevărul e că a avut bani pentru încă ceva, a mărturisit. A fost o prostie să nu vă spun mai devreme. Iartă-mă. Presupun că vă puteți uita pe documentele de la bancă. De ce să încerc să ascund asta.

— La ce te referi? Ce nu ne-ai spus?

A respirat adânc. A vorbit apoi privindu-mă pe mine:

— În ultimii trei ani am redus împrumutul cu două sute și ceva de mii de euro. Când am cumpărat casă, aveam foarte puține economii, a trebuit să cerem împrumut aproape întreaga sumă. Această datorie îl împovăra mult pe Rafael. Spunea că era o măgărie faptul că își petrecuse toată viața muncind ca să ajungă la bătrânețe și să le datoreze atât de mult celor de la bancă, oricât de ieftine ar fi fost creditele și oricât de puțină garanție ți-ar fi cerut. Spunea că așa ceva nu este normal, că oricând se putea duce naibii

totul și că trebuia să ne asigurăm că le lăsam copiilor o moștenire, în loc de un munte de datorii. De aceea a început să facă acele treburi. Sau acesta a fost motivul pe care mi l-a oferit mie, cel puțin. Și adevărul e că a redus datoria. Chiar dacă nu a ajuns să o lichideze de tot, a mai lăsat doar o treime. Pot să spun că sunt săracă, dar, fără acei bani în plus, aș sfârși prin a fi evacuată, ca mulți alții în zilele noastre.

Colega mea, care mâzgălea cu viteză în blocnotesul ei, s-a oprit ca să ridice pentru o clipă privirea, încrucișând-o cu a mea. Informația era mai mult decât semnificativă. Două sute de mii de euro de economii în trei ani vorbeau despre o dimensiune economică aflată nici pe departe la nivelul firesc al plutonierilor majori din Corpul de jandarmi în rezervă. Nici măcar al celor care lucrau și în timpul liber. Nici măcar al celor care, cu și mai mult noroc, reușiseră să pătrundă într-o întreprindere mare ca să-și vândă la un preț bun experiența dobândită în serviciul statului și să se ocupe de chestiunile de securitate.

Consuelo era mai mult decât agitată.

— Și acum, că v-am povestit asta și că ați luat notițe, va veni Fiscul după mine? a întrebat cu o privire rugătoare.

Nu i-am răspuns imediat. Nu mă încuraja faptul că acea persoană, pe care întotdeauna o văzusem atât de sigură pe sine, era dintr-odată intimidată și la cheremul meu. M-am gândit că era un lucru pe care trebuia să-l manevrez cu delicatețe, dacă nu voiam să mă simt nedemn. Dar, de asemenea, aveam o misiune de îndeplinit, iar neliniștea ei îmi convenea.

— Nu are de ce, am încercat să o liniștesc. Depinde de procuror, iar ceea ce face procurorul depinde mult de ceea ce scriem noi în rapoartele noastre. Mă cunoști puțin, Consuelo. N-o să întind coarda ca să îți pună embargo cei de la Ministerul de Finanțe și să te dea afară din casa ta, nu cu asta mă ocup și nici nu vreau să mă ocup. Deși asta, nu-ți ascund, ne bagă într-o mlaștină din care nu știu cum o să ieșim, cazul meu continuă să fie același. Și Rafael este victima. Nu pe el o să-l urmăresc, ci pe cei care i-au făcut ce i-au făcut, indiferent care a fost motivul.

— Îți mulțumesc, a murmurat.

Era dezarmată. Era momentul să profit la maximum.

— Există ceva ce aș prefera să nu fiu nevoit să-ți spun, am încercat să o pregătesc. Ne-am uitat la apelurile soțului tău. Numărul la care suna cel mai des, din câte am cercetat, îl folosea o femeie, o străină. Și spun „îl folosea” pentru că îl are închis de două zile. Mi se pare destul de dur să te întreb dacă

știi ceva. Problema e că trebuie neapărat să o găsim. Iartă-mă dacă te iau prin surprindere.

A rămas nemișcată, de parcă tocmai ar fi trăsnit-o un fulger. Se uita în direcția mea, dar mi-a lăsat impresia că nu mă mai vedea. Fără să spună nimic, s-a ridicat, s-a dus spre hol și a dispărut înăuntru. S-a întors după o jumătate de minut, cu un telefon mobil în mână. Mi l-a întins. Pe ecran era o poză. O tânără brunetă, zâmbitoare. Avea mâna la gură și pe aceasta încrețită, ca și cum ar fi trimis o sărutare.

— Iat-o, a zis Consuelo, cu o voce inexpresivă. Presupun.

CAPITOLUL 10

A LIPI BUCĂȚILE

Am ținut în mână telefonul mobil pe care tocmai mi-l întinsese Consuelo timp de câteva secunde care mi s-au părut secole. Apoi l-am pasat colegilor mei. Chamorro a fost cea care a îndrăznit să întrebe:

— De unde ați scos fotografia?

— Să nu crezi că a trebuit să fac cine știe ce investigație, a zis Consuelo. Într-o noapte a sosit și s-a dus direct la duș. Și-a lăsat telefonul pe masa de la intrare, aia de acolo. Eu m-am dus la bucătărie să iau puțină apă și, când am trecut, am văzut cum primea un mesaj. Era fotografia aia. Am avut timp să o trimit pe telefonul meu și să șterg acel mesaj din folderul celor trimise. Cred că n-a știut niciodată că eu o aveam. Eu, desigur, nu i-am spus și nu mi-l închipui vârându-și nasul în mobilul meu. Nici nu i-ar fi trecut prin cap că ar fi putut exista ceva interesant. Nici eu nu mă uitam la al lui, în caz că ați crezut altceva. Dar așa ceva n-am putut să nu văd. Dintr-odată, ecranul s-a luminat și a apărut acea poză.

— Ce știi despre ea? am întrebat.

— Nimic, Rubén, a răspuns îndurerată. Același lucru pe care îl poți ști tu privind-o. Sau poate mai puțin, tu ești polițist, iar eu nu. Că este tânără, foarte tânără. Că în bucuria ei există încă ceva din inocența celei care nu știe unde se va sfârși totul, când timpul zgârie, uzează și mușcă. Că îi plac bijuteriile și că are cine să i le dăruiască. Și că o parte din trupul ei nu pare să i se datoreze Providenței.

Am rămas observând-o, puțin nedumerit.

— Nu știu, eu nu am fost în stare să văd mai mult, a adăugat. Dar cu siguranță voi știți chestii pe care eu nu le știu și veți putea să scoateți mai multe foloase.

— Ați putea să ne dați o copie a fotografiei? a întrebat Chamorro.

— Nu o am decât pe asta. Dacă-mi spui numărul tău de mobil, ți-o trimit de aici. Sau, mai bine, servește-te singură, dacă tot îl ai în mână.

— Dacă nu aveți nimic împotrivă.

— Ce să am împotrivă?!

— De când știi asta? am intervenit.

— Mesajul are dată, dacă vrei cu exactitate. La sfârșitul primăverii, cu vreo cinci luni în urmă, cam așa. Mă refer la asta.

— A mai existat vreuna? a zis Chamorro.

Consuelo râse amar.

— Tu te-ai uitat la mine, fată? Și ai văzut-o și pe ea? Ție ce ți se pare: că a mai fost vreuna sau că asta era prima?

— Știți dumneavoastră de ce vă întreb.

Consuelo se întoarse atunci spre mine.

— Tu ce zici, Rubén, au mai fost și altele sau nu?

Nu îmi trecu prin minte niciun răspuns pe care să pot sau să trebuiască să i-l dau. Consuelo, care știa deja lucrul acesta, i se adresă lui Chamorro:

— Am cunoștință de una sau alta în ultimii treizeci de ani. Dar cum presupun că ceea ce contează sunt întâmplările recente, aceasta este singura despre care vă pot oferi ceva tangibil. Celelalte sunt bănuieli, în fața unor comportamente în care înveți atât să nu te încrezi, cât și să le dai uitării. Da, știu că mai există o opțiune, aceea de a-ți trimite bărbatul la dracu', dar nu mă înțelegeam rău cu el și deja de ani buni am încetat să mai cred în Făt-Frumos. Sau cel puțin, în acela pe care l-aș putea cuceri eu cu părul ăsta.

O dată în plus, colega mea nu a știut să tacă.

— Se poate trăi și singură.

— Mie-mi spui! Dar este ceva trist și plictisitor. Este foarte reconfortant să te trezești de dimineață și să poți să te cerți cu cineva. Acum că nu-l mai am, presupun că mi se va distruge de tot caracterul și o să devin până la urmă o lunatică.

— Nu ești singură. Îi ai pe copiii tăi. Și pe nepoatele tale, am consolat-o.

— Asta e adevărat. Apropo, nu mai pot sta cu voi prea mult timp. Trebuie să mă duc să le iau pe fetițele mele. Mi-au mai rămas câțiva ani pentru a încerca să le conving să nu le dea atenție bărbaților. Și dacă nu reușesc, măcar să știe ce riscă și să fie consecvente, așa cum nu am fost noi, femeile, niciodată și iată cum ne merge.

Nu m-am simțit în măsură să fac niciun comentariu în această privință, lui Arnau îi lipsea istețimea ca să facă vreunul, iar Chamorro, sau nu o cunoșteam eu, nu avea prea mult chef să dezbată chestiunea asta cu văduva. Prin urmare, mi s-a părut că era cazul să o lăsăm în pace în acea zi.

— Mulțumesc, Consuelo, am zis. Pentru sinceritate, în ciuda tuturor lucrurilor.

— Eu îți mulțumesc și te rog din nou să-mi ierți stânjeneala, întotdeauna

este mai bine să înfrunți lucrurile. Chiar dacă te taie în două. Întotdeauna există timp să lipești bucățile. Cel mai rău e să lași lucrurile să te macine pe dinăuntru.

— Sunt de acord cu tine.

— O să-mi spui ceva când o să poți?

— Contează pe asta. Și dacă ai nevoie de ceva și noi te putem ajuta, nu ezita să suni. La fel și dacă îți amintești sau afli cumva orice altceva care crezi că ne poate fi de folos.

— Bine, a consimțit.

— Ai grijă de tine, i-am zis întinzându-i mâna.

— O să încerc. Fiul meu a cerut permisie și mai rămâne cu mine încă vreo două săptămâni. Presupun că mă va ajuta să revin la normal.

— Cu siguranță. Nu e pe aici?

— S-a dus să ia prânzul cu niște prieteni din liceu. Se încăpățânează să stea lipit de mine toată ziua, dar eu îi spun că trebuie să încep să mă antrenez ca să stau singură și că trebuie să iasă când este chemat. Dacă vrei să vorbești ceva cu el, pot să-i spun să te sune.

— Nu este nevoie, deocamdată. O să-l sun eu.

A ieșit la poartă să ne conducă. Când ne-am aflat toți trei în mașină, Chamorro a pus întrebarea pe care mă temeam că o va rosti:

— Încotro?

Nu aveam un răspuns clar, cel puțin nu înainte să fi putut asimila toată acea informație, fără a mai pune la socoteală unda seismică profundă pe care o provoca în sufletul meu. Am optat pentru ce era mai ușor.

— La comandament.

— Și care este planul?

— La comandament. Pornește, te rog.

— Bine, recepționat.

Nu mă mândream cu răspunsul meu în doi peri, dar simțeam nevoia urgentă de a pleca de acolo, de a nu o mai vedea pe Consuelo singură în fața porții acelei case din care mai avea de plătit jumătate sau pe jumătate plătită cu niște bani câștigați nu voiam să știu cum, nici cu ce preț. Mă demoraliza singurătatea ei, care nu era nouă și nici, cu siguranță, reversibilă, și care, pe măsură ce nepoatele ei aveau să crească și ea avea să fie mai puțin necesară pentru a avea grijă de ele sau lor avea să li se pară mai puțin suportabilă ramolita de bunica, avea să dobândească o consistență aspră și definitivă. Și, mai mult, îmi părea rău să înțeleg că istoria lua cel mai temut curs, cel

pe care avea să-mi placă cel mai puțin să-l străbat.

De la Sant Vicenç la Sant Andreu, unde se afla comandamentul, exista o mică porțiune pe autostradă. Nu din întâmplare își căutase acolo Robles reședința. Prin urmare, nu am avut prea mult timp să-mi pun ordine în gânduri, dar, într-un fel sau altul, am făcut astfel ca să-mi revin și să le dau formă de acțiune. Era unul dintre puținele simptome în care recunoșteam, în acele momente, maturitatea în propriul meu caracter. De ani de zile nu mai cedasem în fața descurajării, indiferent ce se întâmpla. Să-mi reconstruiesc neîncetat poziția fortificată, mica redută de unde rezistam împotriva oricăror eventuale bombardamente și asalturi ale vieții devenise instinctul principal al existenței mele. Dacă voia să mă alunge, inamicul ar fi trebuit să folosească gaze sau bombe incendiare. Și chiar și așa m-aș fi agățat de armă, care era datoria mea și nevoia de a o îndeplini cu orice preț și împotriva oricui, începând cu mine însumi. Bărbatul și femeia postmoderni tind să uite de acea ustensilă fundamentală de supraviețuire. De aceea îi vedem pe atâția dintre ei plângând în șanțuri, distruși de cel dintâi necaz.

Înainte de a ajunge la intrarea în comandament, mi-am scos telefonul și am format numărul plutonierului López. Nu a lăsat să sune decât o dată.

— Salut, Vila, a răspuns. Noutăți?

— Ai un calculator la îndemână?

— Întotdeauna.

— O să-ți retrimit un e-mail. Uită-te cu atenție la el. Sunt apelurile pe care le-a făcut Robles la unul din numerele pe care mi le-ai dat. Îți dau cincisprezece minute ca să te gândești la asta și te sun din nou. Mi-ar plăcea ca până atunci să ai permisiunea de la cine este nevoie ca să-mi spui cum îl cheamă pe tip și unde este detașat.

— Ai pățit ceva? Mi se pare că ești puțin încordat.

— Îți povestesc peste cincisprezece minute. De acord?

— Se pare că n-am încotro. Haide, omule, calmează-te.

— Sunt calm, dar și la șase sute de kilometri de casă și cu chef să nu pierd timpul. Și luptându-mă cu o judecătoare care-mi cere, pe bună dreptate, să îi justific de ce să interceptăm un telefon.

— Nu te ambala, Vila.

— Nu mă ambalez, mă lupt pentru cazul meu. Eu te ajut și tu mă ajuți. Asta este convenția, doar dacă nu cumva acum îmi spui că am înțeles greșit.

— Asta este convenția. Stai liniștit. Trimite-mi-l și te sun eu.

— Nu te culca pe o ureche.

— N-o s-o fac.

— Bine. Mulțumesc mult.

Chamorro parcase mașina când am întrerupt convorbirea, dar nici ea, nici Arnau nu au făcut gestul de a coborî. Așteptau instrucțiunile mele și nu am evitat obligația de a li le da.

— Haideți să încercăm să profităm de după-amiază. Acum o să trecem din nou în revistă tot ce avem și firele de care putem să tragem. Pe la opt, cam așa, fiecare în camera lui, puteți să faceți o siestă sau ce aveți nevoie. La nouă fix vă vreau pregătiți ca să mergem în recunoaștere.

— Unde? a zis Chamorro. Dacă se poate și ți.

— Tu unde te-ai duce?

Nu m-a dezamăgit. Avea răspunsul pregătit.

— Dacă mă lași să fac verificări cu localizările din mobilul lui Robles și din cel al braziliencei pe Google Maps, la Castelldefels.

— De exemplu. Și uită-te bine dacă avem localizat mobilul lui Robles în vreo antenă din Sitges. În felul acesta, prelungim excursia.

— Asta am făcut deja.

— Mulțumesc, Vir.

— Și tu, Juan, sun-o pe Salgado. Spune-i să vorbească cu unul dintre acei prieteni ai ei cărora le curg balele după ea. Trebuie să găsim acel nenorocit de Seat Léon roșu. Să ia lucrurile în serios. Chiar și numai pentru faptul că o fi având un stăpân sau ceva care o fi plătind impozitul pentru el.

— La ordinele dumneavoastră.

Ne-am îndreptat spre unitatea locotenentului Morata. Oamenilor ei nu le prisosea spațiul, dar ne-au cedat un calculator fix și o masă. Acolo ne-am aranjat laptopurile și ne-am pus pe treabă. După ce i-am trimis e-mailul lui López, i-am propus locotenentului să bem o cafea. A primit favorabil propunerea.

— Nu-mi va prinde rău. Azi am dormit puțin.

Singuri amândoi în cafeneaua comandamentului, i-am dat câteva dintre explicațiile pe care le omisesem de dimineață. Ceea ce îmi povestise văduva îmi dezvăluia că urma să fiu nevoit să desfășor o considerabilă activitate de informare, pentru care echipa mea era clar insuficientă și pe care, din alte motive, era mai bine pentru mine să o împart cu cineva care să fie pe teren și să poată să-mi deschidă unele uși. I-am mărturisit fără prea multe ocolișuri că din demersurile noastre se desprindea probabilitatea ca fostul nostru coleg, acum decedat, să fi avut vreun amestec în activități dubioase și

că nu puteam să exclud că acea chestiune ar putea afecta și alte elemente ale Corpului de jandarmerie. Locotenentul m-a ascultat circumspect, așa cum se cuvenea în acea situație, și doar atunci când mi-am terminat rezumatul, mi-a spus părerea ei.

— Dacă indiciile tale țintesc spre ceea ce-mi spui, reflectă ea, cred că nu ar fi rău să avem un canal deschis cu *Mossos*[{9}]. Ca să evităm complicațiile și pentru că te pot scuti de câteva treburi.

— La fel cred și eu. Și mai cred și că ai putea să mă orientezi. Vezi și tu cum stă treaba. Îmi convine să tratez cu cineva care, pe lângă faptul că se implică și ne scutește de neplăcerile prostești care pot să apară când acționezi pe furiș, să știe ce trebuie să știe și, de asemenea, să fie o persoană discretă.

Morata a zâmbit strengărește.

— Nu e ușor.

— Dar cu siguranță ai o idee.

— Am un contact de toată încrederea. Dacă, din cine știe ce motiv, nu se poate ocupa personal, ne va dirija spre persoana potrivită.

— Te rog să dozezi informația și să facă asta și el.

— Ea, m-a corectat. Nu-ți face griji.

— De asemenea, aș vrea să-ți mai cer încă o favoare, dacă se poate.

— Dă-i drumul! Am ordin să fiu la dispoziția ta.

— Este posibil să avem nevoie de supraveghere pentru câteva zile. Nu știu dacă îmi poți împrumuta vreo doi oameni.

— Nici eu nu știu, dar ți-i împrumut. Dacă e bun Gil, pe care deja îl cunoști… Nu e nevoie să-ți mai spun, e un pămpălău, dar funcționează.

— E bun.

— O să-l pun pe Romero, un băiat deștept foc, să-l controleze. Apropo, dacă aveți nevoie de ceva ce ține de tehnologie, tipul este un as. Practic, un *hacker*; și cu asta îți spun tot.

— Nu e rău. Avem de-a face cu oameni care folosesc comunicațiile prin conturi fictive. Ne va fi de folos cineva cu acest profil.

— Romero le știe pe toate. Și dacă trebuie să o apuci pe vreo scurtătură, știe, de asemenea, că în gura închisă nu intră musca. Deși are doar douăzeci și trei de ani, este un tip înțelept. Mai înțelept decât Gil, dacă mă întrebi.

— Încerc să nu o apuc pe multe scurtături, locotenent. Pentru orice eventualitate.

Morata încuviință cu viclenie de veterană.

— Desigur, așa procedează toți.

Ajunși în acel important punct al discuției, Freddie Mercury ne-a întrerupt brusc din buzunarul hainei mele.

— Scuze, i-am cerut.

Era López.

— O clipă, am spus în aparat. Și m-am adresat în continuare locotenentului: Așteptam apelul, scuze că…

— Nu-i nimic, stai liniștit, a zis Morata. Mă întorc la masa mea și o să fac vreo două demersuri. Tu vezi-ți de ale tale. Fac eu cinste cu cafeaua.

— Îți rămân dator.

— Am notat, a glumit ea.

Trebuie să recunosc că timp de câteva secunde, pe când o vedeam plătind și apoi îndepărtându-se, l-am ascultat pe López cu atenția oarecum redusă, oricât de mult mă interesa motivul apelului său. N-aș fi spus că doamna locotenent era o frumusețe, iar o experiență mai degrabă catastrofală mă prevenea în ceea ce privește posibilitatea de a le considera femei pe cele care făceau parte din breaslă, cu atât mai mult dacă purtau pe umăr stelele de ofițer. Dar a trebuit să recunosc că, pentru o clipă, zâmbetul persistent al acelei fete și privirea sinceră a ochilor ei mari și închiși la culoare mă surprinseseră cu garda jos și că acel animal pe care orice om îl are ghemuit într-un colțișor al subconștientului rămăsese fermecat de ea. Între multe alte idei neclare și ciudate pe care le-am învățat cu mare osteneală în vremurile mele de student la psihologie, Jacques Lacan a lăsat la vedere una care m-a sedus pe atunci și pe care mi-am amintit-o de câteva ori. Anume că niciodată nu ne atrage la cineva ceea ce este acel cineva, ci oglindirea în persoana respectivă a unei figuri preexistente în psihicul nostru, pe care el o denumește *himeră* și pe care suntem condamnați să o urmărim, fără să o atingem vreodată. Pentru o clipă, mi s-a părut că Leia Morata reușea să reflecteze himera mea alunecoasă și, cum ăsta era ultimul lucru care-mi mai lipsea, mi-am dat silința să revin la misiunea de care mă ocupam. Și López mi-a sărit în ajutor.

— Vila, ești acolo?

— Da, scuze. Se cam întrerupe.

— Ai auzit ceva din ce ți-am spus?

— Pe jumătate. Repetă, te rog.

— Bine, dar înainte caută-ți un loc unde să ai semnal bun, că sunt pe stradă și nu o să-ți povestesc toate astea țipând.

— Gata. Spune-mi.

— Ascultă-mă. Sergent Nuño. Serviciu fiscal. Detașat în Vilanova i la Geltru. Și un detaliu care închide cercul: a fost coleg de serviciu cu Robles și cu Salazar, când cei doi au lucrat la Barcelona.

— Ușor de dedus.

— Vila, trebuie să ne gândim. Nu știu ce s-a întâmplat de te-a neliniștit atât de mult, dar trebuie să acționăm cu cap.

— Suntem pe fir, López.

— Îți propun să mă lași câteva zile să cercetez dedesubturile.

— Desigur. Nimeni nu va face asta mai bine decât tine. Dar telefonul îl interceptăm noi, cu permisiunea judecătoarei noastre, că doar de-asta este o persoană de contact a lui Robles. Și o să mergem să-i facem o vizită.

López a tăcut preț de câteva secunde. Foarte serios, a întrebat:

— De ce?

— Nu te speria. Nu o să-i dezvălui că SAI îl pândește.

— Atunci?

— O să fac pe prostul. Că știu că este prieten cu Robles. Că știu că a vorbit cu el în ultimele zile. Că dacă știe în ce ar fi putut fi amestecat plutonierul-major ca să sfârșească așa cum a sfârșit. Adoptând o atitudine de colegialitate și abătând întreaga bănuială asupra mortului.

López părea din ce în ce mai bănuitor.

— Și ce obții cu asta?

— Îl vom avea sub control. Să vedem cum reacționează.

— Trebuie să vorbesc cu șeful meu.

— Fă-o. Eu vorbesc cu al meu. Să se pună ei de acord. Dar nu-ți face griji. Nu o să mă amestec în treburile tale, pentru orice chestiune care are legătură cu el, îți cedez prioritate deplină. Tot ce caut este să pot pune cap la cap câteva informații ca să nu mai bâjbâi atâta.

— Trebuie să avem mare grijă, Vila. Nu știi cu cine ai de-a face.

— Nu am fugit acum de la grădiniță. Ai încredere în mine.

O altă scurtă tăcere pe fir. În cele din urmă, zise:

— O să-l informez pe șeful meu. Sună-l și tu pe al tău, ca să știe care-i treaba când o să-i dea telefon al meu. Și o să respectăm ce vor decide ei.

— Firește. Asta-i partea bună a miliției. Mulțumesc, López.

— N-ai pentru ce. Sper să nu regret.

— O să încerc să nu regreți. Dimpotrivă.

În timp ce mă întorceam la birou, am format numărul comandantului

meu. Apelul meu nu l-a găsit în cea mai bună dispoziție. Pe fundal se auzea o gălăgie de copii. Peste acea larmă s-a impus un moment țiuitul unui fluier. Rebollo m-a lămurit, în caz că mai era nevoie:

— Sunt cu fiul meu, care are antrenament. Este urgent?

— Mă tem că da, domnule comandant.

— Așteaptă să mă îndepărtez nițel.

Zgomotul s-a redus puțin, deși nu mult. Am rămas la intrarea în clădire ca să nu pierd semnalul. De acolo i-am povestit comandantului meu ultimele vești. M-a ascultat cu atenție și, când am terminat, fie pentru că îl convinsesem sau pentru că nu era în situația de a-mi critica judecata, m-a susținut cu convingere.

— Amin, Vila. Și dacă pe cel de la SAI îl apucă prosteala, îl dau pe mâna lui Pereira.

— Sper să nu fie nevoie. Este în avantajul nostru să ne înțelegem bine.

— Rezolv eu situația. Nu-ți face griji. Bună treabă.

Chiar dacă nu făceam nimic din toate astea pentru el, ci pentru mine, nu mi-a căzut rău că puteam conta pe sprijinul lui. Cu toții avem nevoie de așa ceva din când în când. Și cu toții tindem să-i acordăm celui care face acest gest autoritatea morală pe care foarte bine i-o putem refuza în orice altă împrejurare, mai ales dacă se apucă să ne dojenească.

I-am găsit pe oamenii mei cufundați în muncă. Chamorro, fiind cea care avea mintea cea mai analitică și potrivită pentru aceste chestiuni, făcea calculele coordonatelor care se desprindeau din listele aride pe care ni le oferea sistemul de interceptare telefonică. În fața ecranului calculatorului, Arnau situa coordonatele pe care sergentul i le oferea pe imaginile de satelit din Google Maps. Când am sosit, tocmai trecuse la modul Street View și străbătea cu mouse-ul o stradă dintr-un cartier rezidențial.

— Ce e aia?

— După părerea doamnei sergent, ar putea fi strada unde locuiește brazilianca noastră, mi-a explicat. Cel puțin, cam pe aici se oprea telefonul ei cât timp a emis semnal.

— Vreun alt loc de interes?

— Da, a zis Chamorro. Mai am unul în Castelldefels și altul în Sitges, așa cum mi-ai cerut, acesta din urmă extras din localizările lui Robles. Dar trebuie să-mi dai timp. E o muncă puțin cam anevoioasă.

— Dacă îți pot da o mână de ajutor…

— De ce nu.

— Înainte de orice, domnule plutonier, mi-a solicitat atenția Arnau, am vorbit cu Salgado. Mi-a spus să o sunați când puteți.

— Ceva referitor la mașină?

— Nu, altceva. Dar nu mi-a dat amănunte.

Am format numărul lui Salgado. Nu mai era la birou. Pe fundal se auzea zgomotul unui tren. S-a grăbit să se justifice.

— I-am promis surorii mele că azi o să fac pe dădaca cu nepoata mea. Cum nici nu era nimic urgent… Și am laptopul la mine.

— Nu trebuie să-mi dai explicații, e trecut de șase și jumătate, îmi spune Juan că ai noutăți pentru mine.

— Ți-am trimis pe e-mail traducerea conversațiilor braziliencei. Eu nu văd nimic de scormonit, mi se pare că vorbește cu două rude sau prieteni care încearcă să o liniștească și nu le scapă nimic care să-mi sune suspect, dar săpând prin conturile de Facebook și de e-mail ale lui Robles am dat peste ceva.

— Ce?

— Se conecta la ele de la două adrese IP. Una era cea de la el de acasă. Cealaltă era localizată în Castelldefels. Și mai e ceva

— Uimește-mă.

— Mă rog, mi-am folosit puterile, după cum ți-am spus, și am mai găsit încă două conturi: unul de e-mail și altul de Facebook la care se accesa în mod regulat de la aceleași adrese IP. Și pe acestea nu le aveam.

— Pune totul în scris. Mâine îi vom cere doamnei judecător mai multe interceptări. Pune și puțină literatură. Să vedem dacă prinde.

— Mă apuc de asta. Totul e bine pe acolo?

— O luăm încetul cu încetul. Mâine îți povestesc.

În timpul următoarei ore, m-am cufundat cu echipa mea în munca de a situa punctele de maxim interes care reieșeau din localizările telefoanelor mobile ale lui Robles și braziliencei. Străzii pe care mi-o arătase înainte Arnau i-am adăugat o zonă de localuri nocturne din Castelldefels și o porțiune de coastă din Sitges, spre partea dinspre Garraf. La opt fără zece terminasem. Trecuse ceva vreme de când oamenii lui Morata, inclusiv ea, plecaseră acasă. Singurul care rămăsese, prefăcându-se că avea de lucru, era Gil. Când ne-am încheiat treaba, s-a apropiat de noi.

— Văd că sunteți în continuare niște stahanoviști, a zis.

— Și tu? i-a replicat Chamorro.

— Trag de timp. În caz că aveați nevoie de ceva.

— Dacă tot ești aici, aruncă o privire pe asta, i-am cerut.

Am pus imaginile celor trei locuri pe care le identificaserăm.

— Îți este cunoscut vreunul?

— Desigur. Totul. Asta e Castefa. Și asta. Și primul, Sitges.

— Există vreun loc unde te-ai uita dacă ai căuta oameni din lumea interlopă?

— Pe aici, prin apropiere? Câteva.

— Notează-mi numele. Mergem în noaptea asta.

— Vă pot însoți, dacă vreți.

— Mulțumim. Deocamdată nu este nevoie. Mai încolo, poate.

Gil a luat o foaie și a scris trei nume, în conformitate cu ingeniozitatea obișnuită a faunei nopții. În timp ce mi-o întindea, a făcut următoarea observație:

— Chiar sunteți neîncrezători. Data trecută îmi amintesc că erați mai accesibili. Ce are mortul ăsta? Lucra pentru CNI sau ceva de genul ăsta?

Am făcut o mutră de subofițer. Chamorro l-a sfătuit:

— Nu pune întrebări, Gil. Și nu vom fi nevoiți să te mințim.

— Bine, mă car. Dacă vă răzgândiți…

— O să te anunțăm, l-am asigurat.

Am profitat de ora de odihnă pe care mi-o acordasem mie însumi ca să-mi fac un duș. Nu mi-am schimbat hainele, pentru că acelea pe care le purtasem în timpul zilei încă mai erau bune și știam cât de important este să faci economie la îmbrăcăminte când nu știi cât vei întârzia până te vei întoarce acasă. Tocmai mă îmbrăcam când a sunat din nou fidelul meu tovarăș. Începeam să mă plictisesc de Mercury și m-am gândit că trebuia să-mi caut un alt ton de apel. Poate unul dintre acelea care imitau un telefon de când lumea și care aveau coerența de a nu încerca să mascheze sub un semnal plăcut ceea ce, de obicei, implica o neplăcere.

Pe ecran clipea numele lui Rebollo.

— Domnule comandant, am răspuns.

— Undă verde. Cere-i judecătoarei să-ți autorizeze interceptarea acelui Nuño. Dar i-am promis celui de la să-i acces liber la tot ce obținem de la el.

— Ei nu sunt atât de generoși.

— Asta e. Nu fi tu zgârcit.

— Bine. Mulțumesc.

— N-ai pentru ce. Nu ați terminat încă ziua de muncă?

— Ieșim la o plimbare. Să aruncăm o privire asupra câtorva locuri.

— Luați o pauză. Doar nu vrei să răscolești totul dintr-odată.

Sugestia comandantului, după ce umblasem toată ziua de colo până colo și cu dinții încleștați, a influențat atitudinea pe care am adoptat-o pentru ieșirea din acea noapte. Când m-am întâlnit cu Chamorro și Arnau, care mă așteptau lângă jeep, m-am îmblânzit și le-am spus:

— Haideți să ne relaxăm puțin. Cunoști Sitges?

— Eu? a întrebat Arnau.

— Despre ea știu că deja îl cunoaște.

— Nu, nu-l cunosc.

— Atunci, să mergem mai întâi acolo.

Era o noapte minunată, călduță și ospitalieră. Pe drum, m-am lăsat atras de imaginea luminată a zonei metropolitane, aflate între două culmi – Tibidabo la stânga și muntele Sant Ramon la dreapta – care de atâtea ori fuseseră far și punct de referință pentru plimbările mele nocturne. Avioanele coborau peste El Prat, trecând pe deasupra colinei Montjuic, iar dârele luminoase pe care le formau farurile de la mașini se abăteau spre șoselele de centură și spre autostrada către Garraf. Pe când pătrundeam pe aceasta din urmă, l-am rugat pe Arnau să conecteze iPod-ul meu la echipamentul de muzică din mașină. De data asta îmi amintisem să-l iau cu mine, chiar avusesem grijă să îi încarc câteva melodii specifice ocaziei. L-am pus undeva la întâmplare și s-a nimerit asta:

Quando sei qui con me
questa stanza non ha più pareti…[{10}]

Era versiunea originală, a marelui Gino Paoli. Recunosc, să pun muzica aceea fusese un act de masochism, dar într-un fel simțeam nevoia să o ascult din nou. M-am bucurat de ea ca niciodată, cu pielea de găină, la adăpostul voluptuoasei nopți mediteraneene.

— Pe asta nu o cânta și Carla Bruni? a șovăit Arnau.

— Ba da, am zis. Dar asta este cea autentică. Nu există comparație.

Brusc, mă simțeam ușor și lipsit de responsabilități. Chiar știind că era o iluzie, m-am lăsat pradă ei, pentru că un bărbat are nevoie de răgazuri, chiar dacă răgazul respectiv constă în a invoca acele amintiri din vremuri trecute pe care doar muzica ni le restituie cu atâta fidelitate sau cu atâta senzație, falsă sau adevărată, de a fi întocmai.

În ciuda tuturor lucrurilor, ne-am îndeplinit datoria sau, altfel spus, am

fost în locurile pe care le găsisem cu ajutorul investigațiilor noastre telefonice. Odată ajunși acolo, ne-am limitat să ne plimbăm și să recunoaștem terenul în linii mari. Totul se vădea a fi pustiu și mi-am amintit că era luni și că ne aflam în Catalonia, unde viața nocturnă nu era nici pe departe ca aceea de la Madrid. Am luat cina în Sitges, la una dintre puținele terase pe care le-am găsit deschise. Apoi ne-am apropiat până la Castelldefels și, urmând indicațiile lui Gil, am dat peste vreo două localuri care mi s-au părut demne de o investigație ulterioară. Mai bine, mi-am zis, să o lăsăm pe altă dată, când vom fi mai în formă.

Cu puțin înainte de miezul nopții am trecut bariera de la comandament. Ne-am urat noapte bună și ne-am dus direct în camerele noastre. Mai mult adormit decât treaz, mă pregăteam să mă spăl pe dinți când mi-a sunat telefonul mobil. Era Chamorro.

— Pot să vin să vorbesc un moment cu tine?

CAPITOLUL 11

EROI INCOGNITO

Unele femei sunt în stare să repete la nesfârșit aceeași greșeală. Știu asta pentru că le-am cunoscut, precum și pe vreun bărbat cu același defect. Chamorro nu fusese niciodată și nici nu era de presupus că avea să ajungă una dintre ele. De aceea, când i-am deschis ușa camerei, nu am dat peste o învățătoare severă pregătindu-se să-i turuie elevului neastâmpărat o admonestare impregnată de la început până la sfârșit de aceeași placă odioasă: *te-am avertizat.* Nu încetase să strângă argumente care să-i permită să mi-o arunce în față, și mai ales de-a lungul ultimei zile, dar în loc să adopte acel rol, în care îi rămăsese clar că în ceea ce-l privește pe Robles și loialitatea mea față de el se lovea de o stâncă, adoptase cel mai înțelegător și mai amabil zâmbet al ei. Și văzând-o astfel înarmată, mi s-a părut mult mai periculoasă decât cu câteva zile în urmă, când preferase să-mi tragă o săpuneală.

— Știu că nu este ora potrivită, dar trebuia să vorbesc cu tine, a zis ca și cum ar fi fost vorba ca eu să-i fac ei o favoare, pe când, după cum avea să se dovedească în curând, scopul era mai degrabă invers.

— Orice oră e potrivită, Vir. Suntem jandarmi, cei care stingem lumina.

— Te deranjează dacă intru?

— Nu, dacă pe tine nu te deranjează. Am desfăcut valiza repede.

— Cred că în acest moment nu mă va speria nimic din ceea ce ai acolo.

— Nici măcar portjartierul? Nici fierăstrăul electric?

— Nici măcar, a râs.

— Atunci intră.

A intrat și a rămas în picioare lângă pat. Am luat pentru mine scaunul tare din fața mesei, cu tăblie aproape minimalistă, pe care Corpul de jandarmerie pretindea ca ghinionistul care se caza în trecere acolo să lucreze, dacă, fiind mai mult decât probabil, avea această nevoie.

— Fă-te comodă tu pe saltea, am invitat-o. O să te simți mai în largul tău. Îmi omor eu fundul cu asta. Haide, nu te intimida. Nu sunt porcul ăla de Gil. După cum a spus Kafka, admit posibilitatea ca unele ocazii să fie prea bune pentru a profita de ele.

S-a așezat încetișor, cu genunchii într-o parte ca o domnișoară, deși după obiceiul ei și pentru a înfrunta mai bine sarcinile de serviciu, purta niște blugi de luptă. M-am lăsat să cad în scaunul meu și m-am pregătit să o ascult. N-am să neg că simțeam o oarecare curiozitate. Nu atât pentru ce avea să-mi spună, cât pentru felul în care se gândise că trebuia să o facă.

— Kafka a spus asta? Nu prea e pe placul meu.

— Mă rog, a scris asta în alt context, dar ideea este bună. I-o spune agrimensorului K., unul dintre funcționarii Castelului, când sărmanul om o dă în bară într-un moment în care este pe punctul de a găsi, în sfârșit, un mijloc de a-și rezolva problemele. Ceea ce, în treacăt fie spus, este același lucru care mi se poate întâmpla și mie dacă întârzii mult să spui tot ce știi. Acolo am pijamaua, îți dau voie să mă îmbraci cu ea dacă pic de somn, căci să dormi îmbrăcat îți distruge trupul.

— Vin în semn de pace, Rubén.

— Așa mi s-a părut.

— Vreau să știi că-ți respect judecata.

— Care dintre ele?

— Aceea de a păstra pentru tine chestii care ar fi utile pentru ca eu și Arnau să știm mai bine pe ce teren călcăm, dar pe care consideri că este de datoria ta să le ții sub tăcere atât timp cât poți.

— Mă rog, asta ai spus-o tu. Îți mulțumesc, în orice caz.

— Respect asta pentru că știu că, la momentul potrivit, adică atunci când va fi nevoie, nu le vei mai ține sub tăcere. Mi-ai dovedit-o prin atitudinea ta de azi după-amiază în fața văduvei și amănuntul că nu ne-ai spus să plecăm ca să vorbești singur cu ea. Voiam să știi că prețuiesc asta.

— Tu ești cea care spune în continuare asta.

Dădu din cap, fără să înceteze să zâmbească.

— Și, mă rog, chiar dacă reacționezi ca un căpos arogant și răsfățat, mai voiam să-ți spun ceva, dacă mai stai treaz încă un minut. Pentru că nu mă văd punându-ți pijamaua, sincer.

— Te ascult, sergent.

— Haide, fii bun, că am venit cu cele mai bune intenții. Și știi cât mă enervează să-mi spui așa, ți-am zis deja de o mie de ori.

— Nu o zic cu acreală. Îmi pari sergentul ideal. Născută pentru asta.

— Nu strica și mai mult lucrurile, protestă ea. A doua chestie pe care voiam să ți-o spun este că poți conta pe mine mereu și pentru orice. Ne cunoaștem de mult timp, Rubén. Am fost cu tine aici acum șapte ani și încă

îmi amintesc câte ceva din ce am văzut și am auzit. Și de Robles, apropo. Atunci mi-ai zis că nu era momentul să-mi povestești ce te tulbura întorcându-te pe acest tărâm. Am acceptat și continui să accept. Dar vreau să știi că, dacă vine acel moment, sunt aici. Și nu numai drept camarad sau ca sergentul tău. Poți să ai încredere în mine. Să nu ai nicio îndoială că aceea care îți vorbește este persoana care te va judeca mai puțin și care va reacționa cu cea mai multă afecțiune indiferent ce ți se întâmplă. Dacă vrei să știi în ce măsură, gândește-te cum reacționezi tu în ceea ce-l privește pe răposatul Robles. Nu o să-ți fiu mai puțin loială de cât îi ești tu lui. Niciodată, orice ai face.

Am rămas uitându-mă la ea, cu răsuflarea puțin întretăiată și cu parbrizul aburit. Un alt aspect care-mi amintea că atinsesem o anumită vârstă era acea ușurință cu care mi se punea un nod în gât și mi se încețoșa vederea de îndată ce cineva îmi atingea coarda sensibilă. Și Chamorro făcuse astfel încât să o atingă ca unul dintre acei tipi care, în grupurile de jazz, fac să scâncească contrabasurile. Dacă nu reacționam repede, s-ar fi putut să fiu nevoit să înfrunt rușinea de a-mi trece mâneca pe obraji ca să-mi șterg lacrimile.

— Serios că îți mulțumesc, am zis. O să țin minte.

— Păi, asta era tot, a declarat ridicându-se.

Am însoțit-o pe coridor. Înainte de a se îndrepta spre camera ei, s-a întors spre mine și mi-a dăruit o previziune.

— O să-i trosnim. Cineva a ieșit din schemă. Asta este cea mai bună garanție că grupul se va destrăma și ne vor da muniție.

— Așa sper. Odihnește-te.

— Și tu. Și lasă portjartierele. Sunt o porcărie.

— O să trec la tanga.

— Mai bine.

În noaptea aia am dormit buștean. Nu-mi amintesc ce a existat, dacă a existat ceva, între momentul în care am pus capul pe pernă și ora șapte fix dimineața, ora la care suna de obicei ceasul deșteptător al telefonului meu mobil. Pe când tonul de apel rareori îl suportam mai mult de două luni, soneria de la ceasul deșteptător o mențineam, pentru că nu găsisem un mod mai bun de a mă mobiliza (ăsta era cuvântul) și de a mă desprinde de plăcuta indolență care pune stăpânire pe noi când ne aflăm între cearșafuri. Recunosc că în acea dimineață am lăsat să cânte jumătate de strofă, până la partea care zice:

Somos héroes incógnitos todos,
nadie quiera saber quien soy yo.[{11}]

Când cineva afla că aveam ca sonerie a ceasului deșteptător imnul Legiunii[{12}], se uita la mine de parcă aș fi țicnit. Chiar și vreunul dintre ai noștri care provenea din rândurile ei. Dar pentru mine avea o însemnătate zdrobitoare. Ce altceva este un anchetator de omucideri dacă nu un fel de iubit al morții? Și, pe de altă parte, ce motiv mai bun are cineva ca să se trezească, în multe dimineți, decât obligația de a pleca la luptă, chiar dacă bătălia este pierdută? În grandilocvența lui demodată, acel imn reușea să invoce sensul pe care deseori îl are existența și care nu este altul decât orgoliul de a nu te lăsa zbârcit, rușinea de a rămâne în urmă în timp ce aceia pe care-i ai în jurul tău înaintează împotriva focului. Când îi auzeam pe bărbații din corul de soldați cântând îngrozitorul său refren *(legionari la luptă*, *legionari la moarte*), mă cuprindea acea rușine de a fi mai delăsător decât ei, aceea de a nu fi dispus să dau totul, ca ei, din anonimat și fără să aștept în schimb recunoaștere din partea nimănui, ceea ce mă împingea să nu mai lenevesc în pat și să ies să dau piept cu viața.

În acea dimineață am ajuns primul în sufragerie. La câteva minute după aceea a apărut Chamorro. Venea ca întotdeauna, cu laptopul ei.

— Bună dimineața, m-a salutat. Ai dormit bine?

— Ca în fiecare noapte. Tu?

— Bine, dar puțin, a căscat. Am stat să-ți fac raportul pentru a-i cere judecătoarei interceptarea telefonului lui Nuño. Dacă mă lași să-l mai verific o dată, căci nu am încredere în ceea ce am scris cu cei trei neuroni și jumătate care mi-au mai rămas de gardă, ți-l dau acum.

— Nici nu începe discuție. Dar înainte bea o cafea și mănâncă ceva, haide.

În timp ce Chamorro se servea, a sosit Arnau. Și el făcuse ore suplimentare. Cearcănele sale adânci îl dădeau de gol.

— Am comparat localizările celor două telefoane, mi-a explicat, cel al lui Robles și cel al braziliencei. Am făcut legătura între toate coincidențele din ultima lună. Există un șablon în ceea ce privește orele și, de asemenea, în privința locurilor în care coincid.

— Dacă te gândești, are destul de multă logică. Îți spun ce i-am spus și lui Chamorro. Reîncarcă-ți bateriile și comentăm imediat totul.

Reuniți deja toți trei și în timp ce Chamorro își recitea somnoroasă

raportul, Arnau mi-a expus rezultatul investigației sale.

— Obișnuiau să se vadă pe la prânz sau la miezul nopții. Uneori, nu foarte des, au petrecut noaptea împreună. La prânz, locul de întâlnire era în apropiere de centrul falezei maritime, în Castelldefels. Noaptea se vedeau tot acolo, uneori, dar trăgeau mai mult spre zona rezidențială de lângă plajă. Unde, am dedus, atât timp cât nimic altceva nu ne sugerează contrariul, că braziliancă își avea domiciliul.

— O relație stabilă, atât cât permiteau circumstanțele.

— Așa se pare.

— Trebuie să o găsim cât mai repede. O să-i transmitem toate datele lui Morata.

— Și de ce nu o căutăm noi?

— Pentru că noi avem alt obiectiv de care să ne ocupăm. Cum ți se pare acel raport, Chamorro, poate fi trimis doamnei judecător?

— Da, așa și așa, a judecat sergentul, recitindu-l încă.

— Atunci ocupă-te de asta. Și pune-te de acord cu Salgado, care trebuie să i-l trimită pe cel de care avem nevoie ca să interceptăm celelalte două conturi de e-mail și Facebook ale lui Robles. Mi-ar plăcea să se cupleze înainte de prânz.

— Nu vrei să-l verifici? Raportul, vreau să zic.

— Am încredere în oamenii mei. Și, între timp, Arny, tu și cu mine ne vom pregăti următoarea manevră. Haide, terminați-vă cafeaua.

Pe drum spre biroul lui Morata mi-a sunat telefonul. Îmi era greu să admit, dar depășisem rația mea de Freddie Mercury.

— Alo.

— *Bon dia*, *Vila*, *estic molt emprenyat amb tu.*[{13}]

Era o voce masculină. Mi se părea vag că o mai auzisem înainte, iar folosirea abrevierii familiare a numelui meu de familie denota că mă cunoștea, dar pe moment nu am fost în stare să-i atribui un chip.

— Cine e?

— Nu mă recunoști? a dat-o pe spaniolă.

— Eee, păi așa, brusc…

— Riudavets. Te-am ajutat cu niște români răi cu secole în urmă. Ai uitat? Ce puțin durează recunoștința celor din Jandarmerie.

— Piz-da mă-sii! am exclamat și imediat am remarcat expresia de pe chipul lui Chamorro, care tot nu tolera acest cuvânt, deși îl suporta de aproape patru decenii, căci pentru a-și declara surprinderea bărbații spanioli

recurgeau de preferință la a numi, în mod vulgar, organele genitale feminine.

— În sfârșit! Ce mai faci, omule?

— Un pic mai bătrân, dar rezist. Tu?

— Atât cât îți poate fi de bine când ai de-a face cu drojdia societății.

— Te referi la presupușii delincvenți?

— Nu neapărat. Și tu cu ce ocazie pe aici?

— Și de unde știi tu că sunt pe aici?

— Mi-a șoptit o păsărică. O doamnă sergent de-a noastră, Balderas. Dacă vrei să știi mai multe despre ea, întreab-o pe locotenent Morata.

— Ce bine că am rugat-o să fie discretă!

— Stai liniștit, totul e sub control. Balderas este fostă jandarm. Știe că eu vă port afecțiune, atingând sindromul Stockholm, și că nu o să dau din gură. Pentru propriul interes: nu-mi convine prea mult ca șefii mei să știe că îmi sunt atât de simpatici foștii noștri asupritori.

— Asta e o prostie. Sau, în cel mai bun caz, un adevăr foarte pe jumătate. Cine i-a salvat pielea lui Companys{14} în ’36?

— Colonelul vostru Escobar, știu asta.

— Mai precis șeful lui, generalul Aranguren, care a plătit pentru asta murind împușcat pe Câmpul de la Bota în ’39, legat de un scaun, pentru că din cauza rănilor nu se putea ține pe picioare. Să vedem când îi veți ridica o statuie acelui jandarm căzut pentru *llibertat de Catalunya.*

— Serios? Legat de un scaun?

— Așa proceda Paquiño. Și cel mai rău e că era rudă cu el, cu Ferrol însuși, și rugămințile familiei nu au folosit la nimic.

— Măi să fie! Ce poveste! O păstrez ca să-i închid vreunuia gura dacă vreodată îmi pică în plasă, ceea ce se va și întâmpla.

— Cum e cu schimbarea?

— Ce schimbare?

— Cei noi. Ați scăpat de frații Marx{15}, nu?

— Mă rog, ăștia continuă să fie politicieni. Singura diferență e că uneori își asumă răspunderea, în loc să ne arunce în gura leilor.

— Nu este chiar un fleac.

— Am spus asta uneori. Și au, și ei, necazurile lor, așa cum se cuvine. Dar haide, eu nu mă pot plânge. Am prosperat.

— Ce ești? Comisar?

— Nu, doar intendent.

— Ia te uită, asta chiar că e promovare internă, nu ca la jandarmerie. Ascultă, și dacă învăț catalană ca la carte, m-ați accepta?

— Și chiar dacă n-ai învăța-o, dacă e să mă întrebe pe mine. Dar nu te văd vârându-te în uniforma noastră, sincer.

— Nu fi atât de sigur, ne-au redus mult standardul de uniformitate de când ne-au îmbrăcat ca pe vânzătorii de la McDonald's…

Am presupus că va înțelege gluma, făcând apropo la noua uniformă pe care Corpul de jandarmerie ne-o dăduse, mai comodă și mai funcțională, dar mult mai puțin marțială decât cea veche. Eu, unul, eram recunoscător că postul meu mă scutea de obligația de a o îmbrăca zilnic.

— Așa o numiți? mi-a confirmat presupunerea.

— Ai văzut șepcuța? Și tricoul lipit de mușchiuleți?

Riudavets izbucni în râs.

— Văd că nu ți-ai pierdut simțul umorului.

— Oare s-a redus oroarea? Merg mână-n mână, domnule intendent.

— Și nici latura filosofică. Dar eu te-am sunat pentru chestiuni mai practice. Ce-mi poți spune despre ceea ce faci aici?

— Doar titlurile. Îți amintești de Robles?

— Da, omule, acel subofițer al vostru, în vârstă.

— A apărut mort în Logroño săptămâna trecută. Asasinat și torturat. Locuia aici, în Sant Vicenç dels Horts. Am venit să facem cercetări în cercul lui și am dat peste faptul că avea legătură cu securitatea unor localuri obscure, mai ales prin zona Baix Llobregat. Nu vrem să pătrundem acolo fără să avem o legătură deschisă cu voi, dar dacă e posibil în mod neoficial, căci atunci când intervin șefii pentru a face ceea ce ei numesc coordonare, se alege praful de tot. Deși va trebui să încep să-mi măsor cuvintele, căci tu ești șef acum.

— De nivelul doi, își reduse el importanța. La naiba, m-ai lăsat mască! Mi-l amintesc, îmi era simpatic tipul ăla. Astfel stând lucrurile, Balderas este legătura de care ai nevoie. Este detașată în zona metropolitană din sud și se ocupă de câteva dintre chestiunile care te interesează, care au legătură și cu departamentul meu actual. De aceea o cunosc și avem destulă încredere unul în altul încât să-mi fi șoptit despre prezența voastră. Pe lângă faptul de a-și acoperi spatele, căci nu este imprudentă și nu vrea să trezească și mai multe bănuieli decât cele pe care i le stârnește deja unui taliban faptul că provine din rândurile voastre.

— Atunci îți dai aprobarea ca să mergem să o vedem?

— Dați-i drumul. O să mă țină la curent, dar pentru orice eventualitate, acela care îți apare pe ecran e numărul meu de mobil. Te rog doar ca, pe cât posibil, să nu sfârșim într-o luptă în câmp deschis, ca data trecută. Șefii mei m-au avertizat că, dacă putem, să nu ne complicăm cu focuri de arme pe stradă.

— Atunci a fost o eroare. Și erau niște proști. Știi și tu.

— Știu. Ascultă, și dacă ai un pic de timp liber, bem ceva.

— Asta rămâne stabilit.

Când am închis, Chamorro, care-l cunoștea pe Riudavets, aștepta explicațiile mele doar cu o ușoară curiozitate. Arnau, care nu știa nimic, părea vizibil intrigat. M-am adresat lui:

— Este un șef de la *Mossos,* cu care am colaborat eu și Chamorro dată trecută când am fost pe aici. Bun coleg. Acum este și mai șef, așa că ne prinde bine să avem legătură cu el și să contăm pe ajutorul lui.

— Mai șef? a întrebat Chamorro.

— Intendent, nici mai mult, nici mai puțin. Știi cum merg treburile, în organizațiile autonome nu este restricție, curg șampania și galoanele, în timp ce noi raționalizăm rachiul și ne cățărăm cu greu pe scăriță.

Colega mea s-a arătat sceptică.

— Asta era înainte. Acum au venit și peste ei reducerile. Și Riudavets are noroc pentru că se află printre cei vechi. Cei care se încorporează acum am impresia că vor da peste un blocaj important în calea avansării lor.

— În fine, chestia e că Riudavets este bine poziționat, iar pe noi asta ne interesează, pentru că este de partea noastră. După cum ne-a spus acum șapte ani, i-am explicat lui Arnau, îi părem niște modele, nici mai mult, nici mai puțin decât oglinda în care să privească pentru a-și îmbunătăți propria imagine. Un prieten sau un tip care abuzează de substanțe, sau ambele în același timp.

Prima jumătate din dimineață ne-am dăruit unei activități febrile. Pe lângă faptul că am lăsat la judecătorie solicitările cu privire la interceptările telefoanelor, eu și Arnau ne-am informat, cât de temeinic am putut, în legătură cu situația și traiectoria sergentului Nuño, pe care îmi propuneam, dacă reușeam să-i interceptez telefonul, să merg să-l iau la întrebări chiar în acea zi. Era de nouăsprezece ani în Corpul de jandarmi și trecuse prin câteva unități de elită, inclusiv cea de la UEI, unitatea specială pentru intervenții, înainte de a ateriza în serviciul fiscal, probabil după ce și-a pierdut aptitudinile fizice necesare pentru a rămâne într-un post care cerea

niște calități mult deasupra mediei. De atunci, cu șase ani în urmă, era în Catalonia, unde de-abia se mișcase pe o rază de cincizeci de kilometri și întotdeauna în provincia Barcelona.

Apoi ne-am întâlnit cu locotenentul Morata. Mi-a înlesnit contactul cu sergentul Balderas și i-am cerut să supravegheze cu oamenii ei cele două zone din Castelldefels unde aveam marcată prezența iubitei lui Robles pentru a încerca să o găsim și, dacă era posibil, să-i aflăm identitatea și cu ce se ocupa.

Când Chamorro îi înmână fotografia, jandarmul Gil făcu niște ochi cât cepele. Apoi își drese vocea și, făcându-i cu ochiul, a spus:

— Am impresia că asta trebuie să fie voluntară la Caritas.

Chamorro se încruntă.

— Gil, ești în timpul programului de lucru, nu la bar. Poți să iei lucrurile în serios?

— Desigur, doamnă sergent. Era doar un eufemism.

Celălalt jandarm pe care mi-l atribuise Morata, Romero, un tânăr de douăzeci de ani deșirat și cu un aer isteț, a observat fotografia și a pus pariu:

— Tipa asta are *Face* sigur. Nu i-ați dat de urmă?

— Nu, a zis Chamorro. Doar un mobil care probabil că nu avea acces la internet și care de vreo două zile a încetat să mai funcționeze.

— Ce păcat! După față, nu este dintre cele care au grijă să șteargă urma localizării, poate chiar îi face plăcere să le spună alor săi pe unde umblă. Dacă mi-ați da un răgaz, v-aș găsi-o fără să mă ridic de pe scaun.

— Da, da, Manolito, știm deja că ești foarte isteț, a zis Gil. Dar nu există nicio speranță, vom face asta băbește: să ne spetim și să așteptăm.

— Deocamdată, Gil, i-a replicat zâmbitor. Ai avut acces la toate sursele de comunicare ale victimei? Avea Facebook?

— Un cont unde fata asta nu apărea ca prietenă, am explicat. Și este logic, îl folosea pentru a ține legătura cu familia. Dar se pare că se mai conecta cu încă unul, pe care încercăm să-l interceptăm.

— Cine?

— Doamna caporal Salgado, în Madrid.

— Pot să o sun? Ca să-i dau o mână de ajutor, doar atât.

Am șovăit. Prea multă lume pe fir. Dar băiatul mi s-a părut de încredere.

— Sun-o. Arnau îți va da numărul de telefon.

— De acord.

— Bine, dar o vei face pe drum, a zis Gil. Acum noi doi plecăm la

Castefa. Și conduci tu, că de-aia ești ăla mai modern.

— Da, da, Gil, a oftat Romero.

Gil s-a întors atunci spre mine.

— Și ce facem dacă o găsim? O arestăm? O interogăm? O putem amenința cu expulzarea dacă nu are documente?

Am dat din cap.

— Nu, Gil. Nici nu te apropia de ea. O urmăriți și cercetați tot ce se poate cerceta. Pentru început n-ar fi rău să aflăm cum o cheamă.

— OK. La ordinele dumneavoastră.

La douăsprezece am stabilit să ne întâlnim cu sergentul Balderas. Am lăsat-o pe ea să aleagă locul. Coincidență sau nu, a ales un loc foarte aproape de restaurantul unde am luat prânzul în prima zi, pe plaja din Castelldefels. Ziua era însorită, iar aglomerația prin zonă lipsea aproape cu desăvârșire. Noi am ajuns la fără zece și ea era deja acolo. Ceea ce dovedea că aveam de-a face cu un adevărat sergent al Corpului de jandarmi. Era o femeie de vreo patruzeci de ani, n-am reușit să-mi dau seama dacă împliniți sau nu, de statură mijlocie și cu aspect sportiv. Avea părul creț, nu era lung și își făcuse șuvițe blonde. O însoțea un tip de vreo treizeci de ani, înalt și brunet. Amândoi erau îmbrăcați în civil.

— Balderas? am întrebat.

— Vila?

— Chiar el. *Molt de gust.*[{16}]

— Ia te uită, o vorbești? a întrebat mirată.

Nu am vrut să mă dau mare, nici să mint.

— Mă descurc, doar atât. Am locuit puțin aici, acum câțiva ani, dar nu umblam cu filologi. Ei sunt Arnau și Chamorro, colegii mei.

— Gafarot, colegul meu.

— Toate bune? a zis el întinzându-mi mâna.

Am băut o cafea pe terasa localului, dat fiind faptul că vremea bună permitea asta. Profitând de faptul că eram singurii clienți, le-am făcut lui Balderas și acolitului ei un rezumat al informațiilor despre caz, detaliind mai mult partea care avea legătură cu braziliancă și cu presupusele activități ale lui Robles prin acea zonă și tratând mult mai vag celelalte amănunte. Pentru orice eventualitate, le-am arătat fotografia fetei, care nu le-a amintit de nimeni cunoscut. Despre posibila intrigă cu jandarmi corupți nu am suflat niciun cuvânt. Chiar dacă ar fi fost adevărat, ea nu mai era una dintre ai noștri și acel material preferam să-l destăinui cât mai puțin posibil unor

străini.

Balderas m-a ascultat fără să spună niciun cuvânt. Când mi-am considerat încheiată expunerea, am văzut că privea la ceva în spatele meu și punea mâna pe un fel de traistă pe care o avea la bandulieră. A scos portofelul și a lăsat pe masă o bancnotă de zece euro. Am simulat un protest.

— Plătesc eu, că vă aflați pe teritoriul meu, a refuzat ferm. Ai ceva împotrivă dacă stăm de vorbă în timp ce ne plimbăm pe plajă?

— Dimpotrivă, îți sunt recunoscător. La Madrid nu avem plajă.

A zâmbit, oarecum îngâmfată.

— Foarte bine. Să mergem, așadar.

S-a ridicat în picioare și, imitând-o, am văzut că aveam companie: doi bărbați de cincizeci de ani, amândoi cu aspect de comercianți, se așezaseră la o distanță de două mese. Am traversat strada, am trecut de primul rând de clădiri și am ieșit pe plajă. Zona extinsă cu nisip pe douăzeci de kilometri care se întindea de la masivul Garraf până la Barcelona și pe care o străbătusem de atâtea ori. Comparativ cu amintirea mea, faleza maritimă fusese restrânsă mult, rămânând doar o fâșie îngustă de plajă fără construcții. Exista o amplă alee pietonală și servicii mai mult decât demne pentru vilegiaturiști. La ora aceea, de-abia dacă treceau pe acolo vreun ciclist sau vreun pensionar. Am recunoscut la Balderas judecata sănătoasă: pe lângă faptul de a face exerciții și de a profita de beneficiile brizei marine, era un loc excelent pentru a sta la taifas despre chestiuni confidențiale.

— Ce putem face pentru voi? a întrebat doamna subofițer, fără să o ia pe ocolite.

— În acest moment, cam puține, am lămurit-o. Doar să stați prin preajmă ca să vă anunțăm dacă apare vreo problemă. Când vom avea informații mai exacte referitoare la locuri și persoane, mi-ar plăcea să ne împărtășiți știința voastră și cunoașterea voastră în ceea ce privește terenul. Atât cât puteți.

— Din câte deduc din ceea ce-mi povestești, și mai ales din fotografia acelei fete, pe care, așa cum ți-am spus și mai înainte, nu am plăcerea să o cunosc, îmi imaginez că mai devreme sau mai târziu vei sfârși prin a te interesa de industria locală a prostituției. Dacă vrei, îți pot împărtăși câteva idei generale, bazate pe experiența noastră.

— Nu m-ar deranja.

— Activitatea acelei industrii pe aici este intensă, deși nu atât de intensă cum era acum câțiva ani. Au căzut vreo două locuri emblematice, pe care,

apropo, datorită unei judecătoare cu care trebuie să ai grijă și a unor greșeli din partea tipilor, am reușit să punem mâna.

— Ce greșeli?

— În principal fete minore. Este aproape singurul element slab. Ele, dacă le întrebi, spun întotdeauna că se află acolo din proprie voință. Și dacă le oferi protecția martorilor, știu deja cât de puțin le protejează. Eu am avut doar una și mi s-a răzgândit înainte să-mi fie de vreun folos. Ca să-ți faci o idee, i-au apărut doi tipi și i-au dat-o la telefon pe mama ei, care, după cum i s-a spus, se afla la Chișinău cu alți doi domni foarte amabili. Și îți este clar că posibilitățile noastre de a extinde protecția la Chișinău și pentru mama martorului sunt încă și mai slabe decât cele de a o proteja în mod efectiv pe martoră însăși. Dar cu minorele nu trebuie să folosim constrângerea, este suficient să dovedim că se află acolo și că nu au împlinit optsprezece ani. În plus, am putut să demonstrăm că le drogau și le stimulau hormonii ca și cum ar fi fost animale de fermă. Rezultatul este că cei care au mai rămas, și nu sunt puțini, au devenit precauți. Eu n-aș exclude că le fac fetelor testul ăla la oase și le instruiesc bine ca nici măcar să nu le treacă prin cap să lase să se ghicească faptul că sunt prizoniere. Singurul mod pe care l-am avea ca să ajungem la ele ar fi să investigăm mult, interceptând telefoane fără risc. Dar nici nu avem oameni, nici judecătorii nu sunt dispuși să dea mandat de ascultare a telefoanelor pentru asta. Nu sunt traficanți de droguri, nici teroriști. La urma urmelor, este un serviciu public tolerat. Și faptul că marea majoritate a celor exploatate sunt imigrante contribuie ca alarma socială să nu exercite presiuni prea mari asupra șefilor mei și a judecătorilor.

— Toate sunt constrânse? a intervenit Arnau.

Balderas i-a adresat o privire indulgentă.

— Este o întrebare bună, dar poate că pentru a-ți răspunde cum se cuvine ai nevoie de un sociolog sau un psiholog, sau de cineva de felul ăsta. Din proprie inițiativă, îți spun că este o meserie pe care majoritatea femeilor nu o caută. Multe, să n-ai nicio îndoială, și mai ales printre străine, sunt pur și simplu sclave, șantajate și înglodate în datorii cu mafiile care le aduc și le păzesc. Altele, cele care fac asta pentru că nu mai au alt mod de a-și câștiga existența, eu aș spune că sunt libere până la un anumit punct. Și mai există unele, sau multe, în ultima vreme, care găsesc în această meserie o scurtătură pentru a depăși criza. Dar, de îndată ce intră în horă, își pierd libertatea și, dacă pică pe orbita unuia dintre aceștia, poți să fii sigur că sfârșesc prin a fi exploatate.

— Și există multe localuri? a întrebat Chamorro.

— Localuri, apartamente, vile, de toate. Și dacă vrei să arunci o privire asupra gamei de joasă speță, plimbă-te pe șoselele din deltă. De exemplu, peste puțin timp, când respectabilii tați de familie care-și păstrează serviciul, fac o pauză în timpul zilei de muncă. Cineva se ocupă ca aceștia să aibă provizii din ceea ce au nevoie, oricât de puțin ar câștiga. Apoi, la opt, cu toții la casele lor, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Așa suntem noi, catalanii. Nu umblăm de colo colo la ore nepotrivite. Totul în timpul zilei, profitând cum se cuvine, ce-i drept.

— Ești catalană sută la sută? mi-am permis să clevetesc.

— Nici vorbă. Pripășită. Tata din Granada. Dar bunica *lleidatana*[{17}], mi-au dat dinții vorbind cu ea. Așa am putut să pătrund aici și să evit o schimbare de destinație care îmi ducea de râpă conducerea familiei.

— N-o să te întreb dacă ți-a fost compensată schimbarea.

— De ce? Ah, din cauza lui Gafarot? Bah, de el nu mă feresc, în unele zile, da. În altele, i-aș da foc comandamentului. Normal. Nici nu m-am îndrăgostit de toți șefii pe care mi i-au atribuit în Picolandia.

M-am dat bătut în fața evidenței. Așa aspră cum era, fata avea farmecul ei.

CAPITOLUL 12

THE MAN COMES AROUND[{18}]

Mărturisesc că puține lucruri în viață mi-au provocat atâta bucurie ca aceea pe care am simțit-o atunci când am văzut-o pe Chamorro, originară din San Fernando și, pe lângă locul ei de naștere, marcată și de austeritatea ascendenței sale de locuitoare din Burgos, cum ridica în furculiță primul ei *calçot* dat prin sos *romesco*[{19}]. Educată să simtă ranchiună față de tot ceea ce este catalan, lucru care, într-un fel sau altul, li se insuflă tuturor celor care sunt crescuți pe teritoriile fostei coroane a Castiliei, actul în sine i se părea destul de incomod ca să se gândească de două ori și, în plus, aspectul acelei plante comestibile părea să-i trezească o oarecare neîncredere.

— Oare chiar e bună?

— N-am să-mi exprim lauda prin cuvinte, am zis. Eu am mâncat deja patru.

În cele din urmă a îndrăznit și, deși laudele ei au fost slabe, m-am mulțumit cu faptul că după aceea a mai mâncat încă șase. Arnau, care nu-și stăpânea nevoia de a-mi da dreptate, m-a ajutat să golesc castronul în care ne fuseseră servite, după vechea datină.

— Asta chiar că e mortală! își spuse el părerea. Și este o ceapă, pur și simplu?

— Tulpina. Dar este aceeași plantă ca bulbul care te face să plângi. Ceea ce presupun că i se pare amuzant doamnei sergent.

— De ce? a întrebat Chamorro.

— Nu spui tu mereu că acești catalani sunt niște plângăcioși?

— Și nu sunt?

— La fel ca andaluzii sau locuitorii din Murcia, sau galicienii, sau asturienii, sau bascii, sau locuitorii din insulele Canare. Dacă nu se vaită, nu e spaniol.

— Din acest punct de vedere… a consimțit.

Îi dusesem să mănânce la munte, la un restaurant care dădea spre litoral de pe un promontoriu pe șoseaua care urca de la Gavà până la Begues. Priveliștea era splendidă, cu atât mai mult în acele zile strălucitoare pe care ni le dăruia toamna mediteraneeană. În timp ce contemplam acel orizont

senin, am cântărit mintal situația. Într-un fel, îmi aruncasem toate plasele și acum nu-mi mai rămânea decât să aștept ca peștii să cadă în ele. Îi aveam pe Gil și pe Romero pândind-o pe braziliancă, pe căpitanul Reinares și pe oamenii lui în Logroño cotrobăind regiunea în căutare de martori și de un loc potrivit pentru a tortura un bărbat până la moarte, pe plutonierul López strângând elemente incriminatorii împotriva jandarmilor corupți Salazar și Nuño, toate forțele polițienești din țară căutând un Seat Léon roșu furat, pe sergentul Balderas de la *Mossos* dispusă să ne sară în ajutor cu orice individ sau local suspect pe care i le-aș putea indica, și pe Salgado în Madrid grăbind treburile pentru a avea acces la telefonul lui Nuño și la conturile electronice alternative ale răposatului plutonier major Robles. Dacă din întâmplare totul începea să dea roade în același timp, eu, Chamorro și Arnau aveam să fim nevoiți să ne învârtim ca niște muște fără cap. În contrast cu această idee, suprafața netedă a mării mi-a inspirat o pace de care m-am bucurat ca de ceva ilegitim, și cu siguranță era, pentru că de-abia mă abandonasem acelei senzații de calm, când din telefonul meu a venit să mă interpeleze vocea sfâșiată a lui Johnny Cash:

> *There's a man going around taking names,*
> *and he decides who to free and who to blame…*[20]

Acel *The Man Comes Around* era un ton de apel bun; cel puțin, se făcea auzit. Și era potrivit pentru contextul în care trebuia să sune. Mi-l pusesem în timp ce așteptam să ne servească, dându-i o binemeritată odihnă lui Freddie Mercury. Auzindu-l pentru prima dată, colega mea a strâmbat din nas.

— Și ăsta cine este?

— Îți spun mai târziu. Alo?

— Domnule plutonier, la ordinele dumneavoastră, m-a salutat un firicel de voce.

— Cine ești? Aproape că nu te aud.

— Jandarmul Lucía, domnule plutonier, mi-a ordonat caporal Salgado…

— Lucía, femeie, calmează-te. Ai diploma atârnată în camera ta, ești deja slujbașă. Chiar dacă aș vrea, mi-ar fi greu să te concediez.

— …

— Trage aer în piept, haide, i-am sugerat. Ce ți-a ordonat caporalul?

— Să vă spun că am interceptat telefonul sergentului Nuño. Îl ascultă.

Eu am parolele ca să accesez contul de Facebook al plutonierului-major Robles. Ne mai lipsește doar cea de e-mail. Doamna caporal spune că în privința asta nu se descurcă atât de bine, că va mai întârzia.

— Foarte bine, Lucía. Felicitări amândurora! Dacă n-ai nimic împotrivă, sună-l pe jandarmul Romero, de aici din Barcelona, și anunță-l că ați reușit deja să intrați pe Facebook. Ai numărul de telefon?

— Da.

— Atunci vorbește cu el. Să te orienteze. Se pare că se pricepe.

— La ordinele dumneavoastră.

După ce am închis, i-am spus lui Chamorro:

— Pe fata asta trebuie să o scoatem mai mult în evidență. Va fi numărul doi din promoția ei, n-am nicio îndoială, dar are nevoie de un pic de avânt.

— Nu ai fost niciodată nou?

— Și neîndemânatic, și continui să fiu. Dar trebuie să presari un pic de îndrăzneală în viață. Așa cum spune cântecul lui Johnny Cash pe care mi l-am pus pe telefon, că tot întrebai, bărbatul care ne notează numele este mereu prin preajmă, pregătit să arunce infernul peste noi. Și o va face când va avea chef, faptul că ești speriat nu te apără de el.

— Așadar, avem acces la Facebookul secret al lui Robles.

— Și pe Nuño interceptat. Uite, lui i-a venit rândul. Chiar în acest moment, bărbatul fatidic tocmai i-a notat numele.

Și pe când spuneam asta, ca să evit orice urmă de lene, am format pe telefonul meu mobil numărul sergentului.

— Da… a răspuns după ce a sunat de vreo șase ori.

— Sergentul Nuño?

— Da, cine este?

— Plutonierul Bevilacqua, unitatea centrală. Vă sun în legătură cu asasinarea plutonierului-major Robles. Puteți să-mi acordați cinci minute?

Mi le-a acordat și am profitat de ele trecând la subiect așa cum făcusem și cu salutul și fără să renunț nicio clipă la formula de adresare cu *dumneavoastră.* Cei care au pierdut obiceiul de a folosi această formulă de adresare nu știu că, pe lângă faptul că exprimă respectul în ceea ce privește sfera intimă a persoanei necunoscute, în care nu poți și nici nu trebuie să pretinzi să pătrunzi din prima, este foarte utilă pentru a le menține la distanță pe acele persoane a căror promiscuitate rezultă indezirabilă, aceasta fiind premisa de la care, fără a o putea evita, pornea relația cu acel bărbat pe care mă pregăteam să-l investighez.

După ce i-am clarificat motivele interesului nostru în ceea ce-l privește, pe care le-am rezumat exclusiv la faptul că existau mai multe apeluri către numărul lui de telefon în istoricul de pe telefonul lui Robles și că aveam puține informații din partea familiei, am obținut de la el o întâlnire chiar în acea după-amiază. La început, a invocat că este de serviciu, poate ca o tentativă de a amâna situația neplăcută și ca să-și ia o marjă de timp pentru a-și pregăti o strategie. Dar l-am făcut să înțeleagă că demersul acela era pentru mine destul de urgent încât să nu admit să se amâne din niciun motiv, cu excepția unui caz de forță majoră. Ca să nu aducem prejudicii serviciului, am stabilit să ne întâlnim în portul Vilanova i la Geltrú, unde trebuia să se ducă în acea după-amiază ca să trimită în larg un vapor, din câte mi-a explicat.

Câteva ore mai târziu, în timp ce ne îndreptam într-acolo, am primit un telefon. Era plutonierul López, de la Afaceri Interne, de la care, apropo, eram surprins că nu primisem vești toată ziua.

— Tocmai mă gândeam la tine, am zis în chip de salut.

— În caz că te impresionează, eu nu am încetat să mă gândesc la tine de ieri după-amiază, mi-a răspuns pe un ton doar pe jumătate destins.

— Asta e ceva promițător. Îți place Veneția?

— Nu știu, n-am fost niciodată. Te deranjez de la ceva?

— Ne îndreptăm spre Vilanova i la Geltrú. Am întâlnire cu Nuño.

— Atunci am picat la țanc.

— Dacă vrei să încerci să mă faci să renunț, nicio șansă.

— Nu, Vila, încep să știu cu cine am de-a face. La țanc ca să-ți dau câteva informații care te pot ajuta ca să nu calci prea mult în străchini. Veghez asupra binelui tău și a reputației tale.

— Îți mulțumesc. Și despre ce e vorba?

— Tipul nu e prost. Și nu este nici cu capul în nori. Își cântărește bine pașii.

— Și într-o zi ai ajuns la convingerea asta?

— N-o să mă apuc să-ți povestesc tot și cu atât mai puțin cum ne-am descurcat ca să strângem informațiile, dar ca să te lămurești, chiar dacă el nu are aproape nimic pe numele său, nevasta lui figurează ca administrator al unei societăți care are trei apartamente în Gerona și două vehicule în *renting:* un Nissan Qashqai, care presupun că este cel de uz intern, și un Porsche Cayenne, pentru a-și da aere. În plus, se pare că a avut probleme în slujba sa anterioară. I-au deschis un dosar pentru părăsirea locului de

muncă, de care a reușit să scape datorită unor rapoarte medicale. Și, pe deasupra, își ia concediu în mod frecvent din cauza depresiilor de care suferă. De când a sosit în Catalonia a avut vreo șase concedii. Îmi închipui că pentru a putea pune la punct vreun demers pentru care serviciul îl încurca.

— I-am interceptat telefonul, am zis. Ceea ce-mi spui îmi confirmă că trebuie să mergem să vorbim cu el fără să mai pierdem timpul.

— Eu nu sunt atât de sigur. Ceea ce încerc să-ți spun e să umbli cu grijă. Nu-l lăsa să bănuiască faptul că îl urmărim.

— Dacă este atât de deștept, i-ar trezi mai multe bănuieli faptul că nu ne-am duce să vorbim cu el, știind cum probabil că știe că există apeluri între telefonul lui și cel al mortului pe care nu este cu putință ca noi să nu le fi văzut.

— Sper să ai dreptate. Vorbim mai târziu. Trebuie să-ți povestesc niște chestii despre Salazar. Este foarte agitat, nu știu cât o să pot să amân până să pun mâna pe el. Șeful meu îmi strânge deja șurubul.

— Bine. Dar acum nu te precipita tu, te rog.

— Răbdarea este afacerea mea. O să rezist. Ai grijă, Vila.

— Întotdeauna am. Mulțumesc, López.

Stabiliserăm să ne vedem cu Nuño în port. Traseul de la abaterea de pe autostradă până acolo mi s-a părut etern, o succesiune de semafoare și intersecții care păreau să nu se mai sfârșească. Era și tensiunea, îmi închipui, din cauza primei întâlniri cu adevărat riscante pe care ne-o hărăzea acea investigație și care, judecând după expresia și mutismul membrilor echipei mele, nu mă afecta numai pe mine. Nu era prima dată când mă înfruntam cu un coleg care hotărâse să treacă de cealaltă parte a liniei. Mai făcusem asta și înainte, și cu bună știință și fără să știu, și în circumstanțe la fel de dificile. Totuși, în după-amiaza aceea simțeam o presiune deosebită, care uneori avea o asemănare neplăcută cu neliniștea: cea pe care mi-o provoca apropierea de acea prăpastie care, din atâtea motive, era pentru mine viața secretă a lui Robles. Toate viețile secrete, ale oricui ar fi ele, au parte de acea amețeală și acea neliniște, oricât ar încerca cel interesat să le justifice sau să le găsească scuze cu o grămadă de pretexte sau să se liniștească cu atracțiile lor, reale sau imaginare. În cele din urmă, așa cum bine spune acel cântec al lui Leonard Cohen*, In My Secret Life*, pe care nu l-a putut scrie decât cineva care știe despre ce vorbește, viețile secrete sunt pline de frig și singurătate. În timp ce Chamorro conducea spre portul unde

la patru și jumătate în acea după-amiază trebuia să ne întâlnim cu sergentul Nuño, care prefera mașinile Porsche decât să-și onoreze jurămintele, mi-am amintit de acele versuri teribile ale poetului canadian:

And I'd die for the truth
in my secret life.[{21}]

Știam bine că așa era, că pentru adevăr omul ar muri când trăiește în afara lui. Pentru prietenul meu, deja mort, se apropia momentul adevărului. Și, fie că-mi plăcea sau nu, eu trebuia să-l scot la lumină.

Nuño ne aștepta, îmbrăcat în uniformă, la intrarea în clădirea portuară. Era un tip bine făcut, cam de vreun metru optzeci. Dacă își pierduse condiția fizică necesară pentru a fi membru UEI, nu încetase însă să arate ca un fel de versiune a lui Batman. Cu mâinile în buzunare, umerii ușor aplecați și bărbia trufașă, confirma că se simțea mult superior aproape tuturor muritorilor de rând pe care viața îi hărăzea să-i întâlnească. Între care, foarte probabil, mă aflam și eu, dar pentru a compensa, eu aveam galoanele, șapte ani diferență și o răutate în privire din care i-am administrat o doză fulgerătoare de îndată ce m-am dat jos din mașină și am constatat că nu-și abandona atitudinea de șmecher. A fost de-ajuns ca să-și scoată mâinile din buzunare și să ia poziție de drepți, chiar și fără să facă salutul corespunzător, pentru că era cu capul descoperit.

— Nuño?

— Da, domnule plutonier, la ordinele dumneavoastră, a zis păstrând încă o urmă de sfidare.

I-am întins mâna, pentru că nu era cazul nici să creez o încordare excesivă care i-ai fi putut trezi bănuieli. Mi-a strâns-o cu putere.

— Colegii mei, sergent Chamorro și jandarm Arnau.

Pe Arnau nici nu l-a privit. Lui Chamorro i-a întins mâna și i-a oferit un zâmbet care mi s-a părut o imitație a acelora pe care și le închiriază George Clooney pentru reclamele la cafea, ceea ce mi-a sugerat că încă de la o vârstă fragedă Nuño se descurcase bine când fusese vorba să ademenească femeile sau măcar o parte dintre ele. O circumstanță biografică ce, probabil, contribuia la explicarea felului în care izbutise să-și caute cu lumânarea acele alte complicații care ne menținеau interesul pentru viața și minunile sale.

— Mergem să bem o cafea? a întrebat. Sau preferați să vorbim aici?

— Mai bine aici, chestiunea este delicată.

Ne-a poftit în birou și l-a făcut să plece pe jandarmul care stătea la calculator, căruia i-a cerut să dea o raită pe chei ca să arunce o privire. Deși nu a considerat necesar să ni-l prezinte, eu l-am examinat, totuși, cu coada ochiului. Avea vreo douăzeci și ceva de ani și mi-a lăsat impresia că era cam nervos. Poate că nu era altceva decât reacția normală față de băgăcioșii de la Madrid, în care vedea, ca atâția alții, o perturbare aproape întotdeauna inoportună.

Nu erau decât trei scaune. Pe ele și pe masă, de care s-a rezemat Nuño, accentuând astfel avantajul staturii sale, ne-am așezat toți patru. Nu m-am grăbit să vorbesc. Am pierdut câteva secunde străbătând din ochi micul birou care, ca loc de muncă, nu putea să fie mai modest de atât, dacă nu chiar cu totul lipsit de farmec. Cineva pusese pe perete unul dintre acele postere publicitare pe care le tipărea Direcția Generală, cu vreo jandarmeriță arătoasă și material care să dea o imagine modernă. Era singura concesie în ceea ce privește decorarea pe care o puteai găsi acolo.

— Vă ascult, ne-a luat-o înainte Nuño.

Am înțeles că era prea distant să continui să mă adresez cu dumneavoastră. Pe de altă parte, trebuia să cizelez relatarea faptelor. Să aleg bine ce aveam să-i povestesc, din ceea ce știam, și în ce fel. Am început prin a-l sonda.

— Presupun că ești la curent cu problema care ne aduce aici.

— Dacă te referi la Robles, desigur.

— Ce știi? Cum ai aflat?

Acele două întrebări i-au înghețat zâmbetul de *latin lover*. M-am temut că am fost prea brusc. Trebuia să-l tratez cu mai multă delicatețe.

— Știu că l-au omorât, în Logroño, săptămâna trecută, a răspuns. Mai știu și că i-au făcut ceva scârbos, l-au atârnat de un pod și se pare că și alte chestii. Am aflat de la un coleg comun. Mă refer la moartea lui. Detaliile mi-au venit de ici, de colo, dar informațiile pe care le am sunt cele retransmise de Radio Șanț, așa că nu îndrăznesc să spun mai mult de atât.

— Pe membrii familiei nu îi cunoști?

— Mă rog, am văzut-o de vreo două ori pe soție când eram detașați împreună. Dar adevărul e că nu ne bucurăm de încredere reciprocă.

— Și acel coleg care ți-a dat vestea este de pe aici?

Nuño m-a privit în față.

— Nu. Din Madrid. Vrei nume, grad și postul pe care-l ocupă?

— Nu, nu-i nevoie, l-am liniștit. Era doar o curiozitate de-a mea. Când ești vârât într-o poveste, uneori pierzi perspectiva asupra ceea ce scapă în afară și asupra felului în care alții relatează lucrurile pe aici.

— Cu asta, de bine, de rău, este la curent toată lumea. Este foarte impresionant.

— Și din apropiere, și mai mult. Dacă vrei să-ți faci o idee de cât de impresionant este pentru mine, află că și eu am fost detașat cu el, cu ani în urmă, i-am dezvăluit, în caz că această confidență îl invita să adopte o poziție mai puțin defensivă.

— Da? Atunci ia te uită ce porcărie!

Am încuviințat cu o expresie gravă.

— După cum vezi. Așa cum ți-am spus la telefon, am venit să te vedem pentru că numărul tău apare cu oarecare frecvență pe lista lui de apeluri. Nu este chiar cel care se repetă cel mai mult, nici pe departe, dar interogatoriile făcute familiei ne-au oferit foarte puține piste în legătură cu activitatea actuală a lui Robles și asta ne va obliga să ne interesăm de toți oamenii care ar fi putut avea vreo relație cu el. Erați buni prieteni?

— Prieteni și-atât. Păstram legătura.

— Conform registrului de apeluri de pe telefonul lui, ați vorbit la telefon de vreo șase ori în ultima lună. V-ați văzut?

— O dată, din câte îmi amintesc.

— Când?

— În urmă cu vreo zece zile, cam așa. Într-o după-amiază, dacă el era prin apropiere, am stabilit să bem o bere. După ce-mi terminam tura, desigur.

— Și cum ți s-a părut?

— Bine, ca de obicei. Tu îl cunoșteai. Robles era un tip care nu se enerva pentru nimic. Nici măcar când avea motiv să se enerveze.

Asta era adevărat. Nuño fusese abil în privința asta. Știa că nu există un paravan mai bun pentru minciună decât să-i pui în față un adevăr.

— În privința asta suntem de acord, am zis. O să-ți povestesc ce știm și pornind de la asta aș vrea să-ți cer ajutorul în legătură cu vreo două chestiuni. Pe Robles, înainte de a-l omorî și de a-l atârna de acel pod, l-au torturat într-un mod oribil. Ceva asemănător am mai văzut doar în vreo reglare de conturi între mexicani sau columbieni și mocofanii care fac aici pe negustorii cu amănuntul și au ideea tâmpită că pot să le ciupească din bani. După cum înțelegi, obsesia mea din momentul în care am văzut trupul

este aceea de a cerceta ce îl poate face pe un subofițer de-ai noștri să cadă în mâinile unei asemenea adunături. Am două ipoteze și cea care-mi place cel mai mult, în tot acest rău, este prima. Adică vreau să spun că vreun ticălos care îi purta pică pentru că a pus mâna pe el în trecut i-a întins o capcană și și-a descărcat furia pe el. Dar mai există o posibilitate, și anume ca Robles să fi fost implicat în ceva, nu neapărat ilegal, dar care avea legătură cu oameni destul de periculoși pentru a-l face obiectul unei reglări de conturi de altă natură. Și, oricât de rău mi-ar părea, am dat peste câteva piste care ne duc spre această ipoteză. De la ciudata călătorie pe care a făcut-o în ziua morții sale până la activitățile de securitate privată cu care, asta este tot ce ne-a putut spune văduva, pare că se ocupa. Auzind asta, știu deja la ce te gândești. A fost șeful tău, așa cum a fost și al meu. Și cu siguranță că îi ești recunoscător, pentru că era un tip loial, generos și un bun maestru și coleg. Știu asta din experiență. Dar pune-te în locul meu, eu trebuie să clarific această încurcătură. Și tot ce vreau este să ajung la ticălosul care a făcut asta. Dacă pe parcurs dau peste ceva despre Robles care nu are vreo relevanță, va trebui să-mi asum riscul și să manevrez situația cum voi putea, cu liniștea de a ști că pe morți nu-i urmărești pentru ce ar fi putut să facă dincolo de datoria lor.

Nuño m-a observat cu expresie calculată. În acea clipă am intuit că López îl supraestima. Nu era prost și nu înceta să-și ia măsuri de precauție, de acord; dar nu mi s-a părut nici că poseda o inteligență ieșită din comun. Îi lipsea acea scânteie de judecată rapidă care, în situații de criză, este cea care marchează diferența.

— Insinuezi că ar fi putut fi implicat în ceva ilegal?

Acea mișcare grosolană mi-a confirmat intuiția.

— Sunt departe de a avea informații care să permită sugerarea unei asemenea idei, l-am lămurit. Ceea ce mă tem este că, oriunde ar fi realizat acele activități de securitate privată, acestea au fost cele care l-au expus. Și acum vine întrebarea mea pentru tine: ce știi tu în privința asta?

— Păi, adevărul e că nu prea multe. Știam că dădea o mână de ajutor pe ici, pe colo, în niște localuri care se aflau între zona asta și în partea dinspre Castelldefels, dar, după cum îți spun, eu îl vedeam doar din când în când ca să bem o bere. Îmi închipui că stătea de pază în caz că ar jefui pungași sau în caz că vreunul ar încerca să provoace scandal sau să facă orice altceva ce i-ar fi putut aduce probleme patronului. Și deja îmi închipui cam multe, știi și tu că Robles nu era dintre cei care își dădeau drumul la gură mai mult

decât trebuia. Sunt pur și simplu presupunerile mele.

Nuño nu se prea pricepea să mintă. Lăsa privirea în jos, i se strica dicția și sintaxa, nu știa unde să-și pună mâinile. M-a surprins, dar este frecvent la persoane care par foarte sigure pe sine când se văd dintr-odată dezarmate.

— Uite ce e, Nuño, l-am mustrat cu blândețe. Ți-am spus că îl cunoșteam pe Robles și că înțeleg că vrei să-l protejezi, dar sunt mai bine de douăzeci de ani de când despart grâul de neghină ca să mă discreditezi tu încercând să mă faci să cred că niciodată, în nicio clipă, nu ai știut nimic altceva despre asta. De exemplu, tu fiind activ și el nu, faptul că Robles nu ți-a cerut niciodată să tragi de vreun fir dându-i informații despre cineva care îl interesa în legătură cu acele activități. Mă înțelegi tu, niște antecedente, posesorul vreunei mașini, chestii de-astea.

Sergentul, nedumerit de atacul meu, se strădui să-și vină în fire. Și reuși, până la un anumit punct. Între timp, răspunse:

— Uite, nu e vorba că nu vreau, ci… Să vedem, ceva mai exact din ce îmi amintesc… Din câte mi-a spus într-o zi, știu că se ocupa să arunce o privire într-o zonă de apartamente din Castelldefels, lângă plajă, aproape de Les Botigues, unde începe Sitges. Patronul îl angajase pentru că în plin sezon le avea pline de turiști, dar în afara sezonului erau pe jumătate goale și oamenii cărora li le închiria pe timpul iernii nu făceau altceva decât să fure.

— Poți să-mi indici despre ce apartamente este vorba?

— Îți pot da adresa și numele clădirii. Unul dintre lucrurile pe care le-am făcut pentru el a fost să trec pe acolo cu jeepul să arunc o privire când mă duceam la Port Ginesta. Era în drumul meu și astfel îl ajutam să creeze impresia că polițiștii treceau frecvent pe acolo.

— Îi dai mai târziu datele doamnei sergent. Nimic altceva?

Nuño parase cu chiu, cu vai prima lovitură și acum părea șovăitor. Nu aveam să scot de la el ce mă interesa, eram conștient de asta, așa că nu am vrut să-l oblig să improvizeze o altă perdea de fum care avea să-i iasă mai prost decât cea anterioară și care l-ar fi făcut să creadă că ne trezea bănuieli. Era momentul să-i ușurez presiunea.

— Bine, am zis. Scuze că insist, n-am încotro, pentru că nu prea avem piste pe care să le urmărim. Vom cerceta acele apartamente, dar te-aș ruga să faci un efort de memorie, în caz că-ți vine în minte numele vreunui local sau al cuiva despre care îți vorbea. În orice caz, nu trebuie să-mi dai socoteală în legătură cu ceea ce ți-a cerut sau nu. Avem nevoie de cineva cu

chip și ochi, ce mai… îți las la dispoziție douăzeci și patru de ore ca să te gândești și ți-aș fi foarte recunoscător să profiți de acest timp.

— O să încerc, dar…

— A, și încă ceva. M-am prefăcut că-mi pica fisa dintr-odată. Nu ți-a explicat niciodată de unde a apărut BMW-ul ăla pe care îl folosea?

— Ei… I-a fost adus din Germania, cred, un chilipir.

— Aha. Nu știi nici cine i l-a adus, desigur.

— Un prieten, mi-a zis. Nu știu mai mult, sincer.

— Trebuie să înțeleg că nu obișnuia să intre în detalii cu tine cu privire la câștigurile pe care i le aduceau acele activități de securitate?

— Știu că nu era prost plătit. Dar nu-mi arăta extrasele de cont, dacă la asta te referi. Și nu mi-a spus niciodată cum că era pe cale să devină milionar. Doar că scotea niște bani în plus, atâta tot.

Era momentul loviturii de grație. I-am făcut semn lui Chamorro.

— Și fata? l-am întrebat. Nici pe ea nu știi cum o cheamă?

— Ce fată?

Chamorro își scoase telefonul mobil și căută fotografia.

— Asta. Nu l-ai văzut niciodată cu ea?

— Păi, nu, ce vrei să-ți spun.

— Și nu ți-a menționat-o niciodată? Haide, voi, bărbații, vorbiți despre chestii de-astea. În plus, n-am nicio treabă, dar fata e bună rău, nu-i așa? Îmi e greu să-mi închipui că nu s-a lăudat în fața ta cu o asemenea cucerire.

Nuño era nedumerit. A trebuit să recunosc că Chamorro gândise bine manevra. Nu numai că îl luase absolut pe nepregătite, dar după lovitură îl încolțea fără urmă de milă. Sergentul, încă amețit, se întoarse spre mine pentru a se justifica:

— Mă rog, ceva a lăsat să se înțeleagă odată. Dar nu știu cine este. N-am nici cea mai vagă idee. Tot ce știu este că avea și el escapadele lui, ca oricine.

Chestiile astea îi plăceau Virginiei.

— Ca oricine? a investigat, cu o expresie de liceană.

— La naiba, vorba vine, a protestat Nuño.

— Bine, a bătut în retragere Chamorro. Scuze.

— Îți spun la fel ca mai înainte, am intervenit. Dacă îți vine în minte ceva ce ți-ar fi putut povesti despre fata aia, dacă îți trece prin cap vreun mod de a ajunge la ea, vom aprecia mult să ne dai și nouă informații.

— Omule, nu eram atât de apropiați, îți jur, se văită. N-aș putea să vă

povestesc mai mult decât ce v-am spus deja chiar dacă mi-aș smulge creierul și mi l-aș tăia în bucățele pentru voi.

L-am făcut să înțeleagă, cu ajutorul limbajului meu nonverbal, că nu eram „omule”, ci un subofițer de grad superior. Apoi am încercat să-l potolesc.

— Nu va fi nevoie să mergem atât de departe. Iartă-ne dacă în vreo clipă am depășit un pic măsura. De cinci zile muncim și avem puține rezultate în comparație cu mulțimea de ore de lucru pe care le-am investit în această misiune. Îți repet: nu o să te cenzurez dacă de azi până mâine îți amintești ceva de care ți-a fost greu să-ți aduci aminte în după-amiaza asta. Și eu eram prieten cu Robles. Așa că să nu te rețină rușinea de a nu-ți fi adus aminte azi.

Nuño n-a zis nimic. M-am ridicat în picioare și m-am îndreptat spre ieșire. La ușa biroului, în timp ce ne luam rămas-bun, pe de o parte pentru a destinde atmosfera, pe de altă parte pentru a-l pune la încercare, l-am întrebat:

— Cum e munca pe aici? Zăpăceală multă?

Sergentul a făcut o mutră de resemnat.

— Multă birocrație, mai degrabă. Porturile astea sunt o mare bătaie de cap. Fiindcă sunt prea mici ca să existe oameni permanent, ne revine sarcina de a umbla toată ziua de colo colo, dar, dincolo de un trafic secundar de containere mijlocii, aici controlăm mai ales dacă se respectă normele. Munca grea de control fiscal se realizează în Barcelona sau în Tarragona. Deși nu-i invidiez cu nimic. Ai văzut portul din Barcelona?

— De câteva ori.

— De curând?

— Nu, cu ani în urmă.

— Este un monstru. Pe acolo pot să vâre orice. Să scotocești după ceva în grămada aia de containere este ca și cum ai încerca să cauți acul în carul cu fân. Tot ce pot să facă este să lase impresia că sunt la curent și, din când în când, având informații în prealabil, să-i dea vreo lovitură cuiva. Și pentru a încheia situația, există cei de la croazieră. În fiecare zi debarcă mii de străini, pregătiți să stea la coadă la casele lui Gaudi și să-și piardă portofelul pe Ramblas.

— Îmi e clar că nu o să ceri să fii detașat acolo.

— Nici dacă mi-ar tripla salariul.

I-am întins o carte de vizită.

— Aici ai numărul meu. Formează-l cu încredere. Și mulțumesc.

— Sper să puneți mâna pe nenorociții ăia. Și îmi pare rău că nu pot să ajut mai mult, serios. Robles era un tip de treabă. Nu merita așa ceva.

— Nimeni nu merită, am zis ca să înlătur locul comun.

Odată aflați toți trei în Touareg și în liniștea pe care o oferea izolarea lui acustică excelentă, Arnau și-a spus părerea:

— Tipul ăsta nu ne-a zis niciun cuvânt adevărat.

Nuño și subalternul său continuau să stea pe chei, lângă mașina lor de patrulare. În timp ce le făceam cu mâna, am fost de altă părere:

— Vreo două, da. În legătură cu ce știa că știam deja. În rest, îți dau dreptate. Dar nu am venit ca să vedem ce ne spune nouă.

Am scos telefonul. Îl dădusem pe silențios înainte să ne întâlnim cu Nuño și am văzut că procedasem bine. Aveam șase apeluri pierdute. Unul de la șeful meu, altul de la Salgado, trei de la Morata și unul de la López. Mi s-a părut că doamnei locotenent trebuia să-i acord prioritate. Nu a lăsat să sune mai mult de două ori. Am salutat-o cum se cuvine:

— Doamnă locotenent, m-ai sunat.

— Da. Gil și Romero o au pe braziliancă.

— Unde?

— În Castelldefels. Vrei adresa?

Am împrumutat carnețelul lui Chamorro ca să notez.

— Încotro? m-a întrebat când a văzut că închideam.

— Pe autostradă, mâncând pământul. Începe dansul!

CAPITOLUL 13

OPȚIUNI DE CONFIDENȚIALITATE

În timp ce tunelurile din Garraf se succedau cu viteză în fața ochilor mei și șoferii ascultători care respectau limita de nouăzeci la oră se dădeau la o parte văzând sirena pe care Arnau o așezase pe capota jeepului nostru, i-am sunat pe șeful meu și pe plutonierul López. Pe primul l-am pus la curent cu investigațiile din ultima oră și mi-a prins bine faptul că am avut noutăți, pentru că tocmai de aceea mă și sunase, deoarece se vedea constrâns să-i raporteze colonelului Pereira, care din cine știe ce motiv (de exemplu, constrâns la rândul lui de general) își amintise că săptămâna trecută fusese asasinat un plutonier-major și încă nu aveam niciun suspect. În favoarea comandantului meu, trebuie să menționez că, după ce și-a primit prada, și-a dat seama că aveam de lucru și ne-a lăsat să ne continuăm treaba.

În ceea ce-l privește pe López, aveam datoria să-l țin la curent în legătură cu Nuño și, cu atât mai mult, cum era și cazul, când existau indicii pentru a crede că era vorba despre un potențial client al serviciului său de detectare și curățare a merelor stricate. După ce i-am transmis impresiile mele referitoare la sergent, mi-am permis să-i fac o sugestie:

— Nu știu cum stai cu oamenii, dar individului ăstuia eu i-aș pregăti deja lațul. Din păcate, nu am mijloace ca să-l supraveghez și să-ți spun ce face sau nu face în porturile unde lucrează. Dacă ești de acord, cred că este mai bine ca de ăsta să vă ocupați voi. Și dacă îmi dai un contact și obții o hârtiuță de la judecător, îi spun caporalului meu să vă dea acces direct la tot ce înregistrează telefonul lui.

— Eu acum am destule belele cu celălalt, a răspuns. Dar o să vorbesc cu șeful meu, poate facem într-un fel ca o altă echipă să se ocupe de asta și să îl controleze pe teren. Ceea ce voiam să-ți povestesc mai devreme despre Salazar: toată povestea asta l-a prins pe picior greșit. Nu știu ce vorbise și cu cine despre Robles, dar este clar că nu se aștepta deloc să se întâmple ce s-a petrecut și că această chestiune l-a scos din sărite. Un tip care era extrem de grijuliu în ceea ce privește comunicațiile sale, până acum o săptămână, acum nu încetează să-și bage coada. Asta ne permite să avem acces la multe informații. Inclusiv la una care este posibil să se confirme în orice clipă și

pe care ți-o voi spune la momentul respectiv.

— Nu poți să-mi dai un avans?

— Nu. Îți spun doar că, dacă se confirmă, s-ar putea să trebuiască să reacționezi în cel mult douăzeci și patru de ore.

— Să reacționez? În ce fel?

— Păi, posibil dându-ți peste cap toate planurile.

— Mulțumesc, asta mă liniștește mult.

— Cum spune cântecul, așa e viața, nu am inventat-o eu.

— Bine. Sper din partea ta la minima solidaritate între cei care trudesc. Să nu-mi faci ceea ce nu ți-ar plăcea să-ți fac eu ție.

— Asta e regula mea, Vila. Cu excepția prăzilor mele, firește.

— Insinuezi ceva?

— Nu, omule. Știu că tu faci parte din cei buni.

Nu o să zic că prin asta mă liniștea prea mult pentru că, în cazul unuia ca López, nu știai niciodată dacă spunea ceea ce gândea cu adevărat așa cum nici despre tine însuți nu știi niciodată cu siguranță dacă în orice împrejurare vei continua să fii un tip onest. Când am întrerupt comunicarea, am văzut că mai aveam încă un apel pierdut de la Salgado. Chiar dacă făcea parte din echipa mea și, prin urmare, era obligată să fie mai înțelegătoare decât restul, și ea merita atenția mea. Am format numărul ei tocmai în clipa în care Chamorro se abătea de pe autostradă pe șoseaua C-31, deja la hotarul cu municipiul Castelldefels.

— Bună, Salgado. Suntem grăbiți. Ai cinci minute.

— Îmi sunt de ajuns patru, a zis. Am o convorbire telefonică pentru tine.

— Pentru mine?

— Nu, dom'le, e un fel de a spune. De fapt, nu este pentru tine. Dar mi se pare că te va interesa să o asculți. Ți-o pun?

— Dă-i drumul.

Înregistrarea începea cu o voce masculină pe care nu o cunoșteam.

— *Alo…*

Cel care intra în continuare pe fir îmi părea cunoscut. Îl ascultasem cu multă atenție cu doar douăzeci de minute în urmă.

— *Sunt eu, Nuño.*

— *Și de ce naiba nu îți ștergi numărul privat odată pentru totdeauna? Ți-am răspuns ca prin minune, mă calcă pe nervi să nu știu cine mă sună.*

— *Așa m-am obișnuit. Ascultă, tocmai m-am văzut cu ei.*

— *Cu cine?*

— *Cu ăia care se ocupă de povestea aia cu Robles, niște băgători în seamă de la Madrid. I-am văzut cam pierduți, dar ăștia sunt din ăia care nu slăbesc coarda și…*

— *Pe aici nu, la naiba. Închide, că pari tâmpit.*

Și asta era toată înregistrarea. Salgado intră din nou pe fir.

— Mă rog, am câștigat o invitație la cină, așa-i?

— Doar dacă ai numărul lui Corleone ăsta.

— Bineînțeles că îl am.

— Și dacă-mi faci un raport care să o convingă pe judecătoarea noastră Albiñana să îi pună telefonul sub ascultare, chiar dacă este deja al patrulea telefon pe care îl interceptăm fără să ne ajute în vreun fel pentru a-i oferi o nenorocită de pistă.

— Te îndoiești de capacitatea mea de seducție?

— Nu, mă îndoiesc de a mea. Mă tem că o să înceapă să creadă că sunt o cârpă care nu face altceva decât să tragă de ea ca să-și ascundă nepriceperea.

— Pe unele femei le înduioșează bărbații neajutorați.

— Aha, dar niciun bărbat neajutorat cu un pic de minte nu-și permite să abuzeze de acel mijloc pentru a încerca să se bage pe sub pielea unei femei.

— De aceea ești atât de inaccesibil, Rick?

— Ines, pune-te pe scris. Trebuie să închid.

— La ordinele dumneavoastră. Dacă tot nu-mi mai oferi timp, îmi spune Lucía să-l întrebi pe Romero de Facebookul lui Robles. O să-ți placă.

În mașină, parcată pe promenada maritimă, se afla doar jandarmul Gil. Cu fața spre plajă, se prefăcea că admira apusul soarelui. Romero, cu niște căști de iPod care, de fapt, erau conectate la telefonul lui, se prefăcea că alerga pe țărm. Se îmbrăcase chiar și cu haine sport. L-am sunat și am văzut cum își vâra mâna sub bluza de trening. Prefăcându-se că schimbă melodia, a răspuns la apel:

— Alo.

— Sunt Vila. Ne vom opri lângă pizzeria aia. Vino repede acolo. Te urci în mașină și ne vom îndepărta undeva unde să nu atragem atenția.

— La ordinele dumneavoastră.

Manevra a durat doar câteva secunde. Ar fi trebuit să fim supravegheați ca să fie remarcată. Odată așezat lângă mine, Romero își scoase căștile și lăsă să-i scape un oftat.

— Slavă Domnului. Mă săturasem să fac pe fraierul. Detest *joggingul.*

Nu știu cum de lumea se dă în vânt după ceva atât de plictisitor.

— Oamenii se lasă influențați de idei ciudate, mi-am spus părerea. De fapt, tind să le dea mai multă atenție acestora decât ideilor rezonabile. M-ați impresionat, tu și Gil. Ați folosit un glob de cristal? V-am dat doar două zone să le supravegheați, cum de ați avut atât de mult noroc?

— Norocul nu pică din cer, domnule plutonier. V-am spus că sigur fata e pe Facebook. Și era de închipuit că era prietenă cu Robles pe acel cont secret pe care el îl avea. Nu am putut să o vedem până nu ne-au fost date parolele, pentru că avea activată opțiunea de a ascunde contactele, cu excepția prietenilor, care, apropo, nu depășeau jumătate de duzină. Nu știu dacă sunteți foarte la curent cu Facebookul, domnule plutonier…

— Nu sunt și nici nu mă interesează câtuși de puțin. Când am nevoie să-l folosesc pentru ceva, îi cer lui Arnold, aici de față, care are un cont.

— Două. Unul adevărat și altul fals, a precizat Arnau.

— Chestia e, a explicat Romero, că aceia care au inventat asta nu ne asigură prea ușor opțiunile de confidențialitate; ceea ce le convine lor este să se vadă totul și să se interconecteze la maximum ca să aibă și mai mult profit decât au deja. Ceea ce vreau să spun e că Robles s-a chinuit puțin și a folosit abilități informatice neindicate pentru vârsta lui pentru a-și menține ascunse contactele.

— Un detaliu semnificativ.

— Dar, având parolele, ne-a durut fix în pix. După cum vă spuneam, are șase prieteni. Ceilalți cinci par profiluri la fel de false ca al său, pentru care folosea un nume cât se poate de ciudat, apropo.

— Care?

— Kirk Kubrick.

Nu am putut să nu ridic sprâncenele. Romero băgă de seamă efectul pe care îl avusese asupra mea dezvăluirea. Era de preferat să-i dau câteva explicații, deși nu aveam chef să-i povestesc tot.

— Nu este chiar atât de ciudat, am zis. Problema e că tu ești prea tânăr.

— Pentru?

— Presupun că asta explică faptul că nu cunoști sau că nu-ți vine în minte imediat *Spartacus.* Un film regizat de Stanley Kubrick și al cărui protagonist era Kirk Douglas. Sau *Cărările gloriei* altul pe care l-au făcut împreună înainte ca Kirk, așa cum mai devreme sau mai târziu li se întâmpla tuturor actorilor, să se sature de acel mizantrop.

— Acum că ați menționat, am văzut *Spartacus* la televizor, și-a amintit.

Acela cu rebeliunea sclavilor în vechea Romă, nu?

— Chiar acela.

Ceea ce nu i-am mai zis a fost că eu știam că numele pe care și-l alesese Robles se datora celuilalt film, în care Kubrick denunța indiferența criminală a generalilor din Primul Război Mondial. Și mai ales unei scene, pe care de mai multe ori o comentaserăm împreună: când, după ce străbate tranșeele, pline de bărbați îngroziți în fața perspectivei asaltului sinucigaș pe care se pregătesc să-l înceapă, colonelul francez pe care-l interpretează Douglas se cațără pe o scară, trece parapetul și, expunându-se primul la focul inamic, fluieră ca să-i facă pe soldați să vină după el.

— Tu ai cunoscut vreun colonel de-al nostru în stare de așa ceva?

O asemenea întrebare răuvoitoare mi-o punea întotdeauna Robles evocând acel moment remarcabil din istoria cinematografiei. Ceea ce ne stârnea o discuție psihologică, pentru că, dacă pe mulți dintre șefii care-mi veneau în minte nu mi-i imaginam într-un astfel de moment critic, erau câțiva cărora le puteam acorda avantajul îndoielii, pe lângă influența, deseori imprevizibilă, pe care ar fi putut să o aibă, chiar și între cei mai calculați sau îndoctrinați, acel simț al onoarei (sau acea rușine) care apare la bărbații ce se confruntă cu o situație-limită. Mai ales, dacă sunt în stare să anticipeze imaginea care va rămâne despre ei în împrejurări care, prin natura lor, puțin probabil să fie date uitării.

— În fine, ceea ce contează, a continuat Romero, scoțându-mă din acel brusc *flashback,* este că în acel cont apare ca prietenă fata. Și ea, care are poza reală pusă la profil, nu se ascunde sub un nume fals, din câte am putut să verificăm. Cu încă vreo două operațiuni în plus, ea însăși ne-a rezolvat căutarea. A petrecut o bună parte din zi într-un hotel de la ieșirea din sat, spre cealaltă parte a zonei pietonale maritime. A ieșit pe la patru și jumătate cu un bărbat care a adus-o aici într-un Mercedes negru, împreună cu o altă fată. Și se află de două ore în clădirea aia de apartamente.

— Și bărbatul?

— Nu, doar fetele.

— Spui că ai confirmat numele? a intervenit Chamorro.

— Da. Lucimara Menezes Amorim, născută în 1987 în Belo Horizonte, Brazilia. Rezidentă legală în Spania din august 2009. Conform permisului ei de reședință și loc de muncă, este angajată în domeniul hotelier.

— Și domiciliul ei? Sau cel pe care spune că-l are.

Romero arătă cu bărbia.

— Acea clădire de apartamente. Unde se află acum.

— Nu ați văzut-o vorbind cu nimeni altcineva?

— Nu. Tipul ăla și fata care este cu ea. Ce-i drept, în hotel era mai multă vânzoleală decât aș spune eu că este normal pentru o după-amiază de marți.

— Ce fel de vânzoleală?

— Bărbați, mai ales de vârstă mijlocie, care intrau și ieșeau după o oră. Și câte un cuplu cam crispat.

— O oră… Timpul necesar pentru seria de exerciții, am glumit.

— Cam așa.

— Și cum era tipul ăla care le-a adus?

— Înalt, brunet, treizeci și ceva de ani. Pulover negru. Am o poză, cam de proastă calitate, nu am avut destul timp să o fac. Am poză și cu mașina, care este înregistrată pe numele unei firme de leasing.

— Trimite-ni-le, te rog. Pe adresa de e-mail a doamnei sergent și pune-mă și pe mine în copie. Ai numărul de telefon al lui Gil?

— Cum să nu.

— Dă-mi-l.

L-am sunat pe Gil și i-am spus că preluam noi supravegherea.

— Vă descurcați? a șovăit.

— Gil, nu-mi atinge coarda pe care știi că nu trebuie să mi-o atingi.

— Nu, o spun pentru că poate, după atâția ani petrecuți în *inteligens* v-ați pierdut îndemânarea în aceste rutine de polițist oropsit.

— Ce-ai învățat nu se uită. Pleacă de acolo și lasă-ne locul pentru mașină.

— Vreți să-mi spui că o să faceți filaj din mastodontul ăsta? a zis, neîncrezător. Nu vreți să îl vopsiți mai întâi în roz?

— Nu avem încotro, doar dacă nu vă trimitem pe amândoi prin împrejurimi. Și cine îți spune că o să stăm înăuntru?

— De îndată ce se întunecă, aici se lasă răcoare, așa-i?

— Asta-i problema noastră. Haide, vino să-l iei pe Romero.

Nu a mai lenevit. Romero, așezat lângă mine, dădu din cap. Înainte de a coborî din mașină, i-am adresat o ultimă rugăminte:

— Presupun că ai și tu o viață și pe ziua de azi e timpul să îți vezi de ea, dar, dacă tot ai parolele de la Facebookul lui Robles, în caz că în seara asta te plictisești, ai avea ceva împotrivă să-mi faci o favoare?

Romero zâmbi cu diplomație.

— Deloc.

— Fă-ți de lucru cu el, uită-te la contacte, la mesaje și să vedem ce-ți sugerează, în caz că-ți sugerează ceva. Și îmi povestești mâine.

— Așa am să fac.

— Îți mulțumesc mult. O să-i spun locotenentului tău că ești nemaipomenit.

— Nu e chiar așa, dar vă mulțumesc pentru apreciere.

Următoarele trei ore le-am petrecut supraveghind acea clădire de apartamente. Am văzut cum asfințitul lăsa loc înserării, care a transformat plaja într-o absență neagră în fața ochilor noștri. Zona în care locuia Lucimara era situată în marginea sudică a orașului, care era, de asemenea, partea lui cea mai vestică. Nu era departe de unde începea municipiul Sitges, ceea ce m-a făcut să mă gândesc la ce spusese Nuño în legătură cu acea clădire de apartamente căreia îi aruncase o privire la solicitarea lui Robles. Din nou un adevăr pentru a sprijini o minciună, după cum am interpretat că era tehnica lui obișnuită. Între munte și plajă rămânea la acea înălțime o fâșie îngustă de teren care de-abia dacă era de-ajuns pentru ca pe ea să se succeadă trei rânduri de clădiri. Apartamentele erau destul de vechi și nu tocmai drăguțe. Nu lăsau nici impresia că ar fi fost prea spațioase. În compensație, se bucurau de niște priveliști splendide înspre plajă și, de îndată ce noaptea se lăsa peste ele, nu se mai auzea altceva decât foșnetul valurilor. Am presupus că vara era altfel, dar în afara sezonului estival locul acela avea ceva fantomatic.

Ca să ne ușurăm supravegherea și având în vedere faptul că vehiculul nostru sărea în ochi, am ales să ținem sub control intrarea din dreptul a două cafenele din apropiere, înlocuindu-ne unul pe altul astfel încât unul dintre noi să se plimbe în orice clipă pe plajă. Astfel, puteam să dominăm întregul front de clădiri și să anticipăm orice mișcare care ar fi venit din oricare din cele două laturi ale falezei. Trecuse destul timp de când nu mă mai ocupasem cu astfel de sarcini și, oricât de greu mi-ar fi fost să-i dau dreptate lui Gil, eram cam lipsit de antrenament pentru a îndura plictiseala pe care o implicau. Pe la opt și jumătate am făcut cu rândul ca să luăm cina, într-un local care era restaurant, cafenea și brutărie, trei în unu. De asemenea, era cel care arăta ca fiind mai nou și unde personalul părea mai amabil. În timp ce mâncam, Chamorro m-a întrebat:

— Mergem după ea direct?

— Nu. Vom aștepta până mâine ca să o abordăm. Dacă nu a plecat sau nu au făcut-o să plece până acum, nu cred să se miște în noaptea asta.

— Și acum ce așteptăm?

— Să iasă din nou. Știm deja unde și-a petrecut ziua. Ne rămâne să cercetăm ce face pe timpul nopții.

— Și dacă rămâne acasă?

— Atunci nu ne rămâne decât să ne plictisim. Dar nu ăsta era obiceiul ei până acum, conform studiului pe care l-a făcut Juan în ceea ce privește localizările de pe telefonul ei mobil. Dacă va continua la fel, pe la zece, cel târziu, va ieși și va fi plecată până la patru sau cinci dimineața.

— Atunci, cred că o să comand o cafea.

— De ce îți închipui că mi-am comandat-o eu pe asta?

— Și ai prevăzut să dormim vreun pic? Doar așa, ca să știu.

— Desigur, femeie, de la cinci la opt ai timp suficient ca să tragi un pui de somn odihnitor și să fii mâine cât se poate de vioaie.

— Îți bați joc de mine?

— Dacă dormi bușteан trei ore, vei fi tot atât sau chiar mai odihnită decât dacă dormi prost opt ore. În vremurile tinereții mele, când zburdam prin munții din Navarra și Guipúzcoa pândindu-i pe cei cu capișon, ne descurcam de multe ori cu o oră sau o oră și jumătate, doar atât. Și te asigur că funcționam în continuare la 120 la sută, după rezultatele pe care le aveam.

— Nu mă convingi. Mie, dacă nu-mi fac orele de somn, mi se încețoșează mintea. Ca să nu mai vorbesc despre starea proastă pe care mi-o provoacă.

— O să încerc să nu te contrazic prea mult. Mă duc să-l caut pe băiat, să aibă timp să mănânce și el ceva. Nu te grăbi, bea-ți liniștită cafeaua, am eu grijă să mă asigur că nu ne zboară păsărica.

M-am dus să-l înlocuiesc pe Arnau. Profitând de întuneric, m-am așezat pe nisip și de acolo am studiat clădirea. Era bine la adăpostul umbrelor, între marea care răsufla regulat în spatele meu și luminile localității, atârnate de munții care se ridicau în fața mea. Bătea un vânt rece, dar nu m-a deranjat să-l simt pe piele. Acolo, singur, la cheremul mării și al nopții, am avut o senzație de goliciune care nu mi s-a părut nici ea neplăcută. Și mi-am amintit de primele mele expediții nocturne, din epoca îndepărtatei mele adolescențe. Pe atunci încă eram nemuritor și întunericul nu-mi inspira teamă. Apoi au venit alte vremuri, în care noaptea fusese un teritoriu de amărăciune și amenințare și, de asemenea, de neliniști și miraje. Depășită fiind acea neliniște, după ce treceau mirajele și se îndeplineau amenințările,

mă adăposteam din nou sub protecția nopții cu seninătatea lipsită de griji a celui care nu așteaptă nimic și nu se teme de nimic. Dar ceea ce cu treizeci de ani în urmă era inconștiență, acum era exact contrariul: o conștiență precisă în ceea ce privește cât de proaste pot fi cărțile pe care ți le rezervă destinul și certitudinea, alimentată de trecerea anilor și de eșecuri, că, chiar și cu cele mai proaste cărți, tot poți să joci o partidă.

Poate pentru că nu depindea de ea, Lucimara s-a adaptat și în noaptea asta programului de fier pe care i-l impunea munca ei. La zece și cinci s-a oprit în fața clădirii un Mercedes negru. După vreo două minute, ea și prietena au apărut la poarta de acces în imobil. Amândouă îmbrăcate mortal: fuste foarte mini, niște pene la mijloc în loc de haină și chipul acoperit de o tonă de machiaj. Pe atunci, Chamorro era deja așezată și pregătită la volanul Touaregului nostru. Eu și Arnau ne-am alăturat ei de îndată ce Mercedesul, cu cele două femei la bord, a manevrat pentru a face stânga-mprejur și a pornit spre zona centrală a localității.

Era marți și aspectul dezolant al străzilor nu lăsa loc de îndoială. Oricare ar fi fost viața nocturnă spre care Lucimara și colega ei se îndreptau călăuzite de acel Caron{22} care conducea Mercedesul negru, nu era vorba de cea pe care o ducea majoritatea oamenilor. Aproape toate restaurantele și localurile erau închise fie datorită sezonului, fie din cauza faptului că personalul avea zi de odihnă. Cele care se vedeau deschise de-abia dacă aveau clientelă. Pe străzile acelui oraș oarecum fals, construit lângă țărmul mării pentru a-i sluji drept scenă acelei fericiri înșelătoare pe care ne încăpățânăm să o smulgem verii și atât de suprarealistă în absența veselului cor estival, de-abia circulau câteva vehicule. Chamorro, precaută, a lăsat un spațiu considerabil între mașina noastră și cea pe care o urmăream. După un traseu de mai puțin de cinci minute s-a oprit în fața unui local situat pe o stradă transversală între a doua și a treia fâșie de plajă. Nu avea nume și fațada era iluminată de niște neoane de culoare violet palid. La intrare era un bărbat îmbrăcat elegant, foarte pătruns de rolul său. Asta era partea proastă a vulgarizării și a ieftinirii tehnologiei. Orice pârlit se putea crede la nivelul celor care îi asigurau protecție lui JFK în acea plimbare nefericită pe bulevardele din Dallas.

De îndată ce Lucimara și însoțitoarea ei s-au dat jos din mașină, gorila le-a deschis ușile clubului. Mercedesul, după ce și-a descărcat marfa, a alunecat silențios spre plajă.

— Să-l urmăresc? a întrebat Chamorro.

— Va fi timp și pentru asta. Parchează pe strada din spate.

Colega mea s-a supus. Avea de unde să aleagă, a căutat un spațiu care, fără să fie la vederea noului nostru obiectiv, să ne permită să-l controlăm. A întrerupt contactul și am rămas toți trei în tăcere și pe întuneric. Pe stradă nu trecea nici țipenie de om.

— Nu părem un pic suspecți? a zis Arnau.

— Mai mult decât atât, am fost de acord. Norocul e că nu există nimeni care să ne vadă. Mă gândeam ce să facem. Șovăiam dacă să te trimit pe tine singur să explorezi acea cavernă a pierzaniei; dacă să merg cu tine și să ne prefacem că suntem doi oameni de afaceri care am venit pentru *biznis* la Barcelona și că eu, directorul bătrân și pervers, vreau să te corup pe tine, directorul încă tinerel și cu iubită searbădă și oficială cu care deja mobilezi apartamentul și ești pe punctul de a-ți pierde libertatea; sau dacă, punând problema într-un mod mai îndrăzneț, să o iau de braț pe Chamorro și să ne prefacem că suntem un cuplu plictisit în căutarea unei extravaganțe erotice cu care să asezonăm o viață conjugală căreia i s-a dus savoarea.

Chamorro și Arnau s-au întors spre mine. Pe Arnau nu-l ajuta gâtul, dar ea a putut să-mi transmită cu privirea impresia pe care i-o producea propunerea mea. Fără să dau înapoi din cauza asta, mi-am permis să adaug:

— Mai există și o a patra posibilitate, aceea de a intra tu și doamna sergent, prefăcându-vă că sunteți un cuplu din acelea postmoderne în care femeia este șefa, mult mai expertă și puțin frivolă, iar băiețelul se lasă dus unde îi spune a lui *misis* Robinson. Dar mi se pare că este povestea cea mai puțin verosimilă. Și nu știu dacă o să vă puteți strecura.

— Ai uitat a cincea posibilitate, a zis Chamorro.

— Care?

— Să intri tu singur și să te prefaci că ești un porc care încearcă să guste cu disperare din dulceața vieții.

— Asta a fost o lovitură sub centură, Vir.

— Nu ți se pare că ar fi cel mai credibil? a zgândărit nemiloasă.

— Bine, adjudecat. Intrăm tu și cu mine, la rând. Și tu, Juan, te așezi la volan. Dacă vezi că ieșim urmăriți de un grup de bărbați cu bâte de baseball, pornești mașina. Dacă auzi împușcături, suni imediat la *Mossos d'Esquadra*. Este 088.

— Știu, domnule plutonier.

— Dar este prea devreme și cred că încă nu s-a încălzit atmosfera. Așa că să mai așteptăm o oră. Dacă vreunul vrea să moțăie puțin, am eu grijă să fiu

atent la cine intră și cine iese de acolo.

În următoarea oră nu a ieșit nimeni. Au intrat zece sau douăsprezece persoane. Toate, cu excepția unei femei, erau bărbați între treizeci și șaizeci de ani, în grupuri de doi sau trei. Unii au venit cu taxiul, alții cu mașina personală și doi pe jos: sau parcaseră mașina la o anumită distanță, ori veniseră de la vreun hotel din apropiere care încă mai funcționa. Pe la unșpe și un sfert, am considerat că era destulă lume ca să intrăm și să trecem neobservați.

— Ai ruj la tine? am întrebat-o pe Chamorro.

— Păi, nu. Tu?

— Și poți să-ți desprinzi sau să-ți ciufulești părul, sau ceva de genul ăsta?

— Pot să mi-l desprind. Și dacă vrei, mi-l ciufulești cum îți place ție.

— Mi-e de-ajuns desprins. Chestia e să nu fim luați drept niște martori ai lui Iehova care vin să-i evanghelizeze.

S-a uitat la mine oarecum nemulțumită.

— Și te ține cum te camuflăm? O să-ți pui ochelari de soare?

— Nu trebuie nici să întrecem măsura. Să intrăm în rol, atâta tot.

Examinarea cerberului a durat vrei cinci secunde. Pe mine m-a cercetat în patru, dar Chamorro a compensat obținând *cum laude* într-o singură secundă triumfală. Mărturisesc că pe mine însumi m-a impresionat să o văd rearanjându-și sutienul și ciufulindu-și bretonul cu o grație atât de nerușinată și senzuală. Tipul s-a dat la o parte și a făcut cu ochiul.

— Bună seara, domnilor.

Nu mi-au plăcut niciodată localurile de noapte. Nici la vârsta la care se presupunea că trebuia să-mi placă, nici după aceea, când am început să simt că a-mi pierde timpul în zgomotul muzicii selectate de oameni cu care nu aveam nimic în comun, în locuri pline de fum de țigară și prost iluminate pentru a ascunde jegul, era ceva incompatibil cu condiția mea de ființă matură și gânditoare. Faptul că meseria m-a dus cu oarecare frecvență în ele, pentru că, la adăpostul acelui jeg și acelui zgomot și acelui fum, de multe ori se pun la cale afacerile pe care sunt plătit să le controlez, nu m-a făcut mai adept al esteticii lor, de obicei sărace, și a eticii lor, deseori îndoielnice. Din fericire, de un an se interzisese fumatul și nu mai trebuia să-mi aerisesc hainele timp de trei zile ca să le pot îmbrăca din nou.

În acel local fără nume, înainte de salonul propriu-zis, exista un culoar întunecat care ducea la o serie de draperii grele de culoare nedefinită. În

timp ce îl străbăteam, Chamorro a considerat oportun să mă avertizeze:

— Vorbesc cu cine-mi zici tu, dar dacă vreunul dintre cretinii ăia pune mâna pe mine, prima dată i-o dau la o parte amabil, iar a doua oară îi rup un deget. Îți spun asta ca să nu te aștepți la cine știe ce, căci nu mai am vârsta la care să fac pe Mata Hari.

— Nu mă așteptam la altceva. Te respect, Vir.

— Păi, e bine.

N-am recunoscut muzica pe care o auzeam și nici nu m-am străduit. Muzica la modă a încetat să mă intereseze de când unii au început să creadă că se poate face un cântec cu niște ritmuri și niște vorbe. Panorama care mi s-a arătat în fața ochilor nu mă atrăgea mai mult decât banda sonoră. Pe scena mică dănțuiau o tânără ciclopică și un tip chel fără cămașă. La mese erau împrăștiate grupuri de bărbați singuri, bărbați cu fată, fete cu bărbat. La tejghea exista un singur băutor, vigilent și enigmatic. I-am indicat lui Chamorro:

— Pune-te la masa aia, cu spatele la perete. Ce bei?

— Apă minerală.

— Am înțeles. Mă dezlănțui eu.

Conform unui afiș, făceau cocteiluri. Cum în noaptea aia eram îndrăzneț, am hotărât să îi pun la încercare. De bar se ocupa o fată de treizeci de ani cu umeri cam încărcați și față de arțăgoasă. I-am strigat comanda noastră:

— O apă minerală și un *gimlet*[{23}].

— Imediat, inimoară. Așază-te și ți le aduc.

A spus-o pe același ton intimidant cu care un funcționar de la Oficiul Fiscal ar putea să anunțe o scoatere la mezat a averii, dar am vrut să înțeleg că acesta era modul ei de a fi amabilă. M-am dus să mă așez lângă Chamorro. Fără să mă privească, mi-a dat raportul.

— Tipul de la tejghea și celălalt de la masa aia din capăt la stânga sunt cei care păzesc. Braziliancă se află la masa din dreapta ta, cu tipii ăia doi cu aspect de nordici. Au sticla de șampanie aproape goală, așa că ce trebuie să se întâmple se va petrece în curând. Am văzut că în capăt e o ușă care, dacă nu mi-am pierdut simțul orientării, duce spre interiorul cavernei. Adică mai este o parte de clădire pe acolo.

— Măi să fie, Vir, am zis. Nu te-ai gândit niciodată să fii subinginer?

— Îmi place geometria. Te ajută în viață.

Atunci m-am uitat spre o masă la care erau trei fete. Două dintre ele, sud-americane, vorbeau însuflețit. Cealaltă, foarte tânără, putea foarte bine

să fie spanioloaică. Părea abătută, aproape speriată.

— Că tot veni vorba despre geometrie. Din alea trei, pe care ai alege-o?

Mi-a refuzat invitația, cu aer ofensat.

— Alege tu. Eu doar execut ordinele.

CAPITOLUL 14

O TABLĂ ÎN MEDIUL VIRTUAL

Unul dintre simptomele cele mai notorii ale decadenței Occidentului este mulțimea de oameni care se oferă să furnizeze lucruri pe care nu au nici cea mai vagă idee cum să le producă. Chelnerița aia știa să prepare un gimlet cam așa cum știam eu să sudez garnituri de conducte de gaz. Îi pusese prea multă lămâie-dulce (mult mai multă decât proporția de unu la patru în raport cu ginul pe care o recomandă canoanele) și cantitatea de alcool provenea de oriunde, mai puțin de la distileria de pe eticheta sticlei pe care o răsturnase în paharul meu. Nu e vorba că-mi păsa prea mult, pentru că odată cu trecerea anilor m-am îndepărtat de alcoolul distilat și de-abia dacă aveam de gând să-mi umezesc buzele cu acea poșircă. Dar era încă un exemplu al neglijenței care domnea pretutindeni. Celor care conduceau acel stabiliment le era clar că nu constituia o atracție datorită servirii unor băuturi excelente. Atracția lui consta în altceva. Și nu se străduiau prea mult.

A trebuit să înving o adevărată împotrivire dinlăuntrul meu ca să mă apropii de masa celor trei fete, fără alt imbold în stomac decât o înghițitură din acel gimlet oribil. După ce am stat la taifas cu cele trei, i-am întins mâna celei mai tinere, care era spanioloaică, după cum părea, și am adus-o aproape de masa unde mă aștepta Chamorro cu o față ursuză.

Nu o să intru în detalii referitoare la teatrul trist pe care l-am jucat în continuare. Au fost momente în care am avut chef să îi propun acelei fete să o duc chiar în noaptea aia acasă la părinții ei, oriunde ar fi stat ei și oricare ar fi fost motivul care o determinase să facă uz de faptul că era majoră într-un mod atât de prostesc încât să ajungă să parcheze în acel garaj sordid. În loc de asta, de ceea ce-mi cerea cu adevărat inima, a trebuit să fac încă un efort de a o încurca într-o țesătură de minciuni și să simulez un interes care-mi lipsea cu totul pentru a scoate de la ea informații despre braziliancă din pricina căreia venisem până acolo și care, în timp ce vorbeam, a dispărut pe ușa din capăt, escortată de cei doi june-primi nordici ai săi.

Jessi, căci așa a spus că o cheamă, era o fată care nu necesita cine știe ce efort de manipulare ca să mărturisească. Nu părea nici prea instruită, nici ageră la minte, calitățile ei pentru a înfrunta existența nu depășeau cu mult

acele picioare lungi, acel piept scos în evidență de corsaj și privirea ei de căprioară resemnată în fața împușcăturilor vânătorilor care dădeau târcoale prin pădure. Nu e greu să scoți ce vrei de la o astfel de persoană. Ne-a spus că Lucy, așa a numit-o, era una dintre fetele cu cel mai mult succes, că toți și-o disputau mereu și că se afla acolo aproape în fiecare noapte. Dacă voiam să ne încercăm norocul cu ea, a adăugat cu un fel de amabilitate resemnată, nu ne rămânea altceva de făcut decât să venim în altă zi și, ce-i drept, să sosim un pic mai devreme. A fost în defensivă doar când am întrebat-o, într-o doară, dacă era pe acolo vreun director sau ceva de genul ăsta, pentru că eram foarte interesat să organizez o petrecere ca să-i cinstesc pe niște clienți importanți care aveau intenția să vină în Barcelona. Mi-a zis că ea nu era angajată acolo, că niciuna dintre ele nu era. Că ele aveau doar o înțelegere cu acel local și că, dacă voiam să vorbesc cu cineva, să o întreb pe fata de la bar, pentru că ea nu avea voie să dea nicio informație. Fusese școlită bine. M-am întrebat dacă sud-americanele, care cu siguranță erau înregistrate drept chelnerițe în fața autorității competente, cu scopul de a obține permisul de reședință de care spanioloaica nu avea nevoie, mi-ar spune aceeași poveste sau or fi fost învățate să scoată din traistă o variantă diferită.

Am cântărit posibilitatea de a-i aborda pe unul din cei doi tipi care părea să se ocupe de tavernă și care de ceva vreme nu ne slăbeau din ochi. Dar nu mi s-a părut că aș obține vreun beneficiu din asta, ci, mai mult decât probabil, un dezavantaj. Așa că am plătit pentru băuturile noastre și pentru cea a fetei, căreia i-am lăsat un bacșiș atât de generos pe cât îmi permiteau economiile mele de funcționar al unui stat aflat în pragul falimentului sau chiar mai rău. I-am mulțumit pentru companie și pentru flecăreală și, în timp ce îi strecuram banii printre degete, i-am sugerat:

— Cheltuie-i pe un bilet de tren sau de autobuz. Nu rămâne aici, întoarce-te acasă. Există alte lumi, dar nu se află aici.

Fata m-a privit de parcă nu m-ar fi înțeles pe deplin sau chiar deloc. M-am gândit că pe de o parte era vina mea: când dădeau la televizor anunțul din care luasem ultima frază, mama ei nu-i dăduse încă jos pantalonii altui bărbat în afară de Ken al lui Barbie. Mi-am acceptat înfrângerea și, luând-o pe Chamorro de braț, m-am pregătit să ies de acolo. Lucimara nu se întorcea și, brusc, mi-a trecut prin minte că acea clădire putea să aibă o altă ieșire, în privința căreia nu-l prevenisem pe Arnau.

Dar temerea nu mi s-a confirmat. Lucimara a rămas în local până la patru

fără un sfert, oră la care Mercedesul negru s-a oprit din nou în fața porții și ea a ieșit împreună cu eterna ei însoțitoare. Am stat din nou la o distanță prudentă și le-am urmărit până la clădirea de apartamente. După ce au coborât și Mercedesul a dispărut, m-am adresat tovarășilor mei somnoroși:

— Ce părere aveți după tot ce ați văzut? Putem să ne reculegem liniștiți până dimineață sau credeți că unul dintre noi ar trebui să rămână aici în noaptea asta, aruncând o privire în caz că se întâmplă ceva ce depășește scenariul?

Niciunul din cei doi nu a zis nimic.

— Bine, ne vom asuma riscul, am decis. Pornește spre comandament, Vir. Aveți aproape patru ore ca să vă reîncărcați bateriile. Vreau să fim aici la nouă dimineața. Vă invit să luați micul dejun acolo, în față.

Trebuie să recunosc că cele patru ore de somn, în ciuda lăudăroșeniei mele din ajun, m-au făcut praf. Chiar dacă uneori n-aș vrea să recunosc, exista o diferență esențială între mine, cel de acum, și acela care supraveghea nopți întregi în pădurile întunecate din Navarra, așteptând trecerea liniei de hotar de către vreun comando trimis să împrăștie teroarea. Nu mai eram acel tânăr de douăzeci de ani al cărui organism, supus exceselor, îndura orice era nevoie. Mi-a dovedit asta unul care încă își păstra acea capacitate, jandarmul Romero, când l-am întâlnit de dimineață în cafeneaua de la comandament, unde am dat fuga ca să-mi injectez o cafea pentru a începe ziua. Sărind peste introducere, mi-a trântit:

— Erau îndrăgostiți. Amândoi.

— Poftim, ce-ai zis? am îngăimat.

— Robles, ceea ce este oarecum de înțeles, dar și braziliancă. Sau știa să se prefacă foarte bine. Le-am citit mesajele intime. Să vedeți ce pasiune! Plutonierul-major era îndrăgostit lulea. Și fata la fel, sau cel puțin asta îi scria. Am impresia că pentru prima dată în viața ei se simțea protejată cu adevărat de către un bărbat. Lucru pe care nu l-a făcut niciodată pentru ea tatăl ei, din câte îi povestea, și cu atât mai puțin, asta-mi închipui eu, bărbații peste care a dat după aceea.

— Ah, am zis cu o înțepătură de vinovăție pentru văduva lui Robles.

— În afară de asta, a continuat, am găsit ceva interesant. Sau, cel puțin mie așa mi se pare, nu știu cum veți judeca dumneavoastră, domnule plutonier.

— Păi, nu știu dacă sunt în stare să judec ceva înainte să-și facă efectul ăsta și încă alte două cafele pe care am de gând să le beau în următoarea

oră, dar poți să încerci. Și, dacă vezi că nu mă prind din prima, o să te rog să-mi explici.

Atunci au sosit Chamorro și Arnau. Amândoi arătau lamentabil, ceea ce mi-a produs o satisfacție meschină. Dacă memoria nu mă înșela, la vârsta lor eu îmi reveneam mai repede.

— Salutare, i-am întâmpinat. De unde ați ieșit, dintr-un film cu zombi? Comandați o cafea și ascultați, colegul zice că a găsit ceva.

— Există un amănunt care m-a surprins, a explicat Romero, și anume faptul că Robles nu schimbase mesaje cu nimeni altcineva, respectiv, cu niciunul dintre ceilalți cinci prieteni pe care-i avea în acel cont. Uitându-mă mai atent în profilul lui, am descoperit că aparținea unui grup închis, în care se aflau și ceilalți cinci. Și ceea ce este și mai deosebit: toți șase aveau autoritate de administrator. Cireașa de pe tort este felul cum arăta interfața grupului: complet albă. Vă prindeți, domnule plutonier?

— N-am înțeles nicio iotă, Romero, am mărturisit.

— Eu da, a intervenit Arnau pentru a confirma triumful tinereții, pe care în mod prostesc îl pusesem sub semnul întrebării. Dacă toți șase aveau autoritate de administrator puteau nu numai să scrie, ci și să șteargă ceea ce scriau toți ceilalți. Foloseau *wall*-ul grupului ca un fel de tablă în mediul virtual, pe care puneau mesajele pe care voiau să și le trimită unii altora. Și de îndată ce erau citite de toți cei care trebuiau să le citească, le ștergeau. În felul acesta nu rămânea nimic înregistrat a posteriori din ceea ce-și spuneau și, cum grupul era închis, puteau păstra confidențialitatea.

— În cele din urmă, va trebui să mă învăț cu Facebookul, am recunoscut.

— De ce spuneți asta? a întrebat Romero.

— Pentru că vreau să înțeleg în continuare câte ceva din lumea în care trăiesc. Și pentru că Robles era mai mare cu cinșpe ani decât mine. Asta e ceva umilitor.

— Nu e cazul nici să te torturezi, a zis Chamorro.

M-a consolat să știu că, deși era cu zece ani mai tânără decât mine, îmi împărtășea sentimentul de inferioritate.

— Haideți să vedem, am încercat să recapitulez. Dacă am înțeles bine, titularii celorlalte cinci profiluri împărțeau cu Robles un canal de comunicație suspect, ceea ce ne-ar oferi o anumită bază ca să le punem sub urmărire conturile. Ei bine, cum îi explicăm toate astea judecătoarei?

Romero a încuviințat, gânditor.

— Nu va fi ușor. Și nici nu știu dacă are sens să le punem sub urmărire.

Mai există un detaliu pe care cred că ar trebui să-l știți, domnule plutonier. Celelalte cinci conturi nu înregistrează nicio activitate de joia trecută și *wall*-urile tuturor sunt la fel de curate ca și cel al grupului. Au șters tot ce exista pe ele și le-au abandonat, se pare că pentru totdeauna. Mă tem că vă va fi greu să aflați ceva de acolo.

— Și serverul n-o fi având vreo arhivă?

Jandarmul a ridicat din umeri.

— Teoretic, tot ce se întâmplă într-un sistem lasă urme în el și este recuperabil, cu excepția cazului în care se face o formatare temeinică a serverelor unde se înmagazinează informația. Practic, să recuperezi ce au șters userii devine un coșmar. Nu este genul de muncă pentru care providerii de internet să dorească să-și pună la treabă informaticienii, oricât de mult le-ar cere o judecătoare.

— Bine, nu o să ne încăpățânăm să facem niște chestii care ne-ar face să pierdem timpul. Îți mulțumesc pentru efortul depus, chiar dacă nu ne folosește prea mult.

— Îmi pare rău, domnule plutonier.

— În orice caz, păstrează legătura cu caporalul Salgado. Aș vrea să arunci o privire peste informațiile de pe celălalt cont de e-mail al lui Robles. E clar că te pricepi la lucrurile astea.

Romero a primit cu modestie elogiul.

— Îmi trezesc curiozitatea și, în chestiunile de care ne ocupăm, la Crimă organizată, reprezintă o mină de aur. Uneori, oamenii nu sunt conștienți de toate informațiile pe care le lasă la îndemână neștiind prea bine cui, în timp ce se prostesc pe rețelele de socializare, dar și în timp ce fac pe deștepții folosindu-le ca să păcălească controalele obișnuite. Mașinăriile sunt niște aparate denunțătoare implacabile, mai rele decât cel mai mare turnător. V-a povestit doamna locotenent marea mea ispravă cu *Face*-ul? Este atât de prostească, ceva de speriat!

— Păi, nu, din câte îmi amintesc eu.

— S-a întâmplat în timpul investigării unor probleme legate de niște grupări neonaziste. Spărgând contul de pe Facebook al unuia pe care îl aveam localizat, am ajuns la un idiot care avea pus un video care nu mi-a mirosit a bine din cauza textului care îl însoțea. Am dat click pe el și a apărut tipul în mijlocul unei păduri cu o pușcă de asalt, un cetme{24} vechi. Mare mi-a fost mirarea când am văzut că individul începe să tragă, mai întâi glonț după glonț și apoi în rafale, ca Rambo. S-a dovedit că își cumpărase o

pușcă nefolosită, din acelea care se vând pentru colecționari, și că era un tip îndemânatic și o pusese în funcțiune din nou.

— Și muniția? a întrebat Chamorro.

— Avea vreo doi colegi care erau militari profesioniști și o șterpeleau în cadrul manevrelor și al exercițiilor de tragere. În fine, pe Facebook apărea cu mutra lui, cu numele și cu prenumele, cu tot. Când am avut ordinul judecătoresc și ne-am proțăpit în fața casei lui, nerodului nu-i venea să creadă. L-am întrebat unde avea acel cetme și a făcut pe șmecherul, că cine a inventat că avea el așa ceva. Doamna locotenent și-a scos mobilul și i-a arătat propria lui înregistrare video. S-a făcut alb ca varul. Avea pușca sub pat, înfășurată în cârpe, plină de grăsime și păzită cum cu siguranță că nu o păzea nici pe iubita lui. Posesie de arme de război, direct la pârnaie. O investigație de cinci minute, de la masa biroului, a fost de ajuns pentru a scoate din circulație o lighioană periculoasă. Ceea ce uneori nu obții nici într-un an în care bați întruna străzile.

— În fine, astea-s vremurile în care ne-a fost dat să trăim, am cugetat. De bine, de rău. Partea bună este să dovedim că clientela noastră nu este recrutată tocmai dintre fruntașii clasei.

După ce am băut acea dintâi cafea, ne-am îndreptat spre Castelldefels. Ne-a luat ceva timp să ajungem pe autostradă, din cauza ambuteiajului nemilos de pe A-2. Mi-am amintit de vremea când încă nu erau terminate sensurile giratorii, când fusesem nevoit să îndur ambuteiaje apocaliptice, de la Besós până la Llobregat și de la Llobregat până la Besós. După douăzeci de ani, din câte am putut să-mi dau seama, își pierduseră amploarea, dar trebuia să ne descurcăm cu ele. Odată apuse zilele de prosperitate, cu greu avea să mai investească cineva în infrastructură. Într-o țară care ar fi avut obiceiul să ceară socoteală pentru banii publici, cei care irosiseră fondurile cheltuind banii contribuabilului potrivit altor priorități ar fi trebuit să dea explicații dificile.

Odată intrați pe autostradă și fiindcă mergeam în sens invers traficului, am luat de îndată viteză. Cu toate acestea, am ajuns la plaja din Castelldefels după nouă și douăzeci, ceea ce mi-a produs acea decepție cu privire la mine însumi pe care o simt mereu când nu sunt în stare să respect programul pe care mi l-am impus. Am lăsat Touaregul pe o stradă perpendiculară pe faleza maritimă și ne-am îndreptat spre cafenea. După ora la care Lucimara își încheiase ziua de lucru în ajun, am calculat că aveam timp să ne răsfățăm cu un mic dejun plăcut privind marea înainte ca fata să

se dea jos din pat.

Era o dimineață însorită și plaja era pustie. Aproape că nici nu existau mașini parcate care să zgârie privirea. Senzația era atât de confortabilă încât nu m-am privat de nimic. Pe lângă sucul natural de portocale, mi-am comandat o plăcintă pudrată cu zahăr, păcat pe care rareori mi-l permiteam, din cauza repercusiunii sale imediate asupra circumferinței abdomenului meu. După ce am trecut de patruzeci și cinci de ani, îmi era greu să-l mențin sub nivelul toracelui, după cum recomandau sfaturile stăruitoare ale tuturor specialiștilor în sănătate cardiovasculară.

În timp ce luam micul dejun, Chamorro, pe care cea de-a doua cafea se pare că o făcuse din nou aptă pentru treabă, m-a întrebat:

— Ai vreo strategie pentru a o aborda pe fată?

— Adevărul e că aveam de gând să improvizez. Vreo sugestie?

— Ceea ce-mi trece prin cap este că, după ce o abordăm, se pot produce efecte pe care poate că ar trebui să le anticipăm.

— Aha. Și mie mi-a trecut asta prin cap.

— Și?

— Nu sunt sigur. Depindem de ce ne va povesti. Dacă-și dă drumul, va trebui să mergem până la capăt, să o extragem din circulație și poate chiar să o sunăm pe judecătoarea din La Rioja și pe sergentul Balderas pentru a-i obține statutul de martor protejat și pentru a-i căuta un loc sigur unde să o găzduim. Dacă nu se angajează cu nimic, nu avem încotro decât să o lăsăm să plece.

— Și nu te temi că ar putea să dispară?

Am golit paharul cu suc și am hotărât să-mi mai comand unul.

— Sigur că mă tem. De aceea, începând din acest moment, va trebui să o supraveghem. Mă gândisem să-i cer această favoare lui Morata. Ideal ar fi să se ocupe de ea o echipă de urmărire, dar știi cât de scumpe sunt, îmi vine greu să cred că îi vom convinge pe șefi să ne trimită una pentru a supraveghea o domnișoară de companie, oricât ar fi umblat ea cu un coleg care a fost asasinat. Va trebui să ne încredem în Gil și Romero, dacă ni-i împrumută ofițerul care răspunde de ei.

— Nu știu dacă eu aș sta foarte liniștită.

— Asta e tot ce avem. Și întotdeauna e loc și de mai puțin.

După ce ne-am terminat micul dejun, am ieșit să ne plimbăm pe plajă. Am făcut asta fără să pierdem nicio clipă din vedere clădirea de apartamente, deși aș omite adevărul dacă aș spune că mi-am menținut în

fiecare clipă concentrarea asupra misiunii. În timp ce păşeam pe nisip, memoria mea s-a reîntors la anii pe care îi petrecusem pe ţărmul acelei mări şi m-a apucat din nou nostalgia. Îmi fusese foarte dor de ea, de mare, în toţi aceşti ani de când locuiam la Madrid. Şi era o senzaţie ciudată, pentru că din ea se desprindea faptul că încă nu reuşisem să-mi găsesc locul în lume. Dacă era să judec după anii pe care îi petrecusem în el, locul meu era Madridul, unde stătusem pe durata a doua treimi din existenţa mea. Dar ceva se întipărise foarte adânc în mine în Montevideo, în acel colţ dintre străzile Carlos Gardel şi Río Negro, unde am învăţat să privesc linia cenuşie a fluviului Río de la Plata, dar şi acolo, pe nisipul auriu care se întindea de la Garraf până la Montjuic, unde albastrul Mediteranei îşi câştigase un loc în inima şi în amintirea mea. Din cauza acelei impresii duble, trăind aproape toată viaţa departe de ţărm, sufeream de acea nostalgie a orizontului deschis al mării. Cum eram deja prea bătrân ca să mă mai înşel pe mine însumi, nu am refuzat să recunosc motivul, care avea nume şi chip, în ambele cazuri, chiar dacă mi se şterseseră din amintire amândouă, cu trecerea timpului şi din cauza distanţei. Cineva care a locuit odată la numărul 1.060 de pe strada Río Negro din Montevideo. Cineva care a luat pentru mine chipul mării la Barcelona.

Pe la unsprezece ziua am văzut-o apărând la poarta dinspre curtea interioară a clădirii. Era singură şi era îmbrăcată sport: costum de baie negru, tricou, bentiţă în păr, adidaşi. Avea şi ochelari de soare şi căştile albe care deveniseră accesoriul invariabil al oricărui alergător. Din câte se vedea, Lucimara se menţinea în formă. M-am gândit că acel răgaz de exerciţii, pe lângă o uşurare a tristeţii, era unicul moment în care era singură cu ea însăşi, înainte să se vândă în restul zilei necunoscuţilor care plăteau pentru a beneficia de serviciile ei.

A traversat strada şi de-abia a pus piciorul pe partea cealaltă, că a şi început să alerge cu un ritm bun spre sud-vest, adică spre munţii unde se termina plaja. Am văzut-o trecând prin dreptul nostru şi am înţeles că dacă nu voiam să o pierdem trebuia să o pornim în viteză, ceea ce, judecând după îmbrăcămintea noastră, avea să cam atragă atenţia.

— Juan, fugi după maşină, i-am cerut lui Arnau. Vir, hai cu mine.

În cursul următorului minut, întâmplările se precipitară. În timp ce Arnau se ducea să caute jeepul nostru, iar eu şi Chamorro mergeam cât de repede puteam fără să pară că alergam în urma fetei, mi-a atras atenţia prezenţa unui gigantic BMW X5 cu geamurile din spate fumurii care înainta pe

faleză cu o încetineală ciudată. Mai ales având în vedere obiceiurile de a conduce ale celor care aleg vehicule de peste două sute de cai putere. Am intuit din zbor pericolul și am scos telefonul mobil. Am format numărul lui Arnau.

— Da… a răspuns cu voce gâfâită.

— Grăbește-te. Și ține arma la îndemână.

— Poftim?

— Arma la îndemână. Haide.

În timp ce spuneam asta, am pus mâna pe propriul pistol și, cu o privire, am încurajat-o pe Chamorro să facă la fel, dar ea mi-o luase înainte auzindu-mă. Am remarcat că deschisese geanta pe care o purta mereu la bandulieră și că avea deja mâna înăuntru.

— Trebuia să mă fi gândit, fir-ar a dracului de treabă, am bolborosit eu și am luat-o la fugă fără nicio reținere, în timp ce vedeam cum BMW-ul ajungea deja în dreptul fetei și începea să frâneze.

— De ce? a întrebat colega mea, care alerga și ea.

— Nuño, am răspuns. Îmi pare rău, Vir, mă tem că o să te bag într-o belea fără anestezie și fără să te fi lăsat să te odihnești.

— Asta ne e misiunea, nu?

— Du-te pe partea cealaltă, i-am strigat, deja în galop întins.

S-a întâmplat totul deodată. BMW-ul s-a oprit, au coborât doi tipi, Arnau a frânat în spatele lor, Chamorro i-a surprins prin dreapta, eu prin stânga, unul din cei doi tip a pus mâna pe fată și am țipat:

— Nu mișcați! Jandarmeria!

Dacă cineva mi-ar fi zis pe când aveam douăzeci de ani și eram un liber-cugetător iresponsabil și fără legitimație și citeam *Totem și tabu* de Freud, că vreodată acea frază avea să iasă din gura mea, l-aș fi luat drept un țicnit periculos. Dar la patruzeci și opt și având de-a face cu două namile ca acelea după un sprint excesiv pentru forma mea fizică, eram recunoscător că le-o puteam scuipa și, odată cu ea, tot ce reprezenta aceasta în urechile cuiva care nu se avea bine cu justiția.

Într-adevăr, auzindu-mă și văzându-mă țintindu-i, și zărind-o după o secundă pe Chamorro, care și ea le spusese să nu se miște, și apoi pe Arnau, care îi ținea cu HK-ul lui din dotare și le blocase drumul în spate cu Touaregul pentru a-i împiedica să se întoarcă, cei doi indivizi și-au cântărit din nou posibilitățile. Lucimara se desprinsese de cel care o înșfăcase și ne privea uimită. Unul din cei doi s-a urcat din nou repede în BMW și celălalt,

cel care era mai aproape de fată, a părut că șovăie timp de o zecime de secundă. M-am asigurat că nu aveam pe nimeni în spatele meu și i-am țipat, încercând să mă fac credibil:

— Dacă o atingi, îți trag un glonț. Pentru început.

În mod miraculos, căci toți răufăcătorii știu nenorocirea care îl așteaptă pe un polițist spaniol dacă trage într-un delincvent, am reușit să-l intimidez sau poate că șoferul BMW-ului a acționat mai rapid și l-a făcut să înțeleagă că fie se urca imediat, fie rămânea acolo ca să ne dea explicații. Chestia e că s-a băgat dintr-o săritură înăuntrul mașinii și a închis ușa trântind-o. Colegii mei m-au privit și am făcut ceea ce mă sfătuia bunul-simț: mi-am înălțat pistolul Walther, invitându-i să mă imite. Nu aveam să tragem într-o mașină în mișcare, ca și cum am fi fost într-un serial televizat cu Chuck Norris și nici nu avea sens să-i urmărim pe tipii ăia. După ce am fost siguri că se cărau, am pus armele la locul lor. I-am făcut un semn lui Chamorro și ne-am apropiat amândoi de fată.

— Ești bine? am întrebat-o.

— Eu… Da, dar voi cine sunteți?

— Suntem jandarmi. Colegi ai lui Rafael. Nu te speria.

— Colegi ai lui Rafael?

— Rafael Robles, știm sigur că știi cine este, știm ce era între voi. Îi cunoșteai de undeva pe tipii ăia care veneau după tine?

— Nu i-am văzut în viața mea. Voi ce vreți?

— Să vorbim cu tine, a zis Chamorro. Și după tot ce tocmai am văzut, să te protejăm. Nu știu dacă-ți dai seama, dar ești în pericol.

— Eu, în pericol? De ce?

— Cineva crede că poți povesti chestii pe care le știi și despre care nu-i convine să se afle. Despre Rafael, despre relația voastră, despre ceea ce făcea și cu cine făcea, despre ce se petrece în acel hotel din centru și în acel local cu lumini violete unde te duci în fiecare noapte.

Lucimara a început să se agite.

— Nu știu despre ce-mi vorbești. Eu nu știu nimic. Eu doar ieșisem să alerg, nu știu cine erau bărbații ăia, probabil s-au înșelat.

Tremura. Am privit-o fix.

— Lucimara, îmi pare rău să-ți spun asta, dar nu te poți întoarce la tine acasă. Îmi închipui că ți-o plătește cineva și, dacă rămâi acolo, viața ta nu va mai valora nici cât o ceapă degerată. Au hotărât că nu le mai ești de folos sau, ceea ce e și mai rău, că îi încurci, și nu vor avea scrupule să se

debaraseze de tine. Sunt multe fete frumoase și tinere ca tine, iar ceea ce poți tu să povestești le dăunează mai mult decât beneficiile pe care li le aduc banii pe care tu ai putea să-i câștigi pentru ei în zece ani de-acum încolo. Pe ei îi interesează să dispari fără să lași nicio urmă. Și te asigur că știu cum să o facă.

Pe chipul ei se citea acum groaza. M-am simțit puțin nemilos, dar nu-mi puteam permite să mi se ia acea bază și nici nu o puteam lăsa pe Lucimara la cheremul celor care aveau să o omoare.

— Nu știu, eu nu pot…

— E cineva la tine în apartament acum? a zis Chamorro.

— Sandra, colega mea. Dar încă doarme.

— Haide, te însoțim să-ți strângi lucrurile.

— Păi, așa, dintr-odată… De unde să știu că sunteți cine spuneți că sunteți?

I-am arătat legitimația mea și le-am cerut lui Chamorro și lui Arnau să facă la fel. Dar aveam un argument și mai bun ca să o conving.

— Am lista tuturor apelurilor pe care ți le-a dat Rafael și a celor pe care le-ai dat tu în ultima lună. Știu la ce ore și în ce zile ai fost cu el aici și în centru. Știu cu cine ai vorbit de vineri până duminica trecută, înainte să încetezi să mai folosești telefonul mobil.

— Mi l-au luat, a murmurat. Era al lor și l-au luat.

— Știu pe ce cont de Facebook îi scriai și am mesajele tale și ale lui. Știu totul. Și știu pentru că suntem jandarmi și îi putem cere unui judecător să ne dea autorizație să cercetăm. Mă crezi acum?

— Mi-e frică, a plâns cu suspine.

Chamorro i-a pus mâna pe umăr.

— O să te protejăm, nu-ți face griji. Acum vom merge la apartament să-ți strângi lucrurile și te vom duce într-un loc unde să putem vorbi în liniște. Nu ai de ce să te temi cât timp ești cu noi.

Am urcat în apartament cu ea. Era atât de mic și vechi precum părea de afară și era decorat cu un amestec de mobile ieftine de acum treizeci de ani și din ultimul catalog de la IKEA. Am așteptat în salon cât timp Lucimara își punea într-o valiză lucrurile. Între timp, s-a trezit Sandra, colega ei și, după cum am ghicit de îndată ce i-am văzut fața, spionul care îi fusese pus pentru a o supraveghea.

— Cine sunteți? a întrebat, încă somnoroasă.

— Prieteni de-ai lui Lucy, am răspuns. Și tu?

— Sandra.

— Foarte bine, Sandra. Du-te în camera ta și să nu ieși până când nu plecăm noi. N-ai văzut nimic. Pentru binele tău. Crede-mă.

— Ce?

— N-am să-ți repet. Treci în camera ta!

A dat ascultare cu supunerea cuiva care s-a obișnuit ca alții să decidă în locul ei și ca rareori să îi acorde vreo atenție demnității sale de ființă umană. Nu m-am simțit mândru că o tratam în felul acela, dar nu aveam timp de pierdut și nici nu puteam să le protejez pe toate fetele rătăcite care ajungeau prin Castelldefels. Dacă-mi făceam bine treaba, poate că aș fi putut să ajung să o eliberez în alt mod de cei care o exploatau. Dacă după aceea începea o viață nouă sau își căuta alți proxeneți era deja decizia ei.

Pe drumul spre comandament, de data asta pe scaunul copilotului, în timp ce Chamorro încerca să o liniștească pe Lucimara pe bancheta din spate, am dat mai multe telefoane. Primul comandantului meu, pe care am considerat că trebuia să-l pun la curent cu întorsătura pe care o luase investigația, pentru ca, prin intermediul lui, să afle cei care trebuiau să știe. L-am prins în mijlocul unei ședințe, drept pentru care nu s-a lungit la vorbă și nu m-a lăsat nici pe mine să o fac. Apoi am sunat-o pe judecătoarea Albiñana, dar mi-a intrat căsuța ei vocală. Am preferat să nu-i las mesaj, pentru că nu am crezut că aș putea să-i rezum în câteva cuvinte ceea ce aveam să-i spun și i-am urât întotdeauna pe cei care care lasă înregistrate perorații interminabile pe robotul telefonic. În cele din urmă, am șovăit dacă să-l sun pe vechiul meu prieten, intendentul Riudavets, sau pe sergenta Balderas, dar m-am pus în locul celei de-a doua și am înțeles că cel mai corect era să vorbesc cu ea.

— Spune-mi, Vila, a răspuns.

Îmi memorase numărul de telefon.

— E un pic jenant, i-am zis. A trebuit să scoatem pistoalele. Am localizat-o pe fată, o urmăream și circumstanțele ne-au obligat să intervenim.

— Să interveniți?

— Niște tipi au încercat să o răpească în plină stradă. Ne-au luat prin surprindere. Dacă vă ajunge la urechi vreo știre despre un incident pe plajă, spre hotarul cu Les Botigues, noi am fost.

— În fine, i se poate întâmpla oricui. O aveți pe fată?

— O ducem la comandament. Și o să i solicităm judecătoarei care se

ocupă de caz, cea din La Rioja, să o declare martor protejat.

— Și ea este de acord?

— Este îngrozită, dar cred că o vom convinge. Chestia e că îmi este greu să continui de acum încolo fără să mă coordonez cu voi. Va trebui să o ascundem într-un loc unde să fie în siguranță și am impresia că va fi necesar să schimbăm informații cu voi în legătură cu vreo câteva localuri din Castelldefels. Cum facem? Îl sun pe Riudavets?

— Avem un birou de coordonare. Și voi altul, la comisariatul din zona Cataloniei. Vorbește cu oamenii tăi și or să te lămurească ei în ceea ce privește protocolul. Eu îl sun pe Riudavets ca să ne îndeplinim misiunea care ne revine.

— Mulțumesc, colega.

— N-ai pentru ce.

Când am închis, am văzut că, în timp ce vorbeam cu Balderas, primisem un apel de la plutonierul López. L-am sunat înapoi imediat.

— Îmi pare rău, omule, a fost salutul său îngrijorător. Am să-ți spun ceva care știu că n-o să-ți placă, dar n-am încotro. Poți să fii în Santander mâine la prima oră, cel târziu?

CAPITOLUL 15

UN POLIȚIST CARE GÂNDEȘTE

De câte ori sunt nevoit să mă ocup în același timp de mai multe sarcini care se exclud reciproc și pe care, de altfel, nu le prevăzusem, mă cuprinde aceeași senzație. Herman Melville o descrie foarte potrivit în capitolul 49 al romanului *Moby Dick* intitulat, nu din întâmplare, „Hiena”:

> „Sunt anumite împrejurări în această treabă învălmășită pe care o numim viață când omul socotește că tot universul nu e altceva decât o glumă strașnică și, cu cât îi înțelege mai greu poanta, cu atât își închipuie că gluma se joacă pe socoteala lui”.{25}

Mă vedeam silit să profit în viteză de mărturia unei persoane care s-ar fi putut dovedi o informatoare esențială. Pe de altă parte, trebuia să rezolv cât mai repede cu putință chestiunea delicată a protecției sale. Colac peste pupăză, trebuia să activez protocolul de coordonare a forțelor polițienești naționale și autonome într-o țară și într-o comunitate autonomă unde un asemenea lucru nu era floare la ureche, ci una dintre cele mai încâlcite probleme. Iată, așadar, cum, în loc să mă slujesc de priceperea și de energia mea pentru a înfrunta asemenea provocări, mă vedeam nevoit să caut în mare grabă un bilet de avion, de preferat *low cost*, ca să ajung la Santander a doua zi, la prima oră. Însă nici absurdul împrejurărilor, nici sentimentul meu de nemulțumire înaintea răsturnărilor bruște de situație ale acestei *trebi învălmășite* la care se referea Melville nu aveau să mă ferească de povară. Așa că iată-mă navigând în căutare de itinerare pe o pagină de internet cu oferte ieftine la bilete de avion, deoarece nu-i puteam lăsa fără mașină pe Chamorro și pe Arnau, deoarece nu aveam încredere să achiziționez biletul pe cale oficială și deoarece López stăruise că, dacă voiam să particip la operațiunea care urma să aibă loc în noaptea următoare, trebuia să ajung cu cel puțin douăsprezece ore înainte, timp necesar pentru a pregăti totul ca la carte. Oricât m-ar fi deranjat și oricât de prost ar fi nimerit, nu-mi puteam permite să nu răspund la invitație.

În cele din urmă, am găsit un zbor din Reus la un preț care nu mușca prea adânc din și așa hărtănita mea carte de credit. Era chiar pentru după-

amiaza aceea, prin urmare nu aveam timp de pierdut dacă voiam să las cât de cât în ordine toate treburile care-mi cădeau în sarcină. Îi cerusem lui Chamorro să o liniștească pe Lucimara și să scoată de la ea, cu tot tactul posibil, informațiile pe care ni le putea oferi. După ce am asigurat frontul acesta, pus în fața imposibilității de a vorbi direct cu judecătoarea, i-am cerut lui Arnau să ia legătura cu cineva de la Tribunalul din La Rioja. Eu m-am dus să-i cer ajutor locotenentului Morata. Cu toate că acest lucru mă deranja, trebuie să recunosc că fusese o mișcare inspirată a comandantului să-și asigure colaborarea ei încă de la bun început. Era în birou, revedea niște rapoarte cu agentul Romero.

— Permiteți, doamnă locotenent?

Mi-a făcut semn să intru.

— Intră, Vila. O zi de pomină, nu-i așa? Am auzit că ați adus fata și că puțin a lipsit să nu te ciuruiești prin Castelldefels.

— Ăsta e doar apetitivul. Am nevoie de ajutorul tău.

— Sunt numai urechi.

I-am explicat situația. Pe scurt, fuseserăm nevoiți să acționăm mai devreme decât prevăzuserăm și, în așteptarea informațiilor de la martoră, socoteam absolut necesară coordonarea cu *Mossos*. De vreme ce răscoliserăm cuibul de viespi, existau motive să credem că urma să dăm peste indivizi pe care ei îi luaseră deja la ochi sau, în orice caz, îi țineau sub observație când se aflau în mod obișnuit în exercițiul funcțiunii. Am adăugat că, tocmai în momentul acela atât de palpitant, trebuia să plec la Santander unde se desfășura o operațiune care ne putea aduce în custodie un suspect pe care ne interesa să-l interogăm cât mai curând.

— Sergentul tău pare destul de capabil, mi-a spus.

— Este. O spun ca să nu-ți pară o lipsă de respect faptul că te rog să-mi dai o mână de ajutor să spăl puțina.

— Nicio grijă. Zi-i lui Chamorro să vină la mine cât poate de repede. O să-i dau un telefon căpitanului care se ocupă de coordonarea jandarmeriei în zona asta și alte câteva prietenilor mei din concurență. O să le sugerez să facem echipă împreună, se mai procedează și așa când o cere cazul. O să încerc să trag niște sfori ca să ne-o dea pe doamna sergent Balderas. Cu ea, totul o să meargă ca uns.

— Dacă n-o să alunecăm prea tare, mă supun.

— De îndată ce ai un nume, dă-mi-l, dacă vrei. Facem și noi parte din poliția din Catalonia. Îmi arătă *senyera*{26} de pe umărul stâng al tunicii sale

militare, atârnată de un umeraș. Avem informatorii noștri pe teren și-și fac treaba. Sunt și eu de părere că e mai bine să mergem într-un pas cu colegii noștri, dar asta e!

— O să țin seama!

M-am dus să mă întâlnesc cu Chamorro. O dusesem pe Lucimara la hotel ca să nu se simtă intimidată în interiorul neprimitor al unei secții de poliție. Pe drum îmi sună mobilul. Era caporalul Salgado.

— Da, Ines.

— Tocmai am trimis la tribunal, pe numele tău, o cerere de punere sub urmărire a telefonului antipaticului prieten al sergentului Nuño. Apropo, de ieri după-amiază folosește telefonul doar pentru a vorbi cu membrii familiei sau cu indivizi misterioși, cu care abia dacă schimbă câte-o vorbă sau fraze de genul „ne vedem la o cafea, știi tu unde”. Și am reușit să intrăm în celălalt cont de e-mail pe care-l folosea Robles.

— Și?

— Surprinzător, nici măcar un mesaj.

— Nu e chiar așa de surprinzător. Ai numărul de telefon al agentului Romero?

— Da.

— Sună-l și dă-i parola, te rog.

— Imediat. Dacă te mai pot ajuta cu ceva…

— Fă-mi un hatâr. Întreabă-l pe comandant dacă am avea posibilitatea să cerem o echipă de filaj.

— Nu știu ce să zic. De vreo două zile n-am mai văzut niciuna pe aici, cred că în clipa de față sunt luate toate.

— Grozav…

— Pe cine vrei să fileze? Știi că o să mă întrebe.

— Pentru început, pe Nuño. Cei de la Afaceri Interne sunt ocupați cu alte probleme și nu-mi place ideea că n-are pe nimeni pe urme. Și pe individul pe care l-a sunat, dacă îi punem telefonul sub urmărire și reușim să-l identificăm.

— Verific, dar nu știu ce să zic.

Am bătut în ușa camerei lui Chamorro. Nu a venit imediat. Când a deschis, am văzut-o pe Lucimara așezată pe marginea patului, cu o batistă mototolită în mâini. Colega mea ieși pe hol să-mi dea raportul și închise ușa în urma ei.

— E dezgustător, Rubén. Oricând de bine ai ști cum funcționează

porcăria asta, tot îți vine să verși. Ce lepădături, la dracu'!

Lui Chamorro nu-i stătea în fire să folosească un asemenea limbaj.

— Zi-mi, stau ca pe jar.

— Cu ce să încep? Partea bună e că avem mai multe nume. În mod obișnuit, avea de-a face cu o oarecare Sandra, probabil o nefericită la fel ca ea, deși o păzea din ordinul șefilor; cu tipul care le ducea și le aducea, care-și zice Alexander; și cu o anume Sylvie, despre care zice că-i franțuzoaică și că făcea jocurile între fete. Patroana, ce mai! Peste toți ăștia șade un mare mahăr căruia i se zice Roberto. Ea susține că e proprietarul apartamentelor, al hotelului, al localului. Și mai are multe altele. Se pare că pe ea au dus-o în diferite locuri, la Sitges și la Barcelona. Se jură însă pe toți sfinții că nu-i văzuse niciodată pe cei doi indivizi care au încercat s-o răpească.

— Și o cred. Asta mi-a trezit bănuiala, faptul că era altă mașină cu alți indivizi, nu tipul care am văzut că o controla.

— De ce?

— Știi povestea fiicelor țarului?

— Da, tu ești de vină. Am citit cartea pe care mi-ai recomandat-o, cu antropologul și legistul american care au identificat rămășițele.

— Nu-mi amintesc dacă el pomenea amănuntul ăsta. Cert este că atunci când a sosit momentul să le ucidă, Lenin a judecat bine și nu s-a încrezut în bolșevicii care le străjuiseră în Ekaterinburg și care, cum a presupus foarte corect, ar fi putut prinde drag de fete. Lichidatorii au fost alții, trimiși anume pentru această ocazie, oameni care n-avuseseră niciun fel de contact cu ele. În felul acesta, au fost în stare mai întâi să tragă și apoi să le ucidă una câte una, după ce căzuseră la pământ. Judecând după acest precedent și după circumstanțele cazului, era evident că indivizii cu BMW-ul aveau cele mai rele intenții.

— Recunosc că te-ai mișcat repede, pentru cineva care n-a închis un ochi toată noaptea.

— Cafeaua. O să fiu veșnic recunoscător faptului că există.

— Întorcându-ne la povestea noastră deprimantă, urmă ea, fata a recunoscut că venise în Spania cu o promisiune de slujbă și mirosise că s-ar fi putut să fie ceea ce s-a și dovedit a fi. Însă era șansa ei de a se stabili în Europa, iar banii erau mult mai mulți decât cei pe care-i putea câștiga la Belo Horizonte, oricât ar fi Brazilia o țară în curs de dezvoltare și noi dezastrul ăla despre care pe canalele de știri se vorbește cât e ziulica de lungă. A crezut că poate îndura o vreme, punând bani deoparte, plătindu-și

datoriile și devenind cetățean al Uniunii Europene. Mulțumită lui Robles, aproape că reușise. Într-o bună zi, el o văzuse, îi plăcuse, iar Sylvie îi spusese că exista un client deosebit, pe care trebuia să-l trateze foarte bine. Două luni mai târziu, avea o relație cu el și era scutită în bună măsură de munca de până atunci. Se mai ocupa doar de câțiva clienți selecți. I-au luat apartamentul unde se întâlnea cu Robles. El îi dădea bani pentru cheltuieli, îi dăruia bijuterii, haine etc. Îi promisese că o ia de nevastă și că-i aranjează actele, ca să obțină cât mai repede cetățenia spaniolă. Ea nu numai că îl crezuse, dar îl și iubea. Zice că nimeni nu avusese grijă de ea ca Rafael al ei, că nu cunoscuse un bărbat mai afectuos, mai atent, mai respectuos. În fine, ca să spunem lucrurilor pe nume, și asta zic eu, o cumpărase cum îți cumperi un câine.

— Îți înțeleg dezgustul, dar nu e exclus. Cei mai mulți dintre oamenii care-și cumpără un câine ajung să-l iubească.

— Mda. Partea proastă e că moartea lui Robles, și asta chiar îmi întoarce stomacul pe dos, a readus-o la cruda realitate. De săptămâna trecută o puseseră din nou la treabă și-i spuseseră pe șleau că a rămas fără protector. De asemenea, au avut grijă să o prevină, spre „binele” ei, că trebuia să uite că Robles existase vreodată. Atunci au băgat-o pe Sandra în apartamentul ei. Zice că vestea o tulburase până într-atât încât nu fusese în stare să reacționeze. Se lăsase târâtă, pur și simplu. Nu-i mai păsa de nimic.

— Cum a aflat de povestea cu Robles?

— I-a spus Sylvie, când a adus-o pe Sandra la apartament.

— Și ce versiune i-au servit?

— I-au zis că Robles fusese ucis de niște marocani, din pricina unei afaceri urâte în care se vârâse și că era mai bine să nu pună întrebări.

— Niște marocani?

— N-aș lua-o ca pe un indiciu. Dacă ar fi să pun pariu, sunt șanse extrem de mici ca spusele lor să fie adevărate.

— Crezi că ar fi dispusă să declare și în fața unui judecător tot ce ți-a zis? Inclusiv cum se foloseau de ea și cum o extorcau?

— Asta-i o întrebare bună.

— I-ai spus că o putem include în regimul de protecție a martorilor?

— Deocamdată nu cred că e în stare să înțeleagă asta.

Am tras aer adânc în piept. Nu am tendința să mă stresez, fiindcă știu că din orice situație se iese la liman și că nu-ți folosește la nimic să te lași pradă frământărilor când ai treabă de făcut. Dar mărturisesc că mi-era greu

să așez lucrurile în ordine și, în același timp, să mă gândesc la ce mă aștepta în Santander.

— Virginia.

— Da?

— Te las la comandă. E cel mai nepotrivit moment, dar o să mă ierți. Vorbește cu locotenentul Morata și cu Balderas. Vorbește cu judecătoarea. Rezolvă cum consideri de cuviință. E posibil ca eu să nu fiu deloc disponibil până poimâine. Mă încred în inteligența și în curajul tău. Până la întoarcerea mea, tu vei conduce ancheta.

— Nicio grijă, mă descurc.

— Știu, plec liniștit.

— Mă voi strădui ca liniștea ta să fie justificată în toate privințele. Probabil ți-ai dat seama că, după cele pe care tocmai le-am auzit, prietenul tău Robles mi-a devenit și mai nesuferit. Dar o să țin seama de faptul că era prietenul tău.

— Nu-ți pot cere și asta.

— Chiar dacă nu mi-o ceri.

— Îți mulțumesc pentru înțelegere.

Chamorro era ocupată cu fata și mai avea destul, așa că Arnau a trebuit să facă pe taximetristul până la aeroportul din Reus. Mâncasem prost la secție și, între stomacul gol și roiul de gânduri care-mi fierbeau în cap, nu m-am arătat prea vorbăreț. Arnau, care treptat începea să mă cunoască, s-a mărginit să-mi relateze cum decurseseră formalitățile cu tribunalul, unde se arătaseră amabili și dispuși să colaboreze, deși îi spuseseră că doamna judecător, care tocmai își terminase tura și-și luase liber în ziua aceea, avea să ia decizia pe care o va considera potrivită atunci când avea să se întoarcă la birou. Am încercat din nou s-o sun, dar a răspuns tot robotul. De data aceasta, i-am lăsat un mesaj: i-am dat numărul de mobil al lui Chamorro și am rugat-o să o sune pe ea dacă ascultă mesajul. Pe când înaintam pe autostradă în direcția Tarragonei, am încercat să-mi alung din minte tot ce era străin de călătoria la Santander și de ceea ce mă aștepta acolo. Îmi erau de ajutor marea, care se întrezărea când și când la stânga noastră, și soarele ale cărui raze se răsfrângeau în oglinda ei. De-a lungul drumului spre Reus, telefonul mi-a sunat de două ori. Mai întâi, m-a căutat caporalul Salgado, cu veștile rele pe care le așteptam.

— Nu avem echipă de filaj.

— Ce să-i faci, m-am resemnat eu. De acum înainte, discută totul cu

Chamorro. Am lăsat-o la comandă. Eu plec la Santander.

— Cum așa?

— O să-ți explice ea. Mulțumesc, Ines.

Al doilea telefon a sosit de la cineva pe care aproape că-l uitasem, căpitanul Reinares din Logroño. Printre altele, mă suna ca să-mi dea o informație încurajatoare, tocmai de unde nu mai așteptam nimic.

— Avem un martor care a văzut Seatul León, îmi zise. În mașină erau trei indivizi, cel puțin doi cu înfățișare de străini, pe al treilea nu l-a văzut bine.

— Străini de unde?

— Negricioși, arabi, sau așa zice. Dracu' știe.

Mi-am amintit, firește, de ceea ce-i spuseseră lui Lucimara despre marocanii care, chipurile, îi făcuseră de petrecanie lui Robles.

— Unde? La ce oră?

— Asta e și mai interesant. Joi, spre prânz. Nici unde s-au întâlnit cu Robles, nici unde l-au spânzurat, ci la vreo douăzeci de kilometri depărtare de ambele locuri. Așa că am redus perimetrul căutărilor. În privința asta am avansat. La voi cum merge?

— Și rău, și bine. Avem ceva noutăți. Deocamdată, eu trebuie să fac o călătorie urgentă, mă tem că o să ies din circulație vreo două zile. Pentru orice s-ar ivi, agenta Chamorro o să conducă ancheta în absența mea, vă las numărul ei de telefon.

I-am dictat cele nouă cifre, iar Reinares și le-a notat.

— Călătoria asta urgentă are vreo legătură cu ce-mi închipui eu?

— Nu știu ce vă închipuiți, așa că nu vă pot spune, domnule căpitan. Dar dacă vă închipuiți ce-mi închipui eu că v-ați putea închipui, e posibil.

— Am înțeles. Nu uita ce ți-am spus, te rog.

— Nu uit. O să fac tot ce-mi stă în puteri cu cărțile pe care le primesc.

— Mi-e de ajuns. Baftă, Vila!

Arnau m-a lăsat la ieșirea din terminalul de la Reus. Voia să aștepte, ca să fie sigur că avionul meu decolează, dar am insistat să plece.

— Sergentul și cazul au nevoie de tine și de mașină, i-am zis. Nu-ți face griji, dacă nu pleacă avionul o să rezolv eu cumva. Dacă nu, pot oricând să-mi dau foc în public în semn de protest.

Arnau zâmbi.

— Sau să mă sunați. Într-o oră sunt aici.

— Mulțumesc, Arnold, că ești toiagul bătrâneților mele. Haide, valea!

Chinului obișnuit la care sunt supuși pasagerii companiilor aeriene *low cost* i s-a adăugat neplăcerea de a mă vedea silit să negociez cu un echipaj a cărui spaniolă avea nevoie de îmbunătățiri simțitoare permisiunea de a urca la bord cu o armă de foc. Din fericire, mi-au sărit în ajutor colegii de la aeroportul din Reus, fiindcă la un moment dat, nu atât din vina acelor însoțitori de zbor exploatați de compania lor, cât din cauza tensiunii pe care o adunasem, mi-a venit să scot pistolul ca să-i conving să nu-mi mai pună bețe-n roate.

După un zbor îndulcit de o succesiune delirantă de oferte de produse cu vânzare la bord, tombole, jocuri și nu știu câte alte tâmpenii de felul ăsta, am aterizat pe aeroportul din Santander. Acolo ne-a întâmpinat o zi cenușie, în cel mai curat stil cantabric, care a avut asupra spiritului meu efectul deprimant cuvenit, dincolo de faptul că mi-a deșteptat îndată dorul de lumina Mediteranei pe care tocmai o lăsasem în urmă. Din fericire, la aeroport mă aștepta plutonierul López, extrem de bine dispus. În afară de asta, avea cel mai bun antidot pentru melancolie: o misiune asupra căreia trebuia să ne concentrăm, și eu, și el, toată atenția.

— Bine ai venit în Cantabria!

— Știi că nu vin de plăcere, am mormăit.

— Hai, nu fi nașpa! Te invit la cină. O să mergem într-un loc unde-o să fii tratat regește.

Poate nu era chiar așa, dar restaurantul la care m-a dus, într-un sat aflat la treizeci de kilometri de capitală, era genul de local pentru care trebuia să-ți pui bine cartea de credit dacă voiai să mai treci vreodată pe acolo, sau măcar la o distanță rezonabilă. În timp ce ne luptam cu un cotlet superb și o sticlă de vin de Rioja, López m-a pus la curent cu toate.

— Înainte de orice, îmi cer scuze în numele meu și al șefului meu pentru încurcăturile pe care poate le-am provocat, începu. Te-am chemat să urmărești mișcarea în direct, poate asta-ți limitează pierderile.

Vinul roșu mă invita să micșorez importanța problemelor.

— Nu te agita prea tare, am zis. Invitația ta a sosit într-o perioadă cam haotică, așa că n-aș putea spune că mi-ai dat ceva peste cap. Uneori, e bine ca lucrurile să scape nițel de sub control. Te ajută să faci un pas înainte. Doamna sergent pe care am lăsat-o la conducerea anchetei în Barcelona e la fel de capabilă ca mine, poate chiar mai mult, să o scoată la liman.

— Asta sper, să vă ajute. Avem la mână ceva care o să-l aducă în ultimul hal pe amicul nostru Salazar. Dacă nici de data asta nu cedează și nu-ți

toarnă tot ce poate mărturisi despre asasinatul tău din La Rioja, înseamnă fie că individul e un dur, fie că noi suntem niște blegi.

— Mai exact, despre ce e vorba? Cât se poate să știu…

López îmi aruncă o privire șireată.

— Cred că poți să știi destule. De fapt, e mai bine să știi destul de clar în ce te amesteci și ce-o să se întâmple. Trebuie să declanșăm operațiunea fiindcă mâine-seară Salazar o să aibă grijă pentru șefii lui, și aici nu mă refer la bieții zăpăciți pe care-i alege statul, ci la tâlharii care-i permit să trăiască peste posibilități, să fie adus în siguranță un transport de marfa de contrabandă de câteva kilograme bunicele. Asta și tot ce-am mai adunat de-a lungul acestor luni sunt de ajuns nu doar ca să-i dăm un șut în cur de să-i zboare cât colo tricornul de pe țeastă, ci și ca să-l cadorisim cu zece ani bunicei de pârnaie. Și, asta-i partea cea mai frumoasă, luăm la pachet și o mână de complici. Pe lângă un traficant mai răsărit, nu ca peștișorii pe care-i vârâm de obicei la zdup, luăm și toți jandarmii din secția asta păliți de slăbiciunea de a pleca urechea la cântecele lui de sirenă, care sunt ceva mai mulți decât ne-ar plăcea. Nu putem lăsa să ne scape ocazia, Vila, e o lovitură dintr-alea cu care reușești să bagi toate bilele.

La telefon, López îmi dăduse de înțeles doar că urma să-l aresteze pe Salazar și mă invita să fiu prezent la interogatoriu deoarece se lega de cazul lui Robles. Cu informația aceea mi-era clar că se pregătea un adevărat cutremur.

— O să ți-l fac neom, urmă, iar asta o să-ți pice de minune, ca să scoți de la el tot ce știe despre moartea plutonierului tău. În același timp, și nu-ți ascund asta, mie-mi convine să-l strângi cu ușa și să-i arăți că e unul dintre suspecții tăi principali. Dacă simte în ceafa răceala unei acuzații de crimă, o să fie mai dispus să-mi ciripească tot ce vreau să aflu despre rețeaua coruptă și despre activitățile ei.

— Iar eu credeam că faci asta din dragoste…

— E și asta, Vila, e și asta. Mi-ești simpatic, zău. Să nu crezi că invit pe oricine la chefurile noastre. O să stai în rândul întâi, dacă nu te deranjează să-ți asumi aceleași riscuri ca noi.

— Ce riscuri?

— Asta nu-i o glumă. Avem vreo șase sticleți care le ciugulesc din palmă traficanților. Asta înseamnă că o să aibă o pază a-ntâia, cu control la ieșiri și toată șmecheria. Mâine-seară n-o să poți mișca un deget în zonă fără să fii detectat. E avantajul de care te bucuri când cumperi tot aparatul de stat

dintr-un ținut, ca să te protejeze în loc să te vâneze pentru afacerile tale murdare.

— Și cum o să procedați?

— Treaba în ansamblu e cam complicată. Să zicem, pe scurt, că în vreme ce ei controlează o zonă, noi o să controlăm una mai mare, fără ca ei să-și poată da seama de asta. Închipuie-ți niște șoricei care se cred stăpâni în cotețul lor, neștiind că se află într-o cușcă mai mare, de unde îi pândește o pisică, în caz că șoriceilor le trece prin cap să iasă. În același timp, trebuie să fim și înăuntru, unde șoriceii își fac matrapazlâcurile, pentru a-i surprinde în flagrant. Asta-i partea cea mai riscantă.

— Și aici care e planul?

López zâmbi, plin de sine.

— Totul e prevăzut. Știm unde o să descarce marfa și-am închiriat casa de alături. O să fim acolo de la prima oră a dimineții, toți oamenii mei, vreo doisprezece tipi de la GRS[{27}] dintr-o altă provincie, pentru siguranță, și tu, ca invitat special. O să așteptăm căderea serii și, când ei o să creadă că și-au văzut sacii-n car, lansăm asaltul. Tocmai când pisica deschide cotețul șoriceilor și-i înhață pe toți cei care, în loc să muncească pentru contribuabili, asigură paza cui nu trebuie.

— Impresionant.

— Mă rog, asta facem ca să ne omorâm timpul. Operațiunile a-ntâia sunt și mai spectaculoase, dar dacă vrei să le vezi trebuie să te muți de la secție și să ni te alături.

— E o ofertă?

— Eu te-aș lua. Dac-aș fi ăla care ia hotărârile, dar nu sunt.

Deși López reușise să mă surprindă și băusem deja trei pahare de vin, îmi păstrasem ceva din reflexe. Mi-am amintit de prima noastră discuție și de ceva ce impusese drept regulă care nu putea fi încălcată sub nicio formă.

— Mi-ai spus că nu trebuie să-ți cunosc oamenii.

— Așa e.

— Și atunci?

— E simplu. O să poarte cagule.

— A…

— Ți-am zis, nu e nimic personal, suntem invizibili. Ne aflăm acolo, dar e ca și cum n-am exista. Așa și trebuie să rămână.

— Înțeleg. Doar de curiozitate, unde-o să dorm?

— Nu te pot invita să stai cu noi. Nu rămânem niciodată în apropierea

locului unde urmează să acționăm. Ți-am rezervat o cameră chiar aici. E hotel și restaurant. N-ai grijă, cearșafurile sunt curate, patul, tare și apa la duș, caldă.

— Mi-e de-ajuns.

— Vin să te iau mâine-dimineață la șase și jumătate. O să luăm provizii pentru toată ziua, dar ar fi bine să nu sari peste micul dejun.

În seara aceea, m-am dus la culcare cu un sentiment straniu. În mod obișnuit, în limita respectului față de ierarhie și față de autoritatea judiciară care mă tutela, eu țineam frâiele și stabileam încotro trebuia să se îndrepte o anchetă și încotro, nu. Însă în clipa aceea, după ce lăsasem totul pe mâinile lui Chamorro, mă vedeam implicat într-o operațiune străină, în care eram un simplu observator. Ciudat era faptul că nu-mi displăcea absolut deloc. Printre altele, îmi îngăduia un răgaz de care am profitat pentru a mă gândi la ai mei, pentru prima dată în două zile. Înainte de culcare, mi-am sunat fiul și mama. Nu le-am pomenit nimic despre sarcina grea care mă aștepta a doua zi. M-am interesat mai degrabă de treburile lor, care-mi aminteau că există o lume unde viața nu se rezuma la jocul acela de trădări, lăcomie fără margini și înșelăciune la care se dedau oamenii printre care-mi petreceam zilele.

La șase și douăzeci și nouă de minute eram în poarta hotelului, cu ranița pe umăr. Încă nu se crăpase de ziuă, iar aerul era umed și rece. În stomac mi se plimbau cafeaua și *sobao pasiego*{28} pe care le luasem la micul dejun. López apăru la volanul aceleiași mașini de cu seară, o autoutilitară Peugeot foarte discretă care era închiriată, după cum m-a lămurit el, în cazul că eram ispitit să o socotesc ca fiind a sa.

Am ajuns primii la casa cu pricina, care se afla pe o plajă, la zece kilometri de unde stăteam. În felul acesta, am putut asista la întreaga desfășurare logistică a operațiunii. Mai întâi, a sosit o furgonetă Kangoo cu numele și logotipul unei firme de construcții, din care au coborât trei jandarmi din unitatea lui López. Când au intrat în casă, aveau deja fețele acoperite. Unul dintre cei pe care-i aduseseră s-a urcat la volanul Peugeotului în care sosiserăm eu și López și a plecat după furgonetă. Alte două drumuri cu furgoneta și unul dintre Nissanurile de teren cu logotipul unei firme de montaje electrice au fost suficiente pentru a aduce restul efectivelor. Pe la ora nouă, nouăsprezece oameni ne îngrămădeam în livingul acela cu jaluzelele coborâte. Nissanul a mai făcut un drum pentru a transporta ce mai rămăsese de adus din echipament și s-a făcut nevăzut. În

fruntea celor doisprezece agenți GRS se afla un sergent. Cei cinci din unitatea lui López, două fete și trei băieți, mi s-au părut foarte tineri, dar pot spune asta judecând doar după voce și după constituția fizică. Ba chiar una dintre fete ar fi putut trece cu ușurință drept o adolescentă. Din câte mi-a spus López, s-a folosit de avantajul ăsta în mai multe ocazii.

După ce ne-am adunat cu toții, López a deschis un rucsac.

— În afară de al meu și de al sergentului, de care avem nevoie pentru operațiune, toate telefoanele mobile trebuie închise și vârâte aici. E valabil și pentru tine, Vila.

— E o măsură normală de precauție?

— Nu ne costă nimic, zise zâmbind, și în felul ăsta stăm mai liniștiți.

— Prea bine, m-am învoit fără părere de rău. Nu aveam prea des ocazia de a invoca un motiv fără drept de apel ca să-mi închid telefonul.

Ziua a fost pe cât de plictisitoare și de ciudată ne puteam aștepta. Unii au profitat de paturi și de fotolii ca să tragă un pui de somn. Una dintre fetele lui López s-a cufundat în lectura unei cărțoaie pe care am recunoscut-o imediat: *Crimă,* de David Simon. Cum nu mi se interzisese să vorbesc cu ea, ci doar să-i văd fața, mi-am permis să intru în vorbă.

— Îmi place foarte mult cum îl descrie pe anchetator.

— Cum?

— La început. Îmi dai voie?

Șovăi preț de-o clipă, dar apoi îmi întinse cartea. Am căutat pagina și-am citit:

— „Tu ești cel căruia i s-a încredințat rezolvarea celei mai extraordinare dintre crime: răpirea vieții unui om. Tu vorbești în numele mortului. Tu îi răzbuni pe cei care au părăsit această lume. După șase beri, te poți convinge fără prea mare greutate că lucrezi în slujba Domnului nostru Dumnezeu. Dacă ești suficient de bun, ca polițist n-o să faci niciodată ceva mai bun de-atât. Fiindcă unitatea Omucideri a oricărei forțe de poliție a fost, vreme de generații, habitatul natural al acelei specii rare: polițistul care gândește.” Nu cred că există o sinteză mai bună.

— Lasă fata în pace, interveni López. Știe că e în unitatea polițiștilor care gândesc și mai mult decât cei de la Omucideri.

— Nu știu ce să zic. Adversarii tăi fac parte dintr-o breaslă mai mult sau mai puțin previzibilă. Ai mei ar putea fi orice.

— Dacă tu zici…

La unsprezece și cinci noaptea, ecranul telefonului mobil al lui López se

lumină în tăcere. Citi mesajul și schimbă o privire cu sergentul din GRS. Apoi se întoarse spre mine și vesti cu voce tare:

— Sus, băieți! E timpul să dăm afară gunoiul.

CAPITOLUL 16

RĂTĂCIT

Spre deosebire de ceea ce cred nu puțini oameni, printre care câțiva scenariști de seriale și o mână de romancieri, polițiștii spanioli nu pot pătrunde într-o locuință fără mandat de percheziție și fără să fie de față grefierul, pentru a constata în scris, printre altele, că efectele pe care agenții susțin că le-au confiscat din locuința în speță erau într-adevăr acolo și nu fuseseră plasate cu intenție la fața locului de către slujbașii autorităților. Printre funcționarii de la poliție se numără câțiva care socotesc drept un fel de dispreț această neîncredere permanentă ce li se arată. În alte țări, potrivit altor legislații, procesele-verbale ale poliției judiciare consemnează nu puține aspecte ale procedurilor penale. Eu nu-mi doresc așa ceva. Deși sunt polițist, prefer să trăiesc într-o țară unde ceea ce fac cei din breasla mea trebuie verificat de alții. Când același individ mânuiește bastonul și ștampila, se lasă cale liberă unor comportamente deloc recomandabile.

López, polițist veteran și câtuși de puțin fraier, dăduse ordinul de a interveni fiindcă, într-un fel sau altul, avea confirmarea de netăgăduit a faptului că banda pe care o pândeam primise marfa și o transportase în casă. Asta ne transforma în doveditorii unui flagrant delict care, deși se comitea în incinta unui imobil cu statut de domiciliu, era una dintre excepțiile legale prin care ni se permitea să pătrundem în interiorul lui, chiar dacă nu aveam mandat. Din locul în care ne aflam, reușisem să întrezărim prin crăpăturile jaluzelelor doar un șir de vehicule (dintre care ultimul era o mașină de patrulă a poliției cu doi jandarmi în uniformă la bord). Nu aveam posibilitatea de a primi confirmarea că avusese loc vreun transport. Prin urmare, am dedus că López avea ochi și urechi în teren, deoarece dacă dădeam buzna în clădirea aceea și nu găseam marfa, am fi boțit-o rău de tot.

Am asistat la operațiune din plan secund, ceea ce mi-a îngăduit să observ mai bine mișcările care aveau legătură cu propria mea anchetă. Deși nu făceam parte din avangardă (când îți iei luptătorii cu tine ai un motiv întemeiat, fiecare lucru trebuie făcut după regulile artei, iar ei sunt mult mai bine pregătiți pentru a deschide calea), de data aceasta am putut rămâne ultimul fără să am mustrări de conștiință. Din poziția aceasta retrasă am

admirat în voie coregrafia studiată a plutonului, care s-a împărțit în două grupuri, primul pentru a controla toate ieșirile și celălalt pentru a da buzna în casă și pentru a-i neutraliza pe delincvenți.

Tocmai în clipa în care au doborât ușa la pământ, s-a iscat o hărmălaie de sirene și de strigăte. Strigătele răzbăteau din interiorul casei, sirenele se apropiau pe șosea. Două minute mai târziu, șapte sau opt vehicule, printre automobilele de teren ale grupului de intervenție și mașini camuflate, împresurau casa. Unul dintre ele adusese o femeie îmbrăcată în civil, vizibil agitată, care nu purta vesta Corpului de jandarmi. Era grefiera. Deși era sigur că urma să intre într-o casă plină cu droguri, López fusese prevăzător. Polițistul hârșit se cunoaște după asemenea detalii.

Am așteptat în ușă până a ieșit sergentul GRS și ne-a confirmat că totul e sub control. Din grupul lui López, trei intraseră cu el după agenții GRS și alți doi rămăseseră afară cu mine. Înainte de a intra, unul dintre ei mi-a prezentat un bărbat pe la vreo patruzeci de ani, încărunțit înainte de vreme, care purta o vestă cu sigla SAI și care nu se dezlipea de grefieră.

— Căpitane, i-a spus. Plutonierul Vila.

— A, am auzit de tine. Îmi pare bine să te cunosc. Căpitanul Pérez. Comand peste oamenii ăștia, sau cel puțin încerc, atunci când vor și se lasă.

Îmi întinse mâna și mă cercetă cu ochii lui de culoarea oțelului, care erau, în alt fel, precum ai lui López: ochi care văzuseră ultimul lucru pe care ar fi vrut să-l vadă și învățaseră să trăiască cu asta.

— La ordin, i-am întors salutul și strângerea de mână.

— Oricând doriți, doamnă grefieră, a invitat-o el pe funcționară, cu un zâmbet liniștitor și nu lipsit de galanterie.

— Să mergem, a zis grefiera, parcă pregătindu-se să urce într-un *montagne russe* deloc recomandat bolnavilor de inimă.

Trebuie să spun că ceea ce ne aștepta înăuntru nu era așa de amețitor, însă mie cel puțin mi s-a părut tulburător, sau poate chiar mai mult. În interior se aflau șase persoane, traficanți și jandarmi. Toți aveau mâinile încătușate la spate și zăceau pe podea, cu fața în jos. Nu m-a impresionat în mod deosebit să-i văd pe cei patru narcotraficanți, care se încadrau mai mult sau mai puțin în prototip. Doi dintre ei erau binecunoscuții malaci de care e întotdeauna nevoie pentru partea mai murdară și mai riscantă a afacerii, lucru evident după felul în care încercau să facă pe grozavii de la podea. Ceilalți doi se numărau printre gânditori: îi trăda expresia lor de consternare și nemișcarea aproape mortuară în care încremeniseră. Altceva mi-a rămas

însă întipărit clar în minte: cei doi bărbați în uniformă, un plutonier-major, în care l-am recunoscut pe personajul principal din înregistrările pe care mi le arătase López cu zile în urmă, și un caporal, care să tot fi avut vreo cincizeci de ani. Amândoi stăteau nemișcați, la fel ca narcotraficanții deștepți, dar în vreme ce Salazar, deși învins, se arăta stăpân pe situație prin felul în care își ținea încheieturile lipite sau înclina capul pentru a se feri, celălalt, caporalul mai în vârstă, zăcea învins pe podea asemenea unui elefant doborât de curând de un vânător. Trupul lui mătăhălos se prăvălise într-un soi de racursiu dureros la vedere, și mi se păru cum nu se poate mai jalnic să văd cum îi ieșiseră din pantaloni poalele cămășii, dezvelindu-i colacii de osânză care-i înveleau șalele. Cât despre expresie, fața lui Salazar trăda o oarecare furie, pe când a lui era imaginea vie a amărăciunii.

Priveliștea era tulburătoare nu numai pentru mine. Fețele celor doi băieți de la GRS care-i doborâseră și-i imobilizaseră, iar acum îi păzeau cu armele, trădau de la o leghe faptul că în clipa aceea ar fi preferat să se afle oriunde altundeva, fie și la un control pe șosea în timpul unei ploi torențiale. Chiar și López, în mod obișnuit atât de flegmatic și, până într-un anumit punct, chiar cinic, părea acum rezervat.

— La ordin, căpitane, casa a fost controlată, raportă. Marfa se află în cealaltă încăpere. Trei sute de kilograme, vărsat.

— Mulțumesc, plutonier, a zis Pérez și s-a întors spre Salazar. Gata jocul. Știți de ce sunteți acuzați și vă cunoașteți drepturile. Dar dacă le-ați uitat, vă împrospătăm noi memoria, nu vrem ca doamna grefier, aici de față, să creadă că sărim peste ceva.

— Nu le-am uitat, a zis Salazar. Lăsați gargara și spectacolul de impresionat cuconetul.

— Salazar, încă n-ai fost dat afară din Corp, așa că arată un minim respect când vorbești cu un ofițer. Și un minim respect uniformei pe care încă o porți.

— Respectele mele să le prezinți curvei de mă-ta.

L-am văzut pe căpitan înghițind impasibil insulta, și nu mi-a scăpat felul în care a tras mai apoi aer în piept, foarte lent, umplându-și bine plămânii. Îi răspunse pe un ton neutru:

— Odată pierdută, nu se mai recapătă.

Și, răsucindu-se pe călcâie, ieși din încăpere, lăsându-l pe plutonier întins pe jos, la podea, și pe grefieră destul de nedumerită. Cineva ar fi trebuit să îi explice, dar nu mi s-a părut că intra în sarcina mea, faptul că

Pérez îi amintise lui Salazar ceva mult mai usturător, în situația lui, decât cea mai spurcată înjurătură din dicționare. Articolul 1 din îndrumarul Corpului de jandarmi, redactat pe la 1845 de către ducele de Ahumada, liberalul moderat și vizionar care a înființat Corpul în încercarea de a aduce pe calea cea bună și, în treacăt, în epoca modernă o țară medievală pustiită de căpetenii și de tâlhari: „Onoarea trebuie să fie lucrul de căpătâi al jandarmului; prin urmare acesta trebuie s-o păstreze neîntinată, căci odată pierdută, nu se recapătă nicicând". Oricine trecea printr-o școală de jandarmi, iar Salazar trecuse prin două, memora cuvintele acelea, pe care nu din întâmplare acel învățat (exilat de două ori în tinerețea sa, atât de către Ferdinand al VII-lea, cât și de către liberalii morocănoși) le-a așezat pe frontispiciul operei sale.

În ceasurile ce au urmat, s-a efectuat o percheziție meticuloasă a casei. În total, s-au găsit trei sute cincizeci de kilograme de cocaină, cu mult peste cantitatea, obișnuită. Asta arăta în ce măsură organizația se avântase să profite, cu satisfacție, de facilitatea pe care o reprezenta o instalație portuară unde existau pe lista de angajați slujbași ai Fiscului. De asemenea, li s-au confiscat vreo două arme, în afară de cele regulamentare, a caporalului și a lui Salazar, și vreo douăsprezece mii de euro bani gheață. Grefiera a întocmit actele necesare, însoțită în permanență de căpitan, a cărui trecere în rândul oamenilor să i se vădea din felul în care aceștia i se adresau. M-a cuprins o curiozitate de bârfitoare să aflu amănunte din fișa lui, pe unde trecuse și care erau referințele sale. După vârstă, apropiată de a mea, fusese subofițer, și poate chiar jandarm, înainte să-și capete stelele. Puteam ști doar atât, până unde ajungea capacitatea mea de deducție, fiindcă ar fi fost deplasat să-l întreb pe el, iar dacă-l întrebam pe López, mă îndoiam că avea să-mi spună ceva. Cu atât mai puțin numele adevărat care se ascundea sub acel Pérez pe care nu puțini dintre posesorii legitimi se străduiau să-l decoreze cum se putea, cu o cratimă și cu câte-un accesoriu care să le dea un fals luciu aristocratic și pe care el, în schimb, se mulțumea să-l folosească în goliciunea lui plebee.

În timpul percheziției, a sosit și restul celor arestați, patru jandarmi care supravegheaseră căile de acces, păzind descărcarea și transportarea mărfii în casă, și asupra cărora se năpustiseră, la semnal, agenții GRS care așteptau în afara perimetrului operațiunii. Toți erau destul de tineri, între douăzeci și cinci și treizeci și cinci de ani, și arătau la fel de umiliți și de abătuți precum caporalul. Pentru a doua oară în seara aceea, m-am bucurat că nu mă

număram printre cei care trebuiau să-i aresteze și să-i păzească. Urmărindu-i, simțeam un amestec de necaz și dezgust; necaz pentru ei și pentru căderea lor, dezgust față de lumea care-i căuta și care reușea să-i corupă. Și încă ceva. Ceva care avea legătură cu prietenul meu ucis și cu imagini și clipe îngropate în străfundurile memoriei mele, de unde n-aveam absolut niciun chef să le readuc la lumină.

Cu una, cu alta, percheziția s-a lungit până la trei dimineața. Odată încheiată, ne-am mutat cu arestații la comandamentul din Cantabria, în Santander. Caravana străbătând bariera în zorii zilei le-a oferit vecinilor un spectacol pe cinste. Pe contrabandiști i-am vârât după gratii, ca să se poată dărui meditației folositoare a celui care a fost prins cu mâța-n sac și lipsit de libertate (folositoare pentru polițistul care urmează să-l interogheze, se înțelege). Odată isprăvite acestea, ne-am dus la culcare, ca să ne putem apuca odihniți de sarcina care ne aștepta a doua zi. Înainte să mă vâr în pat, mi-am deschis telefonul mobil și am verificat lista de apeluri pierdute din ziua respectivă. Aveam două de la judecătoare și două de la comandantul meu. Așa cum mă așteptam, nu-mi fusese de folos să-i anunț că nu sunt disponibil: ca șefi ce erau, le era metafizic imposibil să accepte faptul că un subordonat, indiferent de împrejurări, ar fi putut să nu stea lipit de telefon ca să le răspundă. Mai aveam două apeluri de la prietenul meu, intendentul Riudavets, de la *Mossos d'Esquadra*, a cărui insistență mi s-a părut mai scuzabilă, fiindcă la urma urmei nu era de-al casei. În sfârșit, mai aveam un apel de la Chamorro, de la unsprezece noaptea. Până la urmă, ținuse morțiș să-mi facă rezumatul zilei, după ce o înfruntase singură. N-o puteam deranja însă la asemenea ore. I-am programat pe legionari la opt fix și, istovit, m-am strecurat în așternuturi.

Când, patru ore mai târziu, din telefonul meu a izbucnit corul marțial, am simțit că e nevoie de-o macara care să-mi ridice oasele chinuite. Cel puțin ceea ce mai rămăsese din mușchii mei părea cu desăvârșire incapabil să înfrunte provocarea. Încă năucit, am socotit că dormisem șase ore și jumătate în ultimele patruzeci și opt. În următoarele douăzeci și patru trebuia să găsesc o cale de a-mi încărca bateriile, indiferent cum.

O jumătate de oră mai târziu ședeam bărbierit și dichisit dinaintea primei cafele a zilei, în cafeneaua de la secție. Din câte am văzut, eram singurul dintre cei care participaseră la operațiunea din ajun care reușise să se târască din pat, ceea ce mi-a deșteptat un orgoliu inutil, fie-mi iertat pleonasmul. Pe când așteptam a doua cafea, am format numărul sergentului Chamorro.

— Salut, plutoniere! Ai supraviețuit.

— Am participat în calitate de șef și de invitat. Probabilitățile erau ridicate.

— Și cum a fost?

— Bine, păsărelele sunt în colivie și le-am confiscat o cantitate apreciabilă de matrafox. Sper ca ziua să ne aducă noutăți. Ce mai e pe la voi?

— Pe scurt sau nu?

— Pe scurt. Închipuie-ți că sunt comandantul.

— Ei bine, apropo de Rebollo: ți-am făcut favoarea de a-l potoli. Mă tem că ieri nu era foarte conștient de faptul că o să-l ignori.

— Trebuie să-mi îmbunătățesc abilitățile de comunicare.

— A primit bine vestea, în cele din urmă. Am avut un dialog fluent cu judecătoarea și cu procurorul din La Rioja, foarte atent la anchetă. Te anunț că Lucimara a intrat în programul de protecție a martorilor.

— Să-i ținem pumnii. În fine, nu poate fi mai în primejdie decât era înainte.

— O s-o protejăm, mă încredință foarte serioasă. Sergentul Balderas ne-a căutat o locuință cât se poate de sigură. Mi s-a părut potrivit ca treaba asta să fie controlată de oamenii lor, nu de ai noștri, fiindcă sunt implicați jandarmi și nu se știe ce contacte au.

— Foarte bine. Să nu crezi că nu apreciez cum se cuvine faptul că ai acceptat să te încrezi în catalani, cu toate prejudecățile tale.

— Nu fi rău, mă dojeni ea. În plus, Balderas e jandarm și se cunoaște, aș minți dacă aș zice că mi-a fost greu. Trebuie să știi că am făcut echipă cu *Mossos,* coordonată de comisariatul nostru și al lor, iar ea e reprezentanta desemnată de partea lor. Ieri am avut prima ședință, la care a participat și locotenentul Morata, prietenul tău intendentul Riudavets, care îți trimite salutări, și un căpitan al nostru din zonă. A fost destul de rodnică.

— Uimește-mă.

— În primul rând, l-am identificat pe Roberto: proprietarul localului unde fuseserăm cu o seară înainte, interlocutorul sergentului Nuño, căruia i-am pus telefonul sub urmărire, și pornind de aici tot ce vrei și-ți poți închipui, și nu e deloc puțin. *Mossos* îl aveau sub urmărire și noi de asemenea. Numele lui real e Antonio Serret Marone. Un pricopsit al vieții de noapte și investitor în afaceri imobiliare, bănuit de cele mai murdare legături, deși niciodată nu s-a dovedit nimic.

— De exemplu?

— Clanuri marsilieze, mafii din Est, Camorra.

— Toate deodată?

— Nu, va fi doar unul. Morata, experta, zice că n-au reușit niciodată să țintească mai precis. Că tratează cu unii și cu alții, dar nu știu ai cui sunt banii. Cine e omul care-l manevrează, adică.

— Și cum o să căpătăm și noi o felie din chestia asta?

— N-ai grijă. Morata a vorbit cu cei de la Crimă organizată din unitatea noastră și din zonă. Ei au stabilit protocolul. Și o veste mai grozavă: chiar dacă nu există echipă de filaj în Madrid, există în Barcelona. L-au pus deja sub urmărire pe Serret de douăzeci de ore. Am ezitat între el și Nuño, amintindu-mi ce vorbisem, dar trebuia să aleg. Cu informațiile pe care le aveam pe masă, o să-ți zic ce-am aflat de la Lucimara despre culisele afacerii cu fofoloance pe care-o ținea individul ăsta, mi s-a părut că e cea mai bună alegere.

— N-am argumente împotriva alegerii tale. Altceva?

— Important, nu. Doar dacă nu mi se întâmplă ceva.

— Cred că va trebui să lipsesc mai des.

— De ce zici asta?

— Păi, aveți spor fără mine.

— Am cules doar ce-ai semănat tu, zise ea pe un ton care pentru o clipă mi s-a părut ușor batjocoritor. În ceea ce mă privește, a adăugat ceva mai serioasă, o să încerc să-ți câștig încrederea.

— Era deja câștigată, sergent. Rebollo știe totul?

— Cu lux de amănunte.

L-am văzut venind pe López. Era singur. Și abătut.

— Mai vorbim, Vir, mi-am luat rămas-bun. Sunt chemat la datorie.

— *Buon giorno,* m-a salutat somnoros plutonierul.

— Nu sunt italian, l-am lămurit, vârând telefonul mobil în buzunar.

— Da, știu.

— Așa eu. Uitasem că tu le știi pe toate.

— Azi, nu prea. Sunt praf, s-a dus efectul adrenalinei.

— Cafeaua e cazonă, cum se cuvine. O să te pună pe picioare.

Mi-a sunat telefonul. Era Riudavets. Deja îi lăsam o impresie extrem de proastă.

— Riu, am un alibi, i-am răspuns.

L-am auzit râzând la capătul celălalt al liniei.

— Mă îndoiesc, Vila. Dar nu contează. Sergentul tău se descurcă al dracului de bine.

— Știu. Tocmai mi-a dat raportul.

— Atunci te scutesc de gargară. Ai de gând să te întorci pe-aici?

— Cât mai repede, dar nu azi.

— În cazul ăsta, sper că mă vei onora cu vizita ta. Nu-i puțin lucru ce-ai reușit să dezgropi, cu mâna aia cu care culegi căcat. E genul de întâmplare pe care le-o povestești bobocilor. Sau, ca să spun altfel, o fotografie în care le-ar plăcea să apară, dacă ajungem la ceva care să sune a succes și care să nu-i deranjeze, asta se subînțelege.

— Nțeles, am zis. Nu e diferit față de ce se întâmplă cu bobocii mei, dar pentru ei îi am deja pe comandant și pe colonel.

— Norocos mai ești! Dacă știam, rămâneam la lopată.

— Iartă-mă dacă nu te cred. Vă place să avansați, chiar dacă după aia vă costă una, alta.

— Ești un agitator, Vila.

— Mai degrabă un agitat. Dar o să mă port frumos.

— Mulțumesc. Baftă la vânătoare!

După ce am încheiat convorbirea, l-am lămurit pe López.

— *Mossos*. Din fericire, am un prieten acolo.

— Cum zic oamenii: și-n iad, își aminti.

— Sunt băieți de treabă. Iar ăsta e polițist bun. Lucru dovedit.

Am băgat de seamă în gestul lui cum îi scapără neuronii șubrezițI.

— Trebuie să-mi dai telefonul, dacă nu te deranjează. Căpitanul are un cadou pentru mine. De cum termin cu toată treaba asta, mă duc după Nuño.

— E bine de știut, ca să ne coordonăm, am zis eu.

— Rău e că am atâta de lucru, zise cu un aer melancolic.

— Probabil ești unul dintre puținii cărora li se potrivește cu temei fraza asta, în țara asta și în momentul ăsta.

— Cu salariul înghețat, mă consolează doar până la un anumit punct.

În continuare, pe când cafeina începea să-i reactiveze chimia creierului, López mi-a făcut o schemă, să-mi arate cum gândiseră să organizeze treaba. Narcotraficanții fuseseră așezați separat, deoarece pentru interogatoriul și potrivita lor exploatare ca surse, dacă se învoiau să colaboreze pentru reducerea pedepsei, avea să sosească chiar în dimineața aceea o echipă de la Divizia Antidrog chiar din unitatea mea centrală. Așa cum m-a lămurit López, șeful lui cel mare îi ceruse lucrul ăsta colonelului Pereira, văzând

cantitatea de cocaină confiscată în timpul operațiunii. Se așteptau să fie o cantitate frumușică, dar trei sute cincizeci de kilograme erau cuvinte mari. Depășeau cele douăzeci de milioane de euro puși în circulație pe străzi, asta presupunând că nu mai adăugaseră ceva în ea, lucru la fel de probabil ca întoarcerea lui Elvis pe scenă.

López și ai lui urmau să se concentreze asupra jandarmilor, și acolo urma să fiu invitat, selectiv, să intru și să fiu de față pentru a culege informațiile relevante pentru cazul meu de omucidere.

— Dacă ești de acord, îi înmoi eu, îmi propuse. Când unul dintre ei își dă drumul, intri și pui cireașa pe tort. Să vedem ce iese de acolo pentru amândoi.

— Pare cinstit. Pare practic, am apreciat.

López dădu cafeaua pe gât și-mi dărui un zâmbet indulgent.

— Nu-ți știam latura sentențioasă, zise. Dar azi nu pică prost. Observ la mine o oarecare dificultate în a procesa propozițiile mai lungi.

— Nici eu nu știam că-ți place gramatica.

Zâmbetul i se lărgi.

— Nu-i nimic neobișnuit. Fac gramatica de clasa a cincea o dată la două săptămâni.

A fost o zi lungă, ca atâtea dintre cele pe care ți le lasă slujba asta. A fost, de asemenea, o zi neobișnuită din pricina timpului de gândire pe care l-am avut și din pricina diferitelor chestiuni asupra cărora s-au oprit gândurile mele, pe fundalul sonor al trenurilor care treceau când și când pe calea ferată din apropierea comandamentului. Mi-a plăcut întotdeauna huruitul trenurilor și întotdeauna, poate pentru că n-am locuit niciodată întruna, am privit cu simpatie casele acelea pe care le zărești la marginea șinelor și pe care ți le închipui veșnic însoțite de hurducăielile vagoanelor. Mai ales cele de noapte, cele mai detestate de oamenii obișnuiți, dar cele mai grăitoare pentru bezmetici ca mine. Ba chiar am găsit un răgaz pentru a asculta muzică, în timp ce mă plimbam încoace și-ncolo la intrarea clădirii unde țineam arestații. Am căutat pe iPod versiunea lui Battiato a cântecului lui Gino Paoli pe care-l ascultasem cu zile în urmă. Un cântec a dus la altul și, în cele din urmă, m-am trezit ascultând *L'animale:*

Ma l'animale che mi porto dentro
non mi fa vivere felice mai.
Și prende tutto, anche il caffé,

mi rende schiavo delle mie passione.[{29}]

Nici că se putea potrivi mai bine cu ceea ce mă aștepta în ziua respectivă: un grup de oameni nefericiți, înrobiți de propriile pasiuni din pricina fiarei lor lăuntrice. În afară de asta, melodia îmi trezea și alte amintiri. Cu toții purtăm înăuntru fiara aceea, care-l duce pe calea pierzaniei pe acela care i se supune, dar care, în schimb, îl ajută să se descopere și să trăiască pasiunea care însuflețește totul pe acela care învață s-o îmblânzească și să trăiască împreună cu ea.

În cursul dimineții, López ieși ca să mă invite pentru prima dată să iau parte la un interogatoriu. Isprăvise mai întâi cu jandarmii pe care nu-i arestaserăm în casă și care erau, prin grade și prin prezența lor în plan secund, oamenii de la care se aștepta să obțină cele mai puține informații. Nimic despre Rafael Robles, deși într-un moment oarecare al interogatoriului îi întrebase pe toți patru de el. Nu doar atât, ci fuseseră, după spusele lui López, convingători când susținuseră că nu-l cunosc. În clipa aceea, în sala de interogatorii se afla caporalul pe care-l surprinseserăm împreună cu Salazar și cu traficanții. Se numea Oleiro și avea un dosar fără pată. Nici măcar o mustrare în treizeci de ani de serviciu, primise patru medalii și era foarte bine văzut, fără excepție, de către toți superiorii care îi făcuseră raport.

— Ei ne afectează cel mai tare, a zis López, cu o expresie gravă. Am avut deja neplăcerea de a-l întreba de ce, la care mi-a răspuns că are un copil cu handicap și nevasta bolnavă și belele din care nu mai știa cum să iasă. Ai scăpat de filmul ăsta de groază. Dar ăsta chiar știe ceva de Robles. Ba chiar afirmă că-l cunoștea de dinainte și că a vorbit despre el cu Salazar. De aici, e al tău.

Am intrat în sală. Oleiro era așezat sau, mai bine zis, prăbușit în scaun. Când ne-a văzut intrând, s-a ridicat în picioare. López a făcut prezentările.

— Plutonierul Vila, de la unitatea centrală.

Am văzut cutremurat cum Oleiro adopta mecanic poziția de drepți dinaintea mea, lipindu-și călcâiele pantofilor. Din acel trup încordat mă priveau treizeci de ani de disciplină.

— Se ocupă de cazul lui Robles, adăugă López. Spune-i ce mi-ai spus și mie.

Oleiro ridică privirea cu greutate. Mai mult decât o privire învinsă, era învingerea însăși. Un taur privind cuțitul însângerat al măcelarului ar fi

putut părea arogant, prin comparație.

— L-am cunoscut în urmă cu treizeci de ani, în Vizcaya, începu.

— Atât de bine încât să deveniți prieteni? am întrebat eu.

— La vremea aia, da, însă nu o prietenie atât de strânsă încât să se prelungească după ce ni s-a schimbat postul. Ne uneau experiențele comune. Apoi, când a intervenit distanța, n-am mai știut unul de celălalt.

— De când nu-l mai văzuseși?

— De douăzeci de ani, cel puțin.

— Însă plutonierul susține că știi ceva despre călătoria pe care a făcut-o săptămâna trecută ca să se întâlnească cu Salazar.

— Știu doar ce mi-a spus Salazar însuși. Cineva de la Barcelona, un prieten comun, îi ceruse să ia masa cu Robles și să-l liniștească în privința nu știu cărei trebi care-i picase prost. Știa că fusesem detașat cu el și mi-a cerut sfatul, să afle cum îl poate aborda. Eu lucrasem cu Robles aproape zece ani, el lucrase abia câteva luni.

— Și ce i-ai zis?

Aici Oleiro se feri de privirea mea.

— Că uneori timpul schimbă oamenii în mod ciudat, însă unele lucruri rămân la fel. Robles era un tip integru, dar când îl călcâi pe coadă nu mai era nimic de făcut. În locul lui, nu m-aș fi lăsat târât în asemenea povești. L-am mai rugat să-l salute din partea mea și să-i dea numărul meu de telefon.

— Ți-a spus ceva la întoarcere?

— Doar că se cunoaște că-l știam bine pe Robles. Că era un căpos și, așa cum presimțisem, nici nu voise să-l asculte. Îl mai rugase să mă salute și să-mi spună că poate ne vedem.

— Când a aflat Salazar de asasinat?

— În același timp cu mine. Joi, la prima oră a dimineții.

— Nu ți s-a părut o coincidență ciudată? Întâlnirea lor și asasinatul.

— Salazar s-a înfuriat de mama focului. A zis că merita fiindcă se lăsase prins în plasă de labagii ăia și că ar fi trebuit să mă asculte.

— Care labagii?

— Nu știu, nu mi-a zis mai mult.

— Sigur?

— Da, domnule plutonier. Dacă aș ști mai multe, v-aș spune. Am jucat prost, cu cărți proaste. Aș juca o carte bună, dacă aș avea-o.

Privirea ochilor aceia albaștri, din pricina sângelui celtic care trebuie că-i curgea lui Oleiro prin vine, ochi înroșiți de nesomn și stinși după pierderea

oricărei speranțe, zăbovi asupra mea preț de o secundă, dureroasă și tulburătoare. Apoi se plecă din nou. N-am crezut că pot face sau spune ceva pentru a o mai ridica.

— Mulțumesc, Oleiro. Eu am terminat. Noroc.

— O să am nevoie, zise, cu privirea înfiptă-n podea.

Interogatoriul lui Oleiro se încheie la unu și jumătate. López se uită la ceas, apoi la tavan și-mi propuse:

— Mergem la masă? Eu îmi iau ceva repede, tu nu te grăbi.

— Și Salazar?

— El e șeful, cel care i-a îmbrobodit pe toți. Pe Oleiro, ți-am zis cum. Dintre jandarmi, doi sunt pe jumătate yankei și celălalt, un curvar. Nu mai merge filtrul de la intrarea-n prăvălie, Vila, și când oameni care n-ar avea ce să caute aici se înhăitează cu un individ ca Salazar, cu mirosul îndeajuns de ascuțit ca să le adulmece slăbiciunile și să le exploateze, treaba-i ca și făcută. Individul e deștept și-mi convine să folosesc împotriva lui ceva arme psihologice.

— O să-mi facă plăcere să aflu ce înțelegi tu prin asta.

— Pentru început, a așteptat toată noaptea și toată dimineața. Deocamdată, n-a mâncat și nici n-o să mănânce. Eu sunt eroul. Cu mâncarea și cafeluța în burtă, îl bag în prima rundă. Apoi, întrerup interogatoriul ca să ia masa și îl execut înainte să-și isprăvească digestia.

— Ești atât de sigur?

— Ăsta e scenariul optimist.

— Și care e cel pesimist?

— Să ne oprim pentru o gustare, apoi pentru cină, și tot așa până trec șaptezeci și două de ore. Îmi pare rău pentru avocatul pe care i-l plătește organizația. A insistat să nu fie interogat sub nicio formă în absența lui, dacă nu vrem să ne denunțe pentru torturi și mai știu eu ce alte bazaconii.

— A, da? Și ce i-ai zis?

— C-o să fac ce vrea mușchiul meu și că n-are decât să mă denunțe, că dacă am scăpat din trei înfruntări cu membri ETA la Tribunalul din Guipúzcoa, având dinainte avocății ai partidului Batasuna antrenați anume pentru a căsăpi sticleți, îmi permit să nu-i las lui nicio posibilitate.

— Prost mai ești, i-am zis, ceea ce păru să-l bucure.

López mâncă și își bău cafeaua în exact zece minute. Eu nu m-am grăbit, socotind că n-o să mă cheme imediat să mă alătur interogatoriului. Nu m-am înșelat. Mi-a lăsat timp să-mi fac siesta și să vorbesc cu băiatul meu și

cu Rebollo, căruia i-am cerut scuze pentru neînțelegerea din ajun. Era aproape șapte, iar eu mă plimbam plictisit prin oraș, când mi-a sunat telefonul. Era López.

— Îmi pare rău, Vila, dă-i o javră afurisită. Hai, vino-ncoa', să te muște și pe tine.

CAPITOLUL 17

INSTINCT DE CANIBAL

Înainte să trec pragul sălii de interogatorii unde mă aștepta plutonierul Salazar, mi-am amintit că tocmai Robles mă învățase aproape tot ce știu despre arta de a interoga un arestat. Ceea ce a adăugat mai apoi experiența era precum ceea ce adaugă unei clădiri tencuirea fațadei: o poate face mai vizibilă, dar nicidecum mai solidă. După Robles, poruncile artei de a smulge adevărul de la cineva care nu vrea să ți-l spună se rezumau la una, care suna așa:

— Pentru a-i câștiga pe oameni, Vila, trebuie să le oferi ce au nevoie. Toată lumea îi deschide ușa celui care se apropie pentru a le satisface nevoile, mai ales pe cele stringente. Ce-i trebuie unui om arestat, singur, care nu știe ce-o să se aleagă de soarta lui, unde o să-l trimită judecătorul, ce fel de lepre îl așteaptă în pușcărie și câți ani va trebui să conviețuiască cu ele? E clar, Vila: afecțiune. Mai presus de toate, asta trebuie să-i oferi. Și atenție. Să-l faci să vadă că există cineva căruia-i pasă de soarta lui nenorocită. Nu uita că, dacă e în mâinile tale, nu mai e un răufăcător pur și simplu, ci ceva mai mult, sau mai puțin, depinde cum privești: e un răufăcător care a pierdut. Asta și gândul la toți ticăloșii care învinge o să te ajute să-l compătimești, lucru care e cel mai greu.

Încă de la intrare, Salazar m-a făcut să văd cât de greu avea să-mi fie să simt compasiune în cazul lui. De îndată ce dădu cu ochii de mine, îmi trânti:

— Și tu cine ești, polițistul bun? Sunteți de toată jena, pe bune. Aveți zăpada, ăsta de-și bagă la zdup colegii mi-a arătat înregistrarea, ce pizda mă-sii mai vreți? Puneți-mi în cârcă tot ce se poate cu asta și nu vă mai jucați de-a izbăvitorii societății. Asta nu-i de nasul vostru.

Am înghițit netulburat tirada. Am dedus că după cinci ceasuri spiritele erau ceva mai mult decât încinse, iar creierul lui Salazar mergea la mai multe turații decât ar fi fost recomandabil. Alături de el, cu nodul de la cravată lărgit și oboseala întipărită pe față l-am văzut pe avocatul apărării. Era un tip la patruzeci și ceva de ani, dintr-aceia care au mereu părul ușor dat cu gel, neștiind că nu există nimic mai bun, mai ales când începe să se rărească, decât să-l tunzi întotdeauna foarte scurt.

— Uite ce, ți-o zic ca polițistului rău, urmă Salazar. Sunteți doar idioții care mențin prețul mărfii. Asta aduce destul cașcaval pentru a umple cu vârf și îndesat conturile nevăzute din paradisurile fiscale și pentru a alimenta șandramaua spălării de bani, care susține sistemul financiar mondial. N-o să ajungeți niciodată la adevărații răufăcători, pufarezilor. Nu faceți decât să vă risipiți în operațiuni mărunte, pe care mai apoi le vindeți cu poză cu tot ziariștilor și despre care doar retarzii cred că-s bune de ceva.

Nu m-am grăbit să vorbesc. De fapt, am zăbovit atât de mult încât Salazar, care-și ieșise deja din fire, nu se putu abține și întrebă, furios:

— Ce-i asta, bre, o tehnică nouă? Polițistul mut?

Nu mi-am abătut privirea de la el și nici nu m-am grăbit. Am prelungit tăcerea până mi s-a părut că e la un pas să izbucnească. Atunci, i-am vorbit fără să ridic vocea.

— Îți mulțumesc pentru lecție, Salazar, dar eu nu mă ocup nici de droguri, nici de polițiști corupți. Nu-i zona mea și nu găsesc vreun motiv pentru care să-mi placă să mă ocup vreodată de așa ceva.

Răspunsul avu efectul binefăcător de a-l nedumeri.

— A, nu? Atunci, care-i zona ta?

— Eu mă ocup de morți, l-am lămurit. În momentul de față, de unul cu care bănuiesc că avem ceva în comun, dacă erai prieten cu el, așa cum cred că ai dat sfoară-n țară. Mă refer la plutonierul-major Rafael Robles, cu care ai luat prânzul chiar în ziua în care a fost ucis. De asemenea, dar poate nu știi asta, ai fost ultima persoană cu care a vorbit la telefon, cum reiese din lista de apeluri primită de la compania de telefonie.

Pe măsură ce vorbeam, vena de la gât i se dezumfla și, pe chipul lui, expresiei certărețe cu care mă întâmpinase îi luă treptat locul un rictus posac. Revelația că fusese ultimul care vorbise cu Robles, care nu putea să nu-l afecteze, îl cufundă într-o tăcere pe care cei de față o întâmpinară cu evidentă uimire, după răstimpul pe care-l petrecuseră ascultându-i înjurăturile.

— Toate astea, am urmat eu, le știu de câteva zile. De asemenea, am ascultat convorbirile voastre, inclusiv ultima. Le-am ascultat de atâtea ori, încât le știu aproape pe de rost. Noi, cei care lucrăm cu morții, suntem oameni cam ciudați. Ajungem să dezvoltăm o relație aproape bolnăvicioasă cu persoana aceea care nu mai există, și căreia ni se cere să-i facem dreptate. Se întâmplă chiar și atunci când nu o cunoști, așa că închipuie-ți cum este când mortul ți-e bun prieten sau, mai mult, omul care te-a luat sub

aripa lui când erai boboc. Treaba e, Salazar, că în toate zilele astea m-am întrebat dacă tu ai fost nemernicul pe care trebuie să-l vâr cum s-o putea douăzeci de ani la zdup ca să mă împac cu amintirea prietenului meu Rafael Robles. Sau dacă doar l-ai ajutat într-un fel pe cel care a făcut-o, caz în care tot n-am mai puțin chef să-ți nenorocesc viața cât de mult pot, adică nu foarte mult, dar îndeajuns. Dar zilele astea mi-am dorit cel mai mult să cred că nu poate fi așa, fiindcă nu-mi intră în cap că cineva care a lucrat cu Robles îi poate vrea răul. Mi-am dorit să cred că poate, dintr-un motiv sau altul, ai uitat de jurământul tău de jandarm și ți-a ars să plimbi zăpadă pentru numeroșii noștri semeni care au nevoie de ea. Dar lucrurile astea le rezolvi cu plutonierul López, aici de față, și cu doamna judecător. Mi-am dorit să cred că n-ai fi putut, sub niciun chip, da o mână de ajutor pentru ca unul dintre ai tăi să fie torturat și apoi spânzurat de un pod ca o lepădătură.

— N-am nicio legătură cu asta, zise în cele din urmă, cu un fir de voce.

L-am privit îndelung, în tăcere. Se străduia să nu-și ferească ochii, dar în spatele lor ceva se înmuiase. Am clătinat din cap.

— Uite ce e, plutonier-major. M-am căit imediat de ironia aceea, care probabil nu era necesară, dar pe moment nu-ți calibrezi întotdeauna bine resursele. Încerc să te fac să vezi că sunt cât se poate de dispus să cred în nevinovăția ta în treaba cu asasinatul, care mă privește. Ai și așa destule pe cap și, chiar dacă nu sunt un polițist bun, te asigur că nu sunt nici sadic, nici justițiar. Filmul ăla i-l las lui Clint Eastwood. Eu încerc doar să-i duc pachețele frumos ambalate judecătorului care mi-o pica, în cazul ăsta o judecătoare din La Rioja serioasă și cam cusurgie. Îți dai seama că dacă-i aduc drept argument doar ce mi-ai spus până acum e cam sărăcie. Îmi strică pachețelul.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că, din nefericire, nu mă mulțumesc să te las să apelezi la dreptul tău constituțional de a nu te declara vinovat de moartea prietenului și tovarășului nostru. Am nevoie de un vinovat la schimb. Poate mă ajută să te cred faptul că ai colaborat cu plutonierul López… Dacă nu, oricât de rău mi-ar părea, va trebui să trec în raport cuvintele care-mi răsună și acum în urechi și pe care te-am auzit spunându-i-le răposatului plutonier, într-un moment atât de nepotrivit: cu puțin timp înainte ca semnalul de la telefonul lui mobil să dispară pentru totdeauna, foarte posibil grație intervenției asasinilor săi.

Dintr-odată, Salazar își recapătă prezența de spirit.

— Pizda mă-sii, acum îmi dau seama. Care-i șmenul cu blândețea asta? Mă șantajezi, asta e? Chiar crezi că o să cedez cu una, cu două? Probabil ai văzut că am avocat.

— Da, așa mi s-a părut, am recunoscut. Poate are vreun sfat să-ți dea, înainte să te lase să joci ruleta rusească cu o acuzație de omucidere comisă cu cruzime, tăinuire sau complicitate. Nu știu, dumneavoastră ce ziceți, domnule avocat?

Avocatul șovăi. Nu știu până la ce punct era conștient, în momentul acela, de legătura dintre clientul său și un caz de omucidere, dar mi s-a părut evident faptul că nu pregătise o strategie pentru a face față acelei întorsături a interogatoriului. I-am aruncat o privire cu coada ochiului lui López, care urmărea impasibil duelul meu cu sergentul corupt, deși cred că în sinea lui se distra pe cinste.

— Mi-ar prinde bine să mă lăsați singur cu clientul meu câteva minute, dacă se poate, ceru avocatul, cu voce nesigură.

În momentul acela, mi-am amintit o alta dintre regulile lui Robles: odată ce cu dulceață și iscusință ai îndepărtat apărarea adversarului, nu șovăi, dacă se ivește ocazia, de a-i arăta cine e la putere. Odată ce și-a pierdut suflul, i-e greu să și-l recapete. Și-l apasă frica.

— Nu mi se pare oportun, am răspuns. De cinci ore ne tot învârtim în jurul cozii. Dar nu eu sunt șeful aici, și m-am întors spre López.

— Nici mie nu mi se pare oportun, zise. Răspunde, Salazar, dacă ai chef. Dacă nu, te ducem înapoi la mititica și avocățelului îi facem vânt. Rămâne de văzut dacă-l mai chemăm mâine ca să te mai interogăm sau dacă te duci direct la judecător cu ce-om reuși să-ți punem în cârcă astă-seară. Eu sau plutonierul.

Avocatul și clientul schimbară atunci o privire plină de neliniște, mai ales din partea plutonierului. În clipa aceea, mi-a picat fisa că e dependent de cocaină. Asta îi explica agresivitatea și arăta că abstinența își cerea obolul. Deși avea mâinile încătușate, reuși să le răsucească pentru a-și pocni încheieturile. Am aruncat o privire spre picioarele lui, care n-aveau stare.

— N-ai la ce să te gândești atâta, sergent, l-am presat. Sau cooperezi, sau te-ntorci la umbră, în vreme ce eu și plutonierul López ne cinstim cum se cuvine, că de-aia muncim de două zile. Mâine are să fie altă zi. Sau poate nu.

Cute ca niște crestături de cuțit se adânciră pe fruntea lui Salazar.

— Ce trebuie să vă dau? a scrâșnit.

— Nume, amândurora, îi ceru López.

— Ție o să ți-i dau numai pe cei dinăuntru care-ți mai lipsesc, își reveni, după ce cântări iute lucrurile. Din afară ți-aș putea da doar unul, în afară de cei pe care i-ați săltat, dar n-o să afli de la mine, căci dacă ciripesc rămân fără naș în rahatul în care o să intru acum. Nu ți-l dau nici să-mi smulgi unghiile, e asigurarea mea de viață.

— Pot înțelege, zise López. Asta-i problema ălora de la Antidrog. O să scoată ei ce le trebuie de la părtașii tăi, cum or putea.

— Și mie ce nume îmi dai? îl întrebai.

— Numele celui pe care-l cauți, zise și trase adânc aer în piept înainte de a urma. Individul care mi-a cerut să vorbesc cu Robles și să-i spun unde trebuia să meargă ca să se întâlnească cu unul dintre așa-zișii lui parteneri de afaceri.

— Așa-ziși? Ce înseamnă asta?

Pentru prima dată, trăsăturile feței lui Salazar se înmuiară și ne lămuri:

— I-au întins o capcană și, în treacăt, au făcut același lucru cu mine. O să-ți spun tot ce știu, deși nu e mult. Se pare că Robles avea remușcări fiindcă descoperise că individul pentru care lucra căuta fete foarte tinere, din astea care-s prostite acum cu rețelele sociale și toate porcăriile care li se vâră pe gât de mici. Le vrăjea cu posibilitatea de a câștiga cinci sau șase mii de euro pe lună, ca să-și cumpere țoale și toate mofturile. Restul ți-l poți închipui.

— Minore?

— Nu, asta nu, că-i infracțiune. Le zicea să vină cu buletinul în dinți, dar le urmărea mai ales pe cele care tocmai împliniseră optsprezece ani, le prefera pe alea certate cu părinții și cu capul plin de păsărele. Mulțumită lucrurilor pe care le văd la televizor sau navigând pe internet, nu ducea lipsă de voluntare. Așa le introducea în circuitul afacerii lui de prostituție și, după câteva luni, le avea la mână. Le punea să lucreze în apartamente din Eixample și din zona bună a Barcelonei și, dacă le angaja, în localurile pe care le avea pe la periferie, pe coastă. Se pare că îi aduceau un profit frumușel. Criza îi lovește serios pe amărâți, dar bogații rămân la fel de bogați, ba chiar se îmbogățesc și mai mult. Iar cei care vin în Barcelona de sărbători, cu VISA doldora de mălai, apreciază și plătesc la prețul cuvenit o marfă de calitate.

— Văd.

— Chestia e că Robles, care după cum probabil știi nu era deloc un

îngeraș, acceptase mai mult sau mai puțin chestia cu bordelul normal, dar treaba asta cu boboacele i-a picat cam prost când s-a prins care-i mișcarea. Și într-o zi în care cam trăsese la măsea i-a făcut scandal șefului. Că să nu conteze pe el să aibă grijă de apartamentele alea și că, dacă într-o zi dă peste vreo minoră, îl denunță la *Mossos*.

— Și tu de unde știi asta?

— Am aflat de la cineva. Un prieten și un coleg. Sau, acum, fost prieten și coleg. Îl cheamă Nuño. Lucrează la Fisc în postul din Vilanova. La vremea lui, am făcut împreună afaceri despre care n-am de gând să vă spun nimic, evident. Și era sau e încurcat cu aceiași indivizi pentru care lucra Robles, pe care-i știu și eu, dar puțin. Nuño și labagiul de șefu-său s-au folosit de mine ca să-i inspire încredere lui Robles. Ca să-i bage mințile în cap, așa mi-au zis ei. Mi-au dat de înțeles că o să-l ia cu binișorul și că, dacă nu merge așa, aveau să-l vâre în sperieți, dar n-au zis niciodată că aveau să-i facă una ca asta. Jur pe amintirea maică-mii! Chestia e că l-au trimis, teoretic, să ia niște bani de la niște parteneri de afaceri ai șefului de aici, din nord. I-au zis că eu, care îl știam, urma să-i aranjez întâlnirea. Profitând de călătorie, îl invitam la un prânz și încercam să-l conving că nu merita să facă gât pentru o prostie. La urma urmei, nimeni nu era obligat să răspundă la anunț, fetele știau pentru ce veneau, iar el avea mult de pierdut dacă insista să facă figuri. În fine, vă scutesc de bla-bla-uri, fiindcă nu mi-ar folosi la nimic. Nici n-am deschis bine subiectul, că Robles s-a și întunecat la față și mi-a zis să-mi văd de ale mele.

— Și după asta, l-ai trimis direct în ambuscadă.

— Nu știam că era o ambuscadă. Nici măcar nu știu cine sunt indivizii cu care urma să se întâlnească. Jur pe…

— Lasă, nu-i nevoie să juri, l-am întrerupt. Mai bine îmi oferi un argument mai convingător. Ceva în toată povestea asta cam scârțâie. Erai chiar așa de bun prieten cu Nuño? Îi datorai ceva și nu ne-ai spus? Sau, ca să zic altfel, ce-aveai tu de câștigat din asta?

Salazar căzu pe gânduri. Ajuns în punctul acela, probabil cântărea nevoia, pe de o parte, de a mă convinge și, pe de alta, de a nu aduce la lumină ceea ce nu-și permitea să dezvăluie.

— Să zicem că am primit o indicație, a zis, măsurându-și cuvintele, de la cineva care era în măsură să mă influențeze și care avea o legătură cu omul pentru care lucrau Nuño și Robles. Dar nu mi-au spus că planul era să-l scoată pe Robles din circulație. De fapt, știu sigur că omul care m-a rugat să

le dau o mână de ajutor a fost la fel de surprins ca mine de ceea ce s-a întâmplat mai apoi cu plutonierul.

L-am țintuit cu privirea mea sfredelitoare.

— Și personajul ăsta misterios… Nu-mi spui cine e?

Salazar se ținu tare.

— Nu, n-o să-ți zic.

— Atunci, cum te aștepți să cred vreo iotă din ce mi-ai spus?

— Pentru că o să-ți dau numele tipului pe care Robles l-a călcat pe coadă în așa hal încât l-a dat pe mâinile celor care i-au făcut felul, și care m-a vârât și pe mine în căcatul ăsta fără să am nimic de-a face cu el.

— Ia încearcă. N-o să înghit te miri ce, te avertizez.

Plutonierul rosti numele cu o plăcere bolnăvicioasă:

— Antonio Serret Marone. I se zice Roberto.

Am avut grijă să nu las să se vadă că nu-mi era necunoscut.

— Ești sigur?

— Destul de sigur. Și-ți pot spune și unde îl poți găsi.

— Ești ofticat serios pe el, din câte văd.

— Mi-a ucis un prieten. Care poate a exagerat, dar nu cât să merite să fie omorât și nu așa cum au făcut-o. Existau multe soluții la problema care apăruse, înainte să facă o asemenea sălbăticie.

— Nu știu dacă asta mă obligă să te cred, mi-am arătat îndoiala.

— Mai e ceva pentru care îi port sâmbetele.

— S-auzim.

— Serret e un imbecil, un rahat, un om de paie. Se dă mare cu banii și cu puterea altuia. Nu l-am înghițit niciodată.

— A, da? Și cine e celălalt?

— Pân-aici ți-a fost, plutonier. Ai primit ce căutai și eu la fel. Nu mai e nevoie să mi-o pui mie în cârcă și știu că n-o să fii atât de tembel încât să încerci. O să ai nevoie de toată energia împotriva lui Serret.

— Dacă e un om de paie, cum zici, n-o fi chiar așa.

Plutonierul își luă un aer răutăcios.

— Asta depinde de cine e în spatele lui. Și nu uita de Nuño. Ăla e jandarmul tău, dacă așa ca ăsta, zise arătând spre López, ai instinct de canibal și ți se scoală când bagi la zdup un camarad. Dacă-i pe-așa, fă-mi și mie o favoare. Când îi pui cătușele, spune-i că eu te-am trimis pe urmele lui.

— N-ai fost tu, Salazar, mi-am permis să-l lămuresc. Sau da, dar nu azi.

Nu ești deloc atent cu telefonul. Deja nici nu te mai consider un coleg. N-o spun din dispreț, ci din respect față de cei pe care i-am văzut plătind cu pielea. Iar unii dintre ei nu doar cu pielea.

Salazar mă cercetă cu vădită indiferență.

— Dacă sentimentul de superioritate te vindecă de vreun complex, eu n-am nicio problemă. Dar nu uita că dragul tău prieten nu era mai breaz decât mine.

— Nu mai am întrebări, i-am zis lui López.

— Mulțumesc, Vila, a spus colegul meu. Ne vedem în scurt timp, dacă ești de acord. Plutonierul mai are ceva treabă cu mine.

— Cu o condiție, a stăruit Salazar.

— Ce condiție? a întrebat plutonierul, cu o expresie de oboseală.

— Îți dau numele care-ți lipsesc ca să închizi ancheta pe care n-ai știut s-o faci și terminăm cu asta o dată pentru totdeauna. Și așa n-o să mai fie nevoie să-ți văd moaca până în ziua procesului.

López afișă un zâmbet până la urechi.

— În sfârșit îți iese pe trompă ceva ce-mi sună bine. S-a făcut.

N-am mai zăbovit să văd cum Salazar îi denunța pe ceilalți doi gardieni care călcaseră și ei pe bec, mai mult închizând ochii decât participând activ la afacere, și pe cei care, judecând după expresia lui, probabil nu i-a displăcut să-i târască în prăpastia în care se prăbușise el însuși. M-am dus în camera mea și, în timp ce López încheia treaba, mi-am căutat un zbor care să mă ducă înapoi la Barcelona a doua zi dimineața. Făcusem deja tot ce puteam face acolo. Locul meu era alături de oamenii mei, pe urmele acelui Antonio Serret, alias Roberto, către care ne duceau toate indiciile. Cum obișnuia Robles să zică atunci când toate dovezile începeau să bată în aceeași direcție: cred oarecum în majoritate, în schimb cred orbește în unanimitate.

Am găsit bilet la un zbor care ateriza la Reus cu puțin înainte de ora două. Pentru o clipă, m-am gândit s-o sun pe Chamorro să o anunț că mă întorc și să-i spun, în treacăt, și care a fost rezultatul interogatoriului lui Salazar. Însă nu știam ce face în clipa asta, sau dacă aveam s-o întrerup, iar după efortul făcut n-aveam chef să vorbesc cu nimeni. I-am trimis un SMS și i-am cerut să-mi confirme dacă mă puteau lua de la aeroport. Răspunsul ei a sosit după cincisprezece secunde: *Vom fi acolo. V.*

După ce am rezolvat problema zborului, am ieșit să mă plimb, împresurat de răcoarea nopții. Din ceea ce-mi spusese Salazar se desprindea

o confirmare, ceva mai mult decât descurajantă, și o consolare, chiar dacă măruntă. Vechiul meu prieten se lăsase târât, destul de mult, dincolo de limită. Într-atât încât ajunsese să colaboreze cu proxeneți și să devină cărăuș de bani murdari, dacă nu cumva mai făcuse și altceva. Totuși, la un moment dat i se aprinsese semnalul de alarmă al conștiinței și nu-l ignorase, sau nu în întregime. Se putea socoti ipocrizie să te sperii de exploatarea tinerelor de optsprezece ani, probabil spaniole (n-am putut să nu-mi amintesc de fata cu care vorbiserăm eu și Chamorro în bomba din Castelldefels) și să socotești acceptabilă exploatarea tinerelor străine de douăzeci și cinci, de care el profita conștient. Poate era, pur și simplu, faptul că avea două nepoate și, brusc, își dăduse seama că peste câțiva ani aveau să ajungă la vârsta acelor fete impulsive și nesăbuite care cădeau în ghearele uliilor pentru care lucra. Cu toate acestea, era ceva. Ceva care-l deosebea, chiar dacă era o deosebire aproape irelevantă, de un nenorocit ca Salazar.

López mă sună pe la zece. Până la urmă, cu una, cu alta, nu reușise să isprăvească mai repede.

— Ai luat cina? m-a întrebat.

— Nu, te așteptam.

— Te deranjează dacă ni se alătură și căpitanul meu?

— Nicidecum.

— Lasă-mă un sfert de oră să fac duș și să încerc să-mi curăț toată mizeria de pe trup și de pe suflet. Ne vedem la zece și un sfert la comandament.

Au întârziat, el și căpitanul, vreo câteva minute. Au venit cu Peugeotul închiriat, López la volan și șeful lui pe locul din dreapta.

— Urc în spate? am întrebat.

— Dacă nu te deranjează. Eu prefer să stau în față, a zis căpitanul.

— Nu mă deranjează.

În comparație cu ziua care se încheiase, cina a fost plăcută, chiar dacă am stat la masă cu un căpitan. López și șeful său arătau obosiți, dar euforici. Dintr-o singură mutare înlăturaseră șase dușmani și identificaseră alți doi, care puteau ridica totalul la opt, după verificările de rigoare cu privire la bunurile și mișcările lor. Era un adevărat succes, din perspectiva logicii inverse care domnea în unitatea lor. Opt mai puțin pentru care să-și facă griji. Puține operațiuni reușeau să facă o asemenea curățenie.

Totuși, căpitanul era deja cu gândul la Barcelona. M-am încredințat că în seara aceea urmărea, în bună măsură, să obțină de la mine informații despre

Nuño și despre anturajul lui, care era preocuparea lui imediată. I-am oferit câte ceva, în limitele politeții, dar am încercat să-i arăt că era doar o nouă fază și că trebuia să discute cu comandantul meu pentru a delimita spațiul fiecăruia, mai ales dacă, așa cum părea, Nuño era implicat în vreun fel în omuciderea care intra sub jurisdicția unității mele. Până atunci ne înțeleseserăm și ne ajutaserăm reciproc, lucrurile nu aveau de ce să se schimbe pe viitor. Căpitanul a înțeles și n-a mai pomenit chestiunea în restul serii.

Pe măsură ce sticla de vin se golea, s-a dezinhibat și m-a lăsat să-i întrezăresc adevărata fire. Sub masca aceea impenetrabilă se afla un om care ducea o povară grea, nu tocmai una oarecare. A refuzat să vorbească despre asta, probabil era nevoie de mai mult vin ca să se destindă atât de mult, dar ceva tot am putut ghici. S-a întâmplat spre sfârșitul serii, cu puțin timp înainte să plecăm. După ce dădu pe gât ultimul pahar de vin roșu, mă privi în ochi și zise:

— Unii nu înțeleg de ce ne ocupăm cu așa ceva. Adică să-i vânăm pe ai noștri. Fiecare are motivele lui, nu știu dacă López o să vrea să-l mărturisească pe al său. Eu am două. O dată, un băietan care era la ordinele mele a avut marele ghinion de a ucide pe cineva în exercițiul funcțiunii și a fost anchetat. Nu mi-a plăcut deloc ce am văzut, felul în care l-au încolțit. M-am gândit că asta e o treabă care, dacă trebuie făcută, se putea face și trebuia să se facă în alt fel. Celălalt motiv e mai personal. În fiecare zi, când mă trezesc ca să fac asta, simt că o fac pentru amintirea cuiva față de care am o datorie. O datorie pe care o plătesc înlăturând scursurile de teapa lui Salazar. Știu eu ce zic.

Spunând acestea, rămase cu privirea la López, parcă invitându-l.

— Eu îmi țin pentru mine motivele, căpitane, refuză plutonierul.

— Ăsta-i șiret ca o vulpe, observă căpitanul. De-aia nu-i tremură mâna. De-aia e cel mai bun hăitaș pe care-l am. Știe asta foarte bine.

A doua zi, López m-a condus la aeroport. Am apreciat politețea, știind cât de multă bătaie de cap avea să le dea lui și oamenilor lui aducerea în fața justiției a tuturor arestaților, lucru pe care voiau să-l ducă la bun sfârșit în ziua respectivă. Era atât de grăbit, încât nici n-a coborât din mașină. Ne-am luat rămas-bun chiar acolo, cu o strângere de mână.

— Zbor plăcut! îmi zise. Știi deja, nu sufla o vorbă.

— O să duc secretele voastre în mormânt, am glumit.

— Nici chiar așa.

— Ne vedem la Barcelona, nu?

— Mă tem că da.

— Te invit la cină. A fost teritoriul meu și-mi mai amintesc câte ceva.

— S-a făcut. Îți dau de veste.

O nouă întâlnire cu inconvenientele și cruzimile pe care transportul aerian *low cost* le abate asupra blândului cetățean occidental nu m-a convins să întâmpin ziua cu bună dispoziție, dar am încercat să privesc totul filosofic. Când însoțitorul de zbor, după denumirea oficială, s-a apropiat să-mi ofere un bilet de tombolă la bord, am rămas cu ochii la el și l-am întrebat:

— Credeți că e o investiție bună?

— Poftim, domnule?

— Dacă ați fi în locul meu, ați juca?

— Sincer?

— Dacă nu e cu supărare.

— Dacă aș fi în locul dumneavoastră, aș trage un pui de somn.

— Tocmai la asta mă gândeam.

— Îmi pare rău pentru deranjul pe care ne plătesc să-l facem.

— Nicio grijă, mă descurc eu.

Am prelungit picoteala până exact în momentul aterizării. La sosiri mă așteptau Chamorro și Arnau. Văzându-i pe amândoi împreună, de departe, mi-au deșteptat un sentiment straniu. Am văzut-o pe colega mea de ani de zile, pe fata care-mi fusese încredințată când avea puțin peste douăzeci de ani ca s-o îndrum pe drumul aspru al criminalistului, devenită o femeie în toată firea, senină în îndeplinirea sarcinilor: mai senină și mai cumpătată, de fapt, decât mă văzusem vreodată pe mine însumi. L-am văzut pe Arnau, care în urmă cu abia trei ani era un boboc cu talentul de a călca în aproape toate străchinile, devenit ceva mai mult decât competentul ei camarad. Și-am simțit, fără să vreau, că aveam dinainte imaginea anticipată a unui viitor nu foarte îndepărtat. Un viitor fără mine, în care fără îndoială aveam să vorbesc cu ei din când în când, însă un viitor în care, pe nesimțite, aveau să ajungă să mi se adreseze cu îngăduința aceea respectuoasă și întrucâtva distrată cu care tratezi pensionarii.

Am făcut un efort ca să alung închipuirea, atât a independenței lor, cât și a ramolirii mele. La urma urmelor, eram pe val și mă mai așteptau câțiva ani buni de pescuit. Dacă mă țineau trupul și mintea, încă șaptesprezece, după ultima reformă. Presupunând, firește, că între timp statul nu avea să

dea faliment și să ne silească să muncim *sine die* ca să nu mai fie nevoie să ne plătească pensiile.

— Salutare, trupă! i-am salutat. V-a fost dor de mine?

— Sincer, mie mi-a fost, zise Chamorro și chiar părea să spună adevărul.

Arnau o secondă, în felul lui:

— Și eu. De două zile mi se zice doar pe nume.

— Al dracului de plictisitor, nu?

— Dar are hazul lui, nu?

— Am vești. Mai întâi, vi le spun eu pe ale mele, apoi mi le ziceți și voi pe ale voastre. Pe drum, că evenimentele se precipită.

— Și încă nu știi, zise colega mea.

Așezat în spate pe bancheta de piele a Touaregului, căreia dosul meu îi simțise lipsa în cele trei zile petrecute într-o autoutilitară, le-am povestit cu lux de amănunte interogatoriul plutonierului Salazar. Și al caporalului Oleiro, în măsura în care coincidea cu versiunea șefului său, un detaliu care, alături de altele, o făcea credibilă. De îndată ce mi-am isprăvit relatarea, Chamorro, care era la volan, i-a cerut lui Arnau să-mi dea ceva, iar el îmi întinse o foaie tipărită. Mi-a luat câteva secunde să înțeleg că era un e-mail. Nu apărea niciun destinatar și era scurt, abia două rânduri:

> Trebuie să vorbim, pentru binele tuturor, spune-mi o cale sigură de a lua legătura cu tine. Și pe noi ne-au futut. N.

— N-ul ăsta vine de la ce cred eu?

— Da, încuviință colega mea. Și ghici unde a scris mesajul. Pe celălalt cont de e-mail la care se conecta Robles.

— Când l-a trimis?

— N-a fost trimis, mă corectă. E doar o ciornă. Romero a interceptat-o ieri. Supraveghem contul douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru.

— Cui îi este adresat mesajul?

— Am eu teoria mea. Dar mai e ceva. Locotenentul Morata ne așteaptă la secție. O să-ți arătăm pe unde umblă moșnegii.

— Moșnegii? Ăștia cine sunt?

În loc să-mi răspundă, Chamorro făcu pe interesanta.

— Așteaptă și-ai să vezi. O să râzi.

CAPITOLUL 18

FIARA

Cu un surâs malițios, jandarmul Gil deschise fereastra pe care o minimizase pe ecranul calculatorului și desfășură o hartă cu nordul Spaniei și sudul Franței. Pe harta aceea îmi arătă două semne. Unul se afla în clipa aceea prin zona Cubelles. Celălalt, la câțiva kilometri sud de Tossa de Mar, pe Costa Brava.

— Uite-i pe moșnegi.

— Sunt cine-mi închipui? am întrebat.

— Da. Cel din Cubelles e Nuño. Celălalt, Serret. Echipa de filaj e pe urmele lui, ca să facă fotografii, să noteze numere de înmatriculare și să ia la ochi indivizii cu care vorbește, dar prin asta avem control online.

— Și de unde vine povestea cu moșnegii?

— Aici suntem în provincie, mă lămuri locotenentul Morata. Știi cum e cu *Madritul,* accentuă ea *t*-ul în stilul catalan, cu dispreț, care păstrează tot ce-i bun și-i vine greu să împartă cu alții. În urmă cu nu mai știu câte luni, așteptam un lot de balize GPS dintr-alea șmechere, de le folosesc în unitatea ta. Până le-am primit, ne-am descurcat cu balize improvizate. Le-am montat localizatoare GPS pentru bolnavii de Alzheimer. Trebuie să le schimbăm alimentarea, dar merg, ceva de speriat. Ăsta, cum îl știi, a început cu tâmpeniile: „Ia să vedem pe unde umblă moșnegii.” De atunci, le-a rămas numele ăsta.

— Zi că nu-i isteț, plutoniere, a zis GIL

— Eu nu m-am prins din prima, am recunoscut, dar sunt cam nedormit.

— Lăsând gluma la o parte, ceva mă îngrijorează și aș vrea să vorbesc cu tine despre asta, a adăugat Morata. De când îi avem sub urmărire, nu s-au întâlnit niciodată. Chamorro, care se ocupă cu oamenii voștri de la Madrid de telefoanele puse sub ascultare, îți poate confirma că n-au schimbat nici măcar un amărât de apel sau un SMS. E ca și cum s-ar fi înțeles să rupă legătura unul cu altul și ar respecta înțelegerea cu scrupulozitate.

— Diferă destul de mult de cum stăteau lucrurile până acum trei zile, adăugă Chamorro. Mai multe apeluri de pe telefoanele mobile și localizări identice în cel puțin șase dăți, conform înregistrărilor pe care ni le-a pus la

dispoziție operatorul.

— Iar ăsta nu-i cel mai îngrijorător lucru, urmă Morata. De două zile, Serret s-a lansat într-o activitate frenetică. Nu stă nicio clipă și, punând cap la cap locurile pe unde a trecut și întâlnirile pe care, conform rapoartelor echipei de filaj, le-a avut în acest timp, se înțelege că-și vizitează toate localurile și vorbește personal cu toți subalternii care le gestionează. Ca și cum ar vrea să-i instruiască bine.

— Ca apoi să dispară? am dedus.

— E o posibilitate pe care cred că ar trebui să o avem în vedere. Conform informațiilor obținute din lista de localizare a telefonului mobil, până săptămâna trecută era un tip destul de sedentar, care abia dacă se deplasa prin Barcelona și prin provincia Baix Llobregat. Cel mult, se îndepărta până la Sitges. De restul afacerilor se ocupa de la distanță. Probabil se teme că nu mai are căi sigure de comunicare, nici măcar cu telefoanele șmechere pe care le-o fi folosit până acum, și se vede nevoit să se deplaseze personal. Faptul că umblă atât de mult și merge din loc în loc, aproape sistematic, îmi sugerează că strânge șandramaua sau cel puțin pune totul în carantină până când își va da seama pe unde-o să-l atacăm. Dezvăluirile pe care li le-a făcut Lucimara lui Chamoro și sergentului Balderas sunt de ajuns ca să-l săltăm. Eu cred că a mirosit că avem informațiile astea și se teme că punem ceva la cale împotriva lui. Faptul că au vrut să se descotorosească de fată arată că erau conștienți de ceea ce putea dezvălui și de faptul că era suficient de afectată încât s-o facă.

— Amenințări cu moartea, violuri, droguri și medicamente cu toptanul pentru fete, recită Chamorro cu o voce monotonă. Cum se întâmplă în atâtea alte locuri. Cu o mică deosebire, de data asta avem pe cineva dispus să depună mărturie. Poate nu e tocmai bine ce-am făcut, dar ne-a fost de mare folos. Lăsând la o parte prezumția de nevinovăție, am lăsat-o să creadă că Serret a fost cel care i-ar fi putut pregăti capcana protectorului său și nu am încurajat-o nicio clipă să-l taie de pe listă. De atunci și-a dat drumul la gură. Dacă rezistă până la proces și adăugăm ce-om mai avea norocul să confiscăm prin câteva razii și percheziții făcute ca lumea, o să-l putem înhăța pe Serret pentru cel puțin câteva infracțiuni serioase împotriva libertății sexuale. Și de aici încolo, calea-i netedă.

— Adaugă la toate astea e-mailul pe care l-am interceptat ieri și pe care ți l-a arătat sergentul tău, zise Morata. Ne dezvăluie câteva amănunte foarte interesante. Mai întâi, contul respectiv era un mijloc sigur de comunicare pe

care-l foloseau Robles, sergentul Nuño și presupusul destinatar al mesajului în chestiune.

— Salazar?

— Cine altul? a zis Chamorro.

— Oricare ar fi mijlocul imposibil de interceptat prin care păstrează legătura, Nuño, și prin urmare Serret, trebuie să fi aflat deja că Salazar n-o să poată citi sau răspunde la mesajul acela agonic, fals sau adevărat, pe care i l-au trimis, urmă locotenentul Morata. O să creadă că, acolo unde se află acum și în împrejurările în care se află, n-o să aibă multe motive ca să nu vrea să-i târască după el.

— Și ceea ce vor crede va fi corect, am confirmat.

— Cu atât mai bine pentru mine.

Am susținut privirea ochilor să-i întunecați, nu foarte mari. Zăream în ei hotărârea pe care o au unele femei, în mod obișnuit mărunțele, ca ea, și croite asemenea ei să se ridice deasupra adversităților mediului și propriilor slăbiciuni. Sunt femei care pot părea nevricoase, dar care de obicei nu se grăbesc și care, odată ce au făcut pasul, nu dau niciodată înapoi. Nu eram sigur că pot stabili la fel de bine precum ea limita dincolo de care nu mai exista cale de întoarcere; la testul psihologic și de reacție pentru permisul de conducere am fost în stare să aleg doar între a frâna mai devreme sau a lăsa indicatorul să depășească limita coliziunii. Totuși, anii petrecuți în meseria de polițai, care atârnau destul de mult și erau ceva mai numeroși decât ai ei, mă împingeau să fiu precaut.

— În condiții obișnuite, mi s-ar părea prematur să pornim operațiunea, am zis. Dacă Serret pune la cale ce presupui, locotenent, recunosc că ar trebui să-mi revizuiesc criteriile. Cred că se impune o ședință cu Corpul fraților jandarmi, și mă refer la cel autohton. Dacă acționăm, o să avem nevoie de brațele și de priceperea lor. Aș prefera să meargă ei la judecător cu tot ce ține de afacerile de prostituție. Nu e zona mea preferată și cred că nici a ta.

— Nici pe departe, a zis Morata.

— Foarte bine. Propun să organizăm totul fără întârziere.

— Din partea mea, de acord. Dar ține seama de faptul că e sâmbătă.

— Crezi că n-or să vrea?

— Putem încerca. Omul nostru de legătură de acolo e pe aceeași lungime de undă cu noi.

— Atunci, să încercăm. Dacă-mi faci o favoare, Chamorro, dă-mi și mie

e-mailul acela.

— Ciornă, îți amintesc, a precizat ea.

— Da, ciorna. O să i-o trimit lui López. Poate lui îi sună cunoscut.

Ne-am întâlnit cu echipa de la *Mossos* chiar în după-amiaza aceea, la sediul lor. În ciuda faptului că se declarau moștenitori ai neînsemnatului corp de poliție întemeiat de un judecător susținător al Bourbonilor care a trăit în Tarragona rurală a secolului al XVIII-lea, sediul lor dezvăluia faptul că în zilele noastre alcătuiau un corp de poliție foarte nou. Adesea, membri ai unor corpuri de poliție cu o tradiție mai îndelungată găseau în scurta lor traiectorie un motiv pentru a-i privi cu gelozie, însă jandarmeria catalană era de invidiat pentru modernitatea spațiilor de lucru. Luminoase, cu stil, fără patina aceea pe care o aduce frecușul zilnic cu crima. Cu excepția uniformelor pe care le mai întâlneai pe hol, n-ai fi zis că ne aflam într-o secție de poliție.

Riudavets, care făcea pe amfitrionul, a fost însă ultimul care ni s-a alăturat. Ne aflam deja acolo Morata, Balderas, căpitanul însărcinat cu coordonarea din partea noastră și inspectorul care se ocupa cu asta din partea lor, eu și Chamorro. A fost de ajuns să-l văd intrând, cu încrederea aceea pe care superiorul o etalează dinaintea celor care nu-l pot dojeni și nici măcar nu-l pot mustra pentru că întârzie, ca să înțeleg că era, într-un anume sens, un om diferit de cel pe care-l cunoscusem cu ani în urmă. Era de pe atunci conștient de aspectul său plăcut și meticulos în a alege și potrivi ceea ce îmbrăca pentru a-l pune în valoare. Îmi aminteam, de asemenea, firea lui plăcută și aerul mucalit, pe care nu și-l pierduse cu totul. Cu toate acestea, acum avea gesturile firești ale omului aflat pe altă poziție, gesturi pe care le accepți ca atare, înțelegând că unii șefi le adoptă deoarece într-adevăr au foarte multe pe cap (în afară de fleacurile cu care tu, un neică nimeni, îi ocupi atenția în clipa asta), dar despre care alții ar spune că le capătă prin mimetism, deoarece conștient sau inconștient socotesc că acela e tonul pe care trebuie să-l imprime relațiilor cu subordonații pentru a le câștiga mai lesne respectul. I-am acordat însă lui Riudavets prezumția de nevinovăție, fie și doar pentru îmbrățișarea, cu adevărat plină de efuziune, cu care m-a întâmpinat.

— Credeam că te întorci la Madrid fără să vii să mă vezi, mi-a spus.

— Nu mi-a fost ușor, vezi bine.

— Văd. Luați loc, vă rog, se adresă celorlalți. Vă rog să mă iertați, dar pot rămâne doar o jumătate de oră. Șeful îmi suflă în ceafa cu altă poveste,

trecem printr-o perioadă agitată, cu reduceri din toate părțile și un volum de muncă în continuă creștere, în loc de scădere. Nici sâmbăta nu e mai moale. Cu afurisita asta de criză, oamenii sunt mai supărați și plouă cu probleme. Iar eu trebuie să le rezolv cu funcționari care nu știu când o să mai primească o primă întreagă, și care abia dacă-și mai trag sufletul.

— Nu ne aduceți aminte, a pufnit Balderas.

— Atunci, să trecem la subiect, *si us plau*[{30}].

Altul dintre obiceiurile șefului, m-am gândit: să-l faci pe cel care nu-i la comandă să vadă că timpul lui e mult mai puțin prețios și că nu-și poate permite să bată câmpii când însuși starostele îl ascultă, clipă de mare cumpănă în care trebuie să dea tot ce are mai bun și cât mai repede. Balderas, care era o polițistă cu experiență, obișnuită cu asemenea neplăceri, și-a asumat rolul și-a rezumat succint și complet situația. Punând laolaltă datele pe care le deținea deja și cele obținute în ultimele două zile, pe de o parte din filajele efectuate de noi și, pe de alta, mulțumită utilizării antenelor din teren, localizasem vreo șase locuri fierbinți, din care era foarte probabil să scoatem pește dacă aruncam plasele. Casa lui Serret, un fel de fort mititel ascuns prin munții care dominau Castelldefels, trei localuri, un hotel și un apartament în Barcelona. Despre toate acestea știam, fără urmă de îndoială, că se aflau pe orbita personajului și că din toate aceste locuri se realizau activități de exploatare sexuală a femeilor. De cele șase răspundea doamna sergent, după cum a declarat, dacă se hotăra luarea imediată a unor măsuri, și se deranjase să consemneze lucrul acesta într-un raport gata să fie înmânat autorității judecătorești. Pentru a-și întări argumentele și așa solide, Balderas adăugă:

— În plus, mâine e de gardă Teresa.

— Cea aprigă, a comentat Riudavets.

Nu aveam nevoie de lămuriri. Toți polițiștii am luat în seamă variabila asta în localitățile cu mai mulți judecători. Când nu e flagrant delict sau contravenție, poți duce dosarul la tribunal și marțea, și joia. Dacă marți găsești la tribunal un judecător timorat, trândav sau chițibușar, iar joi, unul mai expeditiv și dispus să te asculte, e clar că joi o să faci pasul și-o să aduci ancheta pe cale judiciară. În cazul acesta era pe dos: ne convenea să grăbim lucrurile, nu să le amânăm.

Se vedea că Morata, Balderas, dar și Chamorro, după cum am aflat mai târziu, discutaseră despre presupunerile lor și concepuseră strategia pe care trebuia s-o urmăm din momentul acela. Cu mine de față, Chamorro păstră

tăcerea, dar Morata o secondă pe subofițerul de la *Mossos* raportând ceea ce-i declaraseră propriile surse și descriind itinerariul pe care îl urmase Serret în ultimele zile, așa cum dovedea urmărirea la care-l supusesem. După ce o ascultă, Riudavets aruncă o privire la ceas. Am făcut același lucru și, întrucât mă deranjasem să verific ora când începusem, am băgat de seamă că îi rămăseseră doar cinci minute.

— Și tu ce zici, Vila? m-a interpelat.

Felul în care m-a întrebat a lămurit două lucruri. Unul, că la ședința aceea, deși până atunci vorbiseră doar femeile, noi, cei doi bărbați, eram cei care, în cele din urmă, luam hotărârile. El, din pricina treselor, eu deoarece conduceam ancheta principală, asasinarea lui Robles, deși locotenentul Morata se afla mai sus în grad. Amănuntul acesta dovedea așezarea și acum dezechilibrată a lumii, în ciuda existenței unor femei precum cele care ședeau la masă, capabile nu doar să analizeze și să rezolve probleme, ci și să facă din asta misiunea lor în viață, până-ntr-atât încât să-și jertfească ceasurile de la sfârșit de săptămână. Al doilea lucru care mi-a sărit în ochi, și dintr-o privire am înțeles că Riudavets gândea la fel ca mine, era faptul că nu ne puteam împotrivi judecății lor unanime, a lui Morata, a lui Balderas și a lui Chamorro. El n-avea chef să se declare învins în fața lor, așa că mă invita pe mine să o fac. Mi se păruse întotdeauna un tip deștept. Acum, colac peste pupăză, se bucura de avantajul șefiei și, în cadrul acelei ședințe, avea avantajul de a juca pe teren propriu. Am hotărât să nu opun niciun fel de rezistență.

— Eu am fost plecat două zile și i-am ascultat deja pe cei care s-au ocupat de caz din ambele părți. Eu sunt doar ceea ce sunt și va trebui să obțin sprijinul comandantului meu, dar aș spune că doamna sergent și doamna locotenent au dreptate. Nu-i putem lăsa să zburde în libertate. Nici pe Antonio Serret, nici pe sergentul nostru Nuño, care a înșelat încrederea pe care Corpul de jandarmi a sădit-o în el și care, la fel ca și celălalt, ar putea foarte bine să se gândească deja cum să-și acopere urmele, sau chiar mai mult. Îmi pare rău pentru colegii mei de la Afaceri Interne. Va trebui să vorbesc cu ei, sau să-l rog pe șeful meu să ia legătura cu al lor, ca să-și programeze o călătorie urgentă la Barcelona. Așa cum vă puteți închipui, ne place să ne măturăm propriul rahat și mă tem că e un punct sensibil care va trebui lămurit, înainte de orice altceva.

Riudavets se folosi de o bună parte din ultimul său minut pentru a-mi cântări cuvintele. E unul dintre puținele privilegii ale șefiei de care mi-ar

plăcea să mă pot folosi: acela de a păstra tăcerea în fața publicului fără ca nimeni să îndrăznească să o întrerupă, oricare ar fi timpul cât hotărăști să o prelungești.

— Bine, având în vedere toate acestea, zise în cele din urmă, cred că va trebui să vorbești cu șeful tău și să grăbești procedurile. Eu o să vorbesc cu al meu. Până mâine, trebuie să le convingem pe doamnele judecător, pe a ta și, mai ales pe a noastră, de necesitatea de a pune cavaleria pe urmele acestor indivizi. Șase pătrunderi și percheziții simultane sunt prea mult pentru forțele noastre. Putem conta pe voi?

Morata se grăbi să-i răspundă:

— Nu cred să fie vreo problemă. În orice caz, o să discutăm cu prefectura noastră. Ce părere aveți, domnule căpitan?

Numitul, care nu pierdea niciun amănunt și nota fotul, ridică privirea din carnețel pentru a spune un singur lucru:

— Nici eu nu cred. Însă trebuie să fie clar că la arestarea alor noștri vom interveni doar noi și ne vom ocupa de ei la secția noastră. Adăugă, cu ochii la mine și la Morata: îi anunțăm, din politețe, pe șefii celor arestați.

— Nu am obiecții, a zis Riudavets și s-a ridicat.

Înainte de a se întoarce la treburile lui urgente, se apropie să dea mâna cu mine.

— Mă bucur că ai venit pe la noi. Ești ca la tine acasă, știi bine.

— Mulțumesc. O să mă străduiesc, în orice caz, să nu fac prea multă dezordine.

În restul după-amiezii și în dimineața următoare s-a desfășurat partea cea mai plictisitoare și mai ingrată a muncii de poliție. Hârțogăraie, telefoane, aprobări de sus, autorizări judiciare cu rapoartele însoțitoare, chestiuni de logistică… Pe scurt, înfruntarea unor opreliști interne și externe. Toate acestea s-au adăugat la dificultățile obișnuite pe care le presupune organizarea unei intervenții la sfârșit de săptămână, cu alte cuvinte călcând pe coadă pe toată lumea. Trecerea anilor mă înzestrase cu o oarecare pricepere în a delega mare parte dintre aceste osteneli subordonaților, pe de o parte, și șefilor, pe de alta. Arnau și Chamorro s-au străduit din răsputeri, așa cum le stătea în fire, iar Rebollo, cu ajutorul punctual al lui Pereira, nu s-a lăsat nici el mai prejos. Chiar și așa, tot am avut câte ceva de făcut, anume să o informez pe doamna judecător Albiñana despre ceea ce aveam de gând să facem și despre cum putea influența asta cazul pe care îl instrumenta. În cele din urmă, din comoditate, am stabilit ca toate

pătrunderile și perchezițiile să fie autorizate de judecătoarea din Barcelona, care putea trimite în judecată cazul rețelei de prostituție, dar și să arestăm persoanele care aveau o posibilă legătură cu asasinatul lui Robles. Îmi convenea ca judecătoarea să fie la curent, în caz că apărea ceva neprevăzut pe durata interogatoriilor.

Doamna judecător îmi ascultă explicațiile cu atenție și, după ce îmi ceru vreo două lămuriri suplimentare, păru să se considere mulțumită. Cu toate acestea, nu se feri să-și exercite autoritatea:

— Vă rog să mă informați, în orice caz, până ce colega mea din Barcelona să decidă asupra situației arestaților. Poate e necesar să emit un mandat de încarcerare pe loc pentru vreunul dintre ei, în cazul în care colega mea nu găsește motive. Pentru asta, va trebui să profitați din plin de perioada de detenție, dar consider că e ca și făcut.

— Desigur, doamnă judecător, m-am grăbit să o liniștesc.

Singura chestiune care mi-a provocat o oarecare plăcere (nesănătoasă, firește) a fost să formez numărul lui López și să-i înapoiez lovitura:

— Aveai planuri pentru duminică seară?

— Poftim? a răspuns, bănuitor.

— În locul tău, m-aș pregăti să fiu mâine după-amiază la Barcelona, îți dau vestea înainte să o afli de la șeful tău. O s-o primești cât de curând, aș zice. De îndată ce va termina de vorbit cu șeful meu.

— Ca să vezi! Ar trebui să-ți mulțumesc?

— Nu știu, e treaba ta. În locul tău, aș mulțumi fiindcă am timp să mă pregătesc. Îți smulgem clienții din ghearele jandarmeriei catalane, unde ar ajunge în mod obișnuit.

— În cazul ăsta, Corpul de jandarmi își exprimă recunoștința. Apropo, e-mailul pe care mi l-ai retrimis azi-dimineață… Îți confirm, era un cont în care intra și Salazar. Era pentru el, dar n-a apucat să-l citească.

— Mi-am închipuit. În fine, să știi că o să facem mai multe percheziții în același timp. Te las să o iei pe urmele sergentului Nuño, dar va trebui să păstrăm permanent legătura.

— Tu unde te duci?

— Mă mai gândesc, dar o să-ți spun.

În seara aceea, Chamorro mă întrebă exact același lucru.

— Tu ce crezi? i-am întors eu întrebarea.

— Încerc să ghicesc. Nu știu dacă o să ne lăsăm purtați de considerații profesionale sau de vreunul dintre capriciile tale.

— Îndoiala ta mă jignește, sergent. Pe unde-și mai face veacul Serret, după rezultatele filajului din ultimele zile?

— La ora asta? Depinde.

— De asta depinde unde vom merge. El hotărăște.

Pentru prima dată de la ultimul sfârșit de săptămână, mi-am dăruit un somn de opt ore. Mulțumită acestei precauții, când la ceasurile două dimineața, în zorii zilei următoare, ne ocupam pozițiile ca să intervenim, eram îndeajuns de odihnit cât să nu depind doar de descărcarea de adrenalină, inerentă momentului în care dobori ușa cuiva care nu te așteaptă. Străzile din Castelldefels nu păreau mai populate decât în timpul săptămânii, dar a trebuit să planificăm operațiunea cu grijă, ca să ne desfășurăm fără să speriem iepurele. Pe când așteptam în mașină, în poziția stabilită, Chamorro se întoarse spre mine și constată:

— Până la urmă, a ieșit tot cum ai vrut tu.

— Îmi fac datoria, ca întotdeauna, m-am apărat.

— Datoria de cavaler rătăcitor? mă luă peste picior.

— Poți nădăjdui, oare, la ceva mai bun în lumea asta ticăloasă?

— Promite-mi că o să ai grijă.

— Am un copil. Și sunt mai vulpoi și mai bătrân decât ei.

Nu-i spusesem lui Chamorro de ce avusesem ideea să procedez în felul acela, dar după acel scurt schimb dialectic de replici, m-am temut că reușise, ca de obicei, să se prindă. Mărturisesc că, pentru o clipă, când m-am apropiat de ușa speluncii, m-am aflat la strâmtoare fiindcă de data asta nu mă mai puteam bizui pe sex-appeal-ul sergentului meu pentru a intra. Pe de altă parte, era posibil ca personalul din rețea să aibă, mulțumită lui Nuño, descrierea mea fizică, însă am socotit că riscul pe care-l presupunea această posibilitate era neînsemnat. Avantajul de a fi un ins obișnuit: doar dacă nu cumva primiseră fotografia mea, nu prea avea să le fie de folos avertizarea să fie atenți la un individ brunet, de statură medie, parametri în care se încadrează grosul populației spaniole.

Cert e că, după ce m-a măsurat din cap până-n picioare, gorila s-a dat la o parte și m-a lăsat să intru. Deși eram îmbrăcat pentru ocazie, cu cele mai bune haine pe care le aveam, m-am gândit că ceea ce-mi deschisese ușa era mai degrabă criza, care se făcea simțită și acolo, și din pricina căreia nu prea le dădea mâna să-și aleagă pe sprânceană clientela, și așa împuținată. În interior abia dacă se zăreau în jur de doisprezece indivizi. Aveau la dispoziție cam tot atâtea femei pentru a-și da frâu liber fanteziilor. M-am

apropiat de bar, unde servea aceeași ospătăriță, și-am cerut:

— Îmi faci un *gimlet* așa cum știi tu?

Probabil nu prinsese adevăratul înțeles al cuvintelor mele, fiindcă a zâmbit măgulită, deși cu jumătate de gură. M-am îndreptat spre masa unde în urmă cu câteva nopți stătusem cu Chamorro și m-am așezat cu spatele la perete. De acolo, am cercetat rapid teatrul de operațiuni. Mai întâi, mi-am îndreptat atenția asupra fracțiunii masculine și i-am identificat pe cei care ar fi putut face parte din personalul clubului, sau care presupuneau un posibil risc din pricina înfățișării sau a constituției fizice. În total, am numărat patru. Ceilalți mi s-au părut inofensivi. Apoi le-am cercetat pe fete, una câte una. Printre ele se afla, spre binele meu, dar nu și al ei, cea care-mi sugerase ideea de a intra înaintea colegilor mei. Stătea de vorbă cu altă fată și cu vreo doi indivizi cu înfățișare de englezi, cel puțin asta am dedus din felul lor de a izbucni în hohote de râs și de a da berea pe gât. Mi-am scos telefonul mobil și, în textul mesajului pe care-l aveam deja pregătit, am adăugat: „25 în poiată, 4 cocoșei, 5 minute”. Am apăsat pe tasta de trimitere tocmai când ospătărița îmi aducea băutura. În pofida tuturor regulilor, atât ale profesiei, cât și ale bunului gust în materie de băuturi alcoolice, am dat pe gât jumătate dintr-o înghițitură. Căldura aceea din pântece mi-a creat o senzație de bine în timp ce număram minutele pe ceas. Când mai rămăsese unul, m-am ridicat și m-am îndreptat spre fată.

— *Sorry,* le-am zis însoțitorilor, luând-o de braț. Aș vrea să schimb două vorbe cu tine, ai un minut?

A fost atât de surprinsă, încât s-a lăsat ridicată în picioare.

— *Hey, you moron*… se repezi unul de la masă.

— Nu, nu-s mormon. *And you?* am făcut eu pe nebunul.

— *What the fuck?*

Cu coada ochiului, am văzut că unul dintre băieții răi se desprinsese de la bar și se îndrepta spre mine. Știam că punctualitatea era una dintre cele mai înrădăcinate calități ale lui Chamorro, dar norocul nu era de partea mea când am dus mâna la portofel. L-am desfăcut cu o iuțeală de scamator și i l-am vârât sub nas supusului Majestății Sale. În eventualitatea în care nu recunoștea legitimația, l-am lămurit:

— Jandarmeria. *Police, sir.*

Și, ferind-o pe fată în spatele meu, m-am întors și i-am vârât legitimația sub nas gorilei care, judecând după expresia feței lui, se pregătea să mă înșface de gât. Și-a făcut efectul de a-l ține în loc, însă doar pe moment.

— Unde-i mandatul? a mârâit. E un club privat.

Muzica se întrerupse brusc și în încăpere răsună vocea lui Chamorro. Mi s-a părut cea mai dulce melodie când am auzit:

— Jandarmeria! Toată lumea la pământ!

— Na-ți mandatul! În locul tău, m-aș arunca la podea, i-am zis, țintind spre el cu un pistol pe care-l scosesem profitând de o clipă de neatenție din partea lui.

A fost o operațiune curată. Majoritatea celor de față erau persoane care nu s-ar fi înfruntat cu un grup de oameni înarmați și mai bine antrenați decât ei. Iar puținii care ar fi putut avea pornirea de a riposta și-au cântărit imediat posibilitățile și s-au supus, începând cu cel care venise să mă tăbăcească și care, privindu-mă cu toată ura pe care o aduna în suflet și care nu era defel neînsemnată, s-a lăsat mai încet la pământ.

— Întindeți-vă bine, vă rog, i-am cerut.

Nu am stat să-l imobilizez. De îndată ce am văzut că se putea ocupa de el unul dintre ai noștri i-am făcut un semn, după care am luat-o de mână pe fata care, îngrozită, se ascundea și acum în spatele meu, și am scos-o din club. Ajunși în stradă, am băgat de seamă că era înconjurată și invadată de toate efectivele polițienești. Mașinile și furgonetele noastre se amestecau cu cele ale celor de la *Mossos.* Automobilele care protejau perimetrul aparțineau tot jandarmeriei catalane. Le-am arătat agenților legitimația și ne-au lăsat să trecem. Odată ieșiți din zona aflată sub controlul poliției, am luat-o pe fată de umeri și am privit-o în ochi. Am simțit-o cum tremură în mâinile mele, ca un animal speriat.

— Ce s-a întâmplat? a murmurat.

— Nu vrei să știi, i-am răspuns. Tu nu erai acolo. Du-te unde stai acum, ia ce-ți trebuie și fă-te nevăzută. Mergi la ai tăi, oriunde or fi. Nu știu ce probleme ai cu ei, dar trebuie să fie al dracului de nasoale ca să le întreacă pe alea care te pândesc aici. Uită tot ce ai văzut. N-ai fost niciodată aici. Asta nu s-a întâmplat niciodată.

— Dar…

— Niciun dar… Jessi. Gata, s-a terminat. Valea!

I-a fost greu să priceapă, dar în cele din urmă începu să dea înapoi și se îndepărtă, cu pași grăbiți. Mi-am dorit s-o fi putut convinge, fiindcă-i spusesem adevărul. Norocul o ajunsese la timp: dacă ea voia să o lase în trecut, greșeala aceea n-avea de ce s-o distrugă.

După ce am comis acea abatere, prin care încălcăm regulamentul ca să-

mi închei socotelile cu conștiința mea, m-am întors la club. În clipa aceea, mai mult decât orice altceva, îmi trezea curiozitatea locul în care îl găsiseră pe Serret. Conform datelor primite de la echipa de filaj, acesta se afla undeva în clădire. De îndată ce am ajuns, am căutat-o pe Chamorro. L-am văzut mai întâi pe Arnau, care identifica indivizii din club împreună cu agentul Gil.

— Pe ușa asta, sus, mi-a arătat.

Se pare că pe Serret îl surprinsesem cu una dintre sclavele lui, o unguroaică exuberantă, brunetă, cu ochi de culoarea extravagantă a ambrei, pe care am zărit-o ghemuită într-un colț al încăperii. Înainte să mă uit la Serret, întins la podea, am privit roată și am fost uimit că cineva se putea excita într-un loc atât de cocălăresc, chiar și cu o asemenea femeie. Apoi, am plecat privirea și l-am văzut pe omul nostru, cu fața la podea, gol, cu mâinile încătușate la spate.

— I-ați citit drepturile? am întrebat-o pe Chamorro.

— Când îl imobilizam, a zis.

— Trebuie să punem ceva pe el, nu?

— Crezi?

— Vir, trebuie să ne facem treaba.

— Bine, dar eu n-am de gând să-l îmbrac.

Îmi întoarse spatele și părăsi încăperea.

— O să mi-o plătiți! ne-a amenințat Serret de la podea.

— Sper că nu, tocmai ne-au tăiat salariile, i-am răspuns și i-am făcut semne unuia dintre cei care-l păzeau să-l ajute să se îmbrace și celuilalt să o scoată de acolo pe unguroaică.

A fost o noapte lungă. În cele șase razii am arestat în total cincisprezece bărbați și șapte femei, la care se adăugau Nuño și celălalt agent pe care López și oamenii lui, după scurtul timp pe care-l avuseseră la dispoziție pentru anchetă, au considerat potrivit să-l elibereze de îndată din funcție. În afară de asta, în clădire au găsit peste două kilograme de cocaină. Noi l-am dus pe Serret la secția jandarmeriei catalane, unde hotărârserăm să îi ducem pe cei arestați și să-i interogăm, mai puțin pe jandarmii puși sub arest, pe care López i-a dus la comandament.

Acum, că ședea alături de mine, l-am cercetat mai cu atenție pe Serret. Un individ pe la vreo cincizeci și cinci de ani, prea bronzat, cu gușă operată și privire inertă. Un șmecher în adevăratul sens al cuvântului. Brusc, mi-a zis:

— Știu cine ești și de ce te afli aici. Pe tine te doare undeva de treaba cu fofoloancele. Ai venit de la Madrid pentru amicul tău Robles.

N-am zis nimic. Nu era momentul pe care-l alesesem ca să vorbesc cu el.

— Ai de gând să ne spui ceva? a spus Chamorro, întorcându-se spre noi.

Serret aținti asupra mea o privire mefistofelică.

— Eu nu prea am ce să-ți zic, fătuco. Șeful tău știe mai multe.

I-am înfruntat privirea. Pentru o aburea lă, era ceva destul de neobișnuit.

— Tomás Valero, a scrâșnit. Sau poate-ți sună mai cunoscut Travolta.

Atunci am știut că nu era o aburea lă și că perioada mea de grație se încheiase. Se afla acolo, dinaintea mea, din nou. Fiara.

CAPITOLUL 19

SECĂTURĂ DE BĂIAT BUN

După ce l-am lăsat pe Serret în secția jandarmeriei catalane, să doarmă la răcoare cât o putea, dacă putea, ne-am pregătit să o luăm spre comandament. Având în vedere cât era ceasul, abia dacă ne puteam îngădui puțină odihnă pentru a înfrunta ziua următoare cu o minimă garanție că aveam să fim în stare de ceva. Înainte să pornim, am avut un scurt schimb de impresii cu Riudavets și cu Balderas. Ei stăteau mai prost decât noi: mai aveau de verificat identitatea tuturor și de hotărât pe câți îi lăsau să plece și pe câți îi păstrau la umbră, fiindcă ultima operațiune îi adusese la capătul puterilor. I-am rugat să mă lase singur cu Serret, de îndată ce era posibil, și le-am explicat și motivul: din ce reușisem să vorbesc cu el de-a lungul scurtei noastre călătorii din Castelldefels, nu doar că avea informații despre asasinarea lui Robles, ci părea și dispus să ne ofere date pe care trebuia să le procesăm și să le verificăm cât mai urgent, deoarece arătau spre alte persoane, care nu picaseră în plasa noastră în timpul raziei. Intendentul se întoarse spre sergent și îl întrebă:

— Ce părere ai, Eva?

Balderas socoti din mers.

— La unsprezece vi-l dau pe mână. Promit că până la ora respectivă încheiem interogatoriul și o să vă acord timpul de care aveți nevoie. Pe asta ne-ați servit-o pe tavă, cum s-ar zice.

— Și nu suntem nerecunoscători, comentă Riudavets.

— La unsprezece suntem aici. Sau puțin mai devreme.

În drum spre comandament, l-am sunat pe López.

— Cum ți-a mers? l-am întrebat.

— Mă rog, am avut și ceva emoții, mi-a răspuns cu voce stinsă. Nu uita că în vremurile lui bune individul ăsta se număra printre cei care sar la bătaie. A vrut să retrăiască momentele de glorie demult apusă și să se împotrivească, lucru destul de neobișnuit printre cei urmăriți de mine. Dar, din fericire, căpitanul GRS mi-a trimis băieții cei mai demolatori. În cele din urmă, Nuño a înțeles că o să piardă duelul. Deși nu s-a ferit să le arunce în față că operațiunea e un rahat, că-s niște amatori și că n-a dat cu toți patru

de pământ doar fiindcă n-a vrut mușchiul lui.

— În fine, am suspinat.

— M-a dezamăgit puțin, a declarat. S-ar zice că-i cam imbecil. M-am lăsat încurcat de strategia lui de a-și ascunde activele, dar se vede bine că i-a copt-o cineva. Ăsta nu se sforțează atâta.

— Noi ne ducem într-acolo. Mi-l lași mâine, la prima oră?

— Sigur. Ce înseamnă asta pentru tine?

— La nouă, de exemplu. Ca să apuc niște ore de somn.

— Ce leneși sunteți, m-a luat peste picior. Contează pe mine.

Pe când ne îndreptam spre comandament, m-am gândit că era straniu să fi găsit cu oamenii mei indiciile necesare ca să-i arestăm pe toți, pentru ca acum să am nevoie de aprobare ca să-i interoghez, după ce-i lăsasem pe mâinile altora. Nu consideram că ar fi fost un lucru rău, pe de altă parte: la urma urmei, era mai comod ca răspunderea pentru custodie să apese pe umerii lor, pe când mie îmi revenea strict răspunderea de a obține informațiile pertinente pentru propria anchetă.

Ne-am dus direct la camerele noastre. De îndată ce am intrat, m-am dus la baie să mă spăl pe dinți. După ce mi-am clătit gura, am făcut greșeala de a mă uita în oglindă. Apoi am aruncat o privire spre telefonul mobil, pe care-l lăsasem pe policioară. Nu-l puteam ignora și, oricât de obosit eram, nu mai puteam amâna. Am format numărul lui Chamorro.

— Da… a răspuns imediat.

— Ai fost foarte plină de considerație în seara asta.

— De ce spui asta?

— Fiindcă n-ai întrebat nimic.

— Ar fi fost de folos?

— Ai zece minute? Deși s-ar putea să fie douăzeci.

— Am. Vii tu la mine? Vin eu la tine?

— Vin eu, dacă se poate.

— Se poate. Camera mea e întotdeauna gata de inspecție.

— Nici nu mă îndoiam. Lasă-mă un minut.

Aveam nevoie de acel minut ca să mă gândesc, să-mi așez amintirile în ordine, să-mi aleg cuvintele. Era un timp foarte scurt, dar la fel de scurte ar fi fost o oră sau o zi întreagă. Am bătut de două ori cu degetele în ușă. Știam că ea era pregătită și că nu era nevoie de mai mult. Nu i-a luat nici trei secunde să-mi deschidă. Am intrat în cameră și-am căutat un loc unde să mă așez.

— De data asta, stai tu pe pat, m-a invitat.

Nu m-am împotrivit. Pe când eu mă așezam mai comod, ea își trase scaunul mai aproape. S-a așezat dinaintea mea, poate prea aproape, dar recunosc că mi-a prins bine să-i văd ochii așa, la distanța potrivită ca să-i disting pupilele dilatate și luminițele scăpărând în irisul căprui care sugerau hotărârea și înfocarea pe care le văzusem uneori la ea, când avusese nevoie de ele. M-a ajutat și să o știu sincer de partea mea, în ciuda tuturor lucrurilor, a caracterului său și a greșelilor mele, a împrejurărilor afurisite în care ne aflam.

Nu-mi amintesc foarte bine cum am început să vorbesc și nici unde mi-am început povestirea. Îmi amintesc, în schimb, frânturi din ce i-am spus, și-mi mai amintesc că nu am păstrat nimic pentru mine și că m-a ușurat destul de mult faptul că am putut fi sincer cu ea și i-am putut destăinui totul fără rezerve. De acolo, povestea mea înceta a mai fi povestea mea și devenea, cel puțin în fața ei și în virtutea loialității pe care i-o datoram, informație necesară pentru caz. Așa cum eu urma s-o folosesc, ea trebuia să poată face același lucru. Nu poți porni la război știind că ai în încărcător muniție care-i lipsește camaradului tău, sau fără a-i împărtăși tot ce știi despre locurile din care poate deschide focul dușmanul. Asta este, pur și simplu, inadmisibil între camarazi. Iar eu n-aveam de gând să fac vreun lucru pentru care niciun motiv, nicio frică și nicio rușine nu m-ar fi putut ajuta să mă justific dinaintea ei. Până atunci, putusem să păstrez totul pentru mine. Nu și de atunci încolo.

— Nu înțelegi foarte bine cum se întâmplă, știu că i-am spus la un moment dat, dar după ce s-a întâmplat, ai sentimentul că într-un fel sau altul trebuia să ți se întâmple, chiar dacă nu știai, chiar dacă ți-ai spus dintotdeauna că ție nu ți se poate întâmpla așa ceva. Ca și cum ceva dinlăuntrul tău s-ar încăpățâna să-ți năruiască împotrivirea, ceva care este tot tu și de care nu te-ai ocupat cum trebuie. În zilele acelea ascultam la nesfârșit un cântec al lui Franco Battiato care surprinde foarte bine ideea. Se numește *Fiara.* „Fiara pe care o port înăuntru îmi răpește totul”, zice cântecul, „mă subjugă pasiunilor mele”. Cel mai uimitor lucru este că îl ascultam și mi se părea corect, ba chiar credeam că era necesar ca fiara să se bucure de o asemenea victorie. Ca un fel de catharsis. Acum, când îmi aduc aminte, mi-e greu să deosebesc în sentimentul acela adevărul de amăgirea de sine. Nici nu prea am chef să lămuresc asta, nici nu mai are rost. În cele din urmă, contează faptele și consecințele lor. Faptul este că eu și Robles

am tolerat ceea ce nu trebuia să tolerăm și am plătit prețul. Un preț care la vremea aceea mi s-a părut ridicat în ceea ce mă privește. Dar acum, văzând cum a plătit el, dacă Serret nu a născocit tot ce ne-a dezvăluit în mașină, și mi-e greu să cred că e scorneală, mi se pare o nimica toată.

Virginia nu se pierdu cu firea auzind toate acestea. Nici cele ce au urmat.

— Nu e o scuză, dar gândește-te că ești tânăr, că viața ți se așterne înainte și-ți dezvăluie lucruri pe care nu le știai. Gândește-te că vii de la război, și nu găsesc alt chip de a descrie cei trei ani pe care i-am petrecut pândind oameni care nu erau nicidecum pungașii din ultima vreme, băiețandrii ăștia importați din *kale borroka*[31] de fac pe ei când sunt săltați, ci pantere înfuriate, gata să te înfrunte până la ultimul glonț când le hăituiești, gata să moară ucigând, cum au și făcut unii dintre ei. Gândește-te că, după asta, după ce te-ai obișnuit să stai toată ziua împresurat de ostilitate, simțind ura față de ceea ce reprezinți palpitând pe străzi, te întorci la lumea obișnuită și, culmea, aici, pe țărmul Mediteranei, cu o climă blândă și cu tot ce are Barcelona pentru a-ți înfrumusețea viața. Gândește-te că intri în anumite locuri cu o legitimație care-ți deschide toate ușile și-ți întinde covoare roșii, că faci asta alături de cineva care le știe pe toate, un șef competent, charismatic, care e peste măsură de atent cu tine, ba chiar puțin afectuos, într-un fel tatăl pe care nu l-ai avut niciodată, sau erai atât de mic, încât nici nu ți-l mai amintești. Și gândește-te, în sfârșit, că el te liniștește, nu-i nicio problemă, lucrurile nu sunt întotdeauna atât de rigide, slujba asta nu e o știință exactă, dacă el ar fi respectat toate regulile și ar fi umblat doar cu mănuși de catifea n-ar fi rezolvat nici măcar un amărât de caz în toată cariera lui. E adevărat, pe de altă parte, că ești căsătorit cu iubita ta de-o viață, că atunci când erai acolo, în infern, te-a așteptat, și că acum, în vremurile bune, împarte norocul cu tine, răsplata de a conviețui și de a fi, în sfârșit, împreună, cu un copil mic, o familie aflată la început și care ar putea foarte bine să crească…

Inevitabil, aici m-am întrerupt. Colega mea aștepta, cu răsuflarea tăiată, să reiau povestirea. Am urmat:

— Înțelege-mă, nici Robles nu mi-a arătat totul dintr-odată, nici eu nu am căzut brusc. Mi-a dozat informațiile, arătându-mi că în unele localuri nu era nevoie să plătim băutura fiindcă urma să fim nu tocmai scrupuloși cu tot ce se întâmpla acolo. În schimb, ei nu pierdeau din ochi ce se petrecea acolo și ne spuneau ce ne interesa pentru munca noastră. Firește, îmi dădeam seama că una era tolerarea în schimbul informației și alta tolerarea în

schimbul informației și a câtorva avantaje personale. Când am aflat că, pe lângă băuturi, lui Robles îi mai cădea și câte ceva, de pildă blonda aia la vederea căreia îi scăpăraseră ochii în una din serile trecute, și am mirosit că în localurile la care ne duceam și unde ne tratau atât de bine nu erau la fel de atenți cu fetele pe care ni le ofereau, trebuia să fi înțeles că asta însemna să calc dincolo de linie, unde începea imprevizibilul, însă el era maestrul meu și părea întotdeauna foarte sigur de sine, așa cum eu nu fusesem niciodată și nici nu mă așteptam să fiu.

O umbră trecu atunci peste chipul lui Chamorro.

— Curând, mi-am primit și eu oferta, pe șleau, am zis, confirmându-i bănuiala. Și am refuzat-o. De fapt, am refuzat-o de mai multe ori. De câte ori îmi trimiteau câte o fată, chiar dacă una putea scula un om din morți, iar două, un cimitir întreg, îmi aminteam de familia mea, de copilul meu, de anii grei pe care eu și nevasta mea îi trăiserăm împreună și pe care acum îi lăsasem în urmă. Și refuzam. Între timp, Robles stătea cât stătea, eu beam ceva, ascultam muzică, dansam cu câte o fată. Îmi povesteau viața lor, iar eu încercam să separ adevărul din balivernele lor. Ba chiar, cu timpul, ajungeau să se destăinuie, și atunci o luam invers, încercam să văd pe unde strecurau vreo minciună și ce anume voiau să ascundă, în ciuda tuturor lucrurilor. Întotdeauna, nu neg asta, ajungeam și la flirt, flirtul își are farmecul lui, chiar mă măgulea să văd cum se certau pe mine, cum se sfădeau ca să șadă cu sticletele tinerel și isteț căruia-i plăcea să stea de vorbă, ca să scape în felul acesta, măcar o vreme, de chelioșii cu burtă care nădăjduiau să ofteze de plăcere în timp ce ele îi călăreau cu îndreptățită lipsă de chef.

Aici am privit-o în ochi.

— Pot invoca în apărarea mea faptul că n-am acceptat niciodată să mă culc cu o târfă. Vreau să spun, cu cineva care s-ar fi învoit să-mi ofere plăcere pentru bani, sau pentru banii pe care șeful ei și-i permitea ca să ne câștige bunăvoința față de afacerile sale ilegale, ceea ce ar fi însemnat același lucru, sau chiar mai rău. Ce s-a întâmplat a fost mai simplu și mai straniu în același timp. Unul dintre acei indivizi ținea un restaurant, în afară de bordel. Se afla în munți, mai sus de Castelldefels. Obișnuiam să mergem acolo să luăm masa, era unul din acele locuri unde mâncam mai ieftin, dar fără să ni se pună în farfurie cartofi plini de ulei sau carne gătită a doua oară, ci mâncare adevărată. Acolo lucra o fată, o chelneriță. Nu știu cum naiba s-a întâmplat și nici, mai ales, cum și-a dat seama nemernicul ăla că

acolo se afla ceea ce nu obținuse plimbându-mi pe sub nas toate târfele, ca la casting. Treaba e, Vir, că toate s-au adunat dintr-odată. Lipsa de înțelegere, ispitele, viața bună. Și oboseala unei femei care nu mai era iubita ce dezmierda războinicul în timpul permisiilor, ci mama plină de amărăciune a unui copil mic, care nu pierdea nicio ocazie de a-mi reproșa faptul că se vede silită să dea cu piciorul la orice șansă profesională doar ca să mă urmeze. Greșeala definitivă a fost când am hotărât să cumpărăm apartamentul din Madrid, pentru ca ea să se întoarcă și să-și reia viața profesională acolo unde își avea cercul de cunoștințe și de prieteni. Eu aveam să rămân la Barcelona, făcând naveta, până ce apărea un post vacant într-o unitate centrală, lucru de altfel destul de dificil. Hotărârea asta ne-a transformat în doi străini și a pregătit dezastrul.

Pentru prima dată, colega mea își plecă privirea. Nu-i suflasem niciodată nicio vorbă despre toate acestea. M-am gândit că poate se simțea copleșită să afle sau i se părea că nu are dreptul. Dar îl avea.

— N-o să te mint, am urmat. Chiar dacă a fost un dezastru, mie nu mi s-a părut așa. De fapt, aș spune că atunci am trăit cele mai fericite clipe de care-mi amintesc. Ea era un vis. Era tot ce visasem toată viața sau, dacă o dau pe psihanaliză, încarnarea perfectă a nălucii mele lacaniene, închipuirea aceea pe care o iubești de dinainte să devii conștient și pe care o iubești neîncetat spre binele sau spre răul propriu, după cum te sucește viața și găsești, sau nu, persoana în care s-o proiectezi. Îmi amintesc uneori de o fetiță, Claudia, care locuia într-o căsuță albă pe strada Rio Negro, în Montevideo, dar a trecut atât de mult timp de-atunci, încât mă tem că a fost născocirea mea. Ea, în schimb, era acolo. S-a lăsat găsită și fiindcă a vrut, dar și fiindcă șeful ei făcuse ca lucrul acela să fie posibil. În ea mi-am aflat locul, pentru a-l pierde la scurt timp după aceea, fiindcă viața e plină de asemenea întorsături, într-o zi execuți triplul salt mortal și cazi în picioare, iar în ziua următoare, când vrei să-l repeți, îți frângi gâtul și s-a zis cu tine.

Am zâmbit ca să mai reduc din dramatismul afirmației mele. Erau răni cicatrizate cu mult timp în urmă, nu aveam de ce să o amărăsc cu ele.

— Totul s-a dus dracului în același timp. Fosta mea nevastă a mirosit ce se petrecea, eu i-am mărturisit totul fără prea multă împotrivire, ba chiar cu ușurare, fiindcă minciuna este una dintre cele mai groaznice mizerii pe care și le poate face sieși un bărbat, și m-am trezit repede în drum spre un divorț în care eram, firesc, învinsul, deși în inconștiența mea nu mi-am făcut prea multe griji la vremea aceea. Aproape în același timp, șefului acelei fete i-a

scăpat mâna și a făcut prostia care ne-a distrus pe toți. Mie și lui Robles ne-a fost cumplit de greu să-l arestăm și să-l aducem în fața judecătorului, după ce ne-am gândit, și să facem față unei anchete din care am scăpat basma curată la mustață fiindcă eram băieți deștepți, sau, mai bine zis, Robles era, iar individul ăla s-a purtat ca un imbecil, ceea ce ne-a adus un avantaj providențial. Pe lângă faptul că l-a costat cincisprezece ani de închisoare. Acolo a putrezit în tot acest timp Tomás Valero, alias Travolta, individul al cărui nume ni l-a dat Serret în seara asta. Cel care, după cum ne sugerează, și s-ar putea să se potrivească, a avut grijă ca Robles să moară în cel mai groaznic chip cu putință.

Chamorro își luă un răgaz ca să cumpănească ceea ce tocmai îi spusesem. Apoi, îmi puse întrebarea la care mă așteptam cel mai puțin.

— Și fata? Ce s-a întâmplat cu ea?

Refuzasem să-i răspund cu ani în urmă, în timpul ultimei noastre călătorii la Barcelona, când ghicise, ageră la minte cum era, că străzile, munții și marea aceea îmi aminteau de cineva. Marea, mi-am dat brusc seama, și am simțit cum mi se pune un nod în gât.

— Când s-a pornit tărăboiul, am zis, totul s-a dus dracului. Îți poți închipui: ea și-a pierdut slujba, iar eu, pe când încercam să-mi salvez pielea pe plan profesional, aveam de înfruntat războiul divorțului, în care am descoperit că persoana cu care conviețuisem și pe care o credeam tovarășa mea îmi devenise dușman și voia să-mi facă rău în cel mai cumplit fel cu putință, slujindu-se de o armă letală, fiul meu. O vreme am fost năucit, am încercat să-mi salvez căsnicia și familia, chiar și în mijlocul schimbului de focuri, până când am înțeles că nu mai era nimic de făcut și că era mai bine așa: ceea ce se destramă era predestinat să se destrame, iar femeia aceea, care fusese a mea, nu era ceva pentru care trebuia să lupt și nicio nenorocită, ci o ființă umană care încerca să-și joace cărțile, la fel ca noi toți, și care era rănită, așa cum suntem cu toții câteodată. Până când mi-am recăpătat echilibrul, fusesem deja repartizat la Madrid, ca să fiu aproape de fiul meu, și nu o mai văzusem de vreo doi ani pe fata din Barcelona. Atunci am înțeles că o purtam în continuare în suflet și că n-aveam să pot scăpa de ea. Și-am căutat-o. Dar n-am avut noroc.

— N-ai găsit-o?

— Sigur că am găsit-o. Sunt polițist. Se căsătorise de curând. Mi-a spus că soțul ei e un om bun. Că nu-l putea părăsi, o ajutase să se refacă după catastrofa. Cum puteam răspunde la așa ceva? Eu o lăsasem baltă, copleșit

de propria-mi nenorocire. Avea dreptate.

— Măi să fie…

— În felul acesta, eu am pierdut-o, iar Corpul de jandarmi a câștigat un tip care n-are nimic mai bun de făcut cu viața lui decât să și-o irosească încercând să găsească ticăloșii pe urmele cărora e trimis, știind că singura femeie cu care simte că ar putea să-și împartă viața e deja a altuia.

Expresia colegei mele se relaxă.

— Pe mine nu mă duci de nas. Ai făcut mai mult de-atât în privința elementului feminin. Sunt martor direct, nu uita.

— Trebuie să-mi omor urâtul, într-un fel sau altul. Dar îți spun adevărul. N-am uitat-o. Nici nu cred să o pot uita. Asta nu înseamnă că-mi voi permite să mă amestec în viața ei, nici acum, nici altă dată.

— Și nu te-ai mai dus să o vezi ultima dată când am fost aici?

— Ba da. De departe. Era bine, așa mi s-a părut.

Și atunci făcu un lucru la care nu mă așteptam. Mă luă de mână.

— Mulțumesc, Rubén. Pentru încredere.

— N-ai pentru ce. Iartă-mă tu, fiindcă nu ți-am spus nimic până acum.

— Era dreptul tău, a recunoscut. Iartă-mă tu pe mine.

Când îmi lăsă mâna, am înțeles că era momentul să mă ridic.

— Trebuie să mai și dormim, nu? am zis.

— Presupun.

— Noapte bună, Virginia. Dacă tot trebuie să ventilez lucrurile astea, în pofida dorinței mele, mă bucur că ți le împărtășesc ție.

— Și eu.

A doua zi, la micul dejun, i-am mai împărtășit povestea și lui Arnau, deși mult mai pe scurt. Când am isprăvit, a fost impresionat, chiar dacă lui nu i-am dezvăluit atâtea amănunte câte îi spusesem lui Chamorro despre dezastruoasa mea viață sentimentală și despre legătura cu cazul nostru.

— Nu te speria, Arny, i-am zis ca să-l liniștesc. N-am omorât pe nimeni și nici n-am înfăptuit crime împotriva omenirii. Am călcat nițel strâmb, așa e, dar totul s-a prescris. Azi suntem unde suntem fiindcă n-am mers mai departe când treaba a devenit serioasă.

— Da, dar… a bolborosit.

— Da, îți dau dreptate. Și sper să-ți fie învățătură de minte. Am fost întrebat adesea de ce am grijă ca intervențiile mele să fie întotdeauna perfecte, de ce nu o iau pe scurtătură, de ce umblu cu mănuși. Dacă-mi amintesc bine, chiar tu mi-ai spus: n-ai mai lucrat niciodată cu nimeni care

să fie atât de scrupulos în relațiile cu arestații și în privința formalităților legale, sau, pe scurt, care să fi fost atât de idiot încât să creadă în halul ăsta naivitățile pe care le-a scris ducele de Ahumada în îndrumarul său despre onoarea jandarmului. Cred că povestea mea neînsemnată îți poate fi de folos ca să înțelegi că individul acela nu era naiv, ci mult mai deștept decât cei care râd de el, fără să ajungem la cei care au mers mult mai departe, ca Salazar sau Nuño, despre a căror inteligență găzduirea de care au acum parte spune prea puține. Acum știi de ce nu întrec măsura, Juan. Fiindcă am făcut asta cândva și, cum se zice, am făcut-o de oaie. În asemenea hal, încât doar printr-o minune nu mi-au pus cruce.

Hotărârea cu care am rostit aceste cuvinte s-a dovedit și mai copleșitoare pentru el. Chamorro urmărea conversația cu vădită curiozitate.

— Există trei feluri de persoane, am urmat. Cei care au atât de mult, încât nimeni nu-i poate sili să dea niciodată socoteală, cei care au atât de puțin, încât nu le mai pasă dacă pierd mai mult, și restul. Dacă faci parte din prima categorie, poți ignora totul scăpând nepedepsit, dar o să ieși la liman nu din istețime, ci fiindcă joci în avantaj. Dacă faci parte din a doua categorie, accepți prețul și sfârșești prin a-l plăti, moment în care iese la iveală că, de fapt, nu-l acceptaseși, ci erai îndeajuns de neghiob încât să crezi că n-avea să-ți vină rândul să plătești. Cei care fac parte din a treia categorie, eu, tu, doamna sergent sau, în general, toți amărâții care facem parte din Jandarmerie și cărora li se adresa clarvăzătorul duce, nu pot face decât un singur lucru deștept, care este, de asemenea, și cel moral, dar nu despre asta îți vorbesc, anume să ne respectăm datoria. Lucru pe care Nuño și Salazar nu l-au făcut și, în felul acesta, au slujit drept pioni fără minte ai altora. Lucru pe care eu și Robles am făcut greșeala de a nu-l face la vremea noastră, devenind și noi în felul acesta simple instrumente ale unui individ lipsit de scrupule, care a vrut să ne înfunde odată cu el când i s-a isprăvit norocul. Și care, după trecerea anilor, pare să se fi întors ca să-și încaseze datoria.

— Am înțeles, plutonier.

— Nu-mi mai spune *plutonier*; cum să-ți vâr asta în cap? Cu atât mai puțin acum. Mai e un lucru, poate și mai important. Mă gândesc la asta de ceva vreme, iar ancheta mi-o confirmă. Știți ceva? De data asta, mă adresez amândurora. Noi nu ne putem lăsa corupți, fiindcă dacă se întâmplă una ca asta, corabia se duce la fund. Nu contează atât de mult faptul că fură un ministru sau un președinte al vreunei comunități autonome sau oameni de

felul lor. Nu oamenii ăștia pun lumea în mișcare, oricât de păgubitoare și de revoltătoare le-ar fi purtarea. Pe de o parte, se știe că unul sau altul o să cadă și, pe de alta, banii pe care pun gheara reprezintă doar o picătură în oceanul bugetului: sau crește datoria publică, sau se ajunge la faliment. Asta pare să fie situația acum, când datoria noastră nu mai suferă amânare. Abstracțiuni. În schimb, dacă noi călcăm pe alături răul devine concret, tangibil, și lovește acolo unde doare mai tare: năruim încrederea oamenilor, deschidem calea cui nu trebuie, îi facem rău celui pe care trebuie să-l protejăm, iar totul devine o mascaradă tristă și nenorocită. Așa că adăugați următoarele la cele spuse mai devreme: nu putem fi complici la prăbușire. Asta să atârne pe umerii altcuiva.

— S-a făcut nouă, ne-a anunțat Chamorro. Nuño te așteaptă.

— Atunci, să nu-l lăsăm să aștepte. Iertați-mi gargara. Probabil aveam nevoie să-mi dezleg băierile sufletului, după atâtea zile în care am ținut lucrurile astea doar pentru mine. Ignorați aiurelile de moșneag și păstrați esența.

Colega mea clătină din cap.

— Deocamdată, nu prea bați câmpii. O să te anunțăm când va sosi momentul.

— Te rog, i-am cerut.

Nuño mă aștepta în camera de interogatorii cu supunerea și stăpânirea unui taur care tocmai a primit atenții din partea picadorului și a trupei complete de banderilieri. Plutonierul López, bun cunoscător al firii omenești al specimenelor celor mai anormale, ni-l pregătise așa cum cerea cazul. Era în cătușe, iar în spatele lui se aflau două sute și ceva de kilograme de mușchi în uniformă, doi dintre tipii cei mai masivi și mai puțin înțelegători pe care trebuie să-i fi găsit printre toți jandarmii trimiși la comandament.

— Bună ziua, sergent, ne revedem, l-am salutat.

— Nu spre plăcerea mea, a lătrat.

— Mă gândeam… Vrei să-l rog pe plutonier să-ți dea jos cătușele și să le spună colegilor să ne lase singuri?

Mă privi cu niște ochi injectați de sânge.

— Cu alte cuvinte, l-am lămurit, ce-ai face dacă i-aș cere asta?

Își trase zgomotos nasul.

— Cel mai probabil? Ți-aș trosni una, presupun.

— Mulțumesc pentru sinceritate.

— N-ai pentru ce. Nu te așteptai? Măcar atât, ca să-ți întorc favoarea de zilele trecute și faptul că m-ai futut în halul ăsta, căcănarule.

— Eu nu ți-am făcut nimic, prietene. Mă ofeream doar să te tratez omenește cât timp stăm de vorbă. Dar fie, o să-ți oferim tratamentul pe care îl preferi, și vom vorbi în prezența martorilor. Îmi pare rău dacă ți-e rușine că mai sunt și alții care aud ce ne spunem.

— Ce spui tu, adică. Eu n-am de gând să suflu o vorbă.

L-am cercetat pe îndelete. În încăpere, în afară de cei doi GRS, ne aflam doar eu și López. Plutonierul m-a informat, sarcastic:

— Se pare că, în curând fostul nostru coleg, aici de față, are avocați care i-au spus că are dreptul garantat de Constituție de a nu se declara vinovat, sau chestii de-astea. Nu i s-a spus însă cât de puțin îi folosește asta când ești deja înhățat de coaie, cum e el acum.

— De cine? De tine? Dă-mi astea jos și încearcă, haide.

López privi netulburat brațele încătușate pe care i le întindea plutonierul. Apoi se întoarse spre mine, pentru a-mi ceda onoarea.

— Nuño, nu știu dacă-ți dai seama, i-am zis. E un asasinat. Victima e un coleg. Există dovezi care arată spre tine, într-un fel foarte urât. Cineva cu care ai afaceri comune a semnat în prezența avocatului său o hârtie în care te numește. Pe tine și pe Serret, alias Roberto, dar a stăruit mai ales asupra ta. Nu știu ce socoteli aveți sau ați avut de încheiat, dar așa e.

— Trage în gol, habar n-are. Eu n-am nimic de-a face în chestia cu Robles. Tu ești cel care trebuie să demonstreze că am vreo legătură, eu mi-am făcut treaba tăgăduindu-mi implicarea. Se cheamă prezumție de nevinovăție.

M-am apropiat de el și l-am privit adânc în ochi.

— Tu asculți când ți se vorbește? l-am întrebat. Nu numai că ai fost acuzat, ci sunt dovezi, telefoane, ca să nu mai vorbesc de restul porcăriei pe care o s-o scoată de la tine López și jandarmeria catalană. Nu crezi c-ar trebui să ai în vedere posibilitatea de a-mi mărturisi cine a făcut-o, dacă n-ai fost tu?

Nuño îmi aruncă o privire plină de aroganță.

— Nu, nu cred. Și n-o să-ți spun nici altceva ce te-ar interesa mai mult să știi. Ceva personal, secătură de băiat bun.

— A, da? Ce anume?

— N-o să-ți zic, prea târziu. Muie.

Am înțeles că nu avea rost să mai lungesc spectacolul. Cu atât mai puțin

cu cât înainte de unsprezece trebuia să ajung la secția jandarmeriei catalane pentru a vorbi cu cineva care era mai deștept decât gorila aia și care era dispus să-și salveze pielea sau măcar să încerce, denunțându-i pe alții. M-am ridicat de pe scaun și, înainte să părăsesc sala, m-am întors și i-am aruncat într-o doară:

— Porsche Cayenne. O mașină pe cinste, nu? Știi unde le fac?

— Evident că știu. În Germania. De ce?

— Evident că nu știi. Le fac la Bratislava, în Slovacia, unde salariile sunt pe jumătate, dar le vând la prețuri nemțești pentru fraierii care sunt convinși că își iau o mașină nemțească și care se vând ca pizdele ca să strângă mălaiul cu care s-o plătească. În felul ăsta, Porsche câștigă mult mai mult, pe când popândăii ca tine pierd totul.

— Sper să nu te prind pe stradă, mă amenință.

— O să mai treacă ceva timp până s-o mai vezi, strada aia. Poate până atunci crăp. Și am cerut să fiu incinerat. N-o să ai unde scuipa, îmi pare rău.

— Există ceva pentru care ți-ar putea părea mai rău.

— Da, știu deja. N-o să-mi spui tu. Noroc, Nuño.

— 'Te-n gură.

Am ieșit de acolo, nerăbdător să trag în piept aer curat, nu aerul viciat de răsuflarea lui. López ieși cu mine. Îmi puse mâna pe umăr.

— Nu-ți face griji. Jandarmul pe care-l îmbârligase a fost mult mai moale decât el. Ne-a spus totul dând apă la șoricei. Am vești bune: mulțumită lui, știm pe unde au intrat cele două kilograme și ceva de cocaină pe care Serret le ascundea la cabană. Nuño și amărâtul ăla le-au trecut prin vamă în unul dintre porturile lor. Doar că au uitat să dea socoteală Fiscului și șefilor.

— Aș minți dacă aș spune că mă surprinde.

— Atunci, nu minți. Eu mă apuc să fac demersuri și în noaptea asta dorm la Madrid. Tu mai ai o groază de treabă de făcut. Hai, du-te!

— Mulțumesc, colega.

— Eu îți mulțumesc. Luna asta mă descurc. Păcat că nu se dau comisioane pe operațiune, îmi luam casă.

— Îți sunt dator cu o cină. Iar tu îmi ești dator cu ce n-ai mărturisit la cina din Santander.

— La cină vin. Dar nu mă aștepta cu treaba ailaltă, mă avertiză, alunecos.

Pe drumul de la comandament la secția jandarmeriei catalane am

recapitulat pentru echipa mea ce aflasem în urma brutalei întrevederi pe care tocmai o avusesem. Nu eram mulțumit de mine însumi fiindcă răspunsesem la provocările lui Nuño, dar nu asta mă îngrijora cel mai mult, ci siguranța cu care sergentul se lăudase că știe ceva ce nu avea să-mi spună și care mă privea.

Suceam chestiunea pe toate fețele, când mi-a sunat telefonul mobil. Am răspuns fără să mă uit la număr. Orice îmi abătea atenția îmi prindea bine, ca să-mi mai iau gândul de la caz.

— Căpitanul Reinares la telefon, îți amintești de mine? am auzit.

— Da, căpitane. Ce mai faceți?

— L-am găsit, Vila. Am găsit locul crimei.

CAPITOLUL 20

TI PROTEGGERÒ

L-am cercetat pe îndelete pe bărbatul care stătea în fața mea. După cinci ore de stat la răcoare, două de interogatoriu condus de jandarmii catalani și, mi-am permis să ghicesc, nicio clipă de somn, Antonio Serret Marone, alias Roberto, proxenet, om de paie și traficant de droguri era suficient de întreg cât să-mi întoarcă privirea fără a clipi. În asemenea împrejurări, m-am bucurat să am un atu precum acela pe care tocmai mi-l pusese în mână căpitanul Reinares din La Rioja.

Încăpățânarea sa și strădania oamenilor să-i dăduseră roade: după ce luaseră la picior toată provincia, găsiseră în cele din urmă un martor care observase mișcări suspecte în jurul unei case vechi de țară, pe jumătate în ruină, dar protejată, ciudat, de porți metalice zăvorâte cu lacăte noi. Conform declarațiilor martorului, în preajma zilei în care fusese ucis Robles, văzuse intrând și ieșind de acolo mai mulți indivizi la volanul unor mașini. Dintre acestea, își amintea un BMW mare și un Seat Léon de culoare roșie. Își mai aducea aminte de doi bărbați pe la vreo treizeci de ani, cu înfățișare de magrebieni, și un altul mai în vârstă, posibil spaniol. Pentru o clipă, se gândise că ar fi putut fi patronul, însoțit de doi muncitori, angajați pentru muncile câmpului. Dar niciunul dintre ei nu arăta a agricultor și nici mașinile nu te trimiteau cu gândul la o asemenea activitate. Pornind de la ce au putut observa din exterior, la o cercetare preliminară, căpitanul și oamenii săi deveniseră și mai bănuitori în privința casei. În cele din urmă, un agent băgase de seamă că pe sub o poartă se scurgea niște sânge. Reinares se dusese la judecătoare cu toate acele informații și obținuse un mandat de percheziție. În interior găsiseră și mai mult sânge și, aruncată într-o debara înțesată cu unelte, o pereche de clești a căror tăietură se potrivea perfect cu urmele găsite pe coarda cu care îl spânzuraseră pe Robles. Așa cum mi-a spus Reinares, reușiseră să adune probe biologice de la mai multe persoane. Prin urmare, nu era deloc improbabil să avem ADN-urile ucigașilor.

În afară de Antonio Serret, în sala de interogatorii se afla restul echipei mele. După ce mi-l predase pe arestat, sergentul Balderas preferase să iasă,

ca să ia o gură de aer și să nu deranjeze. În ceea ce mă privește, am vrut să fie de față și Arnau, și Chamorro, ca să asculte amândoi tot ce auzeam eu și ca să mă ajute să interpretez. În afară de asta, voiam ca Arnau să vadă un infractor hârșit, cum era individul acela. Dacă avea ideea să-i pună vreo întrebare și dacă îndrăznea, avea îngăduința mea să o facă.

Tăcerea cu care am hotărât să încep, în chip de introducere care să-l ajute pe el să mediteze și pe mine să tatonez terenul, a fost ruptă de Serret.

— O să mă întrebi de târfe?

— Dacă are sens să întreb, poate, am recunoscut.

— Nu te obosi. Am o singură declarație de făcut: toate sunt majore, toate își fac meseria pe cont propriu și de plăcere, și nu lucrează ca angajatele mele. Eu le pun la dispoziție doar o infrastructură unde să-și desfășoare activitatea în condiții demne de igienă și siguranță și percep niște onorarii pentru serviciile mele. Pe câte una, străină, o ajut să-și scoată permisul de ședere. Cel mult o contravenție de natură administrativă: nu mă poți ține în arest pentru asta.

— Nu eu vă țin în arest, domnule Serret. Despre punerea dumneavoastră în libertate trebuie să vorbiți cu *Mossos*. Eu vreau doar să aflu amănunte despre relația dumneavoastră profesională, sau de ce natură o fi fost, cu răposatul Rafael Robles. Pe de altă parte, trebuie să recunosc, vreau să-mi satisfac curiozitatea pe care mi-ați deșteptat-o aseară pomenind un nume care nu-mi e deloc necunoscut.

Serret zâmbi cu îngâmfare.

— E formă al dracului de pretențioasă de a o spune. Știu că-ți aduci aminte, și-ncă foarte bine. În caz că nu știai, și el își amintește de tine.

— Cum își amintea și de Robles, nu? Asta e teoria?

Adversarul meu ridică din umeri.

— Eu n-am teorii, nu anchetez nimic. Îți spun doar că Travolta e omul tău, dacă ești în căutarea individului care i-a făcut felul prietenului tău, de altfel și prietenul meu, cu toate că într-un fel oarecum diferit, chiar dacă în ultima vreme relațiile dintre noi erau ceva mai încordate.

— Dumneata n-ai avut nicio legătură.

— Să vedem. Ceva, ceva, am avut. Vreau să zic că, cum mă tem că știți deja și n-are rost să mai tăgăduiesc, Robles s-a dus la Logroño să facă o treabă pentru mine. Tot eu am fost cel care a pus la cale întâlnirea cu individul ăsta de care-ți zic. Și cu încă cineva, pe care mi se pare că-l cunoașteți, și care poartă sau purta aceeași uniformă pe care o îmbrăcați și

voi, când o îmbrăcați. Ideea era ca toți laolaltă să-i sugereze să renunțe la oarecșce tâmpenii pe care le făcuse de la o vreme încoace. Totul în limitele unei simple discuții de convingere. Eu sunt doar un om de afaceri. Spre nenorocirea mea, am avut ideea proastă de a conta pe Travolta ăla, care s-a dovedit a fi un criminal.

L-am lăsat să se întrebe dacă aveam să înghit sau nu ce-mi spusese.

— Și cum de-ați avut ideea asta proastă?

— Mă rog, să zicem că mi-a fost recomandat. De către cineva căruia, la rândul lui, îi fusese recomandat drept un element capabil să descâlcească anumite situații. Nici eu, nici persoana respectivă nu ne-am închipuit vreo clipă că ne recomandau un sadic.

— Și persoana respectivă este…

— N-ar fi prudent din partea mea să-ți dezvălui numele.

Era momentul să risc. Pe de altă parte, nu aveam nimic de pierdut.

— N-o fi, din întâmplare, proprietarul cocainei ascunse în casa dumneavoastră, și al banilor cu care ați cumpărat toate localurile, imobilele și companiile care apar în acte pe numele dumneavoastră?

— Nu mă pricep la întâmplări. În orice caz, n-o să-ți dau niciun nume și n-ai cu ce să mă amenințți. Orice-ai spune, pentru mine e mai bine să-mi înghit limba decât să ciripesc. Iar companiile, localurile și apartamentele sunt ale mele. Sunt pe numele meu în toate actele.

— Știți că toate astea îmi sună ca și când ați fi spus „da”.

— Poate, dar cuvântul ăsta nu mi-a ieșit de pe buze.

— Și cum se face, în schimb, că iese cu atâta ușurință de pe ele numele cunoștinței noastre comune Tomás Valero, alias Travolta?

Ferindu-se de privirea mea, se prefăcu a-și aminti, brusc, ceva:

— A, am uitat să-ți spun că umblă mereu cu doi arabi. Îi cheamă Ahmed și Hassan, ca pe toți, îmi pare rău, dar nu-ți pot spune numele lor de familie. I-a cunoscut la pârnaie și au devenit nedespărțiți. Sunt, într-un fel, scutierii lui, dacă-mi permiți comparația.

Am refuzat să-i aprob gluma.

— Adevărul e că nu mi se pare de bun gust. Vedeți, domnule Serret, nu e lucru obișnuit ca o persoană ca dumneavoastră să ofere cu atâta ușurință asemenea informații în timpul unui interogatoriu legat de o crimă, doar dacă nu cumva o interesează să facă asta. Veți înțelege că va trebui să caut o modalitate de a verifica dacă informațiile sunt de încredere sau nu. Și mă văd obligat să vă avertizez că am ce-mi trebuie pentru a controla ceea ce-mi

spuneți și pentru a afla dacă mințiți sau nu, fără urmă de îndoială. Chiar și așa, insistați să-i indicați drept vinovați?

Nu a șovăit.

— Insist. Și ca să-ți fie și mai clar: însuși Travolta s-a lăudat dinaintea mea că l-a torturat și ucis pe Robles.

— Și asta s-a întâmplat…

— În urmă cu câteva zile.

— Câte?

— Patru, cinci? Nu știu, uneori pierd noțiunea timpului.

Mi-am privit colegii. Mai întâi, pe Chamorro, în treacăt. Apoi, pe Arnau. I-am făcut un semn, arătând înspre suspectul nostru. Înghiți în sec.

— Ne-ați putea spune pe unde-și face veacul individul ăsta? întrebă.

Serret îl măsură din cap până-n picioare. Am băgat de seamă cu satisfacție că tânărul meu elev făcea față provocării. Îi răspunse în silă:

— Nu, n-aș putea. I-am spus că nu ne mai putem vedea niciodată și a luat recomandarea în serios. S-a cărat, nu știu unde.

— Mai am o îndoială, am intervenit.

— Hai, frate, n-o ține doar pentru tine, mă încurajă cu mojicie.

— Nu e ceva obișnuit, dar nici imposibil. Uneori, când se vede în mâinile noastre, cel care comandă o crimă îl declară pe ucigaș drept autor nu doar material, ci și moral al crimei doar pentru a ieși din căcat, chiar dacă e o manevră destul stângace pe care nu ne e greu să o detectăm. Nu bateți într-acolo, nu-i așa?

— Chiar crezi ce tocmai ai sugerat?

— Poftim?

— Poate că altuia, mă lămuri cu indiferență, ar fi nevoie să-i explic care e motivul, personal și netransferabil, mai mult decât convingător, pe care-l avea Travolta ca să-i facă de petrecanie lui Robles. Ție, care știi cum stă treaba, mă îndoiesc că trebuie să-ți explic. De-aș fi aflat la timp! Dacă țicnitul ăla de căcat mi-ar fi spus toată povestea înainte să aranjeze întâlnirea aia cu Robles, în loc să mi-o spună după, te asigur că nu l-aș fi trimis pe bietul Rafael la Logroño pentru mine să ia banii ăia, pe care pe de altă parte Travolta avea ordin să i-i înmâneze și pe care mi i-a adus personal, ceva mai târziu.

Logica pe care fusesem învățat să o aplic nu era foarte diferită de cea de care se slujea el. Chiar și așa, trebuia să-mi forțez puțin norocul.

— Ceea ce nu-mi place mie, Antonio, i-am zis, este că uneori se-

nhăitează tusea și cu junghiul. Înțelegi tu ce vreau să zic. Și, în afară de faptul că pe Robles nu-l angajaseși cu carte de muncă, știu că apăruseră divergențe serioase între voi. După cum ne-a ciripit o păsărică, nu prea avea la inimă campania ta de a prinde în plasă puicuțe la ieșirea din licee, de pildă.

Serret păru ofensat.

— Uite ce, Bleblavicua sau cum te-o chema…

— Bevilacqua. Îl poți transmite șefilor tăi, nu apar în nicio carte de telefoane, nu am cont de Facebook și, spre deosebire de tine, nu am nimic pe numele meu.

— Fii fără grijă, n-am nici urmă de interes să pățești ceva.

— Nu-mi fac griji.

— Uite ce, despre fete ți-am zis ce trebuia să zic. Sunt majore și au făcut o alegere de bunăvoie. Eu m-am mărginit să le ajut să reducă riscurile asociate acelei alegeri. Pentru atât de puțin lucru, vezi bine, n-o să omor pe nimeni și nici n-o să pun să fie omorât cineva, cu atât mai puțin să fie trecut mai înainte printr-un *remake* după *Masacrul din Texas*. Toate astea răsar și pot răsări numai din mintea rătăcită a acelui individ pe care, din vina voastră și din pricina purtării lui, presupun, l-ați ținut cincisprezece ani la răcoare. Când s-a întors în stradă, i-a întins lui Robles o capcană în care eu am fost doar fraiericiul pe care l-a folosit ca să i-l aducă pe tavă, acolo unde îl putea lichida după bunul plac și fără riscuri. Și-ți mai spun ceva, și cred asta ar trebui să te îngrijoreze. Travolta nu te-a uitat, cum ți-am spus, știe că ești implicat. Și m-a încredințat că mai știe ceva: cum să ți-o plătească lovindu-te unde doare mai tare.

— La ce vă referiți?

— Nu știu. Știu doar ce ți-am spus, ce mi-a zis și el. Nu sunt detectiv, dar pare să cunoască pe cineva de care-ți pasă, știi, ca în celălalt film, *Incoruptibilii*. Ar fi posibil?

În clipa aceea, am înțeles mai multe lucruri. Primul, mai puțin important, la ce se referea Nuño când îmi dăduse de înțeles că știa ceva ce eu aș vrea să știu, personal, dar n-avea să-mi spună. Al doilea, că trecutul se întorsese nu numai pentru Robles, ci și pentru mine, și nu doar sub forma unor amintiri stânjenitoare, cum crezusem până atunci. Al treilea, trebuia să fac neîntârziat un lucru, fiindcă n-aveam să mi-o iert niciodată dacă din neglijența mea toată treaba aia avea să afecteze pe cineva care n-avea nicio vină.

— S-o lăsăm aici, deocamdată, domnule Serret, am zis, străduindu-mă să afișez un calm care tocmai mă părăsise. Vă pot crede, în principiu, dar nu sunt sigur că vă pot absolvi de orice vină în ceea ce privește crima pe care o anchetăm. Legătura dumneavoastră cu individul acela atârnă în balanță împotriva dumneavoastră, dacă în cele din urmă se dovedește a fi fost autorul material, lucru pe care îl vom dovedi.

— Nu aveam cine știe ce relație cu individul ăla, plutoniere. I-am solicitat o treabă punctuală și nu a făcut-o. Mai departe, relația mea cu el nu există. Și, dacă-ți este de folos, am dat de veste printre cunoștințe. Cred că nimeni dintre cei cu care am eu relații n-o să-i mai dea vreodată de lucru.

— Cu asta, vreți să-mi spuneți ceva?

— Nu. Dar nu cred că o să vă fie greu să-l vânați dacă vă apucați de treabă. Nu sunt singurul care vrea să-l facă să plătească pentru ce-a făcut și n-ar fi trebuit să facă niciodată. Nu e deloc bine să promiți un lucru și, odată încheiat târgul, să dai cu totul altceva.

— Mda. În fine, dacă aveți informații concrete pe care vreți să ni le împărtășiți, vorbiți cu doamna sergent de la jandarmeria catalană.

Serret se arătă înspăimântat.

— O, nu! se plânse. O să mă lăsați iar cu zdrahonul ăla de muiere? Voi măcar îmi păreți oameni normali.

Pe când se ridica de pe scaun, Chamorro îi sugeră:

— Aveți grijă la ce vă iese pe gură, domnule. În primul rând, noi vorbim între noi și nu vă convine să prindă boală pe dumneavoastră tocmai sergentul care se va ocupa de dumneavoastră în următoarele două zile. În al doilea rând, scăparea asta v-a stricat imaginea de binefăcător al femeilor. Aproape că prinsese.

— Ai dreptate, recunoscu Serret, amuzat. Auzi, dă-mi cartea ta de vizită și te sun când îmi dau drumul. Show-ul ăsta cu pistolul le-ar scula-o multor clienți.

Colegei mele nu i se clinti un mușchi.

— Până ieșiți de la pârnaie, n-o să mai fie chiar așa. Chiar dacă scăpați basma curată din toate celelalte, lucru de care mă îndoiesc amarnic, aveați prea multă pudră de talc în baie. Îmi pare rău pentru dumneavoastră de pe acum dacă sunteți și consumator.

— De ce?

— Fiindcă vreme de câțiva ani se vor complica lucrurile cu aprovizionarea.

— Îți mulțumesc pentru grijă. Mă descurc eu.

Acea ultimă ironie a lui Serret avu un aer melancolic. Chamorro își dădu seama că-l atinsese, fiindcă îi răspunse zâmbind:

— N-aveți pentru ce.

Afară, întremată cu greu după două cafele, ne aștepta sergentul Balderas cu agentul Gafarot.

— Cum a fost? a întrebat. V-a dat informații?

— Mă tem că da, am răspuns eu.

— Te temi? se miră. La naiba, aș vrea eu. Nu știu dacă să intru acolo și să-i ofer versiunea mea din *Thelma și Louise* sau dacă să-l amenințpur și simplu că-l trimit într-un modul înțesat de sârbi cu pofte de canibali.

— N-o să-ți meargă. Ăsta știe că nu tu hotărăști așa ceva.

— O spun din simplă disperare.

— Nu sunt cel care să-ți dau sfaturi, dar ocupă-te de ceilalți și acceptă ideea că de aici o să primești doar firimituri; capetele mai mari o să vă ia mai mult timp și n-o să storci informațiile astea de la el. Eu am de rezolvat ceva urgent, dar aș vrea să-mi dai un om care să verifice cu Arnau baza voastră de date cu suspecți. Caut doi arabi și un individ pe nume Tomás Valero, alias Travolta. E posibil să fi fost scos din circulație până în urmă cu puțin timp și să nu ți-l amintești din prima. Dar era un individ cunoscut prin Pleistocen, pe când încă mișuna pe-aici.

Balderas observă că era vorba de ceva neobișnuit.

— Ei bine, nu, numele nu-mi spune nimic, zise gânditoare. Și, întorcându-se spre subordonatul ei, îi ceru: Haide, te rog, dă-le o mână de ajutor.

— Juan, știi deja ce aveți de căutat, l-am instruit pe Arnau. Iar tu, Vir, vii cu mine. Trebuie să vorbim cu cineva.

Nu m-a întrebat nimic atunci și nici pe drumul de la comandament la Eixample din Barcelona. Știa destule și era îndeajuns de ageră la minte pentru a-și da seama la cine urma să mergem. Poate din acest motiv s-a așternut între noi tăcerea aceea neobișnuită și întrucâtva solemnă în care aproape că am ajuns să-mi aud bătăile inimii, din ce în ce mai grăbite. Am călăuzit-o prin acea geografie urbană pe care o credeam uitată, dar care îmi rămăsese întipărită limpede în memorie. Am făcut doar vreo două greșeli, pentru care au fost de vină hotărâri recente ale primăriei care schimbase sensul de circulație pe cutare sau cutare stradă sau întrerupsese circulația din pricina unor lucrări. După o jumătate de oră, am ajuns la piațeta unde se

afla destinația noastră. Am căutat din priviri o parcare. Din fericire, în Barcelona, sau cel puțin în Eixample, întotdeauna găsești una prin apropiere. La scurt timp i-am făcut semn lui Chamorro.

— Parcheaz-o acolo.

Exista, firește, riscul ca în ziua respectivă să nu se fi dus la serviciu. Era posibil chiar să-și fi schimbat slujba, deși varianta asta era mai improbabilă, deoarece afacerea era a ei. Brusc, am simțit un fior de neliniște, poate se numărase printre localurile măturate de valul crizei. Toate temerile mele s-au risipit când am văzut-o, prin ferestrele mari, în spatele barului. Chamorro întrebă:

— Vrei să intri sigur?

— Nu, e o chestiune de serviciu. Intră cu mine. Și uită ce ți-am povestit aseară. Acum, e doar o persoană pe care trebuie s-o protejăm.

N-am tremurat de multe ori în viața mea, presupun că mai degrabă din inconștiență decât din curaj adevărat, dar când am intrat în cafeneaua aceea tremuram, chiar dacă imperceptibil. Era una dintre acele cafenele tipic barceloneze, curate și primitoare, în care nu călcasem niciodată, deși o privisem în mai multe rânduri de pe trotuarul de vizavi. Privisem cafeneaua și femeia care o ținea și care acum, spre deosebire de alte dăți, mă zări și ea. Încremeni. Avea în continuare privirea aceea tristă și ușor visătoare, ca de fetiță cu capul în nori, dar femeia care se afla acolo, ocupându-se de afacerea ei, nu mai era și nici nu mai avea să fie vreodată fata de douăzeci de ani care-mi dezvăluise că dragostea era o lume în afara lumii, unde era posibil să câștigi, pierzându-te sau să pierzi, câștigându-te sau toate laolaltă.

— Nu te speria, nu sunt o nălucă, am îngăimat.

— Văd, a murmurat ea.

— Colega mea, Virginia. Ea e Anna.

Privirile li se încrucișară. Secunda aceea mi se păru nespus de lungă.

— Îmi pare bine, a zis Chamorro.

— Și mie, a răspuns ea.

— Am venit cu treburi oficiale, am zis. La cum arată lucrurile, îmi dau seama că nu e un moment potrivit, dar am vrea să vorbim cu tine între patru ochi.

— Treburi oficiale?

— Nu vă temeți, îmi dădu o mână de ajutor colega mea. Nu e nimic în care să fiți implicată, nici pe departe, dar trebuie să vă spunem ceva. E o chestiune delicată, ar fi mai bine să discutăm fără martori.

Anna privi în jur, încurcată. Cafeneaua era plină ochi, era în prima parte a zilei și probabil toți angajații de la birourile din preajmă ieșiseră la o cafea. În cele din urmă, se învoi:

— Dacă nu mai poate aștepta… Am o încăpere mică în spate.

— E în regulă.

— Gladys, se adresă chelneriței cu înfățișare de sud-americană care o ajuta. Am de discutat ceva urgent cu acești domni. Te rog, ocupă-te tu de clienți cum oi putea. Lipsesc cât mai puțin posibil.

Gladys încuviință cu un zâmbet. M-am gândit că Anna nu era o șefa rea. Sau că Gladys știa cât de greu e să găsești o slujbă și socotea că nu merită s-o pierzi pe cea pe care o ai din pricina unui gest necugetat.

În încăperea din spate se afla o masă simplă pe care se adunau facturile și niște scaune pe care le-am aranjat în așa fel încât să încăpem toți trei, eu și Chamorro în fața Annei. De perete atârna o icoană cu Maica Domnului din Montserrat. Mi-am amintit de ce-mi povestise, cu ani în urmă. Cum simțea că Maica Domnului cea Oacheșă o proteja în numele bunicii sale moarte, care îi insuflase credința. Eu nu prea credeam în Maici, dar mi-am permis să-i cer aceleia să n-o părăsească tocmai acum. Și, cum trebuia să trec direct la subiect, asta am făcut.

— Probabil ți-l amintești pe Valero, Travolta.

Nu-și putu ascunde tresărirea.

— Cum să nu mi-l amintesc?

— A ieșit din închisoare. Și nu doar atât. E suspectul principal într-un caz de asasinat. O să ți-l amintești și pe cel ucis. Rafael Robles.

Anna își duse mâna la gură. M-a durut să o văd retrăind sentimentele de părăsire și de groază care o însoțiseră în acele zile. După ce își reveni, întrebă:

— Când s-a întâmplat asta?

— Săptămâna trecută. Se pare că lui Valero i s-au prăjit în închisoare și puținii neuroni cu care a venit pe lume. Acum, a dispărut și suntem pe urmele lui. De fapt, vreau să cer aprobare să-i distribui fotografia peste tot, ca să nu-și poată arăta moaca fără să-l vadă cineva și să ne sune. Totuși, încă n-am vorbit și nu știu dacă o să primesc aprobarea sau nu. Uneori, mai-marii sunt refractari la asemenea lucruri, și voiam să te previn. Poate ar fi bine să nu mai treci pe aici câteva zile, dacă ai pe cineva care să-ți țină locul. Mai voiam să-ți dau asta, și i-am întins o carte de vizită. Acolo ai numărul meu de telefon și pe al sergentului. Dacă observi ceva care te

îngrijorează, sună-ne pe oricare dintre noi, și-o să ne ocupăm imediat.

— Ești din nou în oraș?

— Doar cât durează ancheta.

Scutură din cap, încurcată.

— Dar nu înțeleg de ce eu…

— Vina mea, mă tem, am zis, pe șleau.

Anna mă privi, uluită și acum, sau poate nu chiar atât de mult. Pe față i se așternu o expresie de nostalgie. În cele din urmă, remarcă plină de îngăduință:

— Într-o bună zi, va trebui să nu-ți mai pui totul în cârcă, nu crezi?

— Într-o bună zi.

— Chiar te temi că vine după mine?

— Da. Aș prefera să te duc acasă chiar acum. Și să-i anunț pe *Mossos* de la secția din zona unde locuiești să fie cu ochii în patru. Măcar vreo două zile. Dar tu hotărăști.

— Nemernicul de Tomasín, blestemă. Așa era în urmă cu douăzeci de ani și așa o să fie până în ceasul morții, care sper să-i sune curând. Nu e nevoie să vă deranjați. Dacă lucrurile stau așa cum spuneți, le pot cere o favoare celor de la poliție. Toți vin să ia micul dejun aici. Și când sunt acasă se pot ocupa tot ei. E… demențial.

— Îmi pare foarte rău.

Anna rămase cu privirea la mine. Mi-era greu s-o am atât de aproape.

— Am știut întotdeauna că o să te revăd, zise. Nu mi-am închipuit că așa.

Se lăsă o tăcere grea. Chamorro profită cu iscusință și se ridică în picioare. Îmi puse mâna pe umăr și mă anunță:

— Mă duc să scot mașina din parcare.

Mă luase pe nepregătite. Am vrut să spun ceva, dar își luase deja rămas-bun de la Anna și ieșise din încăpere, lăsându-ne singuri. Am rămas fiecare cu privirea la celălalt, fără a scoate un cuvânt, un răstimp care mi se păru nesfârșit. I-am văzut ridurile din jurul ochilor, seninătatea din gesturi pe care nu i-o știam, pielea care era și acum la fel de fină și de luminoasă ca atunci când o mângâiam. Presupun că ea a zărit firele albe pe care eu nu mi le văzusem, și n-am vrut să-mi închipui ce a citit pe fața mea.

— Știi ce-mi amintesc acum? a zis…

— Nu îndrăznesc să ghicesc.

— Cântecul.

— Care dintre ele?

— *Ti proteggerò*… Era adevărat.

Cântecul începea cu aceste cuvinte, dar nu se numea așa, ci *La cura.* Franco Battiato îl scosese tocmai pe vremea când o pierdusem, sau ne pierduserăm amândoi, iar eu îi trimisesem discul după ce îmi spusese că nu-și poate părăsi soțul. Un gest inutil. În cântec e vorba despre cineva care promite să aibă grijă de o altă persoană, așa cum aș fi vrut eu să am grijă de ea, dar n-aveam s-o mai pot face niciodată.

— Sigur că era adevărat. N-aș ști să te mint. Cu toate că, sincer, aș fi vrut să nu fie nevoie să te apăr de așa ceva.

— E un cântec frumos. De la ei au început să-mi placă melodiile lui Battiato. Am toate discurile lui. Și știi ceva? A scos de curând un cântec pe care mi-ar fi plăcut să ți-l dăruiesc, dacă aș fi știut unde să-l trimit.

— Care?

— *Il venait d'avoir dix-huit ans.* Îl știi?

Pronunța franceza destul de bine. O învățase la liceu. Visul ei, îmi amintesc că îmi spusese, era să plece într-o bună zi în Franța și să deschidă un restaurant acolo, pe malul mării.

— Îl știu. Nu e al lui, l-a luat de la Dalida.

— Știu. Am văzut pe internet. Dar că tot ești aici, o să ți-l fac cadou acum. Și te las să ghicești versurile care mi-au dat ideea de a ți-l trimite.

— Nu mă prind, am mințit.

— *Aurait voulu le retenir, pourtant elle l'a laissé partir, sans faire un geste*…

Asta mai lipsea. S-o aud spunând asta. Și în franceză.

— Battiato e pervers, m-am văitat.

— Da. Știe bine unde doare.

Buzele ei zâmbeau, dar avea ochii umezi. Ca mine. Am privit-o ca printr-o ceață și de pe buze mi s-au desprins aceste cuvinte:

— Ești bine, Anna?

Încuviință, am vrut să cred, cu o oarecare șovăială.

— Da, sunt bine. Am doi copii. Sunt cu Andreu. Ne merge bine.

Am încuviințat și eu, împăcându-mă cu ceea ce, în fond, știam și eu.

— Mă bucur, sincer. În fine, eu trebuie să scot din circulație un răufăcător, iar tu ai o cafenea plină de clienți. Să trecem la treabă.

— Da.

— Ai numărul meu de telefon. În caz de nevoie.

— Da.

Am ieșit în piațetă cu un sentiment de ireal. Mi-a luat ceva timp să recunosc Touaregul cu cele patru lumini puse pe avarie, care mă aștepta în fața intrării de la cafenea, cu Chamorro la volan. În cele din urmă, am tras aer adânc în piept și m-am supus destinului, care nu mă purta nici acum într-acolo.

— Totul în regulă? m-a întrebat colega mea.

— Da, am răspuns, scoțând telefonul mobil. O să-l sun direct pe Pereira, mi se rupe dacă se enervează comandantul. Trebuie să distribuim peste tot fotografia animalului ăluia. A ucis un jandarm. Trebuie ca peste capul lui să se dezlănțuie iadul.

N-am avut timp să caut numărul de telefon al colonelului Pereira în agenda telefonului. De-abia îl deschisesem, când ecranul s-a luminat deoarece primeam un apel. Număr ascuns.

— Alo? am răspuns.

— Plutonier Bevilacqua?

Patru lucruri mi-au atras atenția. Mai întâi, nu credeam să mai fi auzit vocea aceea până atunci. Apoi, părea să vorbească cu un accent străin. În al treilea rând, știa să-mi pronunțe numele fără greș, lucru care nu se întâmpla în mod obișnuit. În sfârșit, vuietul valurilor și șuierul vântului din fundal.

— La telefon. Cu cine am onoarea?

— Nu ne cunoaștem și sper să nici nu ne cunoaștem. Am ceva pentru dumneavoastră. Un dar, cu respectele mele. Și cu scuzele de rigoare.

— Cine sunteți?

— Asta nu contează, vă rog să mă credeți. Dați un telefon la secția dumneavoastră din Portbou, Girona. Puțin înainte de intrarea în oraș e o belvedere. Locul nu e foarte aglomerat, fiindcă trebuie să te abați de la drumul principal. V-am lăsat acolo ceva ce o să vă intereseze. E o atenție pentru dumneavoastră, dar și ceva ce fac, pe cont propriu și din interes personal, pentru un prieten, Antonio Serret, care s-a văzut păgubit pe nedrept. Sunt sigur că are să vă fie de folos, de asemenea, ca să vă convingă de nevinovăția lui. Eu am fost cel care a făcut greșeala și, de aceea, o îndrept acum. Cum îmi șade în puteri.

— Stați puțin, de unde…

— Departe, sunt deja departe. Curând, voi fi și mai departe. *Ciao.*

Și a închis. În minutele ce au urmat, eu și Chamorro am dat în grabă mai multe telefoane. Ea a anunțat secția de poliție din Portbou și pe sergentul

Balderas. Eu am vorbit cu comandantul și cu caporalul Salgado, la Madrid. A fost de prea puțin folos să identifice numărul de telefon de la care fusesem sunat, același pe care-l folosise cândva Lucimara, și să localizeze telefonul în afara teritoriului spaniol. Semnalul s-a pierdut la scurt timp după conversație și nu a mai reapărut. Am văzut cu ochii minții telefonul azvârlit în apele Mediteranei de pe vreun promontoriu aflat pe coasta franceză a Pirineilor Orientali.

Zece minute mai târziu, pe când ne îndreptam în mare viteză spre comandament, Chamorro a primit un telefon. A răspuns și am auzit-o pronunțând patru da-uri laconice. Când a închis, am privit-o întrebător:

— Ei sunt, mi-a confirmat. Mergem direct acolo?

— Nu fără puștan. Vreau să vadă.

Arnau, pe care socoteam că trebuie să-l am alături de mine ca să învețe, era împreună cu noi când, două ore mai târziu, am dat cu ochii de spectacolul acela sinistru. Întinse pe asfaltul de la belvedere, perfect aliniate, zăceau cadavrele lui Ahmed, Hassan și Tomás Valero, alias Travolta, cu ochii țintă la cerul azuriu al acelei zile de toamnă care se lăsase peste Portbou. Tupeul căruia-și datora porecla ucigașul lui Robles era la locul lui, încărunțit din pricina anilor petrecuți în pușcărie. Le retezaseră mâinile. Am găsit doar o mână a lui Ahmed, la picioarele falezei. Mesajul trimis fusese clar. Iar cazul nostru se încheiase cu o execuție fără proces.

EPILOG

LINIA MERIDIANULUI

Tomás Valero, mai cunoscut sub numele de Travolta, ne privea din fotoliul său cu o expresie descompusă și privirea scăpărând de furie. În urmă cu doar cinci minute, Robles și cu mine îl smulseserăm de lângă o femeie tânără și totuși moartă. Ucisă în bătaie pentru o nimica toată de bestia aia, care o lovise neîntrerupt, cu sete, chiar și după ce fata nu mai mișca. Pe atunci nu-i știam numele, vreau să spun cel adevărat, dar mai târziu l-am aflat și nu l-am putut uita: Ivanka Krumova, o frumusețe blondă care profitase cum nu se poate mai prost de recenta cădere a Cortinei de Fier pentru a trece în Occident. O fată prea neliniștită, cu ochi cenușii și privire fugară, a cărei moarte o port și acum pe conștiință. Chiar dacă n-am atins-o cu un deget, n-am făcut nimic ca să nu fie ucisă. Cu mult înainte, când ar fi trebuit să fac.

Robles înfruntă situația cu seninătate. După ce-l lăsă pe Valero să urle și să-și verse toată furia pe care i-o stârnise târfa idioată care murise de proastă ce era, după cum a zis, și împotriva voinței lui, chiar dacă asta n-a zis și poate nici n-a ajuns să-și dea seama, șeful meu îi puse o mână pe umăr și îl privi în ochi. Nu era nevoie să-l privești prea îndelung ca să-ți dai seama că era drogat până-n vârful unghiilor. Nu asta căuta Robles.

— Tomás, asta e o situație care cere să ai capul limpede, îi zise pe tonul lui cel mai convingător. Calmează-te.

— Tu ce zici? îl zori Valero. Cum scăpăm de ea?

Robles clătină din cap.

— Nu, Tommy. N-o să scăpăm de ea. O să-i chemăm pe colegii noștri să ridice cadavrul cu toate formalitățile necesare și să o înmormânteze cum se cuvine. Iar tu o să declari că ți-ai pierdut mințile, că erai prea drogat și că nu-ți amintești aproape nimic, iar când ți-ai venit în fire, ea era deja moartă.

Travolta se dădu înapoi.

— Tu ești dus cu capul? răcni.

Robles urmă netulburat.

— Nu. Aș fi dacă te-aș ajuta să ascunzi cadavrul. Versiunea asta îți aduce puțini ani de pușcărie. Dacă te porți bine la zdup, în scurt timp o să te lase

să ieși ziua la lucru. I-ai făcut felul cuiva, prostește și fără să vrei, știu. Dar lucrurile astea se plătesc și, dacă le plătești cum se cuvine, mai târziu n-o să le plătești mai scump. În afară de asta, noi suntem jandarmi, Tommy.

— Când veneai la târfele mele pentru un futai gratis nu erai, labagiule.

— Totul are o limită.

— Eu stabilesc limita, căcănarule. Dacă ajung la răcoare, voi doi veniți cu mine. O să zic totul, ai auzit? Totul.

— În țara asta există libertate de exprimare, pentru asta au adus democrația. Dar o să spun și eu ce vreau. Eu sunt un agent al autorităților, pe când tu ești un pește șmecher care tocmai și-a dat cu stângul în dreptul.

— Nu-mi vine să cred…

Robles abia dacă îi dădu timp să se ridice din fotoliu. Cu o mișcare iute, îl făcu să se rotească pe loc, îi îndoi brațele la spate, el era mai puternic, și îi puse cătușele.

— Bulangiu dracu'! zbieră Valero. O să te caci pe tine!

Robles îi vorbi fără să ridice vocea.

— Urmează-mi sfatul, Tommy. Ți-a scăpat mâna. Nu-ți amintești nimic.

Vreo două luni mai târziu, când trecuse furtuna, după o instrumentare accidentată și un dosar pe care am reușit să-l închidem fără sancțiuni din lipsă de probe, dinaintea unor beri pe care de data asta le plătiserăm, Robles mi-a spus ceva ce acum îmi amintesc că fiind ultima lecție și cea hotărâtoare pe care am primit-o de la el. Un discurs care mi-a rămas adânc întipărit în memorie și care, de atunci înainte, avea să-mi călăuzească pașii.

— Cere să fii mutat. Pleacă de aici. Te-am învățat deja tot ce te puteam învăța, de aici înainte pot doar să te nenorocesc. Am fost la un pas de-a face asta în cel mai groaznic fel cu putință, sper să mă ierți. Uit-o pe fată, ce începe prost se termină și mai prost. Cu nevastă-ta, tu oi știi, n-am fost niciodată atât de idiot încât să pretind că știu ce se petrece în casa și-n patul altuia, dar ai un copil și e la Madrid. Știu cum ești fiindcă, în fond, semănăm. Și am spus că semănăm, nu că suntem la fel. Eu port un demon înăuntru pe care acum mă voi strădui să-l țin la respect o vreme, fiindcă s-au tot adunat fel de fel de chestii pe răboj, dar mă știu. Mai devreme sau mai târziu o să calc din nou pe bec, și la un moment dat n-o să mă mai pot stăpâni sau o să mă lase norocul. Atunci n-o să vreau să mai fii prin preajmă, fiindcă dacă ești lângă mine, nu pot decât să te târăsc înspre ceva ce nu meriți. Și tu porți un asemenea demon înăuntru, dar al tău e diferit. Tu, dacă vrei, îl poți stăpâni. Păzește-te bine. Și nu-l scăpa niciodată din

ochi.

Am evocat acele două împrejurări, mai mult sau mai puțin cum am făcut-o de curând pentru Chamorro, la vreo trei luni după moartea lui Robles. A trebuit să ne întoarcem la Barcelona, unde ne-am întâlnit cu locotenentul Morata și cu cei de la *Mossos* ca să încheiem oficial operațiunea din octombrie. Pentru noi se rezolvase cât se poate de brutal, cu execuția în afara cadrului legal a celor trei autori materiali ai crimei. O confirmau și urmele de ADN pe care le lăsaseră în casa aceea din La Rioja, unde găsisem sânge de la Robles și floră bacteriană care coincidea cu cea de pe talpa pantofilor plutonierului-major și a altei perechi de pantofi din apartamentul lui Valero. Ne lipsea doar Seatul León roșu, care n-a mai apărut niciodată, și pe care mi-am permis să mi-l închipui circulând sub o identitate nouă pe străzile vreunei țări din Europa de Est sau din Magreb. Era o ironie a sorții faptul că o asemenea anchetă, cu un mobil de necontestat și o mulțime de dovezi materiale dintre cele mai variate, nu se încheiase cu un proces în care să fie folosite. Așa merg lucrurile: moartea inculpatului prescrie răspunderea penală.

Cu toate acestea, ceea ce pentru noi fusese sfârșitul, pentru oamenii noștri de la Crimă organizată și pentru *Mossos* nu era decât începutul. Trei luni mai târziu, în colaborare cu Jandarmeria franceză și Carabinierii italieni clădeau în continuare elaboratul eșafod al probatoriului împotriva individului pentru care lucrau atât Antonio Serret și sergentul Nuño în Barcelona, cât și, fără să știe, plutonierul Salazar, în Cantabria. Individul care profitase de continuitatea arcului mediteraneean, de la Barcelona la Genova, trecând prin Marsilia, și de coruptibilitatea alor noștri, pentru a dirija dintr-un ascunziș liniștit de pe coasta catalană afacerile din toată zona și pentru a centraliza acolo o bună parte din spălarea de bani. Până când greșeala unui fost proxenet criminal și fost pușcăriaș dement îi stricase ploile și îl silise să dispară.

Colegii trebuiau să compare unele amănunte cu date din ancheta noastră și să asculte convorbirile telefonice, așa că ne-am îndreptat către ei. Favoarea cu favoare se plătește, iar cu luni în urmă ei ne întinseseră mai mult decât o mână de ajutor. În felul acesta, ne-am ales cu o zi întreagă de ședințe, până la ore atât de târzii, încât am fi preferat să petrecem noaptea la comandament. A doua zi ne-am sculat în zori și m-am gândit să o duc pe Chamorro la plaja aceea, fiindcă mi s-a părut că în felul acesta mă achitam de o datorie. Prima dată când fuseserăm la Barcelona o dusesem să vadă

Tibidabo și Parcul Güell, unde se duceau și turiștii. Plaja pustie pe care ne plimbam acum era, în schimb, o parte din geografia mea personală. Acolo, la malul mării, în lumina acelei dimineți însorite de iarnă, i-am împărtășit acele momente tulburate și întunecate pe care le trăisem cu Rafael Robles. Și încă ceva.

— De fiecare dată când veneam aici, am început, îmi plăcea să mă gândesc că plaja asta, nisipul ăsta auriu și, dacă nu vii aici vara, aproape nepopulat, era imaginea cea mai apropiată pe care o poți avea despre altă fâșie de nisip, născocită, însă nu mai puțin reală: plaja din Barcelona unde Don Quijote a pierdut ultima bătălie. Se presupune că Cervantes avea în minte o porțiune din limba asta de nisip mai înspre nord, aproape de Barcelona din epoca lui. Însă locul acesta nu e foarte departe și prezintă avantajul de a fi singurul care se păstrează la fel ca atunci, fără clădiri. Doar plaja și marea. Nisipul pe care s-a prăbușit bietul hidalgo, marea unde i s-a curmat ursita cea bună. Cel puțin așa arată deocamdată, rămâne de văzut cât mai ține.

Chamorro știa, firește, la ce mă refeream. Nu de mult trecuse pe acolo, chiar pe plaja aceea din Viladecans, însoțit de un mare tam-tam în mass-media, un magnat american proprietar de cazinouri căruia guvernul catalan îi oferise acel spațiu și toate terenurile adiacente ca să ridice acolo un nou Las Vegas. Sau, mai bine zis, un nou Atlantic City, fiindcă atracția de căpătâi era apropierea mării, cu fâșia aceea de coastă unde poate le venea ideea să facă o promenadă din lemn în stilul celei care se putea vedea în *Boardwalk Empire,* serialul de televiziune despre zorile orașului jocurilor de noroc de pe Coasta de Est a Americii, pe care-l descoperise de curând fiul meu și care ne ostoia aleanul cu care ne lăsase sfârșitul altora. Unii ziceau că șandramaua avea să fie o mecca a prostituției și o fațadă în spatele căreia urmau să spele sume uriașe de bani murdari. N-am putut prezice niciodată viitorul, nici nu aveam informații la fel de precise pe cât pretind în mod obișnuit ca să pot face afirmații atât de categorice, dar dacă totul se adeverea, ar fi avut hazul său: noi munciserăm și munceam în continuare pentru a băga la zdup o mână de proprietari de bordeluri și pentru a opri un spălător de bani murdari, în vreme ce oficialitățile încurajau toate acestea la scară largă.

Pentru mine, plaja aceea avea altă însemnătate. Ce-mi aminteam acolo, în afară de prăbușirea definitivă a lui Alonso Quijano, era propria mea prăbușire. Acolo îmi luasem rămas-bun de la Anna, în urmă cu șaisprezece

ani. Acolo, unde merseserăm împreună de atâtea ori, feriți de priviri indiscrete, i-am dezvăluit intenția mea de a pune capăt relației noastre și de a mă întoarce la Madrid. De a nu mai fi cavalerul ei.

— A primit bine vestea, date fiind împrejurările, mi-am amintit. Era ca și cum ar fi știut dintotdeauna că relația noastră nu avea să dureze, și că se va destrăma brusc, fără să înțeleagă prea bine de ce. A privit marea, aceeași mare, a plâns puțin și mi-a zis: *Te deix, amor*; *la mar com a penyora*.

— Ce înseamnă?

— „îți las, iubire, marea drept zălog."

Chamorro își petrecu brațul pe după umerii mei.

— Ai avut noroc, zise. Alta ți-ar fi scos ochii.

— Cuvintele nu-i aparțin. Sunt dintr-o povestire a unei scriitoare din Baleare, Carme Riera. Am citit-o mai târziu. E vorba despre o iubire homosexuală între femei. La vremea ei, cartea a fost un scandal. Azi e citită în școli.

— Și tu nu i-ai lăsat nimic?

— Despărțirea, tocmai în locul acesta, unde puteam plăsmui o amintire care să nu fie chiar așa de neplăcută. Și un cântec. Al unui cântăreț pe care-l ascultam împreună și care ne-a dăruit, de altfel, și melodia care ne-a unit.

— Cine?

— Gino Paoli, un cântăreț italian de-acum o mie de ani. Probabil ai auzit piesa lui cea mai cunoscută, *Sapore di sale.* Asta ne plăcea amândurora. Prin cântecul ăsta, marea a devenit ceva între noi, ceva ce ea-mi putea lăsa drept zălog. Altul a fost, în schimb, cântecul pe care i l-am dăruit eu aici, în acea ultimă după-amiază. Unul mult mai trist, mă tem. *Ti lascio una canzone*.

— Și cum e? Cântă-mi-l.

— Nu, n-am voce deloc. Îți pot recita vreo două versuri: *Ti lascio una canzone che tu potrai cantare a chi… A chi tu amerai dopo di me.*

— Nu știu nici italiană.

— Eu știu foarte puțin, dar e ușor. „Îți las un cântec pe care-l vei putea cânta celui pe care-l vei iubi după mine". Masochism pur.

În momentul acela, nu m-am mai străduit să mă stăpânesc. Am lăsat lacrimile să mi se rostogolească pe obraji, privind, tot fără a mă împotrivi, reflexiile soarelui în oglinda mării. Nu mă rușinam față de ea. Omul nu poate spune că a trăit dacă nu a vărsat măcar o lacrimă pe țărmul mării. Tovarășa mea îmi șterse lacrimile cu dosul mâinii. Apoi se așeză în fața mea

și-mi spuse:

— Nu mă înțelege greșit, plutonier, dar cred că acum trebuie să te îmbrățișez și cred că și tu ai nevoie de asta. Te lași?

Întinse brațele. Am privit-o și am văzut-o, caldă și delicată, pe femeia pe care în mod obișnuit mă străduiam să n-o văd. Am văzut-o, de asemenea, pe tovarășa, pe colega căreia-i puteam cere să-mi păzească spatele și căreia i-aș fi păzit întotdeauna spatele, indiferent ce s-ar fi întâmplat.

— Mă las. Și n-o să interpretez greșit. Cred.

Am prelungit îmbrățișarea îndeajuns cât să simțim căldura și fermitatea celuilalt. S-a dovedit că ea era mai fermă, dar și că eu, cu toate că uneori mă îndoiam, îi puteam oferi un umăr pe care să se sprijine la nevoie. Iar asta mi-a plăcut.

— Și acum, drepți! zise, după ce se desprinse de mine.

— Sigur. Că și așa nu prea mă dau în vânt după defilări!

Nu o spuneam în sens figurat. Eram invitați la o ceremonie militară, la care hotărâserăm să rămânem pentru a avea ocazia de a-i vedea pe Riudavets și pe oamenii noștri din zonă și de a sărbători împreună cu ei, pe socoteala statului, succesul operațiunii noastre. Ceremonia cu pricina se organiza cu ocazia schimbării generalului comandant din Catalonia, la care Riudavets participa în calitatea sa oficială de căpitan al Corpului catalan de jandarmi, iar ai noștri, fiindcă erau plătiți pentru asta. Eu și Chamorro am scăpat de paradă mulțumită faptului că nu purtam uniformă, dar restul, inclusiv poliția comunității autonome și membrii altor corpuri care fuseseră invitate au luat poziție de drepți, nu glumă. Iar locotenentul Morata, mai ceva de-atât. Când am văzut-o în fruntea Corpului, îmbrăcată în uniformă și cu sabia la umăr, mi s-a părut alt om. La fel și Riudavets, cu uniforma bleumarin și chipiul cu firet roșu. Nu lipsea nimeni de acolo. Venise chiar și *conseller*-ul. Și ministrul sosise.

Am asistat la ceremonie din plan mai îndepărtat. Îmbrăcămintea civilă ne îngăduia să păstrăm o oarecare distanță și să nu ne supunem glasului trompetei, chiar dacă am luat poziția de drepți când a răsunat imnul național și, firește, la omagiul celor căzuți în luptă. Auzisem de zeci de ori acele cuvinte, care făceau în mod obligatoriu parte din ritual. Ce diferit mi-au sunat însă în dimineața aceea, când mă gândeam la omul cu care mersesem de atâtea ori prin acel patio și alături de care luasem parte uneori chiar la defilare, în cadrul unei ceremonii asemănătoare cu aceea la care asistam acum:

Fueron grandes y fuertes, porque fueron
fieles al juramento que empeñaron.

Și, mai ales, sfârșitul rugăciunii funebre:

No quisieron andar otro camino,
no supieron vivir de otra manera[{32}].

Mi-am amintit discuția pe care o avusesem, cu luni în urmă, cu sergentul de infanterie Robles, fiul prietenului meu, care tocmai se întorsese în Afganistan, riscând să devină unul dintre viitorii destinatari ai acelui omagiu. Să-i spun cum și de ce murise tatăl lui fusese o lovitură foarte dură. Nu i-am ascuns nimic. M-am gândit că e mai bine să afle de la mine, cu amănunte demne de încredere, decât prin zvonuri și bârfe. La sfârșit, după ce ascultase toată povestea, mă privise cu nesfârșită amărăciune, iar eu îmi storsesem creierii în căutarea unei consolări.

— Tatăl tău era un om cu slăbiciuni, ca noi toți, am început eu. Dar cel puțin de două ori, din câte știu eu, a plătit prețul de a fi refuzat să devină o canalie. Am fost prietenul lui și am de gând să-i onorez amintirea, întotdeauna. Cred că poți face același lucru.

Ascultând acum imnul în omagiul celor căzuți, m-am întrebat dacă reușisem să-l conving. Fusese un simplu raționament trecător. Acceptarea sau respingerea din partea fiului lui Robles nu depindeau de acele câteva cuvinte pe care le auzise de la un străin. Băiatul trebuia să urce în podul amintirilor. Și acolo, într-un moment oarecare, oricare dintre momentele acelea pe care le trăim fără zbateri, fără să știm că într-o bună zi o să ni le amintim sau o să și le amintească, avea să afle răspunsul.

După ce s-a încheiat ceremonia și s-au rupt rândurile, ne-am întâlnit, eliberați de rigorile protocolului, cu cei pe care veniserăm să-i vedem. N-aș fi știut să spun cine era mai haios, dacă Gil cu tricornul și uniforma pe care și-o făcuse pe vremea când purta haine cu două măsuri mai mici, sau Riudavets silindu-se să încapă într-o tunică destul de strâmtă, pe care se vedea că o poartă rar și care îl lipsea de obișnuita lui eleganță sportivă. Împrejurările mi-au îngăduit să-l înțep de câteva ori.

— Ai văzut fațada asta? am zis arătând spre clădirea principală.

Se întoarse, iritat.

— Ce are?

— Uită-te bine.

Se uită și, brusc, își dădu seama. În centru se zărea o *senyera* de proporții cu totul neobișnuite. O încadrau două drapele ale Spaniei, de dimensiuni simțitor mai mici. Încuviință, recunoscându-mi mărunta victorie.

— Și, între timp, voi ardeți steagurile oamenilor ălora, am zis.

— Nici vorbă. Nu e și al tău?

— Păstrează-mi secretul. Eu, sincer să fiu, nu prea le am cu drapelele. Dar nici n-aș da foc unui steag de care știu că-i pasă altuia.

— Credeam că o să-mi pomenești *speech*-ul generalului.

Mulți fuseseră surprinși că noul general ținuse jumătate din discurs într-o catalană acceptabilă. Eu, nu. Îl cunoscusem cu ani în urmă, pe vremea când era ofițer. Trăise toată viața în Catalonia și familia lui era de acolo. Ceva de neînchipuit pentru traficanții de clișee.

— Și asta, am zis. Poate luați notițe. Cu siguranță că mâine niciun ziar n-o să publice discursul ăsta în graiul local și nici fotografia cu *senyera* aia tronând peste adunare. E firesc. Dacă ridici un pod ajungi mai rar pe prima pagină decât dacă-l arunci în aer. Așa a fost dintotdeauna.

— Hai, nu fi sarcastic! Nu te răzbuna pe mine. Vezi bine, sunt aici. Și toți ai mei. Chiar și *conseller*-ul meu, ce mai zici de asta?

— Așa e. Auzi, nu saluți rău deloc, te-am văzut.

— Și încă la steagul Bourbonilor, râse.

— Mă rog, asta se potrivește cu originile voastre.

— N-o să reușești să mă scoți din pepeni. Nu azi.

Vinul spaniol care a urmat a fost însoțit de mai multă mâncare decât ar fi fost recomandabil pentru metabolismul meu deja încetinit de vârstă. De asemenea, am băut ceva mai mult decât se cuvenea, conform legii, pentru a mă urca mai apoi la volan, căci asta ne aștepta pe mine și pe Chamorro după încheierea festivităților. Nici măcar ea ea nu s-a ferit să închine în cinstea finalului imperfect al anchetei noastre. Nu m-a surprins să-l văd pe agentul Gil dezlănțuindu-se. M-a surprins, în schimb, să-l văd pe agentul Romero, nițel cherchelit, flirtând cu locotenentul Morata. Poate vinul era cauza, dar mi s-a părut că întrezăresc începutul, în uniformă, al unei mari prietenii, însă nu eram sigur că ar fi fost un lucru bun pentru niciunul dintre ei.

Înserarea începuse să coboare peste deșertul Los Monegros când am trecut, pe drumul de întoarcere spre Madrid, pe sub bolta meridianului Greenwich. Era luminat, ca de obicei după ce dispărea lumina naturală. Când l-am văzut răsărind strălucitor în mijlocul șesului, mi s-a părut o

imagine simbolică. Era linia care separa Estul de Vest, Barcelona de Madrid, trecutul meu de prezent și de viitor. La urma urmei, acea cumpănă trasată pe globul pământesc era doar o convenție, hotărâtă cu veacuri în urmă de oameni care pieriseră. Așa cum sunt legile sau morala, care-i despart pe cei răi de cei buni. Așa cum e pasul care, la ceas de cumpănă, împiedică omul de a se nenoroci pe sine și de a îngropa tot ceea ce cândva crezuse că poate primi de la viață. Doar cei care păşiserăm uneori dincolo de linie, cei care păstram pe piele și în suflet însemnul meridianului, știam cât de adâncă poate fi durerea acelei răni. Concentrată asupra drumului, cu spatele drept, Chamorro stătea la volanul care ne purta pe calea noastră. Sub ploaia care începu atunci să răpăie peste parbriz am avut un ultim gând pentru Robles. Mi-am dorit să nu se fi înșelat în convingerea că unii dintre cei însemnați puteau întoarce spatele propriului lor demon. Fie ca glasul păcatelor noastre să nu ne mai cheme nicicând!

Viladecans – Getafe – Madrid – Peñaranda de Bracamonte – Veneția – Stockholm – Llançà, 25 octombrie 2011 – 25 martie 2012.

virtual-project.eu

{1} Adresat tuturor din orice loc (în lat., în orig.) (n.tr.).

{2} Acoperământ al capului tipic Țării Bascilor, bască. Prin extindere, în context, termen pentru teroriștii basci (n.red.).

{3} Tip de explozibil puternic, fabricat pentru uz industrial, folosit de organizația teroristă bască ETA între anii 1980–1990 (n.red.).

{4} Versuri ale cântecului *Don't stop me now,* aparținând formației Queen și apărut pe albumul *Jazz* (1978) (n.red.).

{5} Bine ați venit în Catalonia, băieți! (în catalană, în original) (n.tr.).

{6} Fel de mâncare simplu, tipic bucătăriei catalane, constând în felii de pâine prăjite în repetate rânduri. Înaintea prăjini, pâinea este frecată cu roșii și ulei de măsline, dată cu sare și, eventual, cu usturoi (n.red.).

{7} Soi de ceapă verde specific catalan, mai puțin iute decât ceapa obișnuită (n.red.).

{8} Simon din Cirena a fost, conform *Evangheliilor lui Marcu, Matei și Luca,* cel care l-a ajutat pe Iisus să-și poarte crucea până pe Muntele Golgota (n.red.).

{9} Mossos d'Esquadra: poliția autonomă a Cataloniei. Din 1994 până în 2008 a avut loc un proces de transfer în urma căruia aceasta a preluat atribuțiile Corpului Național de Poliție și ale Gărzii Civile spaniole în misiuni legate de ordinea publică, securitatea cetățeanului și traficul rutier (n.red.).

{10} Când ești aici cu mine / această încăpere nu mai are pereți… (în italiană, în original) (n.tr.).

{11} Suntem eroi incognito cu toții, / nimeni n-ar vrea să știe cine sunt eu.

{12} Legiunea (Legión Española): forță militară creată în 1920, componentă a forțelor ușoare din Armata Terestră Spaniolă (n.red.).

{13} Bună ziua, Vila, sunt foarte supărat pe tine (în catalană, în original) (n.red.).

{14} Lluís Companys i Jover (1882–1940), om politic și avocat spaniol de orientare pronațională catalană și filorepublicană.

{15} Cuplu de comici vestiți ai ecranului din perioada filmului mut (n.red.).

{16} Îmi pare bine (în catalană în original) (n.red.).

{17} Din Lleida (Lérida, în spaniolă), oraș din vestul Cataloniei, capitală a provinciei cu același nume (n.red.).

{18} Pe aici trece cineva (în engleză în original) (n.red.).

{19} Sos clasic din bucătăria catalană având ca ingrediente roșii, usturoi, ulei de măsline, migdale, oțet balsamic și sare (n.red.).

{20} Există cineva care trece pe-aici și notează nume/și se hotărăște pe cine să elibereze și pe cine să învinovățească (în engleză în original) (n.red.).

{21} Și aș muri pentru adevăr/ în viața mea secretă (în engleză în original) (n.red.).

{22} Personaj din mitologia Greciei antice, luntrașul bărcii în care morții treceau râul Acheron spre regatul subteran al zeului Hades (n.red.).

{23} Cocteil preparat din gin și zeamă de limetă (n.tr.).

{24} CETME: Centro de Estudios Tehnicos de Materiales Especiales (Centrul de Studii Tehnice pentru Materiale Speciale), institut de proiectare și cercetare al guvernului spaniol, în special în domeniul armelor de infanterie. Pușca respectivă este una dintre cele mai notabile realizări ale Centrului, ajungând să-i poarte numele (n.red.).

{25} Herman Melville, *Moby Dick,* București, Editura Litera, 1993 [1962], în românește de Șerban Andronescu, p. 256 (n.tr.).

{26} Drapelul a patru comunități autonome din Spania – Aragon, Catalonia, Insulele Baleare și Valencia – are patru benzi orizontale de culoare roșie pe fond de culoare galbenă. La originea sa se află blazonul Coroanei Aragonului (n.tr.).

{27} Grupos de Rezerva y Seguridad (GRS): corp al Poliției Spaniole cu atribuții asemănătoare cu cele ale Serviciului pentru Intervenții și Acțiuni Speciale al Poliției Române (n.red.).

{28} Produs de patiserie tipic din Cantabria, un fel de pandișpan preparat cu lichior de anason sau cu rom (n.tr.).

{29} „Fiara ce-o port înăuntru / nu mă lasă nicicând să trăiesc fericit. / Îmi ia totul, până și cafeaua, / mă subjugă pasiunilor mele” (în italiană, în original) (n.tr.).

{30} „Vă rog” (în catalană, în original) (n.tr.).

{31} Sintagmă compusă din *kale* (basc. „stradă”) și *borroka* (basc. „luptă”, „confruntare”). Se folosește pentru a desemna actele de violență stradală care au ioc în Țara Bascilor și în Navarra, stârnite de militanți sau de simpatizanți, de cele mai multe ori tineri, ai grupării de stânga Abertzale și ai grupării teroriste ETA (n.tr.).

{32} „Au fost măreți și puternici fiindcă s-au dovedit / credincioși jurământului depus. / N-au vrut să urmeze altă cale, / n-au știut să trăiască altfel”. Parte din *Ceremonial en homenaje a los caídos por España*, ceremonie care omagiază memoria militarilor din Forțele Armate spaniole căzuți la datorie (n.tr.).